

The book cover features a stylized illustration of a woman in a bright pink suit with white lapels and a large red bow in her hair. She is holding a black clutch bag. The background is split into a yellow top half and a teal bottom half. The teal section contains a white line-art city skyline with a prominent skyscraper. The publisher's name 'Alma littera' is printed in the bottom right of the teal section.

Madame

Jennifer Belle
**Aukštas
lygis**

Alma littera

Jennifer Belle
Aukštas
lygis

Madamė

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė
REGINA ŠEŠKUVIENĖ

Alma
littera

UDK 820(73)-3
Be-156
Riverhead Books, New York

Versta iš Jennifer Belle
HIGH MAINTENANCE,

Copyright © 2001 by All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Riverhead Books, a member of Penguin Group (USA) Inc. © Vertimas į lietuvių kalbą, Regina Šeškuvienė,

2005 ISBN 9955-08-750-1

© Leidykla „Alma littera“, 2005

Skiriu Endriui Krentsui

Pirma dalis

Pirkau aš meilės rūmą, bet lig šiolei
Jo nevaldau. Aš parduota kitam,
Bet jam nepriklausau...

Viljamas Šekspyras

„Romeo ir Džiuljeta“, III veiksmas, 2 scena

Dzen stiliaus erdvi palėpė -vėl parduodama.....	7
Tikras nešlifuotas deimančiukas -reikia remonto	10
Puikus, gerai išsilaikęs, žavus pastatas	14
Verslo rajonas — į darbą pėsčiomis	17
Vaizdai pro langus kaip atviruke	20
Būstas, tinkamas darbui ir gyvenimui	30
Jokių šunų, jokių brokerių	35
Be lifto — bet geras.....	42
Laikinos pertvaros	47
2 1/2 vonios.....	53
Centrinis šildymas	58
Kietmedžio grindys	65
Viskas apie langus	69
Erdvus trijų miegamųjų butas geroje vietoje — skubėkite kreiptis	75
Žemiau nulio	78
E-I-K	85
Prieškarinis perliukas -raudonų plytų namas	87
Kvapą gniaužiantys vaizdai į parką	96
Puikiausios būklės butas mieste	100
Viengungio studija — patogi vieta miesto centre.....	103
Architekto projektuotas interjeras	107
Kampinis butas, plikų plytų siena	110
Butas išnuomojamas mėnesiui	114
Skalbyklė/džiovyklė rūsyje	118
Meniška atviro plano palėpė -7 stoglangiai	124
Sandoris sužlugo — šeimininkas susirūpinęs.....	127
Čelsio rajonas — pirmas aukštas su išėjimu į bendrą sodą	131
Tuščia erdvė	136
Dauningo gatvė -prieglobstis Penthauze	139
Be užmokesčio	144
Montegiu gatvė.....	147
Pertvarkyta sinagoga -skliautuotos lubos	153
Džornelo aikštė — kelios minutės iki Manheteno.....	162
Durininkas dirba visą parą.....	167
Apžiūrėti galima trečiadieniais nuo 12 iki 2 valandos.....	172
Kam nuomoti??? Pokario laikų studija, maži komunaliniai mokesčiai	177
Įranga originali	180
Jokio papildomo mokesčio	184
Po kapitalinio remonto	187

1.

Dzen stiliaus erdvi palėpė -vėl parduodama

Tą rytą, kai nusprendžiau palikti vyrą, mano draugė Violeta prikalbino mane nueiti pas kažką į svečius pasižiūrėti svamio. Smarkiai nustebau išvydusi, kad tai paprastas amerikietis oranžiniu drabužiu, patogiai įsitaisęs po Picasso originalu.

— Mes medituojam atmerktomis akimis, — tarė svamis. Man palengvėjo. Visai nenorėjau sėdėti užsimerkusi nepažįstamame kambaryje su šutve keistuolių. — Net bandydami giliau pažvelgti į savo esybę, nesiliaujam stebėję pasaulio, — paaiškino jis.

Keturiasdešimt penkias minutes sėdėjau atmerktomis akimis, galvodama apie save, ir apžiūrėjau kambarį. Čia buvo labai gražu, gobelenu mušti baldai; man už nugaros laiptai vedė į uždara kiemelį. Moteris, kuriai priklausė šis namas, išdidžiai tupinėjo apie kiekvieną svečią, kedeno pagalvėles ir pilstė svamio arbatą. Butas nebuvo toks gražus kaip manasis.

Klausimas buvo paprastas: kam teks išsikraustyti iš mūsų buto — man ar Džekui? Butas priklausė Džekui, ne man. Džekas sugebėtų jį išlaikyti, o aš be jo pagalbos — niekaip. Be to, Džekas buvo pareiškęs, kad iš šito buto jį išneš tik karste.

Išsikraustyti nesinorėjo, bet kita vertus, nenorėjau virsti savo mama — Žaklinos Siuzan romano heroje su amuletu nuo blogos akies ant aukso grandinėlės, neva nematančia, negirdinčia ir nejaučiančia vyro neištikimybės.

Vadinasi, išsikelti teks man. Penkerius metus gyvenau susituokusi su vyru, vardu Džekas. Visas gražiausias viltis siejau su juo. Tarsi mano gyvenimas būtų kelionė automobiliu nuleistais ratais, kurioje be vyro niekaip negalėčiau apsieiti. Man baisiausiai jo reikėjo, nors neišsivaizdavau, ką būčiau su juo veikusi, net jeigu nuo jo ir būtų priklausęs mano likimas.

Sėdėjau ir tyliai verkiau, kol kažkas stuktelėjo lazdele į mažulytį gongą ir svamis pasiteiravo, ar niekas nenori ko nors paklausti. Man toptelėjo mintis pasidomėti, ar aš dar kada nors sutiksiu meilę, bet neišdrįsau.

Jis pažvelgė tiesiai į mane ir tarė:

— Taip, būtinai.

Dirstelėjau sau už nugaros ir vėl pasižiūrėjau į svamį.

— Būtinai — ką? — paklausiau jo.

— Būtinai susirasi vaikina, — meiliai atsakė jis. Visi pradėjo juoktis. — Jeigu tik nepulsi į isteriją.

— Nė negalvoju ieškoti vaikino, — atšoviau. — Aš — ištekęjusi moteris, — pridūriau. Bent jau šiandien. Kvaila galvoti apie būsimą meilę, kai dabar turėčiau sukti makaulę, kaip susirasti darbą ir butą.

— Patarčiau sumažinti nebūtinus išlaidas, — kalbėjo toliau svamis.

Šalia manęs sėdėjusi mergina sukryžiuotomis kojomis nuoširdžiai linktelėjo, tarsi užjausdama. Keletas klausytojų irgi linktelėjo ir pradėjo ašaroti.

— Jums tai turėtų būti labai svarbu, — tarė jis man.

Kai seansas baigėsi, visi man šypsojosi, lyg būčiau kokia meditacijos garsenybė ar laimingiausia persona, kuriai staiga kažkas apreiškė, kad būtent man, o ne kam kitam, reiktų sumažinti nebūtinus išlaidas. Pasijutau tarsi prakeikta.

Žinoma, pati Violeta ateiti nesiteikė. Stovėjau viena kaip stulpas, gurkšnojau arbatą ir nenoriai glėbesčiavausi su seanso dalyviais.

— Ar nepasakysit, kiek dabar valandų? — paklausiau vyro gatvėje, vos išėjusi iš svamio namo.

Jis ištiesė ranką, teatrališkai atsmaukė švarko rankovę ir pasižiūrėjo į laikrodį. Pasakė, kiek valandų, aš padėkojau ir žengiau per gatvę, aiškiai pajutusi palengvėjimą ir sielos ramybę.

— Nusipirk laikrodį, panele, — burbtelėjo vyras sau po nosim.

— Ką? — nustebusi grįžtelėjau atgal.

— Nusipirk, po perkūnais, laikrodį, poniute, — pakartojo jis garsiau.

— Puiku. Žavu. Nepakartojama, — išariau. Mane pagavo įkvėpimas tęsti intymią kovą gatvėje, nors kai atidžiau į jį pasižiūrėjau, pamačiau, kad jis spuoguotas ir ne daugiau kaip septyniolikos metų. Žmonės sužiuro į mus. Aš pasijutau žvali kaip agurkėlis.

— Kas aš tau, po galais — Big Benas? — piktinosi jis.

Ką tik sėdėjau keistame kambaryje ir meldžiau Dievą, kad man atsiųstų vyrą. Štai ir atsiuntė. Svamio pranašystė pradėjo pildytis. Gal šis vaikinukas ir ne tas, su kuriuo norėčiau praleisti visą savo likusį gyvenimą, bet ir tai jau šis tas. Menkutė pradžia. Iš karto supratau, kad aš pasirengusi naujiems pasimatymams. Čia tik apšilimas.

— Jūs į Big Beną nė iš tolo nepanašus. Jūs nieko neturit didelio, — atrėžiau. — Kiek, sakėt, dabar valandų?

— Eik šikt!

— Pats eik, — drėbiau jam ir nuėjau.

Nusipirkau *New York Times* ir įsmukau į kavinukę, kad galėčiau graudžiai, kaip visi kiti, apsibraukti pieštuku tinkamus skelbimus. Ėmiau mąstyti, ką galėčiau dirbti.

Neįsivaizduoju, kaip aš, sulaukusi dvidešimt šešerių, atsidūriau viena kavinėje be profesijos ir be išsilavinimo. Niujorko universitete ištvėriau vos aštuonias dienas ir kiekvieną ten praleistą minutę. Pirmą savaitę nuo pirmadienio iki penktadienio sąžiningai sėdėjau visose paskaitose, savaitgalį ilsėjausi, tada vėl nuėjau pirmadienį, antradienį, o trečiadienio vakarą nusprendžiau mesti. Kaip tik tada susipažinau su Violeta. Tėvas pasisiūlė man išnuomoti „Plaza“ viešbutyje numerį su aptarnavimu, nes taip įsivaizdavo būstą, bet aš nusprendžiau įsikurti studentų bendrabutyje, kadangi norėjau pasijusti normaliu žmogumi, o Violetai likimas lėmė būti mano kambario drauge. Aštuonias dienas klausiausi jos raudų telefonu Teksase likusiems tėvams, kaip ji griuvo nuo šaligatvio ir susilaužė kulkšnį, ir kad niujorkiečiai — patys bjauriausi storalūpiai pasipūtėliai, kokius tik jai teko regėti.

Niekada nepamiršiu šito apibūdinimo. Visada maniau, kad putlios lūpos žmogų puošia. O jos lūpos buvo vienintelė kūno dalis, kuriai stokojo putlumo. Bet ji buvo mano kambario ir kurso draugė, man tas visai patiko. Žavėjausi merginomis, kurios ištikimai draugauja su bendrakursėmis ir kviečia jas pamergėmis į savo vestuves. Aštuonias dienas tampa jai į kambarį padėklus su maistu, nes ji vaikščiojo su ramentais, ir stengiausi žavėtis, kad ji nebuvo mačiusi nė vieno Vudžio Aleno filmo.

Netrukus sutikau Džeką viename Aukščiausiojo Teismo lifte 60-ojoje Centrinėje gatvėje. Ieškojau atsakingo žmogaus, kuris man padėtų pasikeisti pavardę, nes *New York Post* šeštajame puslapyje išspausdino anoniminių straipsnį apie mano tėvą („Koks garsus drabužių dizaineris buvo užkluptas su transvestite prostitute Riversaido Parke ir vožė per nosį policijos pareigūnui?“). Mudu susituokėme po dvejų metų. Tada atrodė, kad galėčiau kalnus nuversti. Penkeri metai prabėgo kaip vanduo. Iš pradžių kiekvieną mielą savaitgalį važinėjom į jo užmiesčio vilą, o ten praleistas laikas nesiskaito, nes tada nebūdavam Niujorke. So Mile nebeturėjau savo gyvenimo. Nebeliko nei sekso, nei linksmybių, nei

draugų. Daugią daugiausia apsilankydavome kino teatre ar pas koki antikvarą. Kiauras dienas nieko neveikiau, tik klausiausi artimiausių kaimynų paauglės dukters pasakojimų, kiek kartų ir kokiose neįprastose vietose ji slapčia nuo tėvų mylėjosi su savo vaikinu, ir tepiau virtuvėje uogienę ant sausainių savo vyrui, pakaitomis gulinėjančiam tai ant vienos, tai ant kitos baltos kanapos mūsų įstiklintoje terasoje. Nuo pirmadienio iki penktadienio gyvendavome mieste, ir vyrui būdavau reikalinga tik tam, kad lakstyčiau po parduotuves, pirksčiau chromuotas apelsinų sulčiaspaudes ar ieškočiau tinkamų tarnaičių. Bent jau nebuvo priklausoma nuo tėvų.

Taigi dabar tiesiog nesugalvoju, ką galėčiau dirbti. Mane užliejo dar gilesnis nei tada apleistumo jausmas. Ankstesnis jausmas, palyginti su dabartiniu, atrodė kaip vaikų žaidimas. Nebesijaučiau šeimininkė namų, kuriuos pastatė Džekas. Sėdėjau kavinėje ir varčiau laikraštį. Atrodė, kad moku tik vieną darbą — skaityti. Skaityti tikrai mokėjau, nors išmokau gana vėlai — septynerių. Na, svarbiausia, kad išmokau. Ėmiau ieškoti skelbimo, ar kam nereikia skaitytojos — korektorės.

2.

Tikras nešlifuotas deimančiukas -reikia remonto

Išlipusi iš lifto, atsidūriau priešais stambią juodaodę moterį, seginčią didžiulę smėlio spalvos liemenėlę ir mūvinčią kelnaites. Jos suknelė, šlapia iki siūlo galo, kabojo ant pakabos už stalo. Po apačia buvo patiesti keli lapai iš *National Enquirer*, kad sugertų lašantį vandenį.

— Turbūt galvoji, kad keistai atrodau, — prabilo ji. — Lauke pliaupia lietus, o aš metro pamečiau skėtį. Visai pamiršau, kad jam susitikimas.

Tai buvo mano pirmasis pokalbis dėl darbo, todėl neturėjau su kuo jo palyginti.

— Nieko aš čia nematau keisto, — atsakiau.

— Žinoma, galėčiau sėdėti ir visai pliku užpakaliu. Jis vis tiek nieko nesužinotų. — Man patiktų dirbti tokiaame darbe, kur šefas nekreipia dėmesio, ar tu nuoga, ar apsirengusi. — Jo didenybė jūsų laukia, — pasakė ji. Moteris išlindo iš už stalo ir sumaigė mygtukus ant kodinių durų užrakto. Durys atsidarė. — Eime, palydėsiu jus.

Jos kelnaitės buvo tokios išstampytos, kad atrodė, jog guma tuoj plyš.

— Nereikia, pati susirasiu, — atsakiau.

Perėjau koridorių ir sustojau prie paskutinių durų.

— Įeikite, — dar nespėjusi pasibelsti išgirdau vyrišką balsą.

Atidariau duris ir akimirksnį sustingau. Net lioviausio kvėpavusi. Nieko nėra nejaučiau, kaip atsidurti priešais neregį žmogų. Jaučiausi kaip nesavam kaily: tarsi būčiau pasirinkusi darbą valyti kanalizacijos šulinius ar laboratorijoje, kur atliekami tyrimai su žiurkėmis. Padariau klaidą.

— Apie ką mąstot? — paklausė jis. — Nestovėkite. Užeikit. Aš — teisėjas Garetas. — Jis kalbėjo su anglišku akcentu.

— Atleiskite, — tariu aš. — Mano pavardė Liv Kelerman. — Jis ištiesė man ranką ir aš priėjusi pasisveikinau. Jeigu būčiau sugalvojusi ieškoti darbo pas savo tėvą, tai dabar sėdėčiau ir gurkšnočiau vyną su Izabele Roselini, o ne spausčiau suglebusį neregio delną. Atsisėdau ant medinės kėdės priešais jo stalą. Jam už nugaros driekėsi stiklinė siena su panoraminio vaizdu į Ist Riverį¹.

— Tai apie ką galvojot, stovėdama tarpdury? Supraskit, mano klausa ideali. Galiu girdėti jūsų mintis.

Jo klausimas mane šokiravo. Gali pamanyti, kad mano mintys tiksejo kaip sieninis laikrodis.

— Pro jūsų kabineto langus atsiveria puikus vaizdas, — tariu aš.

— Taip, — sutiko jis, tarsi būtų viską matęs. Kelias sekundes sėdėjom nejaukioje tyloje. Paskui pradėjau karštligiškai, lyg kokia pamišusi gidė pasakoti, kas matyti už lango. Apibūdinau tris tiltus ir nupasakojau, kuo jie vienas nuo kito skiriasi, jų apšvietimo lempas pavadinau „nutįsusiomis girliandomis“. Valtis upėje palyginau su „Mayflower“ laivu ir net šuktelėjau iš susižavėjimo, pasakodama apie Jehovos liudytojų laikrodį Bruklina, automobilius Franklino Delano Ruzvelto aikštėje, sraigtasparnį, dangų, iš kaminų virstančius dūmus bei vandens bokštus ant stogų.

— Vandens bokštus? — paklausė jis.

— Taip, vandens bokštus — jie panašūs į nutukusius kinus, iš aukšto žvelgiančius iš savo ryžių laukų.

— Aišku, — tarė jis.

Dar papasakojau apie darbininkus, triūsiančius ant pastolių palei pastato sieną.

Jis sėdėjo lyg apžavėtas, susidėjęs į skreitą putlias rankas.

Nežinau kodėl, bet aš jam dar papasakojau apie Vulvorto² pastatą, nors jo pro mūsų langus ir nesimatė. Palyginau jį su Smaragdo miestu! Jaučiausi lyg linksmuolė Dorotė.

— Na, tuomet aš beveik gerasis burtininkas, ar ne? Tu — Dorotė, o ponias Hovard galės

¹ Sąsmauka pietrytinėje Niujorko dalyje, skirianti Manheteną nuo Long Ailendo.

² Frenkas Vinfildas Vulvortas (Frank Winfield Woolworth, 1852-1919) buvo stambus Amerikos pirklys.

vaidinti geltonpilvį liūtą.

Buvau mačiusi ponios Hovard pilvą, kuris buvo visai ne geltonas. Jis iš manęs tyčiojosi.

— Atsiprašau, — tariau jam.

— Džiaugiuosi, kad tau patinka mano panorama. O dabar pasakyk, ar švarūs langai?

Jie buvo murzini, išterlioti juodais suodžiais. Nežinojau, ką atsakyti. Nesinorėjo jo įžeisti.

— Šiek tiek apdulkėję, — atsakiau.

— Ką gi, labai liūdna. O sakė, kad praėjusią savaitę nuvalė. Bet aš taip ir jaučiau. Ar nieko prieš, jei paprašysiu luktelti, kol atspausdinsiu žinutę valytojai?

Aš papurčiau galvą. Paskui garsiai ištariau:

— Ne.

Jis pasisuko su kėde prie krūvelės popierių ir įsidėjo lapą į paprastą rašomąją mašinėlę. Kelias minutes įnirtingai barškino klavišais. Stebėjau susižavėjusi, bet paskui jis paprašė manęs perskaityti, ką atspausdinęs, ir pamačiau šimtus klaidų.

— Jeigu rasite klaidą, būkite gera, ištaisykite mėlyną ar juodą tušinuku. Norėčiau, kad mano korespondencija būtų nepriekaištinga.

— Nėra nė vienos klaidos, — atsakiau jam.

Jis patenkintas linktelėjo, kaip jam atrodė, mano pusėn.

— O dabar papasakokite apie save, ponia Keler, — paprašė jis.

— Mano pavardė Kelerman, — greitai pataisiau.

Kol pasakojau, jis kažką mikliai užsirašinėjo Brailio mašinėle, antikvarine seniena, kurios klavišai buvo panašūs į trimito mygtukus. Ant kieto rusvo popieriaus lapo nusidriekė eilės iškilių taškelių lyg pagaugai ant pašiurpusios odos. Papasakojau jam apie butą, kuriame gyvenau su vyru ir iš kurio dabar teks išsikraustyti; apie vaizdą į parką ir saulės nutviekstas miegamojo grindis, beveik šešių metrų aukščio lubas ir gracingą turėklų išlinkį prie laiptų, vedančių nuo mezonino į svetainę.

— Man atrodo, kad buto jūs ilgėsitės labiau negu vyro, — pasakė jis.

— Tikrai taip.

Ir tai buvo tiesa. Šiame bute praleidome ištisus penkerius santuokos metus, ir aš jaučiau, kad niekada negalėsiu be jo apsieiti.

— Kiek metų ten pragyvenot?

— Septynerius, — atsakiau. Aš nusipelniau užuojautos už septynerius metus.

— O kiek jums metų? — paklausė jis.

— Dvidešimt šešeri. Jis šyptelėjo.

— Dvidešimt šešeri ir nė sykio nebučiuota, — tarė jis.

Kvailys, pagalvojau, bet paskui susigriebiau, kad tai tiesa. Gal iš tiesų nebuvo tinkamai pabučiuota. Staiga negalėjau prisiminti, ar su kuo nors teko bučiuotis. Negali būti, pagalvojau. Juk buvau ištekęjusi.

Jis barškino savo priešistorine mašinėle, o aš žiūrėjau į jį. Man patiko, kad galiu spoksoti nevaržoma. Retai pasitaiko progų, kai gali šitaip apžiūrinėti žmogų. Tai buvo naujas privatumo jausmas. Jo galvą puošė juodi plaukai, vešli barzda ir ūsai, nužerti sidabro gijom. Buvo vidutinio ūgio, apkūnus, putlaus sudėjimo. Nenutukęs, absoliučiai be jokių raumenų, tarsi niekada nepakiltų nuo kėdės iš už rašomojo stalo. Vilkėjo rudą eilutę ir ryšėjo šlykštų itališką kaklaraištį.

— Man patinka jūsų kaklaraištis, — tariau.

— Ačiū. — Jo veidas nušvito. — Juos visada perku toj pačioj parduotuvėj, išsirinkti padeda mergina, vardu Širli. Pasakysiu jai, kad kaklaraištis sulaukė komplimento.

— Iš tiesų labai gražus.

— Jeigu nesupyksit, norėčiau paklausti, kuo apsimylėjote? Klausiu dėl to, kad reikalauju šiame darbe rengtis gana oficialiai. Kartais teks paprašyti palydėti mane į susitikimus su visuomene, todėl visai netiks džinsai ar panašūs drabužiai.

Apsidžiaugiau, kad jis apie tai užsiminė, nes supratau, kad galėsiu kasdien mėvėti džinsus. Žvilgtelėjau į savo aprangą: juodą velvetinį sijoną ir retro stiliaus megztuką.

— Aš vilkiu pilką tvido kostiumėlį ir baltą šilkinę palaidinukę. Labai tinkami drabužiai, — pridūriau.

— Nuostabu, — jis išraudo.

Spustelėjo dar kelis mygtukus ir klavišus ant Brailio mašinėlės ir atsilošė kėdėje. Pagalvojau, ar jis pastebėtų, jeigu dabar prigulčiau ant odinio minkštasuolio kitam kabinetui gale.

— Taigi, — prabilo jis, — dabar jau įsivaizduojate, ko reikalauja jūsų naujos pareigos, ar ne? Ko gero, nelabai įsivaizdavau, bet atsakiau:

— Taip.

— Ar turite klausimų?

— Ne, — tariu.

— Ar jūsų nedomina, koks bus atlyginimas?

— Taip, domina.

— Bijau, kad galėsiu mokėti tik aštuonis dolerius už valandą, o tai juk nėra labai daug, tiesa?

Nežinojau, ką atsakyti. Jeigu pasakysiu, kad aš net tarnaiti moku daugiau, jam gali pasirodyti, kad esu nepatenkinta.

— Ar negalite pakelti iki dešimt dolerių už valandą? — paprašiau.

— Ne, negaliu. Kaip suprantu, jums tai per mažai, bet savivaldybė moka šešis dolerius, o aš iš savo lėšų pridedu dar du. — Jis tai pasakė tarsi pats labdaringiausias žmogus pasauly.

— Sutarta, — tariu aš. — Aštuoni doleriai.

— Ar jums tiek užteks pragyvenimui?

Klausimas buvo toks nuoširdus, o jo esmė tokia absurdiška, kad aš garsiai susijuokiau.

— Ko gero, ne, — atsakiau.

— Ak, apgailestauju.

— Bet tai nereiškia, kad nenoriu šito darbo. — Turėjau vilties gauti dalinį išlaikymą iš vyro ar iš tėvo. Galbūt galėčiau prisidurti iš šalies, skaitinėdama dar keliems neregiam.

— Aštuoni doleriai už valandą gal ir ne kažin kokie pinigai, bet, kaip jau jums aiškinau, ketvirtadalis skiriamas iš mano paties atlyginimo, todėl aš pageidaučiau, kad ši suma bent kiek patenkintų mano darbuotojų poreikius, — paaiškino jis.

— Mano tikrai patenkins, — atsakiau.

— Kažkodėl man taip neatrodo.

— Tikrai patenkins! Man užteks! — užsispyriau aš. Buvo bjauru, kad ne tik apsiėmiau dirbti tokį mažai apmokamą darbą, bet dar turėjau įrodinėti turinti tokius apgailėtinus poreikius, kuriuos patenkins aštuoni doleriai už valandą. Kokius poreikius galima patenkinti uždirbant aštuonis dolerius per valandą?! Normalių mano poreikių taip lengvai nepatenkintų net šimtas dolerių už valandą. Ir apskritai jokia suma nepatenkintų dabartinių mano poreikių.

— Ką gi, tuomet gerai, — prabilo jis. — Kad nors kaip išsisuktumėt su mano pasiūlytu atlyginimu. Tuoj atskleisiu jums mažą paslaptį. Bet jūs niekam neturite jos išplepėti.

— Gerai, — sutikau ir lengviau atsikvėpiau. Gal jis tuoj pasakys, kad viską kuo puikiausiai mato, tik apsimeta neregium?

Kažkas nedrąsiai pasibeldė į duris.

— Įeikite, — paliepė jis apsimestinai šiurkščiu balsu. Į kabinetą įėjęs antstolis tarė:

— Jau laikas, teisėjau. Teisėjas ranka nuvijo jį šalin:

— Uždaryk duris! — Durys užsidarė.

— Apgailestauju, bet pokalbį teks nutraukti, nors jis man ir labai patiko.

— Ačiū, — padėkojau jam ir atsistoju.

— Tikiuosi, likote patenkinta ir jūs. — Jis šypsojosi kėdei, stovinčiai šalia manęs.

— Net labai, pone, — atsakiau švelniai.

Džeromas padavė man lapelį, ant kurio buvo atspausdinta jo pastaba dėl langų, ir paprašė išeinant perduoti jį poniam Hovard. Ponios Hovard už stalo neradau, bet jos suknelė dar tebekabojo, todėl supratau, kad ji kažkur netoliese. Luktelėjau kelias minutes, ištaisčiau visas Džeromo padarytas

klaidas, paskui padėjau raštelį ant stalo ir išėjau.

3.

Puikus, gerai išsilaikęs, žavus pastatas

Išėjusi iš Teismo rūmų pasukau tiesiai į Makdugalo gatvę pasižiūrėti buto.

Baisiai nekantravau pasirašyti nuomos sutartį be Džeko, stovinčio šalia ir davinėjančio nurodymus: kad neduokdie nepaminėčiau, jog jis teisininkas, nes niekas nenori turėti reikalų su teisininku; neužsiminčiau apie jo užmiesčio sodybą ar nepasakyčiau, kas mano tėvas, nes buto savininkas dar pamanyt, jog maudomės piniguose; kad nieko nekritikuočiau, nes šeimininkas gali pasitaikyti labai jautrus. Deja, Džekas nesuvokė, kad visur, kur tik mes nueidavom, žmonėms aš patikdavau labiau nei jis, o man belikdavo pridurti: „Et, nekreipkite dėmesio, mano vyras — advokatas“. Šitaip pasiteisindavau kas kartą, kai jis išeidavo iš kambario.

Pradžioje man visai patiko būti vienai, bet kai atėjau į Makdugalo gatvę ir mane pasitiko buto šeimininko žmona Marija, jau buvau pradėjusi verkti.

— Šitoj vietoj jūsų liūdesys visai tinka. — Ji buvo pasiutusiai stora, ant kaklo užsisėgusi auksinę grandinę su kabaluojančiu žodžiu „Marija“ ir mūvėjo gumines pirštines.

Įėjimas į pastatą buvo aptvertas sudurstyta iš aliuminio atraižų tvora ir aš pagalvojau, kad turbūt čia apsauga nuo žiurkių.

Nusekiau paskui ją į penktą aukštą, ir įžengėme į nuomojamą butą. Pagrindinės durys nebuvo užrakintos, ir iš karto patekom į virtuvę. Aš verkiau, o ji man rodė patalpą. Čia stovėjo senas šaldytuvas ir didžiulė viryklė.

— Orkaitė neveikia, — paaiškino Marija. — Prisipažįstu iš karto. — Tarp šaldytuvo ir viryklės buvo įsprausta metalinė dušo kabina.

Stovėjau priešais tą kabiną ir spoksojau kaip vaikas į pamotę žiezulą, tikėdamasi šios tokios užuojautos. Negalėjau įsivaizduoti, kaip reiktų nusirengti priešais tą kabiną, o jau apie prašymąsi joje nuogai nebuvo nė kalbos. Žiūrėjau į ją ir tyliai savęs klausiau: „Ar galėčiau? Ar tikrai sugebėčiau?“ Tikrai buvau ne iš drąsiųjų. Dušas atrodė grėsmingai, lyg piktas medis iš brolių Grimų pasakos. Kabina priminė stačią metalinę karstą.

Negalėjau atplėšti akių nuo jos, nuo įleidžiamų slankiojančių vyrių. Ji buvo velniškai aukšta, apačia pakilusi per tris pėdas nuo žemės, o viršus beveik siekė lubas.

Matinio plastiko dušo kabinos duryse, per patį vidurį, buvo priklijuota skiautelė lipnios juostos. Atsargiai ją atplėšiau ir išvydau taisyklingą apvalią cento dydžio skylutę. Ji buvo panaši į kulkos prašautą skylę. Aplink plastikas buvo smulkiai suaižėjęs.

Įkišau pirštą į tą skylę.

Marija nuėmė rankas nuo klubų ir vėl užklajavo juostelę ant sužalotų durų.

— Dušas švarus, — paaiškino ji ir atidarė kabinos duris. Man į nosį trenkė aštrus chloro kvapas.

Viduj nebuvo jokių čiaupų, tik keli nedideli metaliniai strypeliai, kyšantys tiesiai iš sienos, o ant papilkavusių dušo kabinos grindų gulėjo paprasčiausios replės.

— Vandens srovė gera, stipri, — tarė Marija išsikeidusi. Nuėjau į nedidelį kambarį šalia virtuvės.

— Kas čia? — paklausiau rodydama į mažas kvadratinės duris sienoje virš dvigulės lovos.

— Langas į ventiliacijos angą. Niekada jo nedarinėk. Balandžiai, — įspėjo ji.

— Su kuo kalbėti, jeigu norėsiu šio buto? — paklausiau jos.

— Ogi su manim.

— Dabar visai neturiu pinigų, — pasakiau. — Skiriuosi, — tyliai pridūriau.

— O darbą turi? — paklausė ji, kilstelėjusi antakį.

— Taip, — atsakiau, ir po kiek laiko paaiškinau: — Dirbu pas teisėją.

— Tu advokatė?

— Panašiai, — atsakiau jai. — Korektorė. Bet už nuomą susimokėti įstengsiu.

— Gerai, — tarė ji. — Nebenoriu daugiau laiptoti tais laiptais.

— Kiek prašot? — paklausiau.

— O kiek galėtum mokėti?

Staiga pajutau jai didelį dėkingumą. Marija nebus godi. Netiesa, ką žmonės kalba apie Niujorką. Visai lengva susirasti Niujorke butą už prieinamą kainą.

Norėjau apžiūrėti visą butą, o tada pasiūlyti kainą. Palikau Mariją stypsoti virtuvėje ir nuėjau pro mažą miegamąjį į svetainę, kurioje stovėjo bjauri rusva kanapa. Kitapus gatvės lange šmėstelėjo saulės zuikutis, o ant palangės tupėjo juodmargis šuo. Mačiau, kaip nuo medžio nukrito pilkas lapas. Niujorke gamtą geriausiai primena medžiais apsodinta gatvė.

Staiga man šovė mintis, kad galėčiau susiremontuoti šitą butą, vyras kas savaitę ateitų pas mane, aš jam pataisyčiau dubenį daržovių salotų, mes abu valgytume, susėdę ant grindų sukryžiuotomis kojomis. Paskui jis išeitų.

Bute buvo du dideli langai, bet vieną jų iki pusės užstojo užrašas „Išnuomojamas butas“. Būtų smagiau turėti du neuždengtus langus, nei pusantrą.

Pasišaukiau Mariją į svetainę.

— Ar nuimsite šitą iškabą? — paklausiau jos.

— Ne, — atsakė ji.

— Bet jis nebereikalingas. Butas jau išnuomotas.

— Tegu lieka, — paaiškino Marija, turėdama omeny skelbimą.

— Duodu tris šimtus už mėnesį, — pasiūliau.

— Gerai, — tarė ji. — Pridėk dar devynis šimtus per mėnesį ir gali kraustyti gyventi.

— Tūkstantis du šimtai? Man per daug. Duodu devynis šimtus už mėnesį, — derėjausi aš.

— Tūkstantis du šimtai, — ji laikėsi savo.

— Tūkstantis.

— Tūkstantis du šimtai, — nenusileido ji.

— Tūkstantis šimtas.

— Tūkstantis *du šimtai*, — tarė ji ir iškėlė du pirštus.

— Sutinku, — tariau aš, ir Marija man padavė tris raktus. — Kada galiu įsikraustyti?

— Nors ir dabar, — tarė ji.

— O kaip su šitais daiktais? — Be dvigulės lovos ir kanapos, čia dar buvo telefonas, televizorius ir kasetinis vaizdo

grotuvas. Jie stovėjo gale lovos ant mažos aptriušusios spintelės su ant durelių nupieštu inkaru.

— Pridėčiau ir juos, bet jie priklauso buvusiam nuomininkui, todėl jei jis pareikalaus, teks juos gražinti.

Na, šito tai jau nereikia. Kažką panašaus buvau kartą mačiusi per televiziją vienoje iš laidų apie teisėjų gyvenimą, kur buto šeimininkas išmetė lauk visus ieškovo videožaidimus ir motinos palaikų pelenus.

— Ne, — atkirtau.

Ji prašvokštė pro dantis:

— Gerai jau. Perleisiu už penkiasdešimt dolerių.

— Puiku.

— Na va.

Ji paspaudė man ranką taip ir nenusimovusi guminės pirštinės ir išėjo, palikusi mane vieną. Kelias minutes paraudojau svetainėje, paskui nuėjau į mažulytį tualetą, tikėdamasi rasti ten tualetinio popieriaus išsipūsti nosiai. Negalėjau patikėti savo sėkme. Čia, ant nedidelio medinių grindų lopinėlio gulėjo beveik pilnas ritinėlis tualetinio popieriaus. Vėl apsiverkiau, bet šįkart užlieta jausmo, kad visata man dosni ir žada perteklių. Pasijutau lyg Skarletė O'Hara, vietoj pernokusios ropės aptikusi visą lauką žydinčių medvilnės krūmų. Pagaliau man pavyko kai kuo apsirūpinti. Susiradau

darbą ir butą.

Kai išblėso džiaugsmas dėl tualetinio popieriaus, staiga pasijutau šiame bute nebetversianti ilgiau nei minutės. Išėjau į lauką, tikėdamasi pasivaikščioti ir pasidairyti į gatvę išmestų nereikalingų baldų, bet baldai kaip vyrai — niekada nerasi tinkamo, kai tau labiausiai reikia.

Vakare gulėjau ant savo pasiskolintos/išsinuomos lovos ir žiūrėjau į balerinos siluetą primenantį įtrūkimą lubose. Niekaip neišėjo iš galvos Džeromas. Užuoat spėliojusi, kas galėjo miegoti šioje lovoje iki manęs, ar prisiminusi siaubingą vaidą su vyru vos prieš kelias valandas, kai tik užmerkdavau akis, išvysdavau Džeromą, einantį pas mane ir mojuojantį baltą lazdele. Stipriai užsimerkiau, bandydama įsivaizduoti, ką reiškia būti akiai, bet akys vėl iškart atsimerkdavo. Pagalvojau, kaip būtų keista atsibusti rytą visiškoje tamsoje ir regėti tik praėjusios nakties sapnus. Jeigu aklasis vestų, jis turbūt niekada neapgauktų žmonos. Na, už Džeromo tai jau aš netekėsiu. Bet nuoširdžiai pasistengsiu praskaidrinti jam gyvenimą kruopščiu darbu. Ir dar pasistengsiu nebūti tokia kritiška.

4.

Verslo rajonas — į darbą pėsčiomis

Pirmą darbo savaitę žodį „verslas“ parašiau su klaida. Sėdėjau bibliotekos stiliaus kėdėje prieš Džeromo stalą, plačiai išžergusi kojas lyg vyras metro vagone. Valiūkiškai jam mirkčiojau ir tylėjau, kietai sučiaupusi lūpas, kol jis koneveikė mano neraštingumą. Kelis kartus pabrėžė, kad baisiai nedovanotina nemokėti teisingai parašyti žodžio „verslas“.

— Ar čia žiopla klaida, ar tu iš tiesų nežinai, kaip jį rašyti? — paklausė jis. Į tokį klausimą nebuvo ką atsakyti.

— Nesuprantu, kaip galėjau padaryti tokią klaidą, — prabilau žvelgdama į aptarinėjamą dokumentą. Puslapio apačioje, dešiniajame kampe, po mano inicialais L. K. puikavosi raidės D. M.

— Įsivaizduok, kaip man buvo nesmagu, — kalbėjo jis. — Menkas malonumas tikrinti tavo darbą, bet turbūt tai neišvengiama, ar ne? Parodžiau šitą lapą buvusiai korektorei, merginai, kuri dirbo pas mane dvejus su puse metų. Labai gaila buvo ją atleisti. Kitą savaitę ji išteka...

— Ką gi, dabar vietoj jos būsiu aš, — paguodžiau.

— Man reikia tavimi pasitikėti, kad ateity nedarytum tokių kvailų klaidų. Tu juk atstovauji man. Per dvejus su puse metų ji nepadarė nė vienos klaidos. Buvo tikra perfekcionistė. — Gana keista, bet aš pradėjau pavydėti buvusiai Džeromo korektorei. Jis kiršino mus vieną prieš kitą.

— Aš irgi iš dalies perfekcionistė, — atšoviau.

— Kol kas nepastebėjau. Zinai, kai parodžiau jai tavo parašytą dokumentą, ir ji pamatė žodyje „verslas“ klaidą, atskaitė ilgiausią moralą, kad pasirinkau netinkamą žmogų į jos vietą. Man regis, paminėjo žodį „apsileidėlė“. Ir dar papriekaištavo, kad nusamdžiau tave tik dėl išvaizdos.

— Neabejoju, netrukus įsitikinsite, jog aš geresnė korektorė. Galit tai pasakyti ir paslaptinajai D. M.

— Perduosiu Džordanai tavo žodžius.

— Ar atskleidėte jai savo paslaptį? — paklausiau.

— Kokią paslaptį?

— Sakėte, kad norite man atskleisti kažkokią paslaptį.

— Tiesą pasakius, nieko nesirengiu atskleidinėti. Rengiausi paslaptį papasakoti Džordanai, bet staiga ji pareiškė išeinanti iš darbo. Laimei, man pavyko ją prikalbinti pasilikti savaitę kitą ir padėti man susirasti naują žmogų. Gal būtų neblogai judvi suleisti ir pažiūrėti, kuri nugalėsit, o tada laimėjusiai atskleisčiau savo paslaptį. Tik bijau, kad neįstengsiu išlaikyti *dviejų* korektorių. Tai jau būtų panašu į haremą, ar ne? Nors ir nedidelį.

Kalbėdamas apie savo haremą jis sėdėjo sudribęs kėdėje ir atrodė tiesiog apgailėtinais. Net rengiausi jam pasakyti, kad už lango švyti vaivorykštė, bet paskui persigalvojau, nes jos ten ir nebuvo. Dėl aklo žmogaus padarytum viską, kad tik jam gyvenimas prašviesėtų. Pagalvojau, kad jam būtų malonu įsivaizduoti danguje išsiritusią spalvingą laumės juostą. Nudelbusi akis pažiūrėjau sau į krūtinę ir pamačiau, kad negerai susisagsčiau marškinius. Atsegiau visas sagutes ir pradėjau užseginėti nuo apačios. Segėjau pasakiškai gražią liemenėlę. Jeigu ponias Hovard gali sau leisti sėdėti priimamajame su nušiurusia rusva liemenėle, tai kas man neleis sėdėti teisėjo kabinete su geltonąja *La Peria*. Ištraukiau iš liemenėlės krūtis. Beveik jaučiau ant jų savo vyro rankas. Tyliai pravirkau.

— Ar tu verki? — paklausė Džeromas. Linktelėjau.

— Niekis. Ateityje, tikiuosi, būsi atidesnė. Ar negalėtum parnešti mums ko nors pietums?

Jis pasiuntė mane į „McDonaldu“ ir aš nudžiugau atsidūrusi tarp reginčių žmonių, bet vis tiek slėgė graužatis, kad jam esu nematoma. Į mane žvelgė verslininkai, o aš ėjau statydama kojas pirštais į šalį ir vilkdama žemę lietpalčio diržo galus. Krūtis buvau paslėpusi atgal į liemenėlę.

Dešimt Džeromo pirštų įsikirto į dvigubą mėsainį. Apčiuopomis jis siekė keptų bulvyčių. Viską buvau išdėliojusi prieš jį ant stalo. Pati kramčiau prasižiojusi, nes jis buvo aklas.

Beveik visą dieną tyliai praverčiau.

— Papasakok man apie tą savo vyrą, — paprašė Džeromas.

— Jis už mane vyresnis, — pradėjau. — Net keturiolika metų.

— Po kiek laiko jis tau pasipiršo? Tiksliau — po kiek laiko tu liepei jam pasipiršti?

— Jis pats pasipiršo. Paplūdimy, — paaiškinau aš. — Padavė man kriauklelę su žiedu.

Iš tiesų viskas buvo kitaip. Mudu gulėjome lovoje ir Džekas, palindęs po antklode, nešvankiai tarė: „Žiūrėk, ką radau tavo pupsytėj“. Staiga ant savo kūno pajutau kažkokį aštrų daiktą ir Džekas išlindo iš po antklodės, užsimovęs žiedą ant liežuvio galo. „Ką gi, jei jį radai mano puspėj, tai jis priklauso man“, tariau. „Duokš čia“. — Jis įkišo liežuvį su žiedu man į burną ir taip baigėsi piršlybos. Kai žmonės manęs klausdavo, kaip vyras man pasipiršo, vis turėdavau sugalvoti kokią nebūtą istoriją.

— Man nepatinka paplūdimiuose, — tarė Džeromas. Čia aš jau nieko negalėjau pridurti.

— Kaip parsigausi namo? — paklausė Džeromas ar Neregys, kaip aš jį mintyse vadinau.

— Taksi, — atsakiau.

— Matai, pagalvojau, jeigu važiuosi metro, tai galėtume iki stotelės eiti kartu, — linksmai pasakė jis, tarsi tai turėtų mane nudžiuginti.

— Mielai jus pavedėsiu iki stotelės, — atsakiau. Taksi, taksi, taksi, pagalvojau.

Staiga Neregys stryktelėjo nuo kėdės ir griebė už atlošo.

— Aš tau ne šuo! — suriko. — Gali eiti drauge su manim, jei nori, bet ne vedžioti kaip šunį.

— Tuomet išmesiu pro langą pavadėlį, — atkirtau jam šiurkščiai. — Čia toks posakis, kuris tinka visiems. „Aš jus pavedėsiu“. „Pavedėk mane iki namų“. Visi taip sako.

Jis įtraukė galvą į pečius ir klausėsi manęs, stebėdamasis tuo, kaip žmonės kalba.

Netrukus susirinko daiktus ir jau buvo beišeinąs pro duris.

-Tai ar eini? — paklausė ir negarsiai sumušė kulnais. Jis tipeno šalia manęs, lengvai prisilaikydamas man už kairės parankės. Turėjo mane pamokyti, kaip vaikšto neregiai. „Akklasis veda...“ — vos nepasakiau garsiai.

— Ar negalėtume stabtelėti prie pinigų išdavimo automato? — paprašė jis.

— Žinoma, — atsakiau. Juk aš korektorė, o ne bankininkė, pagalvojau. Jis nusivedė mane prie pinigų automato, ir aš žiūrėjau, kaip jis spaudė mygtukus, pirmą kartą pastebėjusi ant jų Brailio ženklus. Jis pasiėmė šimtą dolerių.

— Ar aš tikrai paprašiau šimto dolerių iš einamosios? — paklausė jis manęs. Atrodė labai susirūpinęs.

— Ne, paprašėte dviejų šimtų iš kaupiamosios. Jums davė kelias penkiasdešimtines. — Jis sutriko, ir aš pasigailėjau leptelėjusi nevykusį pokštą. — Pajuokavau, — prisipažinau. — Jūs paprašėte šimto iš einamosios.

Jis nesijuokė. Suskaičiavo penkis banknotus po dvidešimt dolerių ir mes nuėjome gatve toliau.

Praėjome kažkokio žmogaus skulptūrą. Tai buvo eilinis balandžių išmatom apdrėbtas paminklėlis, bet jį išvydusi aš pravirkau. Tiek kartų anksčiau buvau jį mačiusi, kad jau buvo pasidaręs neregimas. Tokia dabar turbūt esu Džekui. Staiga kažkodėl pajutau baisų pavydą tai skulptūrai. Jai pasisekė, jeigu ne tie balandžiai. Stovi sau judrioje sankryžoje Niujorko centre ir nieko nejaučia.

Kaip norėčiau būti skulptūra. Pavyzdžiui, Joana Arkietė, nors visai nenorėčiau būti gyva Joana Arkiete. Gaila, kad negaliu pavirsti statula. Stovėčiau Niujorko centro trikampyje šalta, kieta ir nesikeičianti. Kaip amžinybė. Mano kūnas blizgėtų kaip vaikiškas batelis. Stovėčiau ir žiūrėčiau į merginą, net visai žavią merginą, lydinčią teisėją į metro stotelę. Staiga pagalvojau: negi taip nekenčiu savo gyvenimo, kad pavydžiu net statulai?

— Kasmet metro žūva vienas ar du aklieji, — nutraukė mano mintis Džeromas. — Privažiavus ir sustojus traukiniui, laukdami ant platformos jie nepataiko pro duris ir žengia tarp vagonų, pargriūna ant bėgių, o pajudėjęs traukinys juos sutraiško.

Džeromas, sutraiškytas. Ko gero, turėsiu jį lydėti į metro kiekvieną dieną.

— Kodėl neišsigyjat šuns? — paklausiau.

— O kam man šuo, kai turiu tave?- meiliai atsakė Džeromas.

5.

Vaizdai pro langus kaip atviruke

Sėdėjau Džeromo kabinete ir rūšiavau jo laiškus. Jis vėlavo, ir arbata, kurią kas rytą iš geros širdies nupirkdavau jam „Starbucks“ kavinėje, jau buvo ataušusi.

Suskambo telefonas, aš pakėliau ragelį kaip sekretorė, iš karto ištarusi „sveiki“ taip, tarsi mane šiuo metu būtų kas dulkinęs. Ragelyje tyla. Dar kartą uždususi pasisveikinau.

— Ar čia naujoji teisėjo Gareto korektorė? — paklausė moteriškas balsas.

— Taip, tai ji, — atsakiau. — Bet teisėjo dar nėra. — Paklausiau, gal norėtų palikti jam žinutę.

— Jo dar nėra? — moteris, atrodo, smarkiai nustebo. — Jis išėjo iš namų prieš keturiasdešimt minučių!

— Esu tikra, kad greitai pasirodys, — nuraminau ją ir pagalvojau, kad jis, ko gero, nudardėjo nuo Bruklino tilto.

— Dieve mano, kai tik jis pasirodys darbe, liepkite būtinai man paskambinti. Aš taip jaudinuosi! Man jis daug apie jus pasakojo.

— O kas čia kalba? — pasidomėjau.

— Aš Sara, Džeromo draugė, — atsakė ji išdidžiai. Draugė! Taip ir maniau.

Kaip tik tą akimirką į kabinetą įkaukšėjo Džeromas, bilnodamas lazdele, mosuodamas ilgomis nukarusiomis lietpalčio rankovėmis ir nutrintu rudu portfeliu. Bjauresnio darbo nė neįsivaizdavau. Jo veidas buvo purvinas. Ar įeina į mano pareigas pasakyti, kad jis išsitepęs? Ne! Tikrai ne. Tegu pasako Sara, kai pareis namo.

— Sara, palaukite, jis jau atėjo.

Džeromas nusviedė lietpaltį ir braukdamas ranka per stalą nuėjo iki savo kėdės. Apsidžiaugiau, kad mane išgelbėjo kitas telefono skambutis. Jis jai pasakė kelis žodžius ir padėjo ragelį.

— Taksi vairuotojas kažkoks durnas, — pasakė jis, žodį *durnas* ištardamas kaip *dulnas*, o vietoj *vairuotojas* — *vailuotojas*. Taip dažnai nutikdavo, kai jis susijaudindavo. — Galinė sėdynė be saugos *dilių*. Įstatymas *leikalauja*, kad ant galinės sėdynės būtinai būtų saugos *dilžai*. Manęs vos neužmušė. — Pabandžiau įsivaizduoti, kaip jis grabalioja saugos diržų, puldamas į paniką nuo kiekvieno krestelėjimo ar stuktelėjimo. Taksi niekas nesisega saugos diržų.

— Kaip baisu, — atsakiau. Negalėjau atplėšti akių nuo L formos purvo dėmės. — Nueikit į tualetą ir apsiprauskit šaltu vandeniu. Gal greičiau atsigausit.

— Ne, nereikia, — atrėžė jis piktai. Kelias minutes absoliučiai nieko neveikė, jau pradėjau prie to priprasti. Tai reiškė, kad jis galvoja.

— Gal norėtumėt, kad perskaityčiau jūsų laiškus? — pasisiūliau. Mano pirmoji pareiga buvo peržiūrėti jo laiškus. Kažkas buvo atsiuntęs jam atviruką, laimingos šeimos nuotrauką prie jūros su maudymosi kostiumėliais ir akiniais nuo saulės. Keista, kaip žmonės siunčia tokias nuotraukas neregiams. Motinėlė turėjo didžiules krūtis.

— Ne dabar, — sulaikė jis mane.

— Jūsų mergina tokia miela.

— Taip... — Jis užsidengė rankomis veidą. — Ar galiu tau užduoti asmenišką klausimą?

— Žinoma, — atsakiau. Jo veidas buvo blyškus ir apleistas, nes niekada nematė savęs veidrodyje. Jis nemokėjo daryti grimasų — pykčio, džiaugsmo, nepasitenkinimo — kaip visi žmonės. Aš, pavyzdžiui, turiu savo mėgstamą grimasą, nors jos niekada viešai nedemonstruoju — žaisminga šypsena su kietai it tigrės sukąstais dantimis.

— Liv, — pradėjo jis neryžtingai. — Man labai knieti sužinoti, kur tu gyveni. Tiek pasakojai

apie butą, kuriame gyvenai su vyru, bet kur gyveni dabar, aš nežinau.

Mane jo dėmesys sujaudino. Tikriausiai įsivaizdavo mane drybsančią lovoje kokioje nors šiaudinėje pastogėje kaip Heidę arba susirangiusią ant čiužinio, patiesto ant grindų, ir krykščiančią su kambario draugėmis. Akimirksnį jau galvojau pasikviesti jį namo, nusivesti į penktą aukštą, aprodyti butą ir įspėti, kad virtuvėje neįliptų į skylę grindyse. Pagalvojau, ką pamanytų jo draugė, jei išvystų jį vaikštinėjantį po mano butą su neregio lazdele.

Paaškinau, kad tai ilgas trijų pereinamų kambarių butas daugiabučiame name Makdugalo gatvėje. Jis penktame aukšte, virš restorano, kuris vadinosi „Savarmos karalius“. Visas mano butas, restoranas ir net kvartalas prasmirdo sugedusia mėsa. Kiekvieną rytą ant vertikalaus besisukančio ieško būdavo užmaunamas ėriukas su svogūnu ant galvos lyg kokia kokarda ar kaip ruonis su pripučiamu kamuoliu ant nosies galo. Dvokas persisunkė visur. Pašvinkusios mėsos tvaikas tvyrojo kiekviename pusryčių bandelės plyšelyje ar griovelyje, mano vienintelės pagalvės plunksnose, kiekvienoje mano senelės nertų megztinių kilpelėje.

Tą dieną, kai tariausi dėl buto, to tvaiko nejutau, nes baisiai žliumbiau ir nieko neužuodžiau. — Turbūt gailitės, kad paklausėte, — tariau.

— Ne, kaip tik ne, — atsakė Džeromas. — Aš gyvenu Brukline, mažame vieno kambario bute, antrame aukšte, name su liftu. Man sako, kad išsinuomavau šį butą už labai prieinamą kainą, bet turbūt todėl, kad jis labai tamsus.

Nesupratau, ar jis juokauja, ar kalba rimtai. Bet jis nesijuokė.

— Liv, — tęsė jis, — kaip aš dabar nekenčiu savęs.

— Kodėl?

— Ar tau niekada neužaina saviplakos priepuolių? — Jo balsas skambėjo stebėtinai liūdnei. Jis nukabino nosį. — Tiesiog esu niekam tikęs.

Nežinojau, ką atsakyti. Man atmintyje iškilo dažnai įsivaizduojama šeimyninė scena — puolu savo buvusį vyrą su peiliu ir keliskart smeigiu jam į krūtinę. Kažkoks refleksinis vaizduotės padaras.

Dar gana dažnai prisimindavau mūsų išvykas į Šekspyro spektaklius miesto parke po atviru dangumi, kai dar draugavom. Būdavo, sukraunu į krepšį vakarienę — Milano veršienos, sūrio, vaisių, vyno, makaronų salotų, pyrago. Taip liūdna pasidarė, kai prisiminiau, kaip planuodavau, virdavau, kepdavau, vyniodavau į foliją.

— Ak, Džeromai, — tariau. — Jūs nepaprastai geras žmogus.

— Gal ir taip. Sara tai tikrai nuostabi. Ar tu turi gerbėją?

Pratrūkau juoktis. Buvau padavusi vyrą į teismą skyryboms. Jo spintoje buvau palikusi *Chanel* kostiumėlių, tiksliau — net du. Ir lagaminą. Deja, gerbėjo kol kas neturėjau.

— Šiuo metu su niekuo nesusitikinėjau.

— Tai ko taip apsileidai? Gandai sklinda, kad esi ganėtinai patraukli.

— Kai paleidau šį gandą, kiek prisimenu, pagrindinis žodis buvo „graži“, — paaškinau. Įdomu, kodėl Džeromas apie mane klausinėja. Jam tikriausiai maga paliesti pirštais mano veidą, kaip daro akieji kino filmuose. Nusprendžiau, kad negali būti nė kalbos.

— Tu turbūt iš tokių, kurios mėgsta, kai jas apipila dovanomis? — paklausė Džeromas, aiškiai linksmindamasis. — Kertu lažybų, kad vyrui tu gardus kąsnelis.

— O jūs ar apipilat Sarą dovanomis? — paklausiau.

— Dar ir kaip, — atsakė jis. Aš suabejojau. — Žinai ką? Pasiųskim jai gėlių. Gal surasi telefonų knygą?

Jis atrodė toks išdidus. Paėmiau nuo palangės telefonų knygą ir padiktavau floristo Midtaune, netoli jos darbo, telefono numerį. Pakėlęs ragelį jis užsakė tamsiai rausvos spalvos rožių. Atrodo, tokių neturėjo. — Ne, aš nenoriu nei rausvų, nei persiko spalvos. Man reikia tamsiai rausvų! -Jis trenkė ragelį ant stalo, o paskui ilgai grabaliojo, kol padėjo į vietą. Tada paprašė kitos gėlių parduotuvės numerio. Ir vėl reikalavo tamsiai rausvų rožių ir baisiai supyko, kai jam pasiūlė šampano spalvos.

— Šampano spalvos rožės visai gražios, — bandžiau jį nuraminti, nors ir pati nelabai

įsivaizdavau, kokia tai spalva.

— Jos mėgstamiausia — tamsiai rausva, — atkirto jis.

— Tamsiai rausva ir persikų spalvos beveik vienodos.

— Ne, nevienodos.

Atrodė keista ginčytis su neregium dėl spalvų. Kažkas pasibeldė, ir Džeromas pakvietė užėiti.

— Prisiekusieji jus kviečia, teisėjau Garetai. — Tai buvo antstolis, kaulėtas ir plikas, su rusvų plaukų uodegėle ant pakaušio. Jis man šyptelėjo ir pasisveikino:

— Labas, Liv.

— Sveikas, Rėjau.

— Šiandien puikiai atro dai.

— Ačiū.

Koks bjaurus mano darbas — turiu bendrauti su žmonėmis, su kuriais nenorėčiau sėdėti net metro vagone ant vieno suolo.

— Uždaryk duris ir palauk koridoriuje, Rėjau.

— Jūsų veidas kažkuo išsteptas, teisėjau, — pastebėjo Rėjus.

— Ačiū, kad pasakei. — Rėjus garsiai trinkelėjo durimis. Džeromas pasisuko į mane. — Kodėl nesakei, kad išsitečiau veidą? — paklausė jis.

— Nepastebėjau, kol Rėjus nepasakė, — bandžiau aiškintis.

— Netikiu, — purkštelėjo jis kaip nepatenkintas paauglys.

— Tikrai, beveik nematyti.

— Zinai, turėtum tokius dalykus pastebėti, Liv. — Jis apsisuko su kėde ir ištraukė iš stalčiaus juodą odinę kosmetinę.

— Ar galima man šiandien pabūti teisme? — paklausiau.

— Žinoma, kad galima, — atsakė jis, visas išraudęs. — Šiaip ar taip, darbo nėra. Tavo visas vardas Olivija?

— Ne, — atsakiau.

— Lavinija?

— Ne! — Aš papasakojau, kad gimiau tik kilogramo ir trijų šimtų gramų ir niekas netikėjo, kad išgyvensiu. Mano tėvas stovėjo gimdymo namuose prie inkubatoriaus ir vis kartojo: gyvenk¹, gyvenk, o seselė pagalvojo, kad tai mano vardas. Aš išsikapsčiau, todėl vardas prigijo. Dar papasakojau apie nuotrauką, kur miegu tėvui ant kairės rankos delno.

— Tu mane nudžiuginai, — atsiliepė Džeromas. — Dabar nekantriai lauksiu teismo posėdžio.

— Ir man džiugu, — atsakiau.

Prisiminiau savo mėgstamą televizijos reklamą. Patraukli moteris lipa Teismo rūmų laiptais, o vyriškas balsas sako: Šiandien Dženifer vėl eina į teismą. Nors ji ir ne teisėja, bet uždirba tiek, kiek teisėjai. Ji nei antstolė, nei kaltinamoji, bet girdi viską, kas kalbama teismo salėje. Ji ne advokatė, bet jai tenka išklausyti daugybę nuosprendžių. Paskui paaiškėja, kad Dženifer dirba teismo stenografe, o šito išmoko Citono institute Niu Džersyje. Gal ir aš galėčiau būti stenografe?

— Pagalvojau, gal galėtum?.. — prabilo jis ir staiga nutilo. Atrodo, vėl pradėjo sau nepatikti. Atsistojęs priėjo prie mano kėdės.

— Kas yra? — paklausiau.

— Labai norėčiau sužinoti, kaip tu atro dai. — Jis ištiesė ranką. — Ar galima?

— Ką galima? — paklausiau.

Nieko neaiškinęs jis palietė rankomis mano veidą. Greitai apčiupinėjo vieną akį, nosį, skruostą, ausį, žandikaulį ir burną. Paskui palietė kaklą, plaukų liniją, plaukus. Visas išraudo kaip ugnis.

— Tu išties graži, ar ne? Ačiū. Atleisk.

Aš nejaukiai prunkštelėjau. Jis čiupo savo skutimosi reikmenų kosmetinę, lagaminėlį, teisėjo

¹ Live — gyventi (angl.).

mantiją ir išlėkė iš kabineto.

Dar ilgai sėdėjau prie savo stalo ir glosčiau rankomis veidą. Iš pradžių jis buvo vėsus, paskui įkaito. Mano blakstienos buvo trumpos, antakiai — kaip šilkinės vielos dygliukai, skruostai putlūs, apatinė lūpa stora. Veido oda lyg aksominis sienų apmušalų popierius kinų restorane. Netrukus apskritai nieko nebejaučiau. Pasidariau nematoma, nepastebima. Atrodžiau kaip visi gatvėje sutikti žmonės.

Vakare valgiau savo įprastoje vietoje, „Olive Tree“ kavinėje kitapus gatvės nuo mano naujų namų. Nepainiokite su „Olive Garden“ restoranu. „Olive Tree“ — sena Vilidžo¹ kavinė su spalvoto stiklo šviestuvais, stalais, ant kurių galima rašyti kreida, ir ant sienos ekrane kiaurą parą rodomais Čarlio Čaplino filmais. „Olive Garden“ — neskoninga itališkų restoranų tinklo priebėga, į kurią nė kojos nekelčiau, net jei gaučiau iki soties dykai prisikirsti krevečių.

Įsitaisiau savo mėgstamoj „Olive Tree“ kavinės vietoj ir prie manęs iš karto priėjo padavėjas priimti užsakymo. Jo plaukai buvo rudi ir blizgėjo kaip šilkas, o akys didelės ir apvalios. Ant jo kortelės buvo užrašyta „Padavėja — praktikantė“.

Aš apžiūrinėjau save nuotraukoje su sombrero. Vyras buvo nufotografavęs mane Meksikoje. Padavėjas paėmė nuotrauką ir įbedė į ją akis.

— Jūs — modelis? — paklausė.

Nuotraukoje mano veidas nuo saulės buvo paburkęs, nosis — ryškiai raudona, nes mes visą dieną klampojom po smėlynus ir ieškojom mano pamestų akinių nuo saulės. Vyras buvo sugalvojęs kaktusų žymėjimo sistemą, kad žinotume, kokioje teritorijoje jau ieškota. Sakė, nesiliausim naršę tol, kol surasim. Bet taip ir neradom. Nešiojauši tą nuotrauką kaip priminimą, kad gyvenimas su juo tikrai nebuvo saldus.

— Ne, ne modelis, — atsakiau jam, su pasigardžiovimu tardama šį žodį. — Šią nuotrauką padarė mano buvęs vyras pačią blogiausią mano gyvenime dieną.

Jis dar kartą į ją žvilgtelėjo.

— O aš maniau, kad čia jūsų — kaip ten vadinasi? — portfolio nuotrauka? Kalbu visai rimtai. Čia jūs labai graži.

— Atrodo baisiai. Suskrudusi saulėje.

Jis sutrikęs šyptelėjo, ir aš prisiminiau „Viliojimo taisyklėse“ skaičiusi, kad vyrai nemėgsta iškalbingų, sarkastiškų, per pakinklius kertančių merginų; staiga pasijutau gerokai senstelėjusi. Verčiau būtum jam padėkojusi, pagalvojau.

— Ačiū, — ištariau tyliai.

Jis išsitraukė iš baro stalčiaus ritinėlį baltos lipnios juostos, atplėšė gabalėlį ir sugrįžo prie mano staliuko. Užrašęs ant jo raidę *s*, priklijavo prie žodžio *Padavėja* galo.

— Baigia išvaryti mane iš proto, — tarė jis. — Kokie kvaili tie žmonės. Niekaip nepriprantu prie Niujorko.

Niekada nesusitikinėk su vaikinų, kuris neseniai atsikėlė gyventi į Niujorką. Tiesą pasakius, tai būtų didžiulė klaida. Pasijusi baisiai išnaudota ir nuvilta, šešis mėnesius vedžiojusi vaikiną, kuris dar nepažįsta Niujorko, po Konio salą² ir kitas vietas tik tam, kad pabėgtų pas mamytę išsiilgęs troškinio. Tuščias laiko gaišimas, juolab kai vėliau paaiškės, kad jis dar ir gėjus. Pasakiau, kad man reikia į tualetą.

— Sėkmės, — palinkėjo.

Taip pasakė dėl to, kad „Olive Tree“ kavinės rūsyje įsikūręs komedijos klubas, pasivadinęs „Komedija rūsyje“. Į tualetą tekdavo eiti pro rūšį ir kirsti sceną, o komikai išjuokdavo visus keliaujančius.

Lipdama laiptais išgirdau žmonių juoką ir pajutau, kad darosi baisu. Greitai pražingsniavau siauručiu koridoriumi ir išvydau apgailėtiną, rankomis mosikuojantį komiką, o būrelis turistų

¹ Greenwich Village — Niujorko gyvenamasis rajonas, esantis žemutinėje Manheteno dalyje, kur daugiausia gyvena menininkai, rašytojai ir studentai.

² Poilsio vieta su pramogų parku ir paplūdimiu pietinėje Bruklino dalyje, Niujorke.

nuščiuvę sužiuro į mane.

— Kur taip skubi? — užkalbino komikas. Mano kūnas įsitempė. Jie nepraleisdavo neužkabinę nė vieno žmogaus. — Ponios ir ponai, traukitės iš kelio. Niekas šiam pasauly tiek nesisieloja, kiek ši moteriškė. — Niekas nė nešyptelėjo. Vien pažvelgus į tą kvailį su ilgais ugniniais bemaž iki juosmens plaukais, prapliuotum kvatotis, dar jam nė neprasižiojus. — Šį kartą nepamiršk nusiplauti rankyčių, — dar pridūrė.

— Aš čia nusileidau ne į tualetą, — prabilau, — o kai ką tau pasakyti. Skambino tavo mamytė ir liepė pasakyti, kad tau jau greitai keturiasdešimt ir laikas susirasti savą butą. — Visi pratrūko skardžiai kvatotis. Aš pergalingai nužygiavau į moterų tualetą. Kai atlikau reikalą, teko grįžti pro tą patį vyruką, bet jis dar nebuvo baigęs savo pasirodymo.

Paskui jis užlipo laiptais į viršų ir tarė:

— Ei, turi gana šmaikštų liežuvį.

Kai tave komikas pagiria už šmaikštų liežuvį, tai reiškia, kad iš tiesų jis tavęs nekenčia.

— Tiesiog norėjau ramiai pasisioti.

— O aš noriu ramiai gyventi ir užsidirbti duonai, — atkirto jis. Vyrukas atrodė toks nelaimingas, kad nusprendžiau daugiau niekada nebeiti į tą tualetą. Galėčiau paėjėti iki „Reggio“ kavinės, kuri yra vos už kelių metrų toj pačioj gatvėj.

Nukreipiau dėmesį į ekraną ir įsispoksojau į Čarli Čapliną. Jis važinėjo vienračiu ant gana aukštai įtempto lyno su trimis nepaklusniomis beždžionėlėmis ant galvos. Vienos beždžionės uodegos galas įlindo jam į burną. Aš pratrūkau kvatotis. Komikas piktai į mane dėbtelejo.

Grįžusi namo įkišau vaizdo leistuvą savo vestuvių vaizdajuostę ir stebėjau savo santuokos sakramentą. Meilė išmokė mane būti stiprią, pasitikinčią savimi ir atvirą. „Tol, kol mirtis mus išskirs...“ Žiūrėjau į save, tariančią priesaikos žodžius. Paskui atsukau juostelę ir žiūrėjau, kaip prisiekia jis. „Įsisižadu visų kitų...“ Atsukau atgal. „Įsisižadu visų kitų...“ Vėl atsukau. „Įsisižadu visų kitų...“ Sustabdžiau juostelę ir išsižiūrėjau į jo sustingusį veidą apmūsojusiame televizoriaus ekrane. Žavėjauosi Akademijos prizo verta vaidyba. „Įsisižadu visų kitų...tol, kol mirtis mus išskirs...“ Vis persukinėju juostelę ir negalėjau atsižiūrėti. Paskambino Violeta ir pasidomėjo, ką veikiu.

— Nieko. Žiūriu televizorių, — atsakiau. Ekrane sustingo mano vyro veidas su pražiotomis tarti žodį *įsisižadu* lūpomis.

— Ką žiūri? — paklausė ji.

— Nieko. Junginėju kanalus.

— Tikiuosi, ne tą savo vestuvių vaizdajuostę? — papriekaištavo ji. Violetai ji labai nepatiko, nes joje ji manė atrodanti labai stora. Net pyktelejau, kad ji įtarė mane tokia liūdna ir apgailėtina veikla.

— Aš jos jau seniai nebežiūriu, — atsakiau. Laikino sustabdymo režimas baigėsi ir juostelė vėl pradėjo suktis. „Įsisižadu visų kitų...“ nuaidėjo mano miegamajame.

Mikliai nuspaudžiau mygtuką „be garso“.

— Liaukis pagaliau žiūrėjusi tą šlamštą. Juk tu jam nebe žmona, — pareiškė Violeta, tarsi aš pati to nežinočiau. Norėjau sumeluoti, kad žiūriu ne savo vestuvių vaizdajuostę, o muilo operą ar dar ką, bet buvo jau vidurnaktis, ir ji iš karto būtų sugavusi mane meluojant.

— Negaliu, — atšoviau. — Čia mano mėgstamiausias filmas. Jeigu dar turėčiau savo skyrybų juostą, tai būtų puikus dviejų dalių vaidybinis filmas.

— Prižadėk! — pareikalavo ji.

— Prižadu, — burbtelejau, nors pati nesupratau, ką prisižadu.

— Neseniai mačiau Hitlerį, — tęsė ji. Kalbėjo apie savo buvusį vaikną Deividą, kuris pastaruoju metu buvo užsiauginęs po nosim juodų šerių lopinėlių ir persikraustęs gyventi į jos kaimynystę. Visi, kurie gyvena Pragaro Virtuvėje¹, kasdien susitinka bent po du kartus, nes čia yra tik

¹ Hell's Kitchen — Pragaro Virtuvė — centrinė Manheteno dalis, į vakarus nuo Times aikštės,

du maitinimosi taškai — „Westway“ ir „Galaxy“. — Užeinu į „Westway“, žiūriu — stovi su dviratininko šortais ir lagaminėliu rankoje. Nieko sau apranga! Nėriau lauk, bet, man regis, jis mane pastebėjo.

— Anksčiau ar vėliau vis tiek teks susidurti akis į akį.

— Pasistengsiu, kad netektų.

Žiūrėjau, kaip nebylus jaunikis televizoriaus ekrane traiško koja į raudoną lininę servetėlę įvyniotą vyno taure, kaip tylus rabinas žiopčioja maldas. Žiūrėjau, kaip apžavėtas jaunikis pakelia devynis šimtus dolerių kainuojantį nuometą nuo gražuolės, kvailai kvatojančios nuotakos veido ir tada, kaip kaskart žiūrėdama „Vėjo nublokšti“ pabaigą, nustebusi susigriebiu, kad ta nuotaka, kurią jis tuoj pabučiuos — tai aš.

Padėjau ragelį, pagarsinau televizorių ir užmigau aidint vestuviniam maršui, sapne regėjau, kaip Violeta it vartininkė puola gaudyti nuotakos puokštės.

Kitą rytą tikėjau miegoti ilgai ilgai, nes pas Džeromą reikėjo eiti tik pusę pirmos, tačiau mane prižadino telefono skambutis. Skambino iš lėktuvo mano buvęs vyras. Padariau didžiulę klaidą palikusi sekretorei savo numerį.

— Gal prižadinau? — paklausė jis.

— Nieko panašaus! — atšoviau kaip tikra šiuolaikinė išsiskyrusi moteris.

— Tavo laiku dar tik penkiolika po devynių, — reikšmingai paaiškino jis, tarsi mano laikas būtų kuo nors blogesnis už viso likusio pasaulio laiką.

— Aš jau spėjau papusryčiauti ir pasimylėti, — atkirtau. Ištiesiau virš galvos rankas ir plačiai nusišypsojau, lyg Skarletė O'Hara, atsibudusi po audringos nakties su Retu. Paskui griežtai paklausiau:

— Ko man skambini? — kalbėdama su juo jaučiausi taip, lyg valgyčiau jau kažkieno sukramtytą maistą.

— Nagi, nepurkštauk, — paprašė jis. — Aš skambinu iš lėktuvo.

Ekrane užsidedė užrašas, kad skambina kitas pašnekovas, ir aš paprašiau jo palaukti, kol atsiliepsiu. Konkuruojanti ryšių bendrovė norėjo pateikti geresnį pasiūlymą. Akimirksnį pagalvojusi nusprendžiau, kad verčiau liksiu su savo bendrove, o paskui persijungiau buvusį vyrą.

— Na, jau baigsiu, nes minutė kainuoja septynis dolerius. Kažkaip prisiminiau tave ir užsimaniau paskambinti.

Nekenčiu, kai žmonės skambinėja be reikalo. Juolab iš lėktuvo. Atrodo, kad padlaižiauja.

— Man viskas gerai.

— Matai, koks aš rūpestingas. tai nieko neatsakiau.

— Liv, ar bent pamąstei, ką ketini toliau veikti?

— Tuoju pamąstysiu, luktelk, — atsakiau ir pasidėjau telefoną šalia savęs ant lovos. Visai bandžiau prisiversti galvoti apie ateitį.

— Liv... Liv... — aidėjo jo balsas telefono ragelyje.

Tą vakarą, kai pagaliau nusprendžiau jį palikti, stovėjau koridoriuje ir laukiau lifto su skurdžiu lagaminėliu rankoj ir turistine šiaudine skrybėle, kurią nusipirkau, kai mudu ilsėjomės Meksikoje. Iš tiesų jaučiausi turistė tame name, apskritai — savo gyvenime. Gaila, kad tada nenusifotografavau. Gal būčiau supratusi, kad nesu tokia šiuolaikinė moteris, kokia save įsivaizdavau — moteris su praeitimi, ką tik iškepta išsiskyrėlė. Būčiau išvydusi save su šiaudine skrybėle vienoje rankoje ir šiukšlių maišu, pilnu batų, kitoje; su baisia nuoskauda veide ir dvilypiu -jaunystės ir senatvės -jausmu širdyje. O jisai stovėjo koridoriuje ir šaukė: „Aš geras žmogus, Liv! Aš tikrai geras! Po perkūnais, Liv! Aš juk nesu blogas!“ Išlėkė paskui mane prie lifto su mėlynu vonios chalatu, plikas plaukuotas kojas įsispyręs į odines šlepetes. Leisdamasi liftu visą kelią girdėjau jį šaukiant: „Aš esu geras žmogus, Liv!“

— Klausau, — tariu į ragelį.

garsėjanti savo lūšnynais ir dideliu nusikalstamumu.

— Nė kiek nejuokinga, — atsakė jis. — Aktorė-komikė — visai netinkamas pasirinkimas būsimai tavo karjerai.

— O ką tuomet pasiūlytum? — paklausiau. — Gal skyrybų bylų advokatė? Visai neblogai būtų įstoti į teisės mokyklą. — Staiga nuo šio pokalbio man pasidarė bjauriau nei nuo viso mano vedybinio gyvenimo.

— Ką gi, tu mėgsti ginčytis ir esi pakankamai įžūli, — nusijuokė jis. — Tikra įžūli niujorkietė.

— Manau, tai komplimentas.

— Esi tokia įžūli, kad galėtum būti nekilnojamojo turto agentė, — tęsė jis, kvatodamas ir viauksėdamas kaip ruonis. — Agentė!

Tokie buvo visi mūsų pokalbiai.

Lygiai penktą Džeromas atšovė savo laikrodžio dangtelį ir pačiupinėjo, norėdamas sužinoti, kiek laiko.

— Tai eime? — paklausė jis.

Atsistojau ir patraukiau durų link. Jis mane prisivijo ir čiupo už parankės. Pasijutau kaip seselė, vedanti tyrimams pacientą į kitą ligoninės korpusą. Man visai nesinorėjo būti sesele.

— Aksomas! — šūktelėjo jis. — Nuostabu.

Mes nuėjom į pobūvių salę ir atsistojom dešinėje pusėje prie įėjimo. Niekas nepastebėjo mūsų įeinant, todėl nežinojau, kaip turėčiau elgtis. Kaip pobūvyje bendrauja aklieji? Susimąščiau. Nusprendžiau apibūdinti iškilnių salę.

— Mes esame didžiulėje kaip salė patalpoje, — pradėjau, — su aukštomis lubomis ir grindyse išdėliota žvaigždės pavidalo mozaika. Ant sienų kabo teisėjų portretai.

Mano vyras buvo teišus: tikrai galėčiau būti nebloga nekilnojamojo turto agentė. Kalbu kaip tikra specialistė. Dvikojis šuo vedlys mažai kuo skiriasi nuo nekilnojamojo turto agento. Vedžioji žmones po butus ir loji kaip šuo vis tą patį.

— Kaip matote, salė dydžiu prilįgsta Jungtinių Amerikos Valstijų Teismo rūmų vestibuliui, bet čia jauku ir šilta kaip kaimo sodyboj, — aiškinau lyg treniruočiausi būsimam darbui. — Syki čia pabuvęs gali jau ir numirti, tiesa? — pridūriau Long Ailendo tarmę.

— Liaukis, gerai? — pyktelėjo Džeromas. — Mane tai erzina.

— Šią erdvę palaiko puikūs griaučiai, — tariau. Sena, osteoporozės iškankinta moteriškė taip kadaise kalbėjo man su Džeku, aprodydama naują butą. Man įstrigo atmintin jos žodžiai.

— Ką, po galais, tai reiškia? — paklausė Džeromas.

— Aš ir pati nežinau, — atsakiau. — Mano buvęs vyras mano, kad galėčiau būti gera nekilnojamojo turto agentė. O kaip manote jūs?

— Aš manau, kad jo mintis tiesiog begėdiška, ar ne? Neįsivaizduoju, kas gali būti baisesnio, kaip pradedančios nekilnojamojo turto agentės draugija. — Nežinojau, kad mano pareiga ji linksminti. — Kita vertus, tau turbūt tas darbas sektųsi. Be to, kaip suprantu, nebūtina mokėti rašyti be klaidų, ar ne?

Tikra tiesa. Čia nereikia jokių igūdžių ar išsilavinimo. Jeigu gimei ir augai Niujorke, o vėliau išsiskyrei, toks likimas neišvengiamas. Tenka susitaikyti. Bet pirmiausia išmėgini ką nors kita. Visi brokeriai, kurie mums aprodė butus, anksčiau buvo patyrę nesėkmę. Vienas jų kadaise dirbo investicijų banke, kitas — diplomuotas apskaitininkas, trečias anksčiau buvo turėjęs nuosavą komiso parduotuvę *Creme de la Crap*. Įdomu, ar negalima būtų praleisti tos dalies, kur išmėgini ką nors kita, ir išeiti į ankstyvą užtarnautą poilsį kaip vos dvidešimt šešerių sulaukusia nekilnojamojo turto agente. Be abejo, aš pakliuvau į šią kategoriją vien todėl, kad jau patyriau nesėkmę vedybiniame gyvenime. Turbūt visai nebloga mintis imtis šio darbo, juk vis tiek reikia ką nors veikti.

— Tiesą pasakius, iš tiesų galvoju baigti nekilnojamojo turto agentų kursus, — atsakiau. — Mat dairinėjausi, kuo galėčiau užsiimti, ir toks variantas man pasirodė pats tinkamiausias. — Gal ir nederėjo visko taip tiesiai iškloti.

— Išties, — jis mažumėlę sutriko. — O man nesiteikei pranešti, ar ne? — Jis patraukė ranką

nuo mano alkūnės, nesupratęs, ar aš juokauju, ar kalbu rimtai. Aš ir pati gerai savęs nesupratau. Stovėjau salėje tarp daugybės teisėjų ir jaučiausi kaip iškilmingoj ceremonijoje. Pasijutau taip, lyg būčiau davusi priesaiką. — Buvai žadėjusi dirbti metus, Liv. O prabėgo tik mėnuo, — priminė Džeromas.

Vyras man buvo prižadėjęs bendrą gyvenimą iki karsto lentos.

— Deja, pradedu jau po poros savaitių, — tariau. Neturėjau nė menkiausios nuovokos, kada ir kur iš tiesų pradedu, bet pagalvojau, kad gal pasakiau teisybę.

— Tau gerai, — apmaudžiai burbtelėjo Džeromas.

Taip ir stovėjome, kol prie mūsų priėjo pagyvenęs vyras atlapota teisėjo mantija, iš po kurios matėsi havajiški marškiniai.

— Džeromai, čia Bobas Mudis.

— Sveikinu, Bobai, — tarė Džeromas. — Jau seniai troškom tavęs atsikratyti, ar ne?

— Kam kam, bet man tai dar tikrai ne laikas į pensiją. Atrodau bent penkiolika metų jaunesnis už visus čia susirinkusius.

Pradėjau juoktis. Man kažkodėl labai patiko teisininkų humoras.

— Ar tai tiesa, Liv? — paklausė Džeromas.

— Man jūs visi atrodote pakankamai seni, — atsakiau. Džeromas ištiesė ranką, beveik neatitraukdamas jos nuo

savo juosmens, ir teisėjas Mudis ją paspaudė.

— Žinai, Bobai, ši diena mums nepaprastai džiugi, ar ne? — linksmi tęsė Džeromas. Vėliau pristatė teisėjui mane: — Liv — mano korektorė, be to, neseniai sužinojau, kad ji siekia tapti ir nekilnojamojo turto agente. Ar ne tiesą sakau?

— Tikrai taip, — patvirtinau aš.

— O ką tu toms jaunoms korektorėms duodi dirbti? — paklausė teisėjas Mudis. — Liv, ką jūs jam dirbate?

— Ir pati gerai nežinau, — atsakiau.

— Vykdo mano įsakymus, — prašvokštė Džeromas. Pakėliau akis į lubas.

— Sveikinu išėjus į užtarnautą poilsį, — tariau.

— Na, išeiti aš neskubu. Dar turiu atlikti vieną malonią užduotį. Esu pakviestas patvirtinti vienas gana nepaprastas jungtuves, — paaiškino teisėjas Mudis. — Džeromai, ar atsiveši Liv į vestuves?

— Labai norėčiau, — atsiliepė Džeromas, — bet bijau, kad Liv šiuo metu tikrai nenorėtų dalyvauti vestuvėse, ar ne?

— Ačiū už kvietimą, — padėkojau jam, — bet tikrai negaliu. — Išsigandau, kad nereiktų tam pobūvy su juo šokti.

— Na, šiaip ar taip, Liv, norėčiau jus supažindinti su Endriumi Lugaru, — pasiūlė teisėjas Mudis. — Jis stovi ana ten.

— O kam? — paklausiau aš. Kai jautiesi kaip kokia auklė, nesitikėk būti supažindinta su pokylio svečiais.

— Juk jūs nekilnojamojo turto agentė, — paaiškino teisėjas Mudis, — o Endrius — architektas. Šiandien Endriui reikšminga diena.

Visai neseniai Violetai buvau prisipažinusi, kad, mano galva, žaviausi kūdikiai gimsta azijiečiams, o ji atšovė, kad veikiausiai ištekęsiu už japono architekto. Nuolatos bandydavo nuspėti ateitį visai man nepalankia kryptimi, ir tai mane erzino, nes dažniausiai jos pranašystės išsipildydavo.

Prie mūsų priėjo Endrius Lugaras. Tikrai ne japonas, bet apsilkęs juoda eilute ir žemo ūgio. Jis stovėjo įsitempęs, pasvires ant vienos kojos, ir prisistatė pirma Džeromui, paskui man.

— Apie ką kalbėjot su tais tarnautojais? — paklausė teisėjas Mudis.

— Jie diskutavo, ar verta mylėtis per pirmą pasimatymą, — atsakė Endrius ir pasisuko į mane. — O kaip jūs? Ar mylitės per pirmą pasimatymą?

Teisėjas Mudis pagrasė pirštu:

— Endriau, kas čia per klausimas?

— Įspėjimas atmetas, — užprotestavo Džeromas. — Liv, galite atsakyti.

— Per pirmą pasimatymą myliuosi tik tada, kai vaikinai visai nepatinka ir žinau, kad daugiau su juo nesusitiksiu, — paaiškinau.

— Šaunuolė! — pagyrė Džeromas.

Endrius pratrūko kvatotis. Paklausiau Džeromo, ar jis nenorėtų torto. Jis patapšnojo sau per pilvuką ir tarė:

— Ne, ačiū. Man tortų negalima.

Pilvukas jam nekėlė jokių rūpesčių, verčiau būtų patapšnojęs sau per klubus ir šlaunis.

— O aš norėčiau. Eime? — pakvietė Endrius.

— Eime, — atsakiau abejingai, lyg tas tortas man visai nerūpėtų. Mano tėvas visada reikalaudavo, kad per savo gimtadienį jo manekenės šveistų tortą ir nieku gyvu paskui jo neišvemtų, nes anot to, jeigu per gimtadienį nevalgysi torto, tai ištisus metus būsi alkanas. Aš jo mintį kiek praplėčiau -jeigu nevalgysi torto, kada tau jo pasiūlo, tai ištisus metus liksi alkana.

Džeromas spustelėjo man alkūnę ir leido eiti.

— Pasivaišinkit, — paliepė jis.

Nusekiau paskui architektą prie torto. Jis buvo papuoštas žalia glazūra ir mažomis popierinėmis golfo vėliavėlėmis, su vidury įsmeigtu plastikiniu golfo žaidėju.

— Iš kur jūs pažįstate teisėją Mudį? — pasidomėjau.

Jis atpjovė man kvadratinį gabalą žalio torto ir įdėjo į vienkartinę lėkštę.

— Gal nunešti gabalėlį ir teisėjui Garetui, — pasvarsčiau garsiai.

— Juk sakė, kad nenori, — priminė Endrius. — Ar jau buvote išėjusi į balkoną? Būtinai turite pamatyti, koks ten vaizdas.

Mes išėjome į nedidelį lenktą balkoną ir atsirėmėme į kalto metalo turėklus.

— Tai iš kur, sakėte, pažįstat teisėją Mudį? — vėl paklausiau.

— Jis mano uošvis.

Mano žvilgsnis automatiškai nukrypo į kairiąją Endriaus ranką. Žiedo nebuvo. Jis sekė akimis mano žvilgsnį.

— Žiūrite, ar nenešioju vestuvinio žiedo? — paklausė.

— Ką? O, ne, — susigriebiau.

Apsidžiaugiau, kad jis be žiedo ir kad aš nepamiršau pasižiūrėti. Violeta buvo atkakli kairės rankos stebėtoja, o aš nuolatos tai pamiršdavau. Kartą lėktuve visą kelionę praplepėjau su vyru, kuriam ant rankos buvo net trys sutuoktinių žiedai.

— Pagalvojau, gal kada galėčiau jums paskambinti nekilnojamojo turto klausimais.

— O kokie nekilnojamojo turto klausimai jus domina? — paklausiau.

— Man reikia palėpės, kurioje galėčiau gyventi ir dirbti.

— Gyvenimui ir darbui tinkama palėpė, — pakartočiau.

— Būtent. Radau vieną, kuri man patiktų, bet ten neleidžia laikyti šunų. Aš turiu šunų. O jūs turite kokių augintinių?

— Ne, — atsakiau.

— Kaip manote, ar galėtumėte man padėti susirasti būstą? Nebuvo jokios prasmės stengtis sužavėti vedusį vyrą.

— Iš tiesų aš dar nesu tikra nekilnojamojo turto agentė, — prisipažinau jam.

— Na, aš irgi nesu visai vedęs, — atsakė jis. — Tikrai? — nustebau. Pajutau, kaip užkaito veidas.

— Ne, mes tik gyvenam susidėję, — paaiškino jis.

Jis buvo stebėtinai nemandagus ir visai nepatrauklus, su baisiais rudais akiniais, darančiais jį panašų į lesbietę. Jis išsitraukė iš užpakalinės kelnų kišenės piniginę ir padavė man savo vizitinę kortelę.

— Paskambinkit, jei surasit ką tinkamo. — Jis sugriebė man už rankos, o aš loštelėjau atgal.

— Ką pamanytumėt, jeigu staiga išmesčiau jus per balkoną? — paklausė jis.

— Į retorinius klausimus neatsakinėju, — atrėžiau.

— Galėtume ko nors išgerti.

— Ar čia grasinimas? — paklausiau. Pasijutau sutrikusi, lyg per vieną žingsnį atsilikčiau nuo pokalbio.

Staigiu judesiu jis čiupo mane už rankos, apsuko, apglėbė rankomis per klubus ir pakėlė į orą. Aš pradėjau rėkti, o jis tik juokėsi. Laikė mane iškėlęs prieš svečius. Pro didžiules stiklo duris mačiau, kaip Džeromas kalba su už jį gerokais aukštesniais vyrais.

— Paleisk mane! — suklikau, bet niekas mano balso neišgirdo.

Endrius apsisuko, ir aš atsidūriau priešais upę. Jis prispaudė mano šlaunis prie turėklų, kūną persvėrė per balkono kraštą ir garsiai juokėsi. Akimirka pagalvojau, kad jis iš tiesų rengiasi mane permesti per turėklus, bet kol kas stovėjom, o mano plaukai krito man ant veido. Užsimerkiau.

Jis dar žemiau paslinko rankas, aš smarkiau persisvėriau per turėklus. Man sukosi galva, išsigandau, kad nepamesčiau apyrankės.

-Jeigu rimtai negalvoji manęs permesti, tai verčiau eisiu pas teisėją Garetą, — ramiai tariau.

Kvailys pastatė mane ant kojų, ir aš nuėjau į vidų.

O dar sako, kad Niujorke sunku sutikti tikrą vyrą.

Kai kopiau laiptais į savo butą, virpėjo kojos. Negalėjau išmesti jo iš galvos. Kaip gali vyras čiupti moterį ir laikyti iškėlęs? Ir apskritai, kaip jis mane pakėlė?

Teisėjo Mudžio išleistuvių pobūvyje su Džeromu pasijutau beveik pilnavertė būtybė. Jis pasiliko jungtinių ceremonijai, kurią dar turėjo atlikti teisėjas Mudis, o man buvo kažkaip nejauku išeiti vienai, pėdinti gatve, nejaučiant jo rankos sau po parankę. Jau įpratau, kad jis apčiuopomis ieško mano parankės, kaip Henrikas Aštuntasis — kalakuto sparno. Labai greitai priprantu prie žmonių.

Vos pravėrusi duris išgirdau skambant telefoną ir tuoj pat pasigailėjau atsiliepusi. Skambino Violeta, su kuria visai neturėjau noro kalbėti. Anksčiau plepėdavom ištisas valandas, o pastaruoju metu nė viena iš mudviejų neturėjom nieko įdomaus pasakyti. Apie savo buvusį vyrą jai nebepasakojau. O apie Endrių Lugarą, mano pakėlėją, kol kas nieko nenorėjau sakyti.

Man neteko net prasižioti. Ji nenutildoma čiauškęjo apie tai, kaip vakar prisirijo valiumo tablečių ir mylėjosi su nepažįstamu vaikinu vakarėlyje ant namo stogo.

— Jis buvo toks seksualus ir europietiškas, tikras *mensch*, — nuolat kartojo.

Violeta mėgo kartoti tokius žodžius, kaip *mensch*, nors pati buvo britų kilmės amerikietė protestantė iš Teksaso ir neturėjo nė menkiausio supratimo, kas yra tas *mensch*.

— Kaip manai, ar jis man paskambins? — paklausė ji. Negalėjau patikėti, kad ji turi bent menkiausios vilties, jog jis jai paskambins. Niekada nepaskambins.

— Paskambins, — atsakiau. — Būtinai paskambins. — Ir pagaliau ryžausi: — Žinai, nepatikėsi, kas šiandien man nutiko. Gavau smūgį žemiau juostos.

— Ką?! — sukluso ji, susidomėjusi pasakojimu, prasidedančiu tokiais žodžiais.

— Mane pakėlė, — atsakiau. Papasakojau visą nuotykį, ir mudvi dar ilgai sėdėjome prie telefono tylėdamos, sukrėstos minties, kad vienas žmogus štai taip gali imti ir pakelti kitą. Toks pokalbis buvo visai neįprastas ir daug malonesnis nei ankstesni.

7.

Būstas, tinkamas darbui ir gyvenimui

Kitą dieną įsimačiau į tūkstantinę japonų minią ir pasikėliau liftu ant Empairi Steit dangoraižio stogo. Lijo lietus, matomumas buvo prastas, bet turistų tai nė kiek neišgąsdino. Norėjau, kad matomumas būtų dar prastesnis. Man patikdavo, kai matomumas būdavo nulinis, tada galėdavai stovėti debesyje. Zinai, kad Niujorkas tau po kojom, bet jo nematai.

Praėjau pro kioską su eilėmis minkštų King Kongo žaisliukų ir atsistojau lauke po dulkiančiu lietumi. Įmečiau penkiasdešimt centų į teleskopą ir nusitaikiau į savo seną butą, kur taip prašmatniai gyvenau su savo vyru. Pasukau teleskopo vamzdį pro Centrinio Parko garbanotas medžių kepurės link Ist Saido¹. Vienu rankos mostelėjimu galėjau nukeliauti nuo Hudzono iki Ist Riverio.

Staiga objektyvas užtemo, ir vėl įmečiau penkiasdešimt centų. Dabar mačiau tik ryškias spalvas. Pasitraukiau nuo objektyvo į šalį. Prieš akis kybojo didžiulė vaivorykštė. Žmonės aplink mane aikčiojo ir plojo delnais lyg per Liepos ketvirtąją. Aš irgi aikčiojau ir plojau kartu su jais. Niekada nebuvau mačiusi tokios nuostabios vaivorykštės; žiūrėdama galvojau, kad daugiau pasaulyje į nieką neverta žiūrėti. Seniai reikėjo pradėti grožėtis vaivorykštėmis. Nieko nuostabesnio už jas pasauly nesurastum. Dievas iš dangaus numetė šaliką.

Nebeįsivaizdavau Niujorko be vaivorykštės. Ji turi likti amžinai.

— Kaip ji atsiranda? — išgirdau berniuko klausimą.

Laukiau atsakymo, bet niekas jam nepaaiškino.

Po kelių minučių vaivorykštė pradėjo blankti, spalvos aukščiausiam lanko taške išbluko, nes jas užstojo debesis. Mane apėmė pyktis.

Kišau monetas vieną po kitos ir per objektyvą ieškojau akimis vaivorykštės. Kai ji visiškai pradingo, susivokiau žiūrinti į pažįstamą pavidalą. Tai mano vyro buto stiklinių durų, vedančių į balkoną iš miegamojo, užuolaidų klostės. Vienas brokeris pavadino jį Džiuljetos balkonu. Mačiau užuolaidas, stiklines duris ir didžiulius gėlių vazonus. Spoksojau tiesiai į savo vyro miegamąjį.

Kartą mudu tame balkone mylėjomės. Buvau visiškai girta, man linko keliai, o akyse mirgėjo miesto žiburiai. Nežinojau, kad į mus spokso japonų turistai.

Kai vyras būdavo darbe, dažnai išeidavau į balkoną apsisiautusi baltu vonios chalatu, ir mojuodavau ranka, įsivaizduodama esanti Merilina. Įdomu, kas man modavo atgal.

Objektyvas vėl užtemo. Nuėjau prie kioskų išsikeisti monetų, kad dar kurį laiką paspoksočiau į balkoną. Bemaž tikėjau išvysti savo vyrą. O gal net save pačią.

Kitą rytą nulėkiau prie laikraščių kiosko su viltimi pamatyti nuotraukas su vaivorykšte visų dienraščių pirmuosiuose puslapiuose. Nusipirkau *Times*, *News* ir *Post*, bet ten mirgėjo straipsniai apie karą ir kažkokį sportininką, pasilinksminusį su prostitute. Baugščiai perverčiau orų prognozių puslapius, vildamasi bent ten pamatyti vaivorykštę, bet nieko neradau. Vakarykštė vaivorykštė šiandien niekam nerūpėjo.

Perskaičiau savo horoskopus ir išmečiau laikraščius į šiukšlių dėžę. Pabandžiau prisiminti bent vieną ką tik perskaitytą horoskopą, bet neįstengiau. Jie kaip dūmai išgaravo iš atminties.

Niekaip negalėjau prisiversti eiti į darbą pas Džeromą. Vien nuo minties, kad kiaurą dieną reikės sėdėti ir spoksoji į jo neregės akis, darėsi liūdna. Pažvelgiau į veidrodį. Šiandien mane privalo pastebėti. Nesvarbu kas. Negi tai toks didelis noras?

Visą rytą vaikščiojau gatvėmis užvertusi galvą, dairydamosi į namų stogus. Niujorkas — miestas su aukštomis mėlynomis lubomis. Dėbčiojau į langus. Šitokia daugybė langų, juk ir aš galėčiau už jų dirbti. Negi neatsirastų vietos, kurioje būčiau kam nors naudinga? Tokiame didžiuliame mieste turėtų atsirasti darbo žmonėms, kurie žvelgia į ateitį atviromis akimis.

¹ Rytinė Manhteno dalis, besidriekianti į rytus nuo Penktosios aveniu.

Per pietus nuėjau į „Il Cantinori“. Tai itališkas restoranas Dešimtojoje gatvėje, kur mėgdavome lankytis su vyru.

Administratorius mane pažino ir nuvedė prie puikaus staliuko pačiame priekyje. Didžiuliai, iki pat žemės langai buvo plačiai atlapoti, ir mano staliukas stovėjo beveik ant šaligatvio. Sėdėjau pusiau lauke, pusiau restorane. Pusiau viduj, pusiau didžiajame mieste. Iš gatvės sklindantis miesto šurmulys — ant statybos pastolių dirbančių vyrų šūksniai, automobilių signalizacijų pypsėjimas ir mašinų gausmas — sumišęs su švelnia muzika, sklindančia iš restorano vidaus, ir mobiliųjų telefonų skambučiais kėlė įspūdį, tarsi viskas, kas jau įvyko, vyksta ar dar įvyks, man jau seniai žinoma.

Staiga mano dėmesį patraukė prie gretimo staliuko sėdinti moteris. Ji valgė sriubą ir skleidė kažkokius seksualius garsus.

— Mmmmm, aiiiiii, oiiiiiii, — dūsavo ji.

Moteris sėdėjo viena. Tik dabar suabejojau, ar ten tikrai moteris. Nagai visai trumpi. Paprastas auksinis vestuvinis žiedas. Rudi vyriški pusbačiai.

— Labas. Aš Deil, — prisistatė man tas žmogus. — Kaip laikotės?

— Labas, — atsakiau ir vėl įnikau į valgiaraštį.

— Sriuba labai gaudi. — Deil mūvėjo plačius mėlynus džinsus, vilkėjo mėlynus darbinius marškinius, sukištus į kelnes kaip paštininko. Deil buvo stora, apvalesnė ir putlesnė už Džeromą, trumpais juodais garbanotais plaukais.

— Šita sriuba sugražina mane į Italiją, — kalbėjo toliau Deil.

Rubuiliai visada mėgsta taukšti apie Italiją.

— Italijoje nuostabu. Koks ten vynas ir maistas! Žmonės tokie elegantiški. Moterys siaučiasi ilgais vilnoniais apsiaustais. Kaip ten gražu! — Deil staiga nutilo ir priglaudė prie lūpų pirštą. — Ša! Ar girdi?

Įsiklausiau. Girdėjau visokius garsus, bet konkrečiai -nieko. Papurčiau galvą. Deil bakstelėjo pirštu į du verslininkus. Vienas kalbėjo apie būsimą bendrijos tarybos susirinkimą dėl buto, kurį jis rengėsi pirkti.

— Jie labai kieti, — kalbėjo jis, — ir be tarybos pritarimo negalėsime ten kraustytis.

Jo pašnekovas šyptelėjo:

— Apsivilk gerą kostiumą.

— Nepadės, — atšovė pirmasis. — Supranti, Dženė groja violončele.

— Matai? Mūsų miestelyje visi kalba tik apie nekilnojamąjį turtą, — garsiai šnipstelėjo Deil, dažydama duona lėkštėje likusį aliejų.

Man nepatinka, kai žmonės Niujorką vadina miesteliu.

Nė neprašytas vyriausiasis padavėjas atnešė man lėkštę spagečių, kurių paprastai užsisakydavau su vyru. Mane tai suerzino. Pasijutau lyg apsimetėlė, vaidinanti save pačią. Tarsi būčiau įsilaužusi į savo vyro butą, prisitraukusi kėdę ir įsitaisiusi savo mėgstamoje vietoje už pietų stalo. Visai nenorėjau įprastų savo vyro užsakomų spagečių. Tarsi panelė Havišam, baiminausi apsidrėbti vestuvių suknelę pomidorų padažu.

Deil atsistojo, nuėjo prie tų dviejų vyrų ir įteikė jiems savo vizitinę kortelę.

— Atleiskite, ponai. Sveiki gyvi. Netyčia nugirdau jūsų pokalbį. Esu tikra, kad taryba duos sutikimą dėl buto, bet jei kartais nepavyktų, paskambinkite man. — Jie sužiuro į ją išpūtę akis.

Paskui Deil padėjo kortelę ir ant mano staliuko krašto.

— Malonu buvo susipažinti, — tarė ji ir ištiesė drūtą ranką. Aš padaviau savąją.

Pro mėlynų darbinių marškinių plyšelį ant krūtinės pamačiau paprastą baltą liemenėlę. „Moteris“, pamaniau. Deil žvelgė man tiesiai į akis.

— Esu tikra, kad mudvi dar pasimatysim. — Ji palinko arčiau. — Man patinka šita sriuba kaip tik tokiomis mėnesio dienomis.

— *Grazie!* — šuktelėjo ji per visą restoraną padavėjui ir išėjo.

— Keistuolė, — tarė pirmasis vyras.

Ant kortelės buvo užrašyta: Deil Kilpatrik. Licencijuota nekilnojamojo turto agentūra.

Mano sąskaita siekė beveik penkiasdešimt dolerių. Padavėjas leido sau įtraukti į sąskaitą viską, ką buvo atnešęs be mano užsakymo. Privalau susirasti rimtą darbą.

Sveikutė. Kaip gyvuoji? — paklausė Deil, kai įžengiau į jos kabinetą. Ji sėdėjo už stalo, o jai už nugaros ant lentynos buvo prikrauta visa šūsniš Tonio Robinso motyvuojančių garso įrašų juostelių.

— Puikiai, — atsakiau.

— Nuostabuuuu! — uždainavo ji.

Ji nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Specialiai nesi-puošiau susitikimui su ja, pasirinkau paprastus džinsus ir marškinėlius su užrašu „Chanel No. 5“, kuriuos nusipirkau Kanalo gatvėje, ir poilgi juostuotą švarką. Staiga panūdau įsisiausti į ilgą vilnonį apsiaustą su gobtuvu. Nežinia, kodėl šalia jos drovėjausi. Ji vilkėjo tą pačią, kaip anądien, mėlyną darbo uniformą. Nusprendžiau, kad tiesiog nesu pratusi kalbėtis dėl darbo su reginčiais žmonėmis.

— Norėčiau tavęs kai ko paklausti, — pradėjo Deil. — Kodėl nori dirbti su nekilnojamuoju turtu?

— Išsiskyriau su vyru, — pradėjau. — Teko išsikraustyti iš buto. O mūsų butas buvo labai gražus.

— Manau, kad ne tu viena dėl šios priežasties Niujorke griebiesi darbo su nekilnojamuoju turtu, — tarė Deil. — Juk nenorime likti benamės gyvanašlės ir gyvenimo pabaigoje eiti rinkti tuščių aliuminio skardinių.

Gydytoja homeopatė, pas kurią lankiausi prieš pat palikdama vyrą, buvo sakiusi, kad mano organizme prisikaupe aliuminio. Turėjau prikaupusi tiek metalo, kad ji dar nieko panašaus nebuvo mačiusi. „Kai einat oro uoste pro metalo detektorius, turbūt smarkai pypsi?“ — paklausė ji tada manęs. „Tikrai taip“, — atsakiau, nors iš tiesų visai nepypsėjo, bet man jos mintis patiko.

— Įsivaizduoju, kaip dabar jautiesi. Vaikystėje mes gyvenome Kvinse, daugiabutyje be lifto, — tęsė ji.

— Dieve, kaip baisu, — užjaučiau ją.

— Ne, čia dar niekis. Tėvas mane smarkiai mušdavo ir išmesdavo už durų į koridorių. Ten buvo tamsu ir dvokė šiukšlėmis bei kačių šlapimu. Manęs ilgai neįsileisdavo į namus. Kartais ištisomis dienomis tekdavo tūnoti koridoriuje, net nakvoti už durų. Man neleisdavo turėti rakto nuo namų. Dėl to pradėjau dirbti su nekilnojamuoju turtu. Žiūrėk, — tarė ji ir parodė į raktų spintą ant sienos, kur ant mažų kabliukų kaboję butų raktais.

— O kai aš buvau maža, mes daug keliaudavom ir gyvendavom viešbučiuose; man tekdavo tūnoti savo kambarį, dažnai net kitame aukšte negu tėvų. — Be reikalo aš papasakojau jai savo graudžią gyvenimo istoriją. Deil visai manęs neužjautė. Bet kažkaip numaniau, ką ji turėjo jausti, viena tūnodama tamsiame koridoriuje. Vaikystėje psichologė man pasakojo, kad esu atsiskyrėlė nomadė¹, lyg vėžlys be kiauto.

— Dėl to man dabar taip patinka leisti laiką savo jaukioje kontoroje, apsuptai gražių daiktų, — paaiškino Deil.

Apsidairiau po nušiurusią kontorą. Tai buvo vienas didžiulis kambarys su tualetu. Kriauklėje lašėjo vanduo. Viena siena buvo kiek atsikišusi, tarsi pertvara, tik nežinia kam. Ji buvo nudažyta oranžine spalva su geltonu dryžiu.

Čia stovėjo penki mediniai mokykliniai suolai, sustatyti į vieną eilę, o kambario viduryje riogsojo didelis stalas su kompiuteriu.

Prie vieno iš suolų nugara į mus sėdėjo moteris ir rausėsi popieriuose. Jos ilgi šviesūs plaukai buvo sugadinti dažų. Ant galvos buvo užsimaukšlinusi beisbolo kepuraitę. Nemūvėjo vestuvinio žiedo ir nekrepė į mane jokio dėmesio.

— Oho, — nusistebėjau aš ir mostelėjau ranka į sieną, ant kurios buvo kelios eilės lentynų su įvairiausiais keistais niekučiais: vazelėmis, lempomis, statulėlėmis, stiklo buteliukais, dviem sukamais telefonais, trim komplektais druskinių ir pipirinių — vienas su voveryte ir riešutu ir du su

¹ Nomadė — vieniša klajūnė, bastūnė.

raudonais pipirais ir dviem pelėdom. Man tai priminė sendaikčių parduotuvē.

— Šitie daiktai parduodami, — tarė Deil. — Čia ne tik nekilnojamojo turto agentūra, bet ir nekilnojamojo turto *galerija*. Dabar kaip tik ieškau galerijai darbuotojo.

— Turit omeny — kuratoriaus? — paklausiau. — Ko?

— Kuratoriaus. Žmogaus, kuris atrenka ir prižiūri meno galerijos vertybes.

— Ar jis taip vadinamas? Man šis terminas patinka, — nudžiugo Deil. — Niekada negirdėjau. Ji čiupo į rankas žodyną ir susirado žodžio reikšmę. — „Meno įstaigos, pvz., muziejaus, direktorius,“ — perskaitė ji. — Betgi čia visai ne muziejus. Kol kas.

Aš nusijuokiau, o ji piktai į mane dėbelėjo.

— Vis tiek jis vadinamas kuratorium, — paaiškinau jai. Deil ir toliau čiauškėjo apie savo sėkmingą SoHo meno galeriją.

— Tokie gudročiai, kaip tu, mums labai praverstų. — Ji man kyštelėjo brošiūrą apie nekilnojamojo turto agentų kursus, rengiamus Pensilvanijos viešbutyje Septintojoje aveniu. — Kad gautum licenciją, tave turi remti koks nors brokeris. Kai paklaus, kas moka už mokslą, paduok mano kortelę.

— Ačiū, — padėkojau jai ir staiga pasijutau labai dėkinga už paramą, lyg badaujantis Afrikos vaikas, kuriam per išsipūtusį pilvą ropoja musės.

— O koks bus mano atlyginimas? — pasiteiravau. Blondinė prunkštelėjo.

— Aš nemoku atlyginimo, — entuziastingai atkirto Deil. — Esmė ta, kad visas sutartis sudarinėsi savarankiškai. Tau bus mokami komisiniai. Paprastai visos firmos duoda dvidešimt procentų nuo kiekvieno sandorio sumos, bet aš iš karto tau siūlau penkiasdešimt.

— Visai neblogai, — sutikau aš.

— Puiku! Manau, kad tau ištis labai pasisekė. Tave likimas atvedė į nuostabią firmą, — džiūgavo Deil. — Neabejoju, kad veikiai prie mūsų pritapsi.

— Ačiū, — padėkojau, aiškiai jausdama, kad čia nebegrįšiu.

— Mes užkalsim milijonus, — tęsė Deil. Blondinė vėl prunkštelėjo.

— Liaukis, Lorna, — subarė ją Deil.

— Ir dar vienas dalykas. Darbo drabužiai privalomi, — paaiškino Deil. Aš timptelėjau už savo „Chanel No. 5“ marškinėlių apačios. Jie buvo pasikėlę gan aukštai ir apnuoginę pilvą. — Renkis taip, lyg dirbtum aukštos klasės teisinėj firmoj ar meno galerijoj Medisono aveniu.

Arba nušiusioj nekilnojamojo turto kontoroj ir menkaverčių sendaikčių parduotuvėj, pagalvojau.

— Pažiūrėk į save, — prabilo Lorna. — Pasižiūrėk, kaip pati apsirengusi. Atrodai kaip autobuso vairuotoja. Panaši į Ralfą Kramdeną.

O man ji labiau primena pašto tarnautoją, pagalvojau.

— Atrodai kaip paštininkė, — neatlyžo Lorna.

— Lorna, užteks, gerai? Nuo šiandien čia viskas pasikeis, — pažadėjo Deil.

— Koks tau skirtumas, kaip mes rengiamės? — priekaištavo Lorna ir mostelėjo ranka į sieną su sendaikčiais. — Čia kaip firmoj „Sanfordas ir sūnus“. Man labiau patiktų dirbti miesto sąvartyne. Beje, jei dar nežinotai, visos firmos pradeda nuo penkiasdešimt procentų komisinių.

— Nieko tokio, — atsakiau.

— Užsičiaupk, — vėl subarė Deil Lorną. — Kai apsirengiu išeiginiais drabužiais, atrodau moteriškesnė už visas jus sudėjus krūvon. Trumpa suknelė, aukštos pakulnės... Mmmm. Atrodau kaip saldiniukas. Visi vyrai praeidami atsisuka, dantis pakabinę. Vyrų prisigraibytiau daugiau už jus abi kartu sudėjus.

— Taip, kurgi... — numykė Lorna.

— Tuoj prisiprašysi, — supyko Deil.

— Ir ką tu man padarysi, dručke? Išvysi lauk? Kiek žinau, prieš atleidžiant iš darbo, reikia nemažai sumokėti. — Ir ji atsistojo. — Man čia trošku. Išeinu.

— Nekreipk į ją dėmesio, — patarė Deil. — Ji baisiai pavydi.

Pro langą už Deil darbo stalo mačiau, kaip Lorna nužingsniavo Grino gatve. Niekad gyvenime nebuvo mačiusi taip skuodžiančio žmogaus. Ji lėkė, atkišusi galvą ir pečius, tarsi tempiama už nematomo pavadelio. Žmonės traukėsi į šalį, kad nesusidurtų su ja.

— Turiu tavęs atsiprašyti už kolegę, — tarė Deil. — Ji labai nemielia. Leidžiu jai čia dirbti tik dėl to, kad ji man skolinga. Ar moki dirbti su kompiuteriu? — paklausė.

— Ne, — prisipažinau.

— Išmokysiu, — ji nusivedė mane prie kompiuterio, ir aš susmukau ant kietos žemos medinės kėdės. — Tai Makas. — Klaviatūra buvo apvyniota plonyte permatoma plėvele, lyg senovinis močiutės krėslas. Ji spustelėjo kelis mygtukus per permatomą plėvelę, kol nuo ekrano dingo užsklandėlė su žvaigždėtu Niujorko horizontu, ir atsirado tvenkinyje tupinti varlytė. Deil parodė, kaip naudotis pele, ir aš gal dvidešimt minučių maigiau klavišus, tampydama varlę nuo vieno vandens lelijos lapo ant kito. Kai nepataikydavau, ji krisdavo į vandenį ir pažerdavo purslus. O jeigu pavykdavo, varlę patenkinta pasimaivydavo.

— Tau gerai sekasi, — pagyrė Deil.

Dabar mokėsiu dirbti su kompiuteriu, pagalvojau sau. Nebereikės sėdėti prieblandoje ir skaityti Džeromui ant bulvių traškučių pakelio užrašytas kalorijas bei riebalų gramus. Turiu prisipažinti, kad man tai patiko. Irgi pajutau, kad galėčiau užkalti milijonus.

Deil priėjo arčiau ir atsistojo man už nugaros, nuo jos dvelkė bjauriu losjonu po skutimosi. Į kambarį įėjo rubuilė moteris su aukštai surišta kasa, nukarusia per visą nugarą. Jos oda buvo tamsi kaip čigonės, o žvilgsnis blausus, lyg miegoti susiruošusio vaiko.

— Hari, susipažink su naujoke, — pakvietė Deil.

— Liv, — prisistačiau.

— Malonu susipažinti, — atsakė Hari. Ji išėmė iš krepšio maišelį saldainių ir išpylė juos į krūvą ant vieno stalo.

— Hari — mano partnerė, — tarė Deil. Hari mūvėjo tokį patį vestuvinį žiedą, kaip ir Deil. — Liv — mūsų naujoji verslo tigrė.

— Tikrai? — nusistebėjo Hari.

8.

Jokių šunų, jokių brokerių

Kad gaučiau licenciją, turėjau išklaudyti keturiasdešimt penkių valandų paskaitų kursą ir išlaikyti du egzaminus — vieną mokyklinį, kitą valstybinį. Užsirašiau į penkių dienų kursus po devynias valandas per dieną.

„O ko gi ne?“, pagalvojau. Mane buvo apnikusi tokia depresija, jog pamaniau, kad gal tai bent kiek prablaškys. Koks skirtumas, kur dar penkias dienas prakiurksosiu. Bent jau licenciją gausiu. Visą pirmą dieną galvojau, kaip švęstume vyro gimtadienį, jei gyventume kartu.

Vos įkėlusi koją į Pensilvanijos viešbučio vestibulį, netekau žado. Visur buvo pilna šunų — visokiausių veislių ir dydžių. Po minutės susivokiau, kad kitoje gatvės pusėje esančiame Medisono aikštės parke vyksta Vestminsterio šunų paroda.

Vestibulius buvo panašus į šunų vedžiojimo aikštelę. Buvo ir keista, ir nuostabu, kaip tuomet, kai balandis įskrenda į prabangų restoraną.

Juo ilgiau žiūrėjau į tuos šunis, juo jie man darėsi atgrasesni — iščiustyti ir išpopinti, girdomi *Evian* mineraliniu vandeniu. Labiau primena dresuotus ruonius negu šunis. Ar, sakykim, palydoves iš Sent Luiso pramogų centro, o ne nekastruotus gyvūnus. Visi atrodė kaip mažoji Džonbenetė Ramzi¹.

Pasukau liftų link, praėjau pro ši cu, kurio portretą tapė kažkoks dailininkas, ir įlipau į kabiną kartu su keturiais Bedlingtono terjeriais. Devintame aukšte išlipau ir nuėjau ten, kur rodė ranka pieštos rodyklės su užrašu „Empairo nekilnojamojo turto kursai“.

Koridoriuje prie vienu durų ant taburetės su dokumentų segtuvu rankose sėdėjo nutukusi moteriškė, su apžėlusiu smakru. Pasisakiau savo pavardę.

— Vėluojate šešias minutes, — tarė ji ir šalia mano pavardės užrašė skaičių 6. — Per paskaitas leidžiama išeiti iš auditorijos ne ilgiau kaip dvidešimt minučių, kitaip kursų lankymas nebus užskaitytas, — perspėjo ji mane, žiūrėdama iš aukšto, tarsi būčiau pati blogiausia kursų lankytoja.

Atsisėdau pirmoje eilėje, nes čia buvo likusi vienintelė laisva vieta. Auditorijoje buvo pilna moterų, keletas pederastų ir saujelė pagyvenusių vyrų. Vienas kitas buvo puošniai apsirengęs. Užsimaniau sprukti atgal į vestibulį.

Salia sėdėjusi moteris nusišypsojo ir žiūrėjo į mane tol, kol atsisukau ir šyptelėjau jai. Ji buvo gana aukšta, su skrybėle, iš kurios kyšojo tikra plunksna, be vestuvinio žiedo. Man buvo nesmagu sėdėti pirmoje eilėje, grįžtelėjusi atgal apsidairiau, ar nėra laisvų vietų persėsti toliau.

— Jeigu ieškai, kur vyksta veiksmas, tai pažiūrėk čia, — dėstytojas bakstelėjo pirštu sau į krūtinę. — Patikėk manim. — Jis buvo mažo ūgio, tikras žydas su niujorkietišku akcentu. Ir be vestuvinio žiedo.

— Mes kalbame apie privalomąją santuoką, — tarė jis.

— Privalomąją santuoką, — pakartojau kaip papūga. Dėstytojas garsiai nusikvatojo. — Ne santuoką, o ipoteką.

— Atsiprašau.

— Ar jūs man „užstatysit“ savo širdį? — paklausė jis, priklaupęs prieš mane ant vieno kelio. Netikėjau savo akimis.

— Ne, — atkirtau jam.

— Tiesą pasakius, jau gana sėkmingai „užstačiau“ savąją. — Jis švystelėjo į šalį nematomą cigarą ir atsistojo.

Užsirašiau pavadinimą „Privalomoji ipoteka“ į bloknotą, kurį buvau nugvelbusi iš Džeromo kontoros. Vieną dieną, kai jis sėdėjo už savo stalo, susižėriau į plastikinį maišą keletą bloknotų, tušinukų dėžučių ir sankabėlių spaudyk-lę. Privalomoji ipoteka Šie žodžiai man atrodė švelnūs ir

¹ JonBenet Ramsety — tragiškai žuvusi mažametė manekenė.

brangūs kaip šampanas.

— Privalomoji, — aiškino jis, — reiškia būtina, neišvengiama.

„Labas“, — užrašė į savo bloknotę šalia manęs sėdėjusi moteris ir kilstelėjo jį, kad geriau matytų.

„Labas“, — parašiau jai į savąjį ir taip pat kilstelėjau.

„Aš nebesiklausau, — užrašė ji. Man jau nusibodo.“

„Man irgi“, — atrašiau.

Ji surašė dviejų puslapių disertaciją. Pasisakė, kad jos pavardė Valašenko, kad būdama dvidešimt vienerių pozavo prancūziškojo *Vogue* viršeliui. Vienas jos draugas, kažkoks geradarys, taip pat psichiatras patarė imtis šio verslo, bet ji gan smarkiai nuogastavusi dėl savo darbo sėkmės. Galiausiai, kai vieną dieną pro buto lubas pradėjo pliaupti vanduo, ji ryžosi nė nedvejodama. Baisiai reikėjo naujo buto ir pinigų. Suvokė nieko neturinti: blogiau būti jau nebegali, todėl atėjo mokytis į nekilnojamojo turto kursus. Dar pasiguodė sėdinti tik su vienu kontaktiniu lėšiu, todėl prastai matanti. „Aš išsiskyrusi“, — vargais negalais suraitė pačioje antrojo puslapio apačioje.

Pabraukiau savo jau seniau užrašytus žodžius „Aš irgi“. Skyrybos buvo mano vienintelis svarbus gyvenimo įvykis. Tai visas mano pasakojimas.

Kai per pietų pertrauką išėjome užkąsti, pastebėjau, kad jai gerokai per penkiasdešimt. Ji visą laiką buvo su skrybėle ir niekaip negalėjo išsirinkti, ką užsisakyti. Suskaičiavo dolerius savo piniginėje.

Užsisakytais spagečiais moteris nebuvo patenkinta.

— Esu valgiusi geriausiuose pasaulio restoranuose, — pasigyrė ji.

— Tai gražink atgal, — patariau jai.

— Niekada šito nedarau, — atkirto ji. — Manau, tai nepadoru. — Ir pamėgino įsidėti kąsnį į burną.

— Jei neskanu, tai nevalgyk.

— Tikrai bjauru, — nusivylė ji.

— Pasakyk padavėjai, kad tau nepatinka, ir užsisakyk ko nors kito, — linksmi patariau jai.

— Negaliu!

— Tai gal man paprašyti? — paklausiau.

Pagaliau, kai jau buvau beveik suvalgiusi savo salotas su kiaušiniu, ji pasikvietė padavėją.

— Man labai nesmagu jus trukdyti, bet... — ji įbedė akis į savo lėkštę su spagečiais, — aš... aš... negaliu to pasakyti, — tarė ji man tyliai.

— Dar ir kaip gali, — padrašinai ją.

— Man jie nelabai skanūs, — išpyškino ji padavėjai. Atrodė, kad tuoj ims ir apsiverks.

Tiesiog stebėtina, kaip ji nemokėjo elgtis.

Padavėja čiupo lėkštę ir kyštelėjo jai valgiaraštį. Moteris pažvairakiavo į jį gerąja akimi.

Tą akimirką supratau, ko reikia, kad taptum geru nekilnojamojo turto agentu. Aš nė nedvejodama būčiau pasiuntusi nepatikusį valgį atgal. Valašenko, kaip ir daugelis mano bendrakursių, niekada nebus gera agentė. Vienas vyras sėdėjo su varlyte po kaklu, kita moteris maišais šlamštė „McDonald's“ užkandžius, šlakstydama bulvytes ketčupu, o mes visi konspektavom paskaitą. Vienas vyrukas iš Indijos su puikiu anglišku akcentu nuolat klausinėjo, kiek įmanoma užsidirbti pinigų, mergina iš paskutinės eilės raitė cigaretės dūmus ir be perstojo šukavosi, nenusisėkęs teisininkas nuolat klausinėjo apie žemėvaldos plėtrą šiaurinėje valstijos dalyje. Viena jauna mergina, arši liūtė kaip ir aš pati, man pasakojo, kaip dirbdama nekilnojamojo turto agento padėjėja sykį vedžiojo klientus po butus Cekendorfo dangoraižyje, ir vienas vyras pažadėjo pirkti butą, jei ji sutiks išsimaudyti su juo ant namo stogo esančiame baseine. Ji išsimaudė, bet jis sutarties nepasirašė.

Iš karto supratau, kad ji neuždirbs nė skatiko.

O aš uždirbsiu. Uždirbsiu ir be kontaktinių lėšių. Mano vyras buvo teisus — tikrai esu labai atkakli. Teisi ir Deil — man viskas einasi kaip iš pypkės.

Po pietų grįžom pavėlavusios dvylika minučių. Dabar prie mano pavardės puikavosi minus

18.

— Dabar aptarsime sudėtinius pasiūlymus, — kalbėjo dėstytojas.

— Sudėtiniai pasiūlymai, — pakartojau nedrąsiai.

— Labai gerai. Aš jau pamaniau, kad pasakysi „sudėtiniai orgazmai“, — tarė jis ir nusijuokė iš savo sąmojo. Štai dėl ko nekenčiau mokyklos — mokytojai nuolat prie manęs kabi-nėjosi.

Vėliau jis aiškino, kad pardavinėti žemę kapinėse irgi reikalingas specialus leidimas.

— Nekilnojamojo turto versle visai nesvarbu, ką ir kiek pardavinėji, — kalbėjo dėstytojas. — Koks skirtumas, kiek parduoti- šešias pėdas ar šešis tūkstančius kvadratinių pėdų žemės. O gal jums ir visai tiktų toks darbas, — jis įbedė žvilgsnį į mane. — Kapinių prižiūrėtoja. Jūsų tokia niūri išvaizda. — Dėstytojas atvirai man šypsojosi. — Sėdit lyg laidotuvėse.

Jo replika mane nustebino. Taip drąsiai lėčiau į šiuos nekilnojamojo turto agentų kursus, maniau, kad sėdėsiu išdidžiai pakelta galva su savimi pasitikinčio žmogaus išraiška veide.

Staiga įsivaizdavau, kaip kas rytą sėdu į traukinį į Long Ailendą ir skubu į darbą žydu kapinėse. Klampoju purvynus su ilgu juodu sijonu ir suvarstomais batais.

— Jau mieliau pardavinėčiau milijono vertės palėpes Tribekoje, — atkirtau jam.

— Neabejoju, kad taip ir bus, — sutiko jis. — Nė kiek tuo neabejoju.

Per kitas penkias dienas mokiausi turto arešto ir sulaikymo teisės, mokesčių bei akcijų sistemos ir turto patikėtinio atsakomybės. Šie terminai buvo tokie mieli ir taip maloniai skambėjo ausyse, kad kiekvieną kartą juos išgirdus apsaldavo širdis. Vieną naują sąvoką vijo kita. Užrašyti ant lentos šie žodžiai priminė Fitedžeraldo knygų pavadinimus. Sutarties juodraštis, rankpinigiai ir abipusis pasitikėjimas, pasiūlymo svarstymas, skoliniai išipareigojimai, žemės sklypų ir valdų numeriai, servitutai, privalumai, laiko klausimai, sutarimai, sutarties nesilaikymas, ieškinio atsisakymas ir bylos nutraukimas, užstatas, didelės palūkanos, išplėstiniai įkaitiniai raštai, išsamioji hipoteka, sutarties sąlygos. Kad ir kaip malonu — užteks.

Man nedavė ramybės mintis, kad jeigu bent ką iš šitų dalykų būčiau žinojusi ištekėdama, tai gal mudviem su vyru dar būtų pavykę išsaugoti santuoką. Bent jau būtume turėję apie ką pasikalbėti. Dabar pasijutau visai kitu žmogumi.

Keturiasdešimt keturias valandas ir keturiasdešimt vieną su puse minutės išsėdėjau šalia Valašenos, kramsnodama Dankino spurgas ir džiovintas vynuoges bei vaišindama šiais skanėstais už manęs sėdinčius draugus.

Dar aplankiau šunų parodą, tik stovėjau pačiam gale, nes nebegalėjau daugiau sėdėti. Per netrumpą laiką susipažinau su keliais parodos dalyviais ir pajutau pareigą padėti savo keturkojams draugams.

„Kada laikysi egzaminą?“ — parašiau Valašenkai. Paskutines devyniasdešimt minučių skaičiavau kas trisdešimt sekundžių ir užsirašinėėjau ant bloknoto. Visą kūną gėlė nuo ilgo sėdėjimo.

„Kitą antradienį“, — atrašė ji.

„Ir aš.“

Per mokyklinį egzaminą atsakiau į visus šimtą klausimų, net iš matematikos, o antradienį nuėjau laikyti valstybinio. Auditorijoje buvo koks šimtas žmonių. Bet Valašenos niekur nesimatė.

Po kelių savaičių pašto dėžutėje radau rusvo popieriaus laiškėlį, kuriame buvo parašyta, kad išlaikiau valstybinį egzaminą. Gavau licenciją ir asmens kortelę. Taip apsidžiaugiau, kad norėjau skambinti vyrui, bet vietoj jo paskambinau Deil ir pranešiau, kad jau galiu dirbti.

— Puikuuu! — sušuko ji. — Turiu tau sąrašiuką.

Pirmą savo kaip licencijuotos nekilnojamojo turto agentės darbo dieną stovėdama virtuvėje pusryčiams pavalgiau žirnių tiesiai iš skardinės ir dešimtą valandą jau buvau Deil kontoroje.

Sėdėjau prie savo darbo stalo baisiai išsigandusi, ir kai tik Deil kur nors išeidavo, puldavau skambinti Violetai.

— Tai tu nežinai, ką tau reikia daryti? — nesusigaudė Violeta.

— Neturiu nė menkiausio supratimo, — atsakiau jai. — Nekilnojamojo turto kursuose šito nemokė.

— Ieškok klientų, — patarė Deil, grįžusi į kontorą ir smalsiai dėbčiodama į mano stalą.

— Gera, — apsidžiaugiau, tarsi šito kaip tik ir būčiau laukusi. Tik nelabai supratau, kam ieškoti klientų — ar nekilnojamojo turto pardavimui, ar jos meno galerijai.

— Puikuuuu! — subliuvo Deil ir numetė man ant stalo dvi storiausias knygas, paskui prispaudė jas delnu, tarsi kokias Biblijas. — Štai čia daugiabučių namų knyga, — paaiškino ji apie vieną, — o čia atvirkštinė telefonų knyga. — Ji kalbėjo išdidžiai, tarsi vaišintų mane savo pačios keptu pyragu. — Išsirink namą, kurį norėtum užkariauti, apskambink jo gyventojus, paklausinėk, gal kas norės parduoti ar išnuomoti. Taip įsigysi butų sąrašą. Ir uždirbsi dvigubus komisinius — parduodama jų butą ir surasdama bei įsiūlydama jiems kitą.

Susiieškojau savo buvusį namą ir suradau savo vyro pavardę.

Paskui išsirinkau namą Vakarų Brodvėje ir palikau žinutes dvidešimt penkiuose atsakikliuose. Jei atsiliepdavo gyvas žmogus, mesdavau ragelį. Kitas mano darbas buvo užsirašyti pavardę ant nemažos krūvelės „laikinių“ vizitinių kortelių.

Parėjusi namo nusirengiau, ir man iš liemenėlės iškrito žirniukas. Visą dieną išbuvau darbe su žirniu liemenėlėje ir nė nepajutau. Nekokia aš karalaitė, — pagalvojau.

Kitą rytą pakirdau vėlai ir gurktelėjau kelias eksedrino tabletes. Nekilnojamojo turto kursuose sužinojau, kad savarankiška rangovė dirba pagal laisvą darbo grafiką. Iš tiesų pasijutau savarankiška. Net buvau pasirengusi grąžinti vyrui vaizdajuostę, kurią atsitempiaus iš buvusių namų, su filmu „Ilga kelionė namo“, kur vaidina Liusilė Bol ir Desis Arnazas.

Kai nuomojaisi šią vaizdajuostę, mergina su didžiuliais storais akiniais už prekystalio pastebėjo, kad mes su ja vienintelės per visą vaizdajuosčių nuomos punkto gyvavimo istoriją pasiėmėm pasižiūrėti šį filmą. Mudu su vyru per šeimyninių barnių įkarštį taip ir nesuradom laiko jo pasižiūrėti, todėl išeidama įsimečiau vaizdajuostę į krepšį su visais man priklausančiais daiktais. Kas vakarą savo naujame bute vis rengiausi pasižiūrėti, bet neprisiruošiau. Per visus penkerius santuokos metus nė karto nežiūrėjau filmo viena, išskyrus savo vestuvių vaizdajuostę. Negalėjau žiūrėti „Ilgos kelionės namo“, nejausdama ant savo kūno vyro glamonių. Išlaikiau vaizdajuostę šešiasdešimt septynias dienas. Pribrendo laikas grąžinti.

Sėdau į taksi ir nuvažiavau į Aukštutinį Ist Saidą. Įėjau į vaizdajuosčių parduotuvę ir baugščiai apsidairiau, ar nepamatysiu buvusio vyro, bet šiokią dieną per pietus jis tikrai neis nuomotis kasečių.

Mergina su didžiuliais akiniais stovėjo už prekystalio, o šalia jos — plikai skustas vyriškis su mažulyčiais akinukais.

— Sveika, Liv, — pasilabino mergina.

— Labas, — atsakiau ir iš rankinės ištraukiau vaizdajuostę. Mergina kompiuteryje surinko mano pavardę.

— Hmmm, — numykė ji, žiūrėdama į monitorių.

Jaučiausi taip, lyg daryčiausi tyrimą ultragarsu ir laukčiau blogų naujienų. Gaila, kad šalia nėra Džeko, ir niekas nelaiko manęs už rankos.

— Pas mus jūsų sąskaitos nebėra, — tarė ji.

— Ėmiau vyro vardą, — paaiškinau.

— Hmmm, — vėl numykė ji, spaudydama mygtukus. — Ne, jis atšaukė leidimą naudotis jo sąskaita.

Negalėjau patikėti savo ausimis. Spoksojau į „Polaroidu“ darytas šunų nuotraukas, priklijuotas prie prekystalio po krepšiu su mažais pieniškais batonėliais.

O juk neketinau iš jo reikalauti nė menkiausios pašalpos.

— Apgailestauju, — atsiprašė mergina iškankintu balsu, tarsi ji būtų mūsų bendras kūdikis, atsidūręs skyrybų kryžkelėje, kuri dabar turėsime mėtyti šen ir ten, tampyti iš buto į butą. — Gal norėsite atsidaryti sąskaitą savo vardu?

Aš papurčiau galvą.

— Bijau, kad ši vaizdajuosčių parduotuvė mums abiem per ankšta, — atsakiau ir įsimečiau

kasetę atgal į rankinę.

Mergina ištiesė ranką.

— Gal norėtumėte gražinti „Ilgą kelionę namo“? — paklausė ji.

— Ne. Dar palaikysiu dienele kitą, — atsakiau jai ir išėjau iš parduotuvės.

Kai įžengiau į kontorą, Deil man pareiškė, kad vėluoju į darbą.

— Norėčiau, kad ateitum lygiai dešimtą, — tarė ji. — Tavo darbas atrakinti kontorą ir išklaudyti paliktus pranešimus atsakiklyje.

— Maniau, kad pati galiu pasirinkti darbo valandas, — pasiteisinau.

Ji rūsčiai pažvelgė į mane.

— Mūsų firma maža, Liv. Neįsivaizduok, kad esi magnatė ar didžiulė verslininkė. — Ir atskleidė dar vieną paslaptį, kaip greičiau susirasti klientų. — Apskambink visus pažįstamus ir pasakyk, kad dirbi nekilnojamojo turto brokerei. Kiekvieną pokalbį telefonu pradėk žodžiais: „Turiu tau gerą žinią. Aš dirbu brokerei“.

— Esu dar tik agentė, — atsakiau. Nekilnojamojo turto kursuose mums aiškino, kad agentu turi išdirbti mažiausiai dvejus metus, sudaryti tam tikrą skaičių sandorių, tada išklaudyti devyniasdešimt valandų kursą, išlaikyti keletą egzaminų ir galėsi tapti brokeriu.

— Nesvarbu. Vis tiek sakyk, kad dirbi brokerei. Rimčiau skamba. Ir dirbi kietoj firmoj. Paskambink visiems giminėms ir draugams. Gal kartais esi dizainerio Piterio Kelermano giminaitė? — paklausė ji.

Ji kalbėjo apie mano tėvą.

— Ne, — atsakiau.

Atsisėdau už savo darbo stalo ir svarsčiau, ar skambinti tėčiui. Labai jo pasiilgau, o gaudų skyrelyje skaičiau, kad jis dabar Niujorke. Nedrįsau jam paskambinti nuo tada, kai palikau vyrą. Jis mūsų vestuvėms išleido ketvirtį milijono dolerių. Man tai priminė vaikystę, kai sykį vaikščiojau po gatvę, pardavinėjau mokyklos daiktinės loterijos bilietus, ir netyčia pamečiau voką su trimis šimtais aštuoniais vieno dolerio banknotais. Kelias savaites jaučiausi lyg mašinos pervažiauta, o kai pasiguodžiau tėvui, jis mane apkabino ir išrašė čekį trims šimtams aštuoniems doleriams.

Nusprendžiau jam paskambinti ir pranešti apie skyrybas. Gal jis nudės Džeką. Pasakysiu, kad prisiminimui iš santuokinio gyvenimo liko tik viena išnuomota vaizdajuostė. Kai tik Deil išėjo iš kontoros, paskambinau tėčiui.

— Sveikas, tėti, — pasilabinau ir vos susilaikiau nepavadinusi jo tėveliu.

— Labas, Liv! — apsidžiaugė jis. — Skambinau tau, bet Džekas pasakė, kad išvykai kažkur atostogauti.

Baisu pagalvoti, koks Džekas bailys.

— Ar viskas gerai, Liv?

— Turiu tau šį tą pasakyti, — pradėjau. Mano vestuvinė suknelė, kurią jis man specialiai sukūrė ir ant kurios puikavosi Piterio Kelermano etiketė, vyro spintoje kabėjo dar kone šilta. Aš giliai įtraukiau oro į krūtinę. Jis kantriai laukė.

Kurį laiką nė vienas nedrįsom pratarti nė žodžio. Į kontorą įgriuvo Lorna.

— Kaip čia dvokia, — pareiškė ji.

— Kas ten? — paklausė tėvas.

— Niekas, — atsakiau jam.

— Čia tikrai kažkas baisiai dvokia, — nenusileido Lorna.

— Iš kur skambini? — paklausė tėvas.

Pabandžiau įsivaizduoti vietą, kur galėtų šmirinėti tokios kaip Lorna. Gal valgykloj ar metro?

— Esu antstolių kontoroj, — sumelavau.

— Tai kas yra? — paragino tėvas. — Ką norėjai pasakyti? Negalėjau prisiversti prisipažinti, kad mečiau Džeką.

O juo labiau kad gyvenu kažkokiam daugiabutyje ir einu į darbą. Bijojau net pagalvoti, kad koks nors tėvo pažįstamas ar draugas užeis į Deil kontorą ir naršys po sendaikčių lentynas. Teks

klientų pasiieškoti kitais būdais.

— Atleisk, ilgai tau neskambinau, — tariau.

— Niekis. Atleisk ir tu man, — tęsė tėtis. — Šįvakar išskrendu į Paryžių, bet kitąsyk, kai būsiu Niujorke, būtinai susitiksime. — Man lyg metaliniais gniaužtais suspaudė širdį. — Spėju, tau viskas gerai?

Aš giliai įkvėpiau oro.

— Tikrai taip, — pamelavau. — Bet prieš kelias dienas vėl ėmiau pavydėti statulai. — Pamaniau, kad dabar jis supras, jog kažkas atsitiko.

— Kokiai statulai? — nustebo jis.

— Paprastai. Iš gatvės, — atsakiau.

— Tu nė kiek nepasikeitei, Liv. Vis pavyduliuoji kažkokiems negyviems paminklams. Vaikystėje pavydėdavai mano manekenams. Pameni, kaip kadaise pavydėjai kalakutui?

Per Padėkos dieną visi vaikai gailėdavo kalakutų, o aš džiūgaudavau. Visi girdavo, koks jis gražus. Vėliau kalakutą nudėdavo, iškepėdavo ir suvalgydavo. Visi girdavo, koks jis skanus. Kalakutas turi troškimų kaulą. Kalakutas mirdavo, kad visa šeima būtų laiminga. Jo gyvenimas buvo prasmingas.

— Teisybė, — sutikau.

— Paskambinsiu, kai grįšiu.

— Gerai, — atsakiau tarsi kalbėčiau su Deil, o ne su savo tėvu. — Kaip mama?

— Normaliai.

— Ar dar Nicoje pas tetą Emą?

— Ne, dabar Londone, bet šįvakar išskrenda į Los Andželą.

— Puiku, — atsakiau.

— Myliu tave, — tarė tėtis.

— Ačiū, — padėkojau. — Ir aš tave.

Padėjusi ragelį pagalvojau, kad labai keista, jog negaliu nubėgti pas jį ir išsiraudoti ant jo peties. Visi taip darydavo. Modeliai bėgdavo pas jį guostis dėl subliūskusių implantų ar sutrikusio virškinimo, pristigus pinigų ar pritrūkus heroino. Glaustydavosi apie jį kaip žirafos aplink vešlų medį.

Į kabinetą sugrįžo Deil, ir Loma, pašokusi nuo kėdės, priskundė:

— Man regis, skambinėti savais reikalais čia draudžiama.

— Skambinai savo tėvams? — paklausė Deil.

— Dar ne, — atsakiau.

— Tuoju pat paskambink tėvui. Tai pats geriausias būdas susirasti klientų. — Dėl naujų klientų ji net seilę varvino.

— Mano tėvas labai užsiėmęs, — išsisukinėjau.

— Jėzau, Liv, nemaniau, kad reikės tave vedžioti už rankytės. Greičiau skambink. Beje, kas tavo tėvas?

— Teisėjas, — sumelavau.

— Nuostabu! — Ji puolė prie mano stalo, čiupo ragelį ir įbruko man į ranką.

Surinkau numerį.

— Teisėjo Gareto kontora. Kuo galėčiau jums padėti? — paklausė patrauklus moteriškas balsas. Turbūt čia jo naujoji korektorė. Įdomu, kaip ji atrodo. Ar jis jau spėjo apčiupinėti jos veidą? Ar ji leidžia jam vienam eiti į metro? Jau buvau spėjusi išsiilgti Džeromo. Dažnai mintyse galvodavau apie jį ir tarsi girdėdavau jo silpną balsą. Įdomu, ar jis pyksta ant manęs, kad išėjau?

— Ar galėčiau su juo kalbėti?

— O kas prašo? — valdingai paklausė ji.

— Liv Kelerman, — prisistačiau. Stojų nedidelė pauzė.

— Oi, nemažai teko apie jus girdėti, — tarė ji. — Luktelkit minutėlę. Džeromai, čia Liv, — šnipštelėjo ji.

Netrukus išgirdau gražią anglišką Džeromo tarseną.

— Alio. Klausau. Ar čia tu, Liv? — Džeromas į kiekvieną telefono skambutį atsiliepdavo taip, lyg būtų skambinama iš tolimiausių užsienių.

— Labas... — staiga nebežinojau, kaip į jį kreiptis. „Tėve“ visai netiko. Negalėjau kreiptis ir Džeromu ar teisėju Džeromu, — ...jūsų kilnybe,— užbaigiau. Deil, nuduodama lyg nesiklausytų mano pokalbio, pakėlė akis nuo savo darbo stalo.

— Tai dabar jau mane vadinsi „jūsų kilnybe“? — nustebo Džeromas. — Ką gi.

— Kaip reikalai? — paklausiau.

— Po truputį. Pati žinai, kad išlėkei palikusi mane bėdoje, bet naujoji korektorė visai nebloga.

— Vadinasi, manęs visai nepasiilgot? — tariau. Deil kilstelėjo vieną antakį, tarsi įspėdama, kad tuščiai švaistau jos pinigus už telefoną.

— Ar tai reiškia, kad tu pasiilgai *manęs*?- paklausė jis. Įsivaizdavau Džeromą sudribusį kėdėje lyg invalido vežimėlyje.

— Gal truputėlį, — atsakiau jam.

— Ką gi, supratau, — tęsė jis. — Tai kokių reikalų teikeisi mane patrukdyti?

— Išlaikiau nekilnojamojo turto kursų egzaminą, — pasigyriau.

— Sveikinu. Turbūt tai didelis pasiekimas, ar ne? Gal jau spėjai užsiauginti peleką ant nugaros? Turbūt spėjai, tiesa?

— Taip, pelekas jau yra. Ir kalasi dar viena eilė aštrių dantų, — atšoviau. Deil aiškiai nepatiko mūsų pokalbio kryptis. — Beje, norėčiau padiktuoti savo naujo darbo telefono numerį, jeigu kartais atsirastų tinkamas klientas, — tariau aš.

— Tu dirbi kietoj firmoj, — pasufleravo Deil. Linktelėjau.

— Gerai, sakyk, — paragino Džeromas. Girdėjau, kaip barška jo Brailio mašinėlė, kai diktavau jam telefono numerį. — Neseniai kažkas buvo užėjęs ir klausinėjo apie butą. Kas ten toks buvo? Nepamenu. Gal paskui prisiminsiu, — tarė jis.

Buvau tikra, kad neprisimins.

9.

Be lifto — bet geras

Kitą rytą Deil paprašė manęs aprodyti už ją butą. Priėjo prie mano stalo ir numetė raktus.

— Tavęs lauks prie namo.

Apsidžiaugiau, kad nereikės sėdėti kontoroj, bet drauge ir šiek tiek išsigandau.

— O kodėl negali aprodyti pati? — paklausiau.

— Tik pažiūrėkit, panelytė jau nebenori dirbti. Koks tavo reikalas, kodėl pati nerodau klientams buto? Darau tau paslaugą, kad tu galėtum aprodyti. Jeigu jie išsinuomos, gausi komisinių.

Supratau, kad čia kažkas negerai.

— Mielai tą padaryčiau, bet šiandien nusprendžiau pasėdėti prie telefono ir paskambinėti žmonėms, — atsakiau.

— Vis tiek turėsi parodyti, — reikalavo Deil. — Namo savininkas manęs neįsileidžia net į kiemą. Mes smarkiai susipykę. Tikras niekšas! Apgavikas. Nenoriu su juo turėti jokių reikalų. Teks eiti tau. Labai noriu, kad kas nors tą butą išsinuomotų.

Ji užėjo man už nugaros ir uždėjusi rankas ant pečių spustelėjo. Buvo pasikvepinusi vyriškais kvėpalais, nuo kurių mane akimirksniu supykino.

Pašokau nuo kėdės ir čiupau palatą.

— Ir dar jiems pasakyk, kad nieko geresnio neturime. Tegu pasirenka šitą. Jeigu nesutiks, tai pasakyk, kad aš liečiau paklausti, ar jie iš tiesų nori kraustytis ir gyventi, ar tik gaišina mūsų brangų laiką. Man sakė, kad jie nenori standartinio būsto. Tu jiems pasakyk: šitas arba nieko.

Žingsniavau Votso gatve ir įsivaizdavau, kad jau esu tikra nekilnojamojo turto agentė. Dabar toks mano darbas, jei kas paklaustų. Ar pasidomėtų.

Priešais namą jau laukė jauna sutuoktinių porėlė. Stovėjo ir nekantriai mindžikavo, tampydami už pavadėlių du didžiulius nepaklusnius baltus pudelius. Vaizdas buvo apgailėtinas, koki dažnai tenka regėti prie kavinių Vilidže, kai žmogus laukia aklo pasimatymo.

Priėjau ir prisistačiau.

— Aš esu ponios Deil... — neradau tinkamo žodžio, nes nenorėjau turėti su ja absoliučiai jokių sąsajų. Jie spoksojo į mane. Moteriai ant galvos pūpsėjo didžiulė juoda kailinė kepurė, kaip Bekingemo rūmų sargybinių. Ji paspaudė man ranką.

— Ačiū, kad atėjote, — padėkojo ji. — Aš — Šerilė, čia mano vyras Džeimsas ir mūsų... — šunų vardų aš neišgirdau. Jos vyras atrodė kaip ne pagal metus išstypęs pradinukas. Iš karto galėjau kirsti lažybų, kad lemiamas žodis bus Šerilės. Džeimso žodis menkesnis ir už šunų viauktelėjimą.

— Netoli yra šunų vedžiojimo aikštelė, — tarčiau. Jeigu mylią galima vadinti „netoli“.

Šerilės veidas nušvito iš laimės. Ji nusiėmė kepurę. Po ja buvo trumpai kirpti šviesūs plaukai.

— Na, tai į kelią, — pakviečiau.

— Kaip tai? — nustebo jos vyras.

— Ar Deil jums nesakė, kad namas be lifto? Jis papurtė galvą.

— O kiek aukštų?

— Šeši, — atsakiau linksmai.

Atidariau duris ir mes patraukėme laiptais į viršutinį aukštą paskui šunis.

— Mudu neseniai susituokėme, — pradėjo Šerilė. — Tiksliau — vakar.

Pagaliau atsidūrėme šeštame aukšte ir liūdnei įžengėme į stačiakampio formos butą. „Panašus į boulingo takelį“, — buvo minėjusi Deil.

Net šunims butas nepatiko. Jie laukė prie durų.

Visą valandą sutuoktiniai vardiavo buto trūkumus, o paskui bemaž tiek pat laiko įtikinėjo save, kad šie trūkumai ne tokie jau svarbūs.

- Kokia, sakėte, jo kaina?
- Penki tūkstančiai per mėnesį.
- Penki tūkstančiai per mėnesį už tokį butą? — burbtelėjo nustebug Džeimsas.
- Čia viršutinis aukštas su palėpe, — paaiškinau.
- Reikia greitai apsispręsti, — tarė Šerilė. — Visas mūsų turtas guli sukrautas sunkvežimyje.

Kol perkraustytoj ai krovė daiktus, mūsų pirmasis sandoris žlugo. Juk negalime leisti darbininkams vežti mantos į sandėlį.

Ir jie pasakė, kad sutinka nuomotis. Vos spėjau grįžti į kontorą, porėlė paskambino ir pranešė, kad persigalvojo. Padėjau ragelį ir pranešiau žinią Deil.

— Šikniai! — riktelėjo ji. — Patys nežino, ko nori. — Ji piktai žiūrėjo į mane ir kokias penkias minutes nykščiu spragsėjo tušinuko galą. Tada paliepė:

— Dar jiems paskambink.

— Juk jie to buto nenori, Deil.

— Paskambink ir pabandyk prikalbinti, kad paimtų. Jeigu šito nepadarysi, imsiuosi pati, — pagrasino ji.

Man pagailo tos jaunos baltaplaukės moters. Bijojau ir pagalvoti, kad Deil jai skambins. Bet man buvo gaila ir buto. Jiems jis per geras. Verčiau jau stovėtų tuščias ir lauktų, kol apsigyvens kokia įdomi šeimynėlė, o ne ši liūdna, apgailėtina turtingų tėvelių vaikučių porėlė su savais kompleksais ir nedresuotais šunimis. Naujas butas žmonėms yra didelis dalykas, vilties simbolis, lyg laiko kapsulė ar laukų gėlė, nuostabi naujo gyvenimo pradžia. Kad ir koks prastas tas butas, jis nusipelnė geresnių šeiminių. Deil čiupo ryšulį raktų ir išlėkė pro duris, šlepsėdama minkštą padžiais pusbačiais.

Man nuspjaut, kas ten gyvens.

Paskambinau sutuoktiniam:

— Šerile, gal, sakau, dar pagalvokit?

— Mes ir patys nežinom, kaip čia pasielgus, — atsakė ji.

— Suprantu. Išties nelengva, — pritariau jai.

— Viskas vyksta taip greitai. Tiek staigių permainų.

— Puikiai suprantu jūsų savijautą, — atsakiau. — Pati esu išsiskyrusi, — pridūriau.

— Apgailestauju, — tarė ji.

— Maniau, kad būsim laimingi, bet vyras staiga pradėjo gerti prozaką ir nustojo su manim mylėtis, — porinau aš.

— Kaip baisu.

— Taigi. Jums gerai, kad nereikia vienai spręsti tokių dalykų, — mano balsas virptelėjo.

— Jūs teisi, — tarė ji. Ir pridūrė, kad butą vis dėlto ims. Tą patį vakarą kontoroje sudarėme ir pasirašėme nuomos sutartį.

— Dar iš jūsų norėčiau čekio už pirmo mėnesio nuomą ir įmoką už du mėnesius.

— Tai juk penkiolika tūkstančių dar nė neįsikrausčius, — prabilo Džeimsas.

— Ir čekį mano komisiniams, — pridūriau.

— Kiek tai bus?

Vaidinau, kad tik dabar puoliau skaičiuoti man priklausančius komisinius, nors tą jau buvau padariusi šimtus kartų ant lapelio prie savo darbo stalo.

— A... tuoj pasakysiu. Viso — devyni tūkstančiai, — tariau jiems. Man liktų pusė sumos, o kita pusė atitektų Deil.

— Devyni tūkstančiai *dolerių*?! — pasibaisėjęs šūktelėjo Džeimsas.

— Ne, devyni tūkstančiai *pupelių*, — vietoj manęs atkirto jo žmona.

— Taip. Penkiolika procentų nuo nuomos sumos už pirmuosius metus.

Džeimsas kyštelėjo man čekį su komisiniais ir labai nenoriai padėkojo. Kitą dieną jie jau rengėsi kraustyti, todėl išskubėjo tvarkyti paskutinių reikalų.

O aš patraukiau į „Dean & DeLuca“ pirkti jiems dovanų krepšio įkurtuvėms. Išklėjau krepšį šiurkščia drobulė ir prikroviau obuolių, citrinų, granatų, vynuogių, sūrio, arbatos, įdėjau stiklainiuką

medaus, pusmėnulio formos šokoladinių saldainių dėžutę ir naminių sausainiukų. Ant rankenos užrišau kaspiną.

Kitą vakarą Deil nusivedė mane ta proga vakarienės. Mudvi nuėjom į „Lucky Strike“. Buvo pakviesta ir Lorna, bet ji neatėjo. Dovanų krepšį pasidėjau ant kėdės tarp mūsų. Rengiausi iš karto po vakarienės jį nunešti. Užsisakiau salotų.

— Suvalgyk kepsnį, — paragino Deil, bet aš vis tiek paėmiau salotas, tikėdamasi po krepšio įteikimo dar kartą pavakarieniauti pati viena ir ištrinti iš atminties Deil atvaizdą.

Deil ištraukė iš ant stalo stovinčios stiklinės su spalvotais pieštukais raudoną pieštuką ir ant baltos popierinės staltiesės buku galu užrašė žodį „nugalėtoja“. Tada nupiešė į mane nukreiptas strėlines.

— Šį mėnesį iš mūsų trijų tu uždirbai daugiausia, — pagyrė mane.

Tada ji ant staltiesės užrašė „Liv, Lorna ir Deil“ ir po kiekvienu vardu brūkštelėjo, kiek kuri ši mėnesį buvom uždirbusios. Po Lornos vardu išdygo skaičius 0, po Deil irgi 0, o po mano 4000. Šią sumą Deil papuošė žvaigždutėmis.

— Pirmą mėnesį uždirbti keturis tūkstančius dolerių -visai nebloga pradžia, — tarė Deil.

— Tiesą pasakius, keturis tūkstančius ir *penkis šimtus*, — pastebėjau.

— Penki šimtai dolerių yra nario mokestis, kuris eina į bendrą kasą.

— Apie nario mokestį man neminėjai.

— Neminėjai? Kaip aš taip pamiršau? Gal įsimylėjau ar ką? — Nekreipdama dėmesio į jos repliką paėmiau auksinės spalvos pieštuką ir, nubraukusi skaičių 4000 šalia parašiau 4500. Ir papuošiau žvaigždutėmis. — Kaip manai, kodėl aš pamiršau? — tęsė Deil. — Turbūt mane kas apžavėjo.

— Ko gero, — tariau.

— Ar kada nors esi atsiliepusi į asmeninį skelbimą? — paklausė Deil.

— Ne, — atsakiau.

— Noriu tau atskleisti nedidelę paslaptį. Pastaruoju metu aš *susirašinėju* su biseksualia mergina iš Bruklino.

— O kaip Hari? — paklausiau. Mačiau iš akių, kad Deil išsigalvoja. Ir kokio velnio aš čia ėjau? Čia pilna modelių. Žmonės spokso į mus, spėliodami, ar Deil vyras, ar moteris.

— Hari neturi nieko apie tai žinoti. Kai santuokoje išgyveni dvylika metų, norisi permaitinti knieti nutrūkt nuo pavadėlio ir kartais nusukti į šalį. Man patinka jaunos merginos. Devyniolikos, dvidešimt vienerių. Ne vyresnės kaip dvidešimt dvejų. Nespoksok taip, aš nieko blogo nepadariau. Kol kas, — patikino Deil. — Tik galvoju, kad būtų neblogai užsisakyti „Paramount“ viešbutyje kambarį ir jį pasikviesti. Kaip manai, ar gera mintis? Ji už mane gerokai jaunesnė.

Pagalvojau apie tą biseksualią merginą „Paramount“ viešbutyje, susitinkančią su Deil, ir įsivaizdavau jos bi-nusivylimą.

— Tiesiog nežinau, Deil. Gal geriau į „Paramount“ pasikviesk Hari.

— Ji ir už tave jaunesnė, — nesiliovė paisčiusi Deil ir rijo mane akimis, bandydama nuspėti mano reakciją. — Ne tu viena šiam pasauly jauna.

— Nesu jau tokia jauna, — prisipažinau.

— Žinai, nori tikėti, nori — ne, bet šiąnakt tave sapnavau, — tęsė Deil. — Neišeini man iš galvos. Sapnuoju, kad tave vejuosi, bet man iki kelių nupjautos kojos. O tu šauki, ragini neatsilikti. Ir dar klausį, kaip aš jaučiuosi. Ką į tai atsakysi?

Deil sapnas man pasirodė labai blogas ženklas. Net susigūžiau.

— Sapnai dar nieko nereiškia, — atsakiau.

— Noriu tau ką pasakyti. Mano draugė Paula patarė niekada to nedaryti, bet ketinu atverti tau širdį. — Jos krūtinė smarkiai kilnojosi.

Padavėja atnešė man salotas, o Deil kepsnį, ir aš įnikau paskubomis šveisti.

— Ar norėtum išgirsti, ką turiu tau pasakyti? Nežinau, gal man šauna tokios mintys dėl to, kad prasidėjo mėnesinės? Gal geriau nieko nesakyti? — garsiai spėliojo ji.

Aš atsistojau.

— Man reikia nunešti krepšį Šerilei su Džeimsu. Jau vėlu. Noriu jiems jį įteikti.

— Šaunuolė, — pagyrė Deil. — Tikra nugalėtoja!

— Ačiū, Deil, — padėkojau. Iš tiesų jaučiausi dėkinga. Sudariau pirmą sandorį, tegu tik nuomos, bet vis tiek sandorį. Ir uždirbau keturis tūkstančius penkis šimtus dolerių.

Čiupau sunkųjį krepšį ir nepatogiai įrėmusi sau į šoną, nukrypavau namo Votso gatvėje link. SoHo gatvės buvo tuščios, niūrios. Jaučiausi lyg Raudonkepuraitė gūdžiame miške.

O priėjusi prie namo pamačiau, kad jis pleška. Gaisrininkai ant ištraukiamų kopėčių lipo vis aukštyr ir daužė langus. Stovėjau kitapus gatvės su Šerile, jos vyru ir dešimtimis smalsių žiopių. Jie atskubėjo namo iš parduotuvės apsipirkę ir pamatė gatvėje gaisrines. Tai buvo ketvirtas lygio gaisras. Vargšeliai prarado viską — paveikslus, brangenybes, kompiuterius, dirbinius, visas neišpakuotas dėžes.

Vienas gaisrininkas užsiminė, kad įtariamas padegimas.

— Veikiausiai padegė pats namo šeimininkas dėl draudimo pinigų. Dažnai taip atsitinka, — paaiškino jis.

Porelė stovėjo apsikabinusi. Pastačiau krepšį jiems prie kojų.

— Kur šunys? — paklausiau persigandusi.

Vyras papurtė galvą ir žvilgsniu parodė į viršutinio aukšto langus.

Šerilė raudėjo.

— Apgailestauju, — tarčiau.

— Jūs juk žinojote, kad šitaip atsitiks, — prabilo Džeimsas.

— Ne, nežinojau, — atšoviau su pasibaisėjimu. Deil jau buvo liepusi nunešti namo šeimininkui išankstinio apmokėjimo čekį. Sakė pati negalinti į jį nė žiūrėti. Pagalvojau, gal ji žinojo, kad namas netrukus supleskės. Pati Deil jau buvo pasidėjusi komisinius į banką.

— Reikalaujame grąžinti komisinius, — pareiškė Džeimsas.

— Tarkitės su Deil, — patariau jam.

— Kad tavo skradžiai, — suriko jis ir čiupęs iš krepšio stiklainėlį medaus sviedė į mane. Vos nepataikė man į galvą. Bandžiau pasišnekėti geruoju, bet jis vainuoja mane paskutiniaisiais žodžiais. Paskui paspyrė krepšį koja.

— Liaukis, — suriko Šerilė. — Baik!

— Užsukite rytoj į kontorą, — ištariau ir nosisukusi nuėjau.

Eidama galvojau, kaip jausčiausi, jeigu gaisras būtų pasiglemžęs mano vyrą, butą ir daiktus prieš man viską paliekant. O dabar apsisukau ir nuėjau. Jokio skirtumo.

Pakeliui namo į Makdugalo gatvę apžiūrinėjau visus namus. Jie man atrodė tarsi gyvi žmonės, kiekvienas lyg ryški, išsiskirianti asmenybė. Vieni gracingi ir blyškūs kaip geišos. Kiti tikrąjį veidą slėpė už lietvamzdžių chimerų. Treti buvo panašūs į juodnugarius darbininkus atraitotomis rankovėmis, besipuikuojančius grafiti tatuiruotėmis. Ketvirtų langai užmūryti plytomis, kaip Džeromo akys. Penkti atrodė be galo liūdni su nubėgusiomis šlapimo srovelėmis ties pamatais, kaip ašarų klanais.

Eidama pro šalį, kalbėjausi su pastatais. Man patiko šie nauji draugai. Pati jaučiausi lyg viena iš jų, tarsi nudrėbta iš plytų ir cemento, vietoj stuburo — geležinė armatūra, krūtinės ląsta — seno viešbučio lifto kabina, širdis — kažkoks senas radiatorius, galva — viršutinis namo aukštas, krūtys — du švieslangiai ant stogo, plaučiai — ventiliacijos šachtos, o tarp kojų stirksio katilinė. Įsivaizdavau, kad manyje siaučia gaisras. Buvo gaila ne tų dviejų apsikabinusių jaunavedžių, stypsančių ant šaligatvio, o vargšelio gaisro apimto pastato Votso gatvėje.

Mano psichologė buvo teisi. Iš tiesų esu nomade. Bet ne vėžlys be kiauto. Veikiau vaikščiojantis kiautas be vėžlio.

Iš tikrųjų sudegė? — kitą dieną kontoroje nustebusi paklausė Deil. Ji atrodė lyg košės prisiviręs vaikas.

— Reikalauja grąžinti pinigus, — pareiškiau.

— Komisiniai negražinami, — atšovė ji.

— Bet, Deil, namo šeimininkas sudegino jų butą sekančią dieną po apmokėjimo, — neatlyžau.
— Jų šunys sudegė.

— Žinau, man jų labai gaila, — atkirto Deil tokiu balsu, lyg tai būtų nedidelis nesusipratimas, panašus į pamirštą įteikti raktą nuo pašto dėžutės. — Čia Niujorkas, ir komisinių niekas negrąžina.

— Taip negalima, Deil.

— Pasakyk man štai ką. Ar ginklų parduotuvės savininkas kaltas, kad kažkas nusipirko pistoletą ir juo nušovė žmogų? Ar kalta oro uosto bilietų pardavėja, pardavusi bilietą į lėktuvą, kuris per reisą sudužo? Ir dar man pasakyk štai ką. Iš kur žinome, kad nepadegė jie patys? Gal išeidami pamiršo išjungti kavos aparatą? O gal šunys dūkdami netyčia įjungė elektrinę viryklę?

— Nemanau, kad šunys mokėtų įjungti viryklę ar kavos aparatą, Deil.

— Tik noriu pasakyti, kad nežinom, kas ten nutiko, ir tai ne mūsų reikalas. Duosiu tau profesionalės patarimą, Liv. *Visi* reikalauja grąžinti komisinius. Kai žmonės įsikrausto į butą, jis niekam nebeatina. Jei po kiekvieno skundo imtum grąžinti pinigus, tai veikiai subankrutuotum. Nevalia praktikuoti komisinių grąžinimo.

Tą akimirką taip nekenčiau Deil, kad buvau pasiryžusi žūtbūt grąžinti porai pinigų.

— Man atrodo, mes turim pinigų grąžinti. — Mes?

— Taip, mes. Atiduoti visus devynis tūkstančius.

— Visą sumą? — nepatikėjo mano samprotavimais Deil, tarsi būtų kalbėjusi su nevisprote. Ji papurtė galvą ir atsėdusi už stalo susimąstė. Paskui bedė pirštu į lubas. — Ar jie rūkantys?

— Ne, Deil.

— Taisyklės neleidžia grąžinti komisinių, todėl niekuo negaliu padėti, bet tu su savo komisiniais gali daryti, ką nori. Jeigu nori, kad porėlė turčių vaikučių vedžiotų tave už nosies — mielai prašom.

— Sandorį juk sudariau aš.

— Kol pinigėliai neišleisti, sandorio negalima laikyti užbaigtu, — paaiškino ji. — Bet aš vis tiek tavim didžiuojuosi. Nors nusivyliau, bet didžiuojuosi.

Kol vyko šis pokalbis, Lorna kiurksojo už savo stalo, patyliukais krenkštė ir šaipėsi į ūsą.

— Kai tik atiduosi man priklausančią pusę, iš karto jiems grąžinsiu. O kaip pasielgtum tu, Lorna? — paklausiau jos.

— Kaip pasielgčiau aš? — pakartojo ji mano žodžius. — Man nuo jūsų pokalbio darosi bloga. Kaip pasielgčiau aš? Visų pirma nebūčiau kėlus kojos į tą prakeiktą velnių irštą, — atrėžė ji.

— Nereikia taip šiurkščiai. Jai ir taip vakaras nenusisėkė, — subarė ją Deil. O į mane pasisuko šypsodamasi. Kaip tik suskambo telefonas, ir ji pakėlė ragelį. — Taip, Džeimsai. Kuo galėtume padėti? — paklausė ji. — Pirmiausia leiskite pareikšti užuojautą *dėl jūsų* name kilusio gaisro. Suprantu, kaip jums liūdna ir skaudu. Noriu paklausti. Kaip galėtume pasitarnauti jums su Širle ir padėti be didelių nuostolių išsikapstyti iš šios situacijos? Ką? Tai aš taip ir sakau -jums su Šerile.

Deil man šyptelėjo, paskui bakstelėjo į save pirštu ir iškėlusi nykštį parodė, kad reikalas sutvarkytas.

— Taip. Ir dar priimkite mūsų giliausią užuojautą dėl mylimų šunelių mirties, — tęsė ji. — Kiek galėdamos padėsime jums išverti šį sunkų laikotarpį. Ar nenorėtumėte pasidairyti po kitus butus? Gal verčiau pasiieškokite ką nusipirkti, o ne išsinuomoti? — Minutėlę ji jo klausėsi. — Aišku. Žinot, kaip tik dabar žiūriu į jūsų pasirašytą dokumentą, kuris guli prieš mane ant stalo. — Ji pažvelgė į savo šokoladinį pyragaitį. — Esu tikra, kad jūs puikiausiai žinote, jog mes galime už tai paduoti jus į teismą. Bet gal geriau susitarkime gražiuoju? Supratau. Gaila, kad taip manote. Ką gi, tai dar kartą įrodo, kad ne be reikalo blogiems žmonėms nesiseka. Viso geriausio, — atsisveikino ji ir padėjo ragelį.

— Jis atšaukė visų išrašytų čekių galiojimą, — tarė ji. — Godus muzikas. Supleškėjo namas, sudegė šunys, o jie rado laiko rūpintis čekių galiojimo nutraukimu. Mes jų dar galime ir norim grąžinti pinigus! Šiame versle jokių šansų pasirodyti doram. Kitąkart reikės pareikalauti garantinio rašto, — užbaigė Deil.

10.

Laikinios pertvaros

Po trijų dienų jau turėjau savo klientų sąrašėlį. Jį man davė Deil. Stoviniavau Leito gatvėje ir dėbčiojau į laikrodį, laukdama penktos valandos susitikimo. Truputį nerimavau, kad žmogus gali neateiti, nes iš jo kalbos supratau, kad nelabai žino, kur ta Leito gatvė yra ir ko jam ten reikia. Sakė gavęs mano telefono numerį iš teisėjo Gareto. Deil per visą pokalbį nenuleido nuo manęs akių, nes tvirtino, kad aš nepakankamai „asmeniškai“ bendrauju su klientais.

— Paklausk, kiek jis turi pinigų, — šnipštelėjo ji. Nekreipiau į ją dėmesio. Tada ji spragtelėjo pirštais, nes visada šitaip darydavo norėdama atkreipti mano dėmesį, kai su kuo nors kalbėdavausi.

— Paklausk! — suriko ji.

— Ar judu su žmona turite pakankamai lėšų tokiam brangiam butui įsigyti? — paklausiau. — Iš anksto teks sumokėti dvidešimt penkis procentus nuo visos sumos. — Negi Deil nežino, kad žmonės meluoja?

— Viena minutėlę, — paprašė vyras, — man skambina. — Ir jis nuspaudė mygtuką „laukti“.

— Oi, šitiek tikrai užteks, — tariau aš. — Jūs patikimesnis klientas, nei tikėjausi. — Žvilgtelėjau į jo pavardę, kurią buvau užsirašiusi pačiam klientų sąrašo viršuje. Fredas Freundas.

Fredas Freundas vėl prabilo į ragelį.

— Taigi žadėjote man papasakoti apie tą butą, — priminė jis.

Aš su panika žiūrėjau į savo klientų sąrašą. Neturėjau leidimo apžiūrėti tos palėpės. Dar nebuvau jos mačiusi.

— Jis labai didelis. Beribė, neaprepiama erdvė, — pradėjau. Deil brūkštelėjo ant lapelio skaičių 3000 ir kvadratą su per vidurį einančia linija. — Jis yra trijų tūkstančių kvadratinį pėdų¹, — tariau. Grafoje „aprašymas“ buvo tik vienas žodis: „keistas“.

— Man sunkoka jį apibūdinti, — kalbėjau aš. — Tai unikalus butas, kito tokio nesurasit, pone Freundai.

Vyras teatrališkai nusikvatojo, lyg vaikas, vaidinantis vampyrą. Net šyptelėjau ir kuo skubiausiai užbaigiau pokalbį.

Į Leito gatvę nuvažiavau taksi; ji buvo netoli kontoros, bet bijojau pavėluoti. Dėl didžiulių eismo kamščių teko išlipti prie Holendo tunelio ir pėsčiųjų tiltu pereiti Kanalo gatvę. Aplink gaudė mašinų signalai. Vidury didžiulio, mašinų pilno žiedo, grėsmingai pūpsojo milžiniška skulptūra — oranžinis metalinis mazgas. Net jei mano klientas ateis pažiūrėti tos palėpės, jis jos tikrai neims. Pyptelėjo naujasis pranešimų gaviklis. Jį man buvo dovanojusi Deil, ir dabar turėjau nuolat jį spaudinėti kaip tamagočį, maigyti mygtukus ir keisti baterijas, kad nenustiptų. Ji amžinai man siūsdavo savo numerį, pridėjusi skaičių 911, kad žinočiau, jog tai labai skubu.

Man iš nugaros priėjo vyriškis ir pasisveikino:

— Labas.

— Sveiki, — atsakiau. Jis neatsiprašė, kad vėluoja.

— Ar manęs nepažįsti? — paklausė jis.

Tai buvo ne mano klientas Fredas Freundas, o Endrius, kilnotojas, architektas iš teisėjo Mudžio išleistuvių pobūvio. Šiandien jis buvo be kostiumo, kaip tada, kai susipažinom, tik su mėlynais džinsais ir melsvais džinsiniais marškiniais bei kaklaraiščiu. Labai prastas skonis.

— Bijau, kad tikrai nepažįstu, — atšoviau. Niujorke gyventi gera vien dėl to, kad nors kasdien tenka susidurti su tais pačiais žmonėmis, lyg gyventum mažam provincijos miestely, vis tiek gali drąsiai apsimesti, jog niekada nesi to žmogaus matęs.

— Ar tikrai neprisimeni manęs iš to vakarėlio? — paklausė jis.

¹ 278,7 kvadratinio metro.

— Kokio vakarėlio? — vis dar jaučiau jo rankas ant savo kūno.

— Ogi Mudžio išleistuvių Teismo rūmuose. Ar tikrai manęs neprisimeni, Liv? Spėju, kad tai, ką ten patyrei, labai *pakėlė* tau nuotaiką. — Troškau, kad jis kuo greičiau dingtų, kol neatėjo Fredas Freundas. Bijojau, kad neiškrėstų kokios nesąmonės.

— Oi, tikrai, dabar prisiminiau, — prisipažinau. Mudu abu taip pastovėjome tylėdami.

— Aš laikiu kliento, — prabilau.

— Tai aš, — tarė jis. — Tavo naujasis klientas esu aš -Fredas Freundas. — Jis vėl vampyriškai nusijuokė, o aš prieš savo valią šyptelėjau ir rankoje tvirtai sugniaužiau raktus. Ko gero, būtų visai nesaugu lipti su juo į tą palėpę. Stovėdamas ant žemės jis darė daug prastesnį išpūdį nei tenai, balkone. Ant šaligatvio net atrodė žemesnis už mane. Jis pažvelgė į mane su tokia išraiška veide, kurią buvau kažkur regėjusi, tik neprisiminiau kur. Tikriausiai labai seniai mačiau panašią grimasą kino filme. O taip, prisiminiau. Ji reiškia dievinimą.

Lifte aš jį netyčia pavadinau Endriumi.

— Vadinasi, tikrai mane prisimeni, — apsidžiaugė jis. — Ar leisi pernešti tave per slenkstį?

— Jei mane bent kiek kilstelsi, iškviėsiu policiją, — pagąsdinau.

Kai įžengėme į palėpę, net nustėrau, vidury išvydusi lyg pirmą žmogaus iš bambuko šakų nupintą pašiūrę. Į ją patekti buvo galima pro mažų duris. Tiesą pasakius, tokių durelių čia buvo be skaičiaus. Iš abiejų pusių palei sieną matėsi net kelios dešimtys mažų angelių.

Mudu su Endriumi spoksojom į jas, negalėdami patikėti savo akimis.

— Čia tikras siaubas, — prabilo Endrius.

— O man kaip tik atrodo, kad bus nuostabu, — paprieštaravau. — Man šis... statinys... labai patinka, — ir parodžiau pirštu į pašiūrę. Jis lyg vaikas ėjo ratu ir atidarinėjo kiekvienas duris. Už jų matėsi masažo stalai, *šiatsu* kilimėliai ir tiesiai į grindis įmūrytos kriauklės.

— Kaip tau atrodo, kam reikalingi šitie daiktai? — paklausė Endrius, droviai žvelgdamas į kriaukles, tarsi tai būtų koks sekso įrankis. — Būdė neužaugoms?

— Tai pedikiūrinės, — paaiškinau jam.

Jis nusijuokė, tarsi tai būtų baisiai juokinga.

— Kam tau reikalinga šita palėpė? — paklausiau.

— Man pasisekė. Rengiausi atidaryti korėjiečių viešnamį, todėl ji labai tiks, — paaiškino jis.

— Komunalinės paslaugos labai pigios, ir joms dar taikoma septyniasdešimt dviejų procentų mokesčių nuolaida.

— Pažiūrėk štai čia, — pakvietė Endrius. Bet aš jo niekur nemačiau. — Aš čia, viduj, — pakvietė jis. Vienose duryse pasirodė plyšelis ir aš, atidariusi jas plačiau, įžengiau į mažą medinę sauną.

Endriaus kaklaraištis jau gulėjo ant grindų, o jis pats mikliai nėrė iš marškinių. Tada samčiu užpylė ant karštų akmenų vandens, ir šie sušnypštė.

— Ką čia darai? — nustebusi paklausiau.

— Kaip gera, — tarė jis. Atsisėdo ant raudonmedžio suolo ir užsimerkė, smakrą atkišęs į priekį, tarsi kaitintųsi saulėje. Stovėjau ir laikiau duris praviras. — Kur tu — viduj ar už durų? — paklausė jis užsimerkęs.

— Viduj, — atsakiau. Prisėdau ant suolo šalia jo ir pajutau patalpoje tvyrantį karštį. Nusispyriau batus. Nusirengiau liutpaltį. Dar vienas nesąmoningas darbas, pagalvojau. Kilstelėjau į viršų megztinio apačią, kad bent kiek apnuoginčiau pilvą. Jis iškėlė virš galvos rankas ir nuleisdamas per šonus pasiražė. Mūsų pirštai vos nesusilietė. Pagalvojau, kas būtų, jei pasimylėtume čia, ant suolo.

— Man ši palėpė labai patinka. Esi puiki pardavėja, — pagyrė jis.

— Gal dar norėsi sugrįžti su drauge, žmona ar kuo nors? — paklausiau.

— Mudu dar nesusituokė. Juk pasakojau per tą pobūvį. Gyvenu su tokia mergina, bet mūsų draugystė greit baigsis.

— Vadinasi, pakliuvau į būsimų kandidačių sąrašą?

— Nepaistyk nesąmonių, Liv. Čia taip nuostabu. Nesugadink smagios akimirkos, — paprašė jis. — Leisk, pamasažuosiu tau pėdas.

Aš kilstelėjau nuo žemės kojas ir sukryžiauvau po savimi.

— Nereikia.

— Baik. Noriu pamasažuoti tau kojas. Kas čia blogo?

— Nieko. Ar dar ko norėtum paklausti apie palėpę?

— Nuo tada, kai susipažinom, kiekvieną dieną galvoju apie tave, — prisipažino jis.

— Bet tu gyveni su mergina, — papriekaištavau jam naiviu, ugningu balsu, tarsi Merilina, aiškindama, kodėl laiko kelnautes šaldytuve.

— Matai, Liv, gyvenimas ne toks paprastas, — liūdnai tarė jis.

Mudu staiga surimtėjom, sėdėjom saunoj ir prakaitavom. Endrius dar kartą šliūkštelėjo ant akmenų vandens.

Jo krūtinė buvo apžėlusi juodais gaurais, o kūno oda tamsi.

— Ar galiu nusimauti kelnes? — paprašė manęs leidimo.

— Ne, — atšoviau.

Jis nusišypsojo, ir aš pradėjau kaisti. Pyktis atlėgo. Užsimerkiau ir visu kūnu atsidaviau karščiui. Taip atsitinka Los Andžele, kai pagaliau susitaikai su mintimi, kad oras *nuostabus*, nors kūnas tam ir priešinasi. Endrius buvo kaip tas Los Andželas, kaip ankšta studija, kaip apgaulingas puikaus namo fasadas. Lyg nugaros pelekas, kyšantis iš dirbtinio tvenkinio, kuriame nėra ryklio.

Kartą dar vaikystėje man psichologė aiškino: „Tavo protelis krečia tau pokštus“. Aš įsivaizdavau savo protą kaip berniuką bauginančiu Helovino kostiumu, išdykaujantį su manim.

— Apačioj manęs laukia klientas, — sukrutau.

— Neapsimetinėk, — atšovė jis, tarsi nieko nekultūringesnio nebuvo girdėjęs.

— Aš ir neapsimetinėju, — atkirtau šiurkščiai. — Čia tau ne pasimatymas. — Atsistojau ir timptelėjau žemyn megztinį.

— Ne pasimatymas? — pabrėžtinai skambiai pakartojo jis mano žodžius. — Aš manau, kaip tik pasimatymas. — Pasigailėjau, kad pavadinau tai „pasimatymu“. — Klausyk, Liv. Suprantu, jog tu neseniai išsiskyrei, o aš gyvenu... ne vienas.

— Ne vienas?

— Kartais gyvenime taip atsitinka, Liv, ir nieko negalima padaryti. Vos tik susipažinom, beprotiškai tave įsimylėjau.

Aš sudribau atgal ant suolo. Turiu prisipažinti, Endrius paglostė mano savimeilę. Man savimeilę kutendavo ir skurdžiai, besišlaistantys aplink šachmatų staliukus Vašingtono aikštės parke. Tam daug pastangų nereikia. Paskui pagalvojau, ar tik Endrius nebus teisus. Gal jis žino tai, ko nežinau aš. Galbūt meilė vaikšto su juodu, grėsmingu giltinės dalgiu, kurio kirčio nevalia išvengti. Jam tai atrodė labai svarbu.

— Tai ką dabar darysim? — paklausiau.

— Dėl ko? — akimirksnį jis žiūrėjo išsigandęs.

— Ar nori mane pabučiuoti? — giliai pažvelgiau jam į akis.

— Ne! — suriko jis.

— Sakai — ne?! — čiupau savo lietpaltį, batus, o drauge ir jo ryškiaspalvį kaklaraištį.

— Palauk, Liv. Nenoriu tavęs bučiuoti, kol nenuspręsimė, kaip bus toliau.

— Kas — toliau?

— Su Džordan, — paaiškino jis. Jo akys kaltai nuslydo prie sportinio krepšio, drybsančio ant grindų, tarsi ten gulėtų ji, sukapota į gabalus.

— Ar tai ne vyriškas vardas?

— Man jis patinka. Skamba seksualiai, — aiškino jis šypsodamasis.

— Tau metas eiti, — nebeištverčiau.

— Niekur aš neisiu.

— Tuoj ateis kitas klientas.

— Palauksiu tavęs čia, — tęsė jis.

Gatvėje susigriebiau, kad jau visą valandą nė sykio nepagalvojau apie savo vyrą. Mane tai smarkai nuliūdino. Veikiai mūsų santuoka savo reikšmingumu prilygs vienos nakties meilės romanui.

Atsirėmiau nugara į pastatą ir ėmiau laukti klientės, pavarde Džiną Smol. Telefonu jos balsas skambėjo išgąstingai, ji uždavinėjo klausimus lyg būtų kažkieno mokoma. Kai paklausiau, iš ko gyvenanti, ji atsakė norinti atidaryti meno galeriją. Gal jai reikėtų pamėginti imtis verslo su Deil, pagalvojau. Pasirodo, buvo ką tik paveldėjusi milijoną dolerių. Bet apie tai prisipažino telefonu tokiu virpančiu balsu, tarsi būtų paveldėjusi nepagydomą ligą.

— Nuostabu! — šuktelėjau jai į ragelį.

— Supraskit, tai nepaprastai didelė atsakomybė, — knirkė ji.

Džiaugiausi, kad Džiną Smol vėluoja. Man reikėjo laiko pamąstyti apie Endrių. Už kelių metrų į mane spoksojo vaikinai su džinsais ir vienais marškinėliais. Jam ant krūtinės kabojo dviratininko kuprinė, mėlynas ilgas megztinis ir didžiuliai purvini sportbačiai. Tokių žmonių vengdavau kaip maro. Vos tik jis pažvelgdavo į mane, su pasidygėjimu nusukdavau akis. Niujorke visi labiausiai nekenčia kurjerių dviratininkų. Jie baisesni ir už policininkus. Jų nekenčia labiau nei nekilnojamojo turto agentų. Žemiau jų gali būti tik sporto salėse vietas pardavinėjantys mulkiai. Pagalvojau, ko jis čia stypso.

— Ar jūs ko nors laukiate? — nedrąsiai paklausė dviratininkas.

— Taip, — griežtai atsakiau.

— Tuomet mudvi laukiam viena kitos, — atsakė jis.

— Ko gero, ne, — atrėžiau kiek įmanydama šalčiausiu. — Aš laikiu moters.

— Aš esu Džiną Smol. — Jis žvilgtelėjo į užrašų knygelę. — O jūs — Liv?

— Taip, — atsakiau sutrikusi. Staiga suvokiau, kad jis — tai moteris. Tik labai panaši į vyrą.

— Oi, labai atsiprašau. Prašom čia.

— Tikiuosi, palėpė pakankamai didelė, — prabilo Džiną. — Aš noriu atidaryti galeriją, kurioje galėčiau ir gyventi. Be to, reikia daugiau kambarių, jei sumanyčiau pasigimdyti vaikėlį.

Vaikelį? Negalėjau patikėti savo ausimis. Iš kur toks žmonių pasitikėjimas savimi? Mano, kad galės turėti vaikėlį kada tik užsigeis, nors ir kaip baisiai atrodo.

— Oi, ten kambarių tikrai užteks, — atsakiau. — Jūs ištekėjusi?

— Ne.

— Ar turite... draugą?

— Ne. Bet vaikėlį turbūt vis tiek turėsiu. — Ji pasitikėjo savimi kaip „Mis Amerika“.

— Žinoma, — pritariau. Palyginti su ja, Deil buvo tikra Merilina Monro.

— Tai kur čia esam? — Džiną vėl išsitraukė iš kišenės užrašų knygelę ir pasitikrino adresą. —

Po to, kai gavau palikimą, mane kamuoja stresas.

Mudvi įžengėme į butą ir sustojome priešais bambukų statinį.

— Kas čia? — paklausė ji.

Nusprendžiau nieko neslėpti ir sakyti taip, kaip yra. — Tai bambukinė stoginė. Nepatinka?

— Tiesiog nežinau.

— Ji nuostabi, — tariau aš.

— Teks pakloti nemažai šlamančių.

— Tikrai, — sutikau aš. — Bet yra už ką. Ji atidarė duris į pedikiūro patalpą.

— Kam šitos? — paklausė, rodydama į kriaukles.

— Pedikiūrinės, — paaiškinau, lyg tokie dalykai būtų kiekvienam bute.

Kitos durys vedė į sauną.

— Tikriausiai užteks to, ką pamatėte, — tariau jai.

— Kokia čia patalpa?

— Nedidelė sauna. Gal verčiau ten neikit, — prikandau liežuvį. — Išleisk šilumą.

— Aišku, — tarė ji. Mudvi pasisukom išeiti.

— Labas, — išgirdau sau už nugaros Endriaus balsą.

Abi su Džina net pašokom. Atsisukome ir išvydome jį. Vis dėlto buvo nusimovęs kelnes. Ant juosmens užsisiautė baltą rankšluostį su *in ir jan* ženklais. Įdomu, iš kur jis jį pešė.

— Sveikos atvykusios į mano butą. Aš jo šeimininkas, Fredas Freundas. — Jis ištiesė Džinai ranką ir jiedu pasisveikino.

— Ar galit parodyti, kur virtuvė? — paprašė ji.

— Žinoma. Prašom paskui mane. — Ir jis nuėjo dairydamasis, kur galėtų būti virtuvė. — Štai ji, — bakstelėjo pirštu į mini šaldytuvą ir mikrobangų krosnelę ant lentynos. — Gal ko išgersit?

— Ne, ačiū, — padėkojo Džina. — Ar nieko prieš, jei dar kartą apsidairysiu? — Ir nuėjo sau, atidarinėdama visas dureles.

— Geriau eik iš čia, — paliečiau Endriui, kai ji dingo iš akių.

— Šiame bute tu pati gražiausia moteris, — tarė Endrius.

— Užsičiaupk!

— Pajuokavau. Tu pati gražiausia moteris iš visų, su kuriomis man kada nors yra tekę sėdėti vienoje saunoje.

— Apsirenk, — paliečiau.

— Norėčiau tau padaryti pedikiūrą.

— Bet pabučiuoti manęs tai nenori.

— Dar ir kaip noriu. Tik čia tam netinkama vieta.

— Prašau apsirengti ir drožti lauk. Taip neetiška, — supykau aš.

— Pabučiuoti tave irgi būtų neetiška, — tarė jis. Tada ėmė ir pabučiavo. Bučiny buvo drovus ir atsargus, atmerktomis akimis. Tai jam visai nebūdinga, pagalvojau. Be to, nieko panašaus nesitikėjau. Jo rankšluostis priekyje atsiknojo.

Pas mus sugrįžo Džina, ir Endrius, paėmęs iš krepšelio nuo lentynos paketį *Orville Redenbacher* kukurūzų spragėsių, įkišo į mikrobangę.

— Ką gi, labai ačiū, — padėkojo Džina. — Gal ir labai įdomu, bet neįsivaizduoju, kaip čia reiktų įsikurti. Be to, velniškai brangu.

— Ko gero, taip, — pritariau.

— Gal reiktų atsivesti architektą ir advokatą.

— Galit, — tariau, vesdama ją durų link. Nebegalėjau ilgiau į ją žiūrėti.

— Gal galėtumėte man parodyti dar keletą butų? Konsultantas man patarė pirkti kuo skubiau, kol mokesčiams dar taikoma nuolaida. O ir šiaip seniai laikas išsikraustyti iš studijos, kurioje gyvenu, — liūdnai aiškino ji lyg Džekė O, išsikraustydama iš Baltųjų Rūmų.

— Kodėl gi ne. Būtinai paskambinsiu, — pažadėjau ir užtrenkiau duris.

Išgirdau, kaip skimbtelėjo mikrobangės laikrodys, ir ji išsijungė.

— Endriau! — šuktelėjau. Pajutau, lyg jau daug metų būčiau jį kvietusi šituo vardu.

— Ko, mieloji? — meiliai atsiliepė jis.

— Manau, kad tau tikrai reikia eiti namo.

— Kada pasimatysim? — paklausė jis.

— Nemanau, kad verta.

— Bet aš noriu dar kartą apžiūrėti šitą butą.

— Klientė jį ką tik nusipirko.

— Išeisiu tik su sąlyga, kad sutiksi su manim pavakarieniauti.

— Ne, nesutiksiu, kol gyveni su... kuo nors, — atkirtau.

— Tiek to, išeinu. Bet mes dar būtinai susitiksime, ir tau teks išmokti manimi pasikliauti. Dar paskambinsiu.

Jis paslaugiai apsirengė ir įžengė į liftą, kramsnodamas kukurūzus iš pakelio.

Išėjusi iš pastato beveik nustebau, kad jo nebėra.

Sugrįžau į kontorą ir atsirakinau duris savo raktu. Telefonas skambėjo, bet nei Deil, nei Lornos nebuvo. Aš pakėliau ragelį.

— Liv Kelerman.

— Labas, — pasigirdo vyriškas balsas. — Skambinu pagal skelbimą dėl trijų tūkstančių kvadratinių pėdų palėpės Leito gatvėje. Norėčiau ją apžiūrėti.

Vyriškas balsas buvo labai mielas. Soderus ir skambus tarsio aktorius.

— Kuo jūs vardu? — pasidomėjau.

— Vingas Reimsas, — prisistatė man.

— Tikrai? — išdidžiai paklausiau. Aišku, kad čia Endrius. Tik jis vienas galėtų sugalvoti tokią paiką pavardę. — Galite užtikrinti, kad ne Fredas Freundas?

— Eee, taip, — atsakė vyras.

— Vingas — gana keista pavardė, tiesa? — kalbėjau aš.

— Galbūt, — sutiko vyras. — Tai gal galėčiau apžiūrėti tą palėpę?

— Vingas, Vingas, Vingas, — pakartočiau. — Vingiukas...

— Nesupratau? — išgirdau kitam laido gale.

— O kuo jūs verčiatės, pone Vingai?

— Mano pavardė Vingas Reimsas. Aš aktorius, — kukliai pakartojo jis. — Mudu su drauge išsikraustom iš Los Andželo. Kitą mėnesį Niujorke pradėdau sukurti naują filmą.

— Taip, taip, Vingai, neabejoju. Ar tau niekas nesakė, kad puikiai moki bučiuotis?

— Mudu pažįstami?

— Spėju, kad taip.

— Panele, ar kas nors negerai?

— Dar ir kaip, Vingai. Negerai, kad gyveni ne vienas.

— Aš gyvenu su savo mergina.

— Kol jos nepaliksi, mes daugiau nebesusitikinėsime, — atrėžiau ir numečiau ragelį.

Bet širdį jau kuteno begimstanti meilė. Išėjau iš kontoros ir susistabdžiau taksi. Kai įsėdau, vairuotojas įjungė skaitiklį, ir aš išgirdau gerai pažįstamą balsą.

— Sveiki. Kalba dizaineris Piteris Kelermanas. — Mašinoje skambėjo mano tėčio balsas. — Ar žinote, koks aksesuaras būtinas prie visų drabužių? Visai teisingai! Saugos diržas! Tad užsisekite saugos diržą ir iki pasimatymo pas Tonį.

Neįtikėtina. Taksistas dažniau už mane girdi mano tėvo balsą. Gal paprašyti tėvo, kad įrašytų ką nors specialiai man? „Labas, Liv. Kalba tavo tėvas, drabužių dizaineris Piteris Kelermanas. Nepamiršk prieš miegą išsivalyti dantų ir užsirakinti durų. Niekada nesusitikinėk su vyrais, kurie gyvena su merginomis. Labanakt. Saldžių sapnų ir iki pasimatymo pas Tonį“.

— Iki pasimatymo pas Tonį, tėti, — sušnibždėjau.

Kitą dieną atsiverčiau *Post* ir susiradau *šeštąjį puslapį*. Į miestą atvyko *Emmy* apdovanojimo laureatas aktorius Vingas Reimsas ir ieško buto. „Niujorko nekilnojamojo turto agentai gerokai kuoktelėję“, — buvo cituojami pono Reimso žodžiai.

11.

2 ¹/₂ vonios

Tą dieną, kai palikau savo vyrą, jis man pasakė: „Aš vis dar manau, kad esi labai graži. Šį rytą prabudęs pažvelgiau į tave po antklode ir meldžiau Dievą, kad neatsibustum ir nepradėtum kalbėti“. Prisiminiau tai ruošdamasi į pasimatymą su Endriumi Lugaru. Pasidariau makiažą ir tuoj pat pasigailėjau.

Vaikystėje tėtis mėgo daryti man makiažą. Pasodindavo mane ant baro stalelio virtuvėje ir liepdavo užsimerkti arba atsimerkti, išsižioti ar užsičiaupti, o pats kutendavo mane minkštais šepetėliais ar braukydavo aplink akis spalvotais pieštukais, kuriuos laikydavo žaliame kosmetikos krepšyje. Jis darbuodavosi gan sparčiai, kartais leisdavo pasirinkti blakstienų ilgį ar lūpdažio spalvą. „Parodyk, parodyk ir man“, — prašydavau jo, vis sukdama galvą į šoną ir bandydama pagauti savo atvaizdą ant chromuoto arbatinuko šono. Baigęs jis iškeldavo prieš mane veidrodį, ir aš spoksodavau į savo atvaizdą. Jis kantriai laikydavo veidrodį, kol man nusibosdavo. Išdažytom kaip čigonės lūpom jausdavausi kupina gyvybės. Raudonais lyg ledo ritulininko skruostais jaučiausi atsigavusi, kupina jėgų. Regėdavau save ryškesnę, aiškiai išsiskiriančiu kiekvienu veido bruožu — tarsi akys būtų įžvalgesnės, nosis uoslesnė, o liežuvis jautresnis. Atrodydavau sau ne ta blyški, išsklidusi masė, kurią kasdien regėdavau veidrodyje. Bet ateidavo mama ir šlapiu rankšluosčiu nuvalydavo man veidą.

Vieną dieną mama pareiškė, kad aš jau per didelė sėdėti ant stalo ir leisti dažoma. „Nekalbėk nesąmonių, — atkirtau jai su vaikiška panieka. — Aš per didelė dažytis? Kažkokia nesąmonė!“

O gal geriau iš viso su Endriumi niekur neiti. Pasiklojau lovą ir pasikeičiau patalynę. Tada atsiguliau ir ėmiau stebėti savo kūną po nauja antklode, kurią nusipirkau vien dėl to, kad ji vadinosi *Viena*. Pasiverčiau ant šono ir pabandžiau įsivaizduoti, ar būtų gera vėl už nugaros jausti prisispaudusį vyro kūną. Manau, kad būtų gera.

Greitai apsirengiau ir nuskriejau laiptais žemyn kaip tik tuo metu, kai sučirškė durų skambutis. Deja, tai buvo ne Endrius, o kinų maisto išvežiotojas. Jis spaudinėjo visų butų skambučius ir tempė laiptais dviratį, apkrautą valgių dėžėmis. Aš atsisėdau ant viršutinio laiptelio.

Buvo dar anksti. Sėdėdama išbandžiau keletą padėčių: pasirėmiau ant alkūnių, sunėriau rankas ant kelių ir t.t. Keletas praėivių keistai mane nužvelgė, ir aš pagalvojau, kad tikriausiai atrodau labai nepadoriai, kaip tos milžiniškos moters su aštuoniomis eilėmis krūtų skulptūra SoHo aikštėje, todėl atsistojau ir nuėjau į „Reggio“ kavinę kitapus gatvės. Ten paklausiau padavėjo Miko, ar jam neatrodo, kad esu per daug prisidažiusi.

Kavinėje buvo labai tamsu, todėl Mikas išsitempė mane į lauką, norėdamas apžiūrėti veidą natūralioje šviesoje.

— Atrodai normaliai, — rimtai pareiškė jis. Nuo jo dvelkė alumi. Nusprendžiau nueiti į tualetą ir pati pasižiūrėti į save.

„Reggio“ kavinės tualetas mažulytis ir tamsus, todėl negalėjai suprasti, ar ten švaru, ar ne, bet iš kvapo supratau, kad nelabai. Čia vietos buvo mažiau nei lėktuvo tualete.

Prisiminiau, kaip kartą sėdėjau lėktuve šalia savo vyro, o jis skaitė Elmero Leonardo romaną. Buvo taip įnikęs į knygą, kad net kelis kartus garsiai nusikvatojo. Išsisas valandas skaitė nepakeldamas galvos ir neištardamas nė žodžio. Dar niekada nebuvau jo tokio regėjusi.

Taip ir nepakėlė galvos.

— Ar jis norės kavos, ar arbatos? — paklausė manęs palydovė.

Pagalčiau perskaitęs romaną, vyras tarė:

— Knygos herojė pasiutusiai šauni. Man ji patinka.

— Tai ko jos nevedei? — paklausiau.

— Dieve mano, Liv, tik nesakyk, kad pavyduliauji išgalvotam knygos personažui. Ji tik romano herojė. Gyvenime ji gal net neegzistuoja! — suriko jis, galutinai supykęs.

Aš irgi norėčiau būti aukšta blondinė šnipė kokiame nors romane.

— Nesąmonė. Niekam aš nepavyduliauju, — atkirtau jam. Norėjau nulupti tą šviesiaplaukę kekšę nuo viršelio ir suplėšyti į skutelius. Kaip aš jos nekenčiau. — Tau visai pasimaišė, — atšoviau.

— Jau negalima net ramiai paskaityti, — bambėjo jis sau po nosim. — Ji neleidžia man skaityti knygos. — Grižtelėjo į per tarpą nuo mūsų sėdintį vyriškį, skaitantį laikraštį, ir pasiskundė jam: — Jums gerai, jums nors leidžia skaityti. — Tarsi nepakaktų to, kad aš pavyduliauju. Visai nebūtina dar pažeminti mane pirmos klasės salone. Knygą jis paliko priešais esančios sėdynės atlošo kišenėje.

„Reggio“ kavinės tualete per daug tamsu, kad įžiūrėčiau save veidrodyje. Nieko negalvodama abiem rankom atsirėmiau į kriauklę. Po delnais pajutau pačios nešvariausios visam Niujorke kriauklės kraštą. Kuo skubiausiai atplėšiau rankas ir netyčia dešine ranka kažką numėčiau ant žemės. Pasilenkiau ir ėmiau grabalioti po juodas grindis, kol užčiuopiau kažkokį daiktą. Negalėjau pasakyti, kas tai. Iš pradžių pagalvojau, kad kokia nors kriauklės dalis, gal vamzdžio gabalas ar dar kas. Atsisojau ir pamačiau, kad rankose laikau pistoletą. Kažkas smarkiai pabeldė į duris ir sušuko:

— Lįskit lauk, sušikti narkomanai!

— Tuoj tuoj, — atsiliesčiau. Įsikišau pistoletą į rankinę ir nuėjau prie savo namo laukti Endriaus.

Eidama su ginklu jaučiausi labai pakiliai. Kiek galėdama tvirčiau spaudžiau jį ranka. Žingsniavau labai atsargiai. Jaučiausi lyg kengūros patelė su jaunikliu sterblėje. Nežinojau nieko: ar jis užtaisytas, ar ant saugiklio, pavogtas ar neseniai panaudotas, gal net išvis netikras. Buvo mažiukas, juodas, labai dalykiškas ir tikrai be galo panašus į tikrą.

Endrius stovėjo ant laiptų ir skaitinėjo pavardes prie skambučių.

— Labas, — pasisveikinau.

— Labas, — atsakė jis. — Leisk į tavę pasižiūrėti. — Jis palipo kelis laiptelius žemyn ir lyg senelė nužvelgė mane iš toliau. — Puikiai atrodo. Gal norėtum kavos?

Šykštuolis, pamaniau.

— Gal einam ten? — jis parodė pirštu į „Reggio“ kavinę kitapus gatvės. Mudu nuėjom į kavinę ir atsisėdom priekyje prie durų.

— Sveiki! Ko pageidausite? — paklausė Mikas, mirktelėjęs man ir nužvelgdamas Endrių nuo galvos iki kojų.

Endrius užsisakė amerikietiškos kavos, o aš puodelį karšto šokolado. Tikėjausi, kad Mikas užpils plaktos grietinėlės, nors ir nepaprašiau.

— Na va, — pradėjo Endrius.

— Na va, — tariau aš.

— Norėčiau tau kai ką pasakyti, — toliau kalbėjo jis.

— Ir aš norėčiau tau kai ką pasakyti, — atsakiau.

— Tikrai? — nustebo jis. — O ką?

— Aš visiškai netinku romanui užmegzti, — tvirtai pradėjau. Didžiavausi tuo, ką pasakiau.

— O gaila, — atšovė jis. — Taip tavę įsimylėjau, kad apie nieką kitą negaliu nė pagalvoti. Nežinau, ką daryti. — Jo balsas skambėjo tyliai ir labai nuoširdžiai. — Žinoma, tai juk ne tavo bėda, — pridūrė jis.

Salės gilumoje pasigirdo garsus traškesys. Žmonės dairėsi į šalis, norėdami pamatyti, iš kur jis sklinda. Staiga senos pakabinamos lubos įlinko; žmonės, sėdėję prie staliukų po jomis, pakilo ir persėdo į priekį. Dvi porėlės ir trys merginos čiupo savo paltus, kavas bei valgiaraščius ir atsisėdo arčiau mūsų su Endriumi. Iš viršaus pasipylė čiurkšlė vandens. Netrukus vaizdas priminė *Titaniką* — visi griūdami lėkė į vieną laivo pusę.

— Vajetau, — nustėro Mikas.

Rudai dažytos pakabinamos lubos vis labiau dubo. Staiga pro plyšį kaip dirižablis iš giedro dangaus žnegtelėjo kažkoks didžiulis baltas daiktas. Tai buvo senovinė vonia, kurioje sėdėjo šlapia nuoga mergina, rankomis susigriebusi už galvos. Vonia nukrito tarp staliukų; nuo smūgio nulūžo jos

kojos, primenančios žvėries letenas. Kavinės sienos dar kelias sekundes virpėjo tarsį baigus groti dūdų orkestrui.

Vonioje sėdėjusi mergina buvo liekna, ant galvos susuktais ilgais rudais plaukais, maždaug mano metų. Mačiau ją keliskart šioje kavinėje. Vienam šone galva buvo nesmarkiai prakirsta ir iš žaizdos bėgo kraujas, bet šiaip, atrodo, ji smarkiai nenukentėjo.

Kurį laiką niekas nė nepajudėjo. Atrodė, nieko keisto neįvyko. Niujorke akys greitai prie visko pripranta. Mikas paskambino telefonu 911.

— Alio, — dalykiškai pradėjo jis. — Mus ištiko toks keistas dalykas. kažkas panašaus į nukritusią vonią.

— Ar niekas neturi... rankšluosčio? — paklausė mergina.

— Kokia graži vonia, — prabilo kažkoks vyras. Pastebėjau, kad vonios kojų — žvėries letenų — nagai nulakuoti raudonai.

Tas pats vyras padavė vonioje sėdinčiai merginai avikailių skrandutę apsigaubti, o Mikas atnešė jai firminius kavinės marškinėlius, kuriuos ji tuoj pat pamėgino užsitraukti.

— Nejudėkit, — paliepė vyras.

— Žinojau, kad taip bus, — sudejavo mergina. — Išardė dušą ir įrengė šitą vonią.

— Jai šokas, — pastebėjo moteris, maišydama arbatoje cukrų. Ir toliau kalbėjosi su drauge.

— Taip, nieko sau įvykis. Niekad nepagalvosi, kad gali šitaip pasibaigti, kai pili į vonią šampūną, — kalbėjo Mikas su mergina. Netrukus jie abu garsiai juokėsi.

— Nebloga vietelė, — tarė Endrius. Pastebėjau, kad jis ilgokai glostė akimis merginos krūtis. Aišku, kaip ir visi kiti.

— Ar galima sąsaskaitą? — paprašė šoką diagnozavusi moteris.

— Tuoj atnešiu, — suskubo Mikas.

— Nemanau, kad reikėtų mokėti, — burbtelėjo moters draugė.

— Taigi, taigi. Bijau, kad jūs, ko gero, teisi, — sutiko Mikas. Bet vis tiek padėjo ant stalo sąsaskaitą. Tada grįžtelėjo į mane su Endriumi.

— Ar neliūdna, bičiuliai? Čia kaip prie Niagaros krioklio. Labai *romantique*.

Moteriškės atsistojo ir išėjo nesusimokėjusios. Niujorko universiteto studentas, kažką užsirašinėjęs storam sąsiuvinį, paprašė dar kavos.

— Ar galima man pyragėlių? — paprašė Miko mergina iš vonios.

— Bijau ką ir pasakyti. Pyragėliai gali būti permirkę, — atsakė Mikas. — Pažiūrėkim. — Per chromuotą pyragėlių padėklą žliaugė vanduo. Jis atidarė stiklinį dangtį ir žnyplėmis išėmęs keletą įvairių rūšių itališkų pyragėlių sudėjo juos ant lėkštutės. Nunešęs padavė merginai. — Atnešiu dar karšto šokolado. Šiek tiek apšilsit, — tarė jis.

— Gal pasiklausinėk, ar čia nėra daktaro, — patariau Mikui.

— Čia reikia ne daktaro, o gero architekto, — įsiterpė Endrius. Jis nuėjo prie vonios, kurioje sėdėjo mergina, labai atsargiai statydamas kojas, kad į statybinių medžiagų nuolaužas neišsitemptų savo mokasinių su kutais, ir pakėlęs galvą pažvelgė pro skylę lubose. Aplink buvo pilna lentgalių, skardos ir purvo. Mergina irgi pakėlė akis į skylę.

— Statybininkai turėjo sutvirtinti grindis metalinėmis sijomis, — paaiškino jis. Paskui dar kažką pasakė, ko aš neišgirdau, ir ji nusijuokė.

— Čia reikia ne architekto, o gero advokato, — įsiterpė Mikas.

Endrius sugrįžo prie staliuko, mudu ilgai sėdėjom ir žiūrėjom, kaip merginą nunešė į greitosios pagalbos mašiną. Vyras, davęs jai apsigaubti skrandutę, paprašė ją gražinti.

Mes atsisveikinom su Miku.

— Atsiprašau, kad taip atsitiko, bičiuliai, — tarė jis. Endrius palydėjo mane iki namų.

— Ar tau buvo linksma? — paklausė manęs. — Man tai net labai, — dar pridūrė.

— Spėju, kad tai pranašingas ženklas, — tariu jam.

— Gal, — sutiko jis. — Jis reiškia, kad turim skubiai nusirengti ir kartu išsimaudyti vonioje.

— Tai ko laukiam? — paklausiau.

— Čia pasimatymas, — atsakė jis šypsodamasis. — Tik ne-sigink, kad ne tu sugalvojai taip atšvęsti mūsų pirmąjį pasimatymą.

Jei jau nutariau tapti jo meiluže, tai norėčiau būti pakviesta vakarienės ir į kiną.

— Ar galiu tau paskambinti? — paklausė jis.

— Gal geriau nereikia, Endriau, — atsakiau liūdnai.

— Aš tavo atsakymą priimsiu kaip sutikimą, — tarė jis. — O tada ir viską nuspręsim.

Jis mane pabučiavo. Tada nusiėmė akinius ir pabučiavo dar kartą. Prisiminusi pistoletą, numečiau rankinę ant šaligatvio prie mudviejų kojų. Jis bučiavosi karštai ir aistringai. Už mane buvo aukštesnis vos keliais centimetrais. Pasijutau stipri ir lygiavertė, atsakiau jam tokiais pačiais bučiniais.

— Man reikia pavedžioti šunis. Kai grįšiu, būtinai paskambinsiu, — prižadėjo jis. Dar kartą mane pabučiavo, lengvai sukašdamas dantimis mano apatinę lūpą. Nulydėjau jį akimis per gatvę iki metro stotelės.

Pro mane pravažiavo pyplys vaikiškam vežimėly. Jį stūmė mama. Vaikas buvo aprengtas megztuku su peliuko Mikio galva ir širdutėmis aplink ją. Berniukas atrodė kaip amūras kovos vežimaityje. Jis žaisliniu pistoletu nusitaikė į mane ir šovė. „Pykšt, pykšt!“ — kartojo jis, atstatęs ginklą. Mama nekreipė dėmesio. „Pykšt, pykšt!“ — šūkavo jis. Aš nepastebimai ištraukiau iš rankinės savo pistoletą ir nusitaikiau į jį. „Pykšt, pykšt!“ — atsiliepieiau. Berniukas nustebo ir pradėjo juoktis. Aš plačiai išsižiojau ir įsikišau pistoleto galą į burną lyg čiulpinuką. Berniukas irgi įsikišo savo pistoletą į burnytę kaip čiulpinuką. Mama susirūpinusi pažiūrėjo į sūnų. Aš mikliai paslėpiau pistoletą rankinėje. Berniuko mama pastebėjo mane ir nusišypsojo.

Parėjusi namo klestelėjau ant lovos ir ilgai sėdėjau, primerkusi vieną akį, taikydamosi į visokius daiktus. Labai magėjo paleisti kulką, bet bijojau šūvio garso. Man reikia duslintuvo. Pavaikščiojau po kambarį su pistoletu rankoje, tada padėjau jį ant palangės ir nuėjau žiūrėti televizoriaus. Bet negalima šitaip palikti ginklo.

Atsidariau savo brangenybių dėžutę, kurioje laikiau savo buvusio vyro dovanotus papuošalus, ir įtupdžiau pistoletą tarp jų. Šitoje dėžutėje jis atrodė pernelyg gražus, brangus ir tikras. Grožiu nustelbė senovinių granatų ir perlų vėrinius bei antrąjį sužadėtuvių žiedą su deimantais. Dar prieš vestuves išmečiau pro didžiuliu greičiu lekiančios mašinos langą pirmąjį sužadėtuvių žiedą, kurį buvo dovanojęs Džekas. Tai atsitiko didžiulio mūsų barnio įkarštyje, ir Džekui teko pirkti kitą žiedą, net gražesnį už pirmąjį. Žiedas šalia pistoleto atrodė kaip menkavertis gatvės loterijos prizas.

Paskambino Violeta ir paklausė, kaip sekėsi pasimatymas su Endriumi.

— Ar jis dar pas tave? — paklausė ji.

— Ne, — atsakiau.

— Šįkart tavęs nepakėlė?

— Ne, — papasakojau apie vonią ir merginą, iškritusias pro skylę lubose.

— Ar ji buvo labai stora? Klausimas man pasirodė keistokas.

— Noriu daugiau apie tai išgirsti. Eime drauge pavakarieniauti, — pakvietė Violeta.

— Bijau, kad dabar niekur negaliu eiti. Radau pistoletą. Papasakojau jai apie pistoletą ir pajutau, kaip ji pasiekė

naują pavydo viršūnę.

— Juk tai fantastiška! — vis kartojo ji. — Jausmas tiesiog nepakartojamas, — atsakiau.

— Po dvidešimt minučių susitinkam „Life“ kavinėje, — pasakė ji. — Atsinešk pistoletą.

Sėdėdama kavinėje ir laukdama Violetos galvojau, kad gal man lemta nusižudyti. Šiandien per pietus horoskopas išpranašavo: Jūs laukiate svarbaus laiško ar žinios“. O netrukus radau pistoletą. Man norėjosi verkti. Na, ne širdimi, o akimis. Mano veidas norėjo verkti, tarsi irgi būtų turėjęs protą. Skruostai dvelkė šalčiu ir buvo glotnūs lyg vandenynas prieš audrą.

Mintyse ėmiau rikiuoti „už“ ir „prieš“. Visi „už“ savižudybę: nebebus pavojaus dar kartą ištekėti ir išsiskirti, nebebus naujamečių vakarėlių, iškreiptų seksualinių fantazijų, vielučių, kyšančių iš brangių liemenėlių kaušelių, daugiau niekada nebereikės anksti keltis, nebesimatysiu su Deil, ne-

bebus Violetos...

Violeta įpuolė į kavinę švytėdama naujomis plaukų spalvomis — šviesiose garbanose plaikstėsi rusvos ir tamsiai rudos sruogos. Ji atrodė neatpažįstamai pasikeitusi.

— Graži spalva, — pagyriau.

— Kaip tai?

— Man patinka tavo nauja plaukų spalva.

— Aš nieko nedažiau, — gynėsi ji. — Mano plaukai visada buvo tokie.

Negalėjau atplėšti akių nuo jos naujos šukuosenos.

— Na, tai kur jis? — paklausė ji slogiu balsu.

— Juk negaliu taip paprastai imti ir išsitraukti, — tariau jai.

— Leisk man jį iš tavęs pasiskolinti, — paprašė ji. Man jos prašymas nepatiko. Darbe Violeta dažnai nesusivaidydavo. Ji buvo pati triukšmingiausia padavėja pasaulyje. Nuolatos apliedavo klientus karšta sriuba ar apmėtydavo sprūstančiais iš rankų peiliais.

— O kam tau jo reikia? — paklausiau.

— Noriu nešiotis darbe prijuostės kišenėje. Bus malonu jį paliesti, kai kišiu ranką į kišenę šiaudelio ar cukraus pakelio.

Veikiausiai nusigers ir pasiūlys kokiam draugeliui jį palaikyti.

— Tai labai pavojinga, — pasakiau.

— Noriu jį pamatyti. Eime į moterų tualetą. — Nė nepažvelgusi į mane ji atsistojo ir nužingsniavo į moterų tualetą. Aš nesikėliau. Staiga praėjo noras rodyti Violetai savo naująjį pistoletą, lygiai kaip noras dalytis mintimis apie savo buvusio vyro penio ilgį ir storį. Pasigailėjau atsinešusi į kavinę ginklą. Dabar ėmiau galvoti apie pirštų atspaudus. Ant ginklo jau buvo mano ir anksčiau jį čiupinęjusio vyriškio pirštų žymės. Žinojau, kad elgiuosi vaikiškai. Užsimečiau rankinę ant peties ir patraukiau į tualetą.

Išėjau iš jos pistoletą.

— Štai jis, — tariau.

— Ar užtaisytas?

— Neturiu supratimo, — atsakiau.

Ji pažiūrėjo į ginklą, bet iš mano rankų neėmė. Regis, ji jo bijojo.

— Man atrodo, geriau jį gražink, — pasakė ji.

— Kam gražinti?

— Pranešk policijai ar šiaip kam nors, — patarė.

— Taip, tu teisi, — tariau aš, grūsdama pistoletą atgal į rankinę. — Taip ir padarysiu.

Kaiėjau pro „Reggio“ kavinę, iš tarpdurio išlindo Mikas.

— Ar girdėjai, kas atsitiko? — paklausė jis. — Žioplų faras paliko tualete pistoletą, kažkas jį rado ir niekam nieko nesakęs išsinešė. Sėsdamas ant klozeto, išsiėmė iš dėklo ir pasidėjo šalia, — ir Mikas pratrūko kvatotis. — Ir jauskis po to žmogus saugiai, ar ne?

— Kas jį rado? — paklausiau.

— Gaila, kad ne aš. Faras baisiai persigando, buvo pasirengęs pakloti krūvą pinigų, kad tik jį atgautų. Bet aš vis tiek nebūčiau atidavęs — reikėjo pamatyti, kaip jis triedaliojo. — Ir mėgdžiodamas kvailelio balsu prabilo: — Ei, sakyk, ar čia niekas nerado pistoleto?

— Ar tas faras gražus? — paklausiau. Gal galėčiau tapti pasakų princu ir kaišioti pistoletą į kiekvieną dėklą, kol surasčiau tinkamiausią.

— Kam klausi? Negi žadi susitikinėti su faru? Mikas buvo teišus.

— Tikrai ne. Kokiam kvailiui šautų į galvą nešiotis pistoletą? — nusistebėjau aš.

12.

Centrinis šildymas

Kitą dieną Deil kontoroje buvau visiškai viena, todėl išsitraukiau pistoletą. Jis buvo lygus ir pagamintas daugiausia iš plastiko. Ant rankenos išpaustas užrašas „Glock“. Nemaniau, kad bus toks lengvas. Pasvėriau ant pašto svarstyklių. Šeši šimtai aštuoniasdešimt gramų. Galėčiau išsiuntinėti žinutes draugams ir savo šeimai, kad turiu augintinį Glocką, sveriantį šešis šimtus aštuoniasdešimt gramų.

Prie gaiduko styrojo atsikišęs mažulytis plastiko gabalėlis, kaip koks pelekas. Pagalvojau, kam jis reikalingas. Įsimečiau pistoletą į užtrauktuku užsegamą rankinės skyrių ir išėjau susitikti su naujuoju klientu.

Pakeliui užbėgau į kavinę nusipirkti šaltos arbatos, bet buvo labai sunku paaiškinti, ko noriu, nes niekaip negalėjau prisiversti ištarti žodį „grandissimo“. Jeigu kam patinka lakstyti po Niujorką kaip idiotui, nuolat kartojant žodžius „venti“ ar „grandissimo“, tai tegu, bet aš nieku gyvu to nedarysiu.

— Didelę porciją šaltos arbatos, — paprašiau.

— Didelių porcijų mes neturim, — atšovė vaikinukas už baro. Jis buvo užsidėjęs ratukines pačiūžas.

— Tada duokit didžiausią, kokią turite, — tariau.

— Kokios norėtumėt: grande, gigante ar grandissimo?

— Didžiausios, — atsakiau.

— *Grandissimo*? — paklausė jis, labai lėtai tardamas skiemenis.

Nenoromis linktelėjau.

Jis padavė man šaltos arbatos.

— Prašau — *grandissimo* šalta arbata, — pareiškė jis. Atsidariau rankinę ir ėmiau ieškoti pinigines.

Į kavinę įėjo kresnas juodaodis vyrukas, labai panašus į elgetą ir vaikštinėdamas pirmyn ir atgal atidžiai apžiūrinėjo ant baro stovinčius stiklainius su itališkais sausainiukais. Jis užsisakė mažą puodelį kavos ir pasiėmė storą pluoštelį servetėlių. Kai padavėjas nučiuožė į šalį, jis, prisidengęs servetėlėmis, ištuštino visą *Daffy Duck* arbatpinigių puodelį — ištraukė penkių dolerių banknotą. Darbavosi lėtai ir nerangiai, bet šiaip taip susigrūdė pinigus į kišenę.

Po padavėjo pažastimis ant marškinėlių buvo prakaito dėmės.

Jis padavė elgetai puodelį kavos, bet šis nepatenkintas burbtelėjo:

— Aš prašiau *grande*.

— Atsiprašau, — nesutriko padavėjas ir nuėjo pakeisti.

Pastebėjau ant prekystalio rašiklį, paėmiau jį, ant servetėlės užrašiau: „*Šitas elgeta iš arbatpinigių puodelio nukniso 5 dolerius*“ ir nupiešiau rodyklę, nukreiptą į vagišių.

Vagišius padavė vaikinukui tuos pačius penkis dolerius, o šis atidavė gražą. Elgeta įmetė į arbatpinigių puodelį penkių centų monetą ir ji, atsitrenkusi į dugną, garsiai skimbtelėjo. Kai vaikinukas sugrįžo, kilstelėjau servetėlę jam prieš akis, kad perskaitytų, ir tariau: „Atsiprašau“. Užuot paėmęs man iš rankų servetėlę, jis lėtai skaitė, kas ten parašyta, pusbalsiu tardamas kiekvieną žodį.

— Oi, — šuktelėjo vaikinukas ir pažvelgė į tuščią puodelį. Vagišius nebuvo išėjęs, jis bandė pasiimti dar saują servetėlių.

Vaikinukas nučiuožė prie jo, o aš, padėjusi ant prekystalio du dolerius, pasukau išėjimo link.

— Žmogau, arbatpinigių puodelyje buvo penki doleriai, — išpyškino vaikinukas vagiui.

— Gal ji juos paėmė, — vagis bakstelėjo pirštu į mane.

— Sakai? Aš galvoju kitaip, — pašaipiai atrėžė vaikinys ir parodė jam mano raštelį.

— Karvė! — subliuvo vagis. — Tikra karvė!

— Lyg man labai rūpėtų tavo nuomonė, — atšoviau jam.

— Nesikišk ne į savo reikalus, karve!

Akimirksniu atsegiau rankinę ir išsitraukiau savo „Glocką“.

— O, šūdas, — ištare jis ir nērė pro duris. Aš ir pati išsigandau, rankoje pajutusi pistoletą. Anaip tol nesijaučiau saugi. Atvirkščiai, ėmė svaigti galva.

Kartą vaikystėje, norėdama pasipuikuoti prieš tėtį, pasigyriau, kad viena galėčiau važinėti amerikietiškais kalneliais. Jis pabūgo, kad esu per maža, bet aš spyriojau, ir jis pavadino mane kietu riešutėliu. Vos traukinukas pajudėjo iš vietos, baisiausiai persigandau ir pradėjau žliumbti. Pajutau, kaip nuo įtampos ir greičio ištįso veidas. Jau maniau, kad tuoj numirsiu, bet staiga traukinukas ėmė mažinti greitį ir sustojo. Tėtis sumokėjo prižiūrėtojui, kad šis sustabdytų vos pradėjusį važiuoti traukinį. Tėtis įlipo į vagonėlį ir iškėlė mane lauk, o kiti keleiviai siuntė mums nepasitenkinimo šūksnius. Aš kaip beždžionėlė apsivijau rankomis jam kaklą.

Skubiai išsinešdinau iš kavinės, ir kai pagaliau kiek sulėtinau žingsnį, pastebėjau nepaprastai gražų daiktą, atremtą į namo sieną. Tai buvo vaikiškas medinis pianinas be kojųčių, sodrios mėlynos spalvos su rausvomis, geltonomis ir šviesiai violetinėmis rožytėmis. Pakėliau jį nuo žemės ir paliečiau pirštais klavišus. Daiktas visai geras. Ir gan sunkus. Prisiminiau vieną vienintelę iš savo fortepijono pamokų išmoktą dainelę „Yankee Doodle“ ir pabandžiau paskambinti. Pasikišau pianiną po pažastimi kaip diplomatinį lagaminėlį. Į susitikimą Vaito gatvėje patraukiau su naujuoju pianinu ir pistoletu.

Nojus Baušas — mano klientas — jau laukė. Jis stovėjo, rankomis įsisprendęs į šonus, ir užvertęs galvą žiūrėjo į namą. Jis buvo su šortais ir smailia ožio barzdele. Juo žmogus turtingesnis, juo nevalyviau atrodo. Lūkuriavome jo žmonos ir dukters. Pastaruoju metu gana dažnai tekdavo stovėti su vedusiais vyrais ir laukti, kol pasirodys jų žmonos su pypliais.

Aš stovėjau tarsi belytis padaras, suspaudusi po pažastimi kažkokio vaiko pianiną. Bandžiau išmokti reikšti susidomėjimą be koketavimo. Nesinorėjo atstumti klientų žmonių. Bet šios technikos taip ir neišvaldžiau: dažniausiai susitikimai baigdavosi koketavimu su žmonomis, o vyrai likdavo atstumti, ir tada visi susipykdavome.

Pamėginau nutaisyti tokią pat neutralią veido išraišką, kaip tada, kai teko padirbėti aukle. Mano galva, auklės ir nekilnojamojo turto agentės darbas — vieninteliai, kuriuose seksualumui nėra vietos.

— Tai jūs rašytojas, — abejingai tariau.

— Taip! O jūs skambinat pianinu?

— Nesu profesionalė, — atsakiau.

— Na, o aš *tikras* rašytojas. Daugiausia rašau apsakymus. Man patinka ši forma.

Ar tiesa, ką žmonės kalba — juo trumpesnis apsakymas, juo trumpesnis ir...

— Nuostabu. Man patinka apsakymai, — sumelavau. Nė nepaklausiau, ar bent vieną išspausdino.

— O kas jūsų žmona? — pasidomėjau.

— Odri yra *aukščiausio* rango literatūros agentė, — atsakė jis.

— Ar ji ir jūsų agentė?

— Ne, tiesą pasakius, ne — ji mano, kad tai būtų neetiška, — paaiškino jis. Iš jo kalbos supratau, kad jis iš viso neturi jokio agento. — Jūsų darbe, ko gero, etikos klausimai didelio vaidmens nevaidina.

— Ne, tikrai nevaidina. Jis pažvelgė į laikrodį. — Ji amžinai vėluoja.

— Niekur aš nevėluoju, — tarė ji, prieidama jam iš už nugaros. Buvo gerokai už jį aukštesnė ir anoreksiška, su juodais ratilais po akimis.

— O kur Flenerė? — paklausė jis piktai, tarytum mama būtų pamiršusi vaiką.

— Paprašiau Lalos pabūti kiek ilgiau, — atšovė ji. Moteris ištiesė man ranką.

— Labas. Aš Odri Bauš, — išdidžiai prisistatė. Aš permečiau pianiną po kita pažastimi ir paspaudžiau jai ranką. — Koks žavus pianinas, — pagyrė ji. — Ar jį padovanosit Fleneriui? Oi, kaip

apsidžiaugtų.

— Ne, — atsakiau. — Tai mano... — negalėjau sugalvoti vaiko, kuriam jis būtų skirtas. — Tai mano pačios.

— Gaila, — tarė moteris, apsimesdama labai nusivylusi.

— Flenerė — koks keistas vardas, — tariau aš.

— Pavadinom ją Flenerės O'Konor¹ garbei, — išdidžiai paaiškino Nojus Baušas.

Jis tikriausiai vylėsi, kad Flenerės vardas padės jam kurpti apsakymus. Niekuo tau čia Flenerė nepagelbės, vyruti, pagalvojau sau.

— Odri, juk negali visi lepinti Flenerės dovanomis, kur tik pasisukam, — leptelėjo Nojus.

— Na, anas agentas jai padovanojo žaislinį arbatos servizą, todėl pamaniau, kad...

— Gal verčiau nesiginčykim, gerai? — paprašė jis. Keisčiausia, kad būtent dabar baisiausiai pasiilgau savo buvusio vyro. Besivaidijanti porelė man kėlė daugiau pavydo, nei laikymasis susikibus už rankučių jaunavedžių miegamajame, meilūs, daugiareikšmiai žvilgsniai marmurinėje vonioje ar net skubus bučkis ir pasitrynimai pilvais namo lifte. Aš pasiilgau barnių. Man, kaip pasileidėlei, norėjosi prisidėti prie jų.

— Kur užtrukai? — paklausė žmonos Nojus.

— Pas dantistą, — atsakė ji.

— Žinot, aš jau seniai ieškausi naujo dantisto, — įsiterpiau. — Ar jūsiškis geras? — Po skyrybų norėjau susirasti visus naujus gydytojus, bet nereikėjo kreiptis į klientus. Atrodė nepadoru neturėti savo dantisto.

— *Mūsiškis* tiesiog nuostabus, — pasigyrė Odri Baš.

— Nepasakyčiau, kad toks jau geras, — paprieštaravo Nojus Baušas.

Stovėjau ant šaligatvio lyg auklė.

— Tai gal kylam į viršų?

Baušų nuomonės sutapo vieninteliu klausimu — abiem palėpė nepatiko. Pasirodo, buvau pamišusi jiems pasakyti, kad lubos perdengtos skarda, o jų šeimos kinesteziologas įspėjo, kad gyvenant po skardinėmis lubomis galima susirgti vėžiu, nes skarda nepraleidžia oro, į ją lyg kulkos rikošetu atsimuša visi blogi biolaukai, kurie taip ir lieka patalpoje. Jie vieningai išreiškė neapykantą metalui.

— Labai apgailestauju, — atsiprašiau.

Tą naktį sapnavau, kad sėdim paplūdimy ant suolo su Diku Van Daiku, meiliai susikibę už rankų, o Merė Tailer Mur ragina mane nešdintis kuo toliau. Nors ji jam ir nebuvo tikroji žmona, o tik ją vaidino, vis tiek norėjo, kad dingčiau. Jai nepatiko, kad išibroviau į jų vaidinamą situaciją komediją.

Rytą užsirašiau pas Baušų dantistą daktarą Blumą. Pasisakiau po skyrybų palikusi dantistą vyrui. Paaiškinau, kad visai nenorėčiau, jog tie patys grąžtai ir instrumentai, kad ir kaip švariai sterilizuoti, iš mano vyro burnos atsидurtų manojoje. Jis puikiai mane suprato ir pakvietė tuojau pat ateiti.

Sėdėjau jo kabinete, esančiame pirmame aukšte Vašingtono aikštės vakarinėje dalyje, patogiai atsilošusi kėdėje, plačiai išžiota burna. Stengiausi nežiūrėti į jo milžiniškas šnerves. Žvelgiau jam per galvą, palinkusią virš manęs, ir staiga susigriebiau spoksanti tiesiai į gatvę. Lango buvo be žaliuzių: kiekvienas praeivis galėjo vėpsoti į mane.

— Gerai, kad jūs ne ginekologas, — išveblenau pro man į burną sukištus pirštus. Tik Baušai galėjo pasiūlyti tokį pigų dantistą. Mano vyro dantistas dirbo su patrauklia higieniste, žarstydavusia daug smagių juokelių apie savo gyvenimo draugužį.

Pro šalį praėjo vyras ir dėbelėjo pro langą į mane. Paskui dar vienas. „Ko tas dantistas nepasistatė kėdės vidury Vašingtono aikštės parko“? — pagalvojau aš. Atlikinėtų sau dantų valymo procedūras po arka. Visi praeiviai žvilgteldavo pro langą ir šypteldavo, džiaugdamiesi, kad nesėdi

¹ Mary Flannery O'Connor — amerikiečių novelistė, rašė trumpus apsakymus.

mano vietoje. Dar niekada nesijaučiau tokia pažeidžiama. Čia blogiau nei sporto klube, kur reikia minti dviratį, pastatytą prie lango. Išsigandau, kad kitas praeivis nebūtų mano vyras.

Kitas praeivis buvo ne mano vyras, o Deil. Ji lėtai pėdino, pasipuošusi kareiviška dykumų uniforma, ir net sustingo vietoje, lange išvydusi mane. Apsimečiau jos nematanti, nors ji įnirtingai man mojo abiem rankom.

— Ar čia jūsų draugas? — paklausė daktaras Blumas. Papurčiau galvą. — Čia dažnai prisirenka pamišėlių. Kai žmona mane paliko, ji išsinešė užuolaidas, todėl čia dažnai ateina visokių puskvailių ir stypso ana ten, kur dabar tas kvailys. Namuose neduoda ramybės balandžiai, o čia — pamišėliai.

— Man irgi nestinga pamišėlių ir balandžių, — burbtelėjau.

— Kaip matau, mums likimas lėmė semtis labai panašios gyvenimo patirties, — tarė jis.

Nemanau, kad man gyvenime buvo tekę semtis tokios pat patirties, kaip ir nukaršusiam plinkančiam dantistui.

Deil žiopčiojo „Palauksiu tavęs čia“, baksnodama pirštu į save, į mane ir į šaligatvį, nurodydama vietą.

— Įsivaizduokit, ji išdrįso pasiūlyti man pirkti iš jos mano paties kabinetą, už kurį jau ir taip buvau nemažai paklojęs. Sakė, kabinetas priklauso jai, nes ji jį suprojektavo. Sakė, tol neišsikraustysiu, kol nesumokėsi man keturių tūkstančių dolerių. Taigi už nuosavą kabinetą teko dar kartą pakloti nemažą sumelę. Pasakysiu tiesiai, mano žmonelė — tikras titnagas.

Įdomu, kaip atrodo žmogus — tikras titnagas. Tikrai jau ne aš. Gaila, kad nepasiėmiau iš savo vyro svetainės specialiai pagal užsakymą pasiūtų užuolaidų, dėl kurių man plyšo širdis, ir nepasikabinau dabartiniame bute. Mano kambarys dabar perpus žemesnis negu aname bute. Jei pasikabinčiau tas užuolaidas, dabartiniai langai atrodytų kaip du berniūkščiai, išokę į tėvo pižamos kelnes.

Staiga ėmiau baisiausiai ilgėtis tų užuolaidų. Rodos, su-sisiausčiau į jas, neištraukus net karnizo, ant kurio jos kabojo, kaip Carol Burnett, vaidindama Skarlet O'Harą.

Mano vyras nė sykio jų nepagyrė. Prabusdavo baisiausiai įniršęs, jeigu be jo asmeniškio leidimo į kambarį prasiskverbavo bent vienas saulės spindulėlis.

Ponia Blum, moteris-titnagas, buvo tesi.

— Galėtume pasimatyti ir anksčiau, nebūtinai po pusmečio, kai vėl reikės valyti apnašas, — pasiūlė daktaras Blumas. Po lateksinėm pirštinėm ant krumplių augantys šeriai styrojo kaip maži spuogeliai. Aš dvejojau. — Spjaukit, — paliepė jis.

— Aš turiu draugą, — pasiskubinau atsakyti. Pasakiau ir vos pati nepatikėjau. Galvoje šmėstelėjo vyro atvaizdas, bet nežinojau, kas jis toks.

— Man regis, sakėte, kad neseniai išsiskyrėte.

— Išsiskyriau, — apdovanojau ją plačia balta šypsena, staiga pasijutusi kažkaip keistai laiminga. Buvau tikra, kad turiu draugą, tik šiuo metu neprisiminiau kokį. Paskui sugavau save galvojant apie Endrių ir lioviausį šypsojosi.

— Ką gi, žinot kur mane rasti.

— Taip. Kai eisiu pro šalį, pamojuosiu, — atsakiau jam.

Deil visą laiką stovėjo už lango kaip sodo nykštukas, ir man teko su ja grįžti į kontorą.

— Kaip nuostabu! — šūkčiojo ji. — Kas pas tave naujo? Ką dabar darysi?

Aš nepajėgiau taip greitai mąstyti.

— Gerai, kad tave sutikau. Tai lemtis. Pameni, tu man nuolat skundeisi savo nauju butu?

Nepamenu, kad būčiau skundusis.

— Vis dejavai dėl smarvės ir skylės virtuvės grindyse, ir kad jos tokios nelygios, jog stiklinę pastačius ant stalo, ji tuoj pat nuslysta ant grindų.

Ko gero, viena kita smulkmena bus išsprūdusi.

— Mano name atsirado laisvas butas. Visai greta manęs su Hari. Galėsime būti kaimynės!

— Kiek?

— Tik tūkstantis aštuoni šimtai.
— Daugiau už tai, ką moku dabar.
— Tu juk įstengsi. Pas mane užkalsi gražaus pinigėlio. O mūsų darbe labai svarbu teigiama motyvacija. Pinigai turi tapti būtiniausiu poreikiu.
— O ko tau jo neišnuomojus kam nors kitam ir nesusižėrus komisinių? — paklausiau jos.
— Pirmoji nekilnojamojo turto agento darbo taisyklė, — paaiškino Deil. — Varnas varnui akies nekerta. Eime. Galim palėkt ir su metro. Aš gyvenu Celsyje.

Pirmiausia turėjom stabtelti ir nupirkti Deil riekelę picos, paskui išokom į metro, bet supainiojom traukinio kryptis. Dvi tikros niujorkietės, nekilnojamojo turto agentės, visuomeninio transporto ekspertės, nuolat aiškinančios, kaip ir kur nuvažiuoti, nebijančios vėlai vakare vaikščioti po Centrinį Parką, pažįstančios kiekvieną namą, lūšną ar skersgatvį, pasuko ne ta kryptimi — tiesiai į Bruklina.

Išlipome Čamberso stotelėje, užlipome laiptais, paskui vėl nusileidom žemyn, į kitą platformą užmiesčio kryptimi. Sėdėjom ant suolo, skiriamos tik siauro medinio ranktūrio.

— Keista, — prabilo Deil. — Atrodo, kad pasaulį regiu kitomis akimis.

-Tai šaunu.

— Dėl to, kad tu šauni, — tarė ji.

Atvažiavo traukinys, ir mudvi įlipom pro skirtingas duris. Aš atsisėdau, o Deil palinko virš manęs.

— Jei išsinuomotum tą butą, kiekvieną dieną galėtume kartu važiuoti į darbą ir grįžti, — kalbėjo Deil.

Visą laiką mąščiau, kur dabar turėčiau būti. Tiktų bet kokia dingstis, kad tik nereikėtų trenktis į Deil namus. Negi nėra kito darbo, kur nereikėtų kasdien važinėti metro su šefe?

Įžengėme į seną, aptriušusį pastatą su skurdžiu vestibuliu.

— Čia nėra lifto? — paklausiau.

— Negi aš gyvenčiau name be lifto? — nepatenkinta nusistebėjo Deil.

Mudvi įlipom į mažulytį girgždantį liftą su apskritu langeliu, panašiu į laivo iliuminatorių. Pirmiausia, užuot kilusios į viršų, nusileidome į rūšį. Leidžiantis langelyje pasidarė tamsu, tarsi panirus po vandeniu. Tada lėtai užsikabarojome į penktą aukštą.

— Pirmiausia parodysiu tuščią butą, — tarė Deil.

Ji atrakino duris raktu. Įdomu, kaip reiktų gyventi Deil kaimynystėje, žinant, kad ji turi raktą nuo mano buto. Gal su pistoletu ir nieko. Įžengėme į nedidelį ketvirtainį kambarį, už kurio buvo dar vienas ketvirtainis kambarys. Pirmasis buvo išdažytas baltai, o antras — juodai. Atrodė, lyg gyventum domino kauliuke.

— Čia virtuvė, — parodė Deil į juodąjį kambarį. Baltojo kambario centre nuo grindų ligi lubų styrojo

vamzdis.

— O, puiku, — tariau. — Man patinka vamzdžiai.

— Suprantu, kad šildymo sistemos vamzdis čia netinka, bet gal kaip nors priprasi.

— Netgi gerai, kad jis čia yra, nes laisvalaikiu šoku striptizą, todėl namie toks vamzdis bus labai reikalingas pasitreniruoti.

— Niekur nerasi taip, kad viskas būtų tobula, Liv, — paaiškino Deil, tarsi būčiau jos klientė.

Vamzdis styrojo tokioj vietoj, kad kambarį buvo neįmanoma pastatyti lovos. Gal kokią sofutę ir dvi kėdes su vamzdžiu tarp jų, bet lovos — niekaip.

— Aš kalbu visai rimtai, nieko čia blogo, — variau savo. — Kaip tyčia turiu riestainio formos lovą, taigi perpjausiu pusiau, ir per skylės vidurį galės kyšoti vamzdis.

Ištiesiau ranką ir jau rengiausi atsiremti į vamzdį.

— Atsargiai! — suriko Deil. — Čia šildymo sistemos vamzdis. Jis velniškai karštas. Neizoliuotas.

— Kaip gaila. Seniai svajojau vidury kambario ant stiebo pasikabinti Amerikos vėliavą. Bet jeigu vamzdis labai karštas, tai ji gali sudegti.

— Gerai. Gana. Norėjau tau pasiūlyti neblogą variantą, bet, kaip matau, tuščiai gaištam brangų laiką. Tik pamaniau, kad būtų neblogai, jei įsikurtum kaimynystėje.

— O koks kambario aukštis?

— Trys metrai, — atsakė Deil, tarsi mane išties domintų lubų aukštis.

— Trys metrai? Tai bent! Nenorėčiau prie šio kambario prieiti arčiau negu per tris metrus — lygiai tiek ir yra.

— Gerai jau, — tarė Deil.

— O tavo bute ar yra vamzdis?

— Eime, parodysiu tau savąjį.

— Hari, mes namie! — garsiai apreiškė Deil. Nusekiau paskui ją siauručiu tamsiu koridorium, už kurio buvo nedidelė svetainė.

Hari gulėjo ant sofos ir žiūrėjo į milžinišką televizoriaus ekraną. Ji vilkėjo apdribusius baltus marškinėlius, ant kurių didelėmis juodomis raidėmis puikavosi užrašas *Nesipainiok man po kojom — aš perku*. Rankoje ji gniaužė aprintą flanelės paklodėlę, panašią į kūdikio vystyklą. Per televiziją rodė vaikišką filmuką „Keistas penktadienis“.

— Hari, žiūrėk, atsivedžiau mūsų žvaigždę.

— Sveika, Liv, — pasisveikino Hari, neatplėšdama akių nuo ekrano.

—Juk prašiau ant sofos užtiesti paklodę, jei rengiesi visą dieną gulinėti, — subarė ją Deil.

— Čia tau ne kontora, — atkirto Hari. — Ir tu man nevadovauk. Kaip norėsiu, taip ir gulėsiu. Norėsiu, tai ant tavo sofos ir prišiksiu.

— Kiek mokat už butą? — pasidomėjau.

Niujorke visai priimtinas dalykas pasiteirauti, kiek mokama už butą. Niujorke tiesiog *nepadoru* nepaklausti apie buto nuomą. Visi niujorkiečiai pasakoja, kiek moka už butą. Taip daroma ir Los Andžele, bet šį paprotį į Los Andželą atvežė niujorkiečiai, persikraustę tenai gyventi.

—Tik keturis šimtus, — susijaudinusi atsakė Deil. — Butas daug metų priklausė Hari šeimai. Mudvi nusprendėme čia apsigyventi, o už sutaupytus pinigus kasmet mėnesį atostogauti Italijoje. Tiesą pasakius, rengiausi paklausti tavęs, gal norėtum šiemet važiuoti su mumis?

Nudaviau, kad ji juokauja, todėl garsiai nusikvatojau.

— Kalbu visai rimtai. Tikrai kviečiu važiuoti. Nenorėčiau, kad mūsų santykiai būtų kaip šefo ir pavaldinio. Noriu, kad dirbtume išvien.

— Ar galiu užsukt į tualetą? — pasiklausiau. Pabūgau, kad sisiot ant sofos būtų nepadoru.

— Žinoma, tarė Deil. Hari, parodyk mažytei, kur damų tualetas.

— Ana ten, — Hari bakstelėjo pirštu sau už nugaros.

— Ačiū, pati rasiu, — pasakiau.

Klozetas po manimi girgžtelėjo, iš jo čiurškė vanduo. Išvertusi akis žvelgiau į pilną lentynėlę pelėdų figūrėlių. Ant durų vidinės pusės buvo pritaisyta balta metalinė lentynėlė, prikrauta *maxi* paketų su sparneliais smarkiam kraujavimui.

Deil butas buvo baisesnis už manąjį. Kiekvieną rytą ji tupi ant šito klozeto, paskui visą dieną rodo klientams marmurines vonias ir tualetus, stovėdama šalia kaip kokia tualetų valytoja. Vonos kambarius su sukurinėmis voniomis, sienose įmontuotais televizoriais, švelniu besikeičiančiu apšvietimu, dvigubais praustuvais, akvariumais su gyvomis žuvytėmis, *Kiehl ir Chanel* kosmetikos prikrautom spintelėm, storomis kvapiomis žvakėmis, jūros druskomis, imbieriniais kūno šveitikliais, *savon de Provence*.

— Kam čia ją atsitempei? — išgirdau šnibždant Hari.

— Norėjau jai parodyti gretimą butą.

— Manei, kad nebūsiu namie?

— Gaila, kad taip neatsitiko, — atkirto Deil.

— Galėtum būti šiek tiek mandagesnė.

— Nekvailiok. Ji mano samdinė.

Dirbu savarankiškai, pagalvojau. Staiga sugalvojau puikią dingstį, dėl kurios turėčiau iš čia kuo skubiausiai išsinešdinti. Dingstis buvo tobula.

— Man jau metas, — pasakiau, išeidama iš tualetu.

— Kodėl? — įtariai paklausė Deil. Tada aš išdėjau dingstį.

— Nes aš taip noriu, — paaiškinau.

Hari ėmė juoktis. Ji pakilo nuo sofos ir palydėjo mane iki durų.

Atsidūrusi gatvėje pakėliau akis į Deil namą. Fasadas atrodė puošnus, bet pasukęs į šalį pamatai, kad tai paprasčiausias senas daugiabutis. Puošnus fasadas tarsi prilipdytas. Mano namas irgi daugiabutis, bet su šituo nesulyginsi. Už mano lango yra avariniai laiptai gaisro atveju, tarsi koks bjaurus juodas randas man ant krūtinės, bet bent jau tikras. Žmonės dažnai supanašėja su namais, kuriuose gyvena, lygiai kaip ir su savo šunimis.

Sustojau šalia dviejų berniukų, laukiančių pereiti gatvę. Jiems buvo gal po septyniolika metų ir jie mūvėjo plačius ir ilgus džinsus, panašius į sijonus. Abu lydėjo akimis dvi merginas, nueinančias tolyn.

— Ta šiknė atrodo visai nieko, — tarė vienas.

— Nepamačiau jos veido, — atšovė draugelis.

— O kam tau matyt jos veidą? Vis tiek klūpos prieš tave keturpėsčia. Matysi tik pakaušį.

Abu nusižvengė. Tą akimirką prisiminiau, kuo mane žavi vyrai.

13.

Kietmedžio grindys

Man širdyje palengvėjo, kai grįžau namo, atsirakinau buto duris, įkvėpiau savo namų oro ir po kojomis pajutau grindų nuolydį. Namuose visą laiką buvau pakrypusi į vieną šoną, lyg tie žmonės iš reklamų, kuriems būtinai reikėjo nusipirkti V8. Nuspyriau nuo kojų batus. Kambary buvo taip šiukšlina, kad prie padų lipo visokie popiergaliai ir celofano skiautės. Gerai, kad mano kaimynė — prisigėrusi prostitutė, o ne Deil.

Atsiguliau ant lovos ir ėmiau galvoti apie savo vyro užuolaidas. Žinojau, kad geriau jų čia neturėti. Man tik buvo įdomu, ar jo parsivesta moteris bent jau pastebėjo jas.

Suskambo telefonas ir aš pakėliau ragelį.

— Klausau.

— Kaip gyvuoja mano būsimoji žmonelė? Tai Endrius. Laukiau, kada jis paskambins.

— Kas čia kalba? — paklausiau.

— Ogi aš, — atsakė jis.

Ragelyje girdėjosi vandens čiurlenimas.

— Tu man skambini iš dušo? Tikriausiai tavo draugužė namie?

— Neee. Plaunu indus, — paaiškino jis. — Sušveičiau keptą bulvę. Kaip prabėgo diena?

— Buvau pas dantistą, — tariu jam, lyg būčiau ponias Bauš ir kalbėčiausi su ponu Baušu.

— Tavo balsas liūdnas, — pastebėjo jis.

— Visai ne, — atsakiau. Iš kur jis žino? Aš pati dar nesusigaudau, kada man liūdna, o kada linksma.

— Kas atsitiko, širdele? — paklausė jis.

— Pasiilgau savo buto. Savo langų. Vaizdo pro juos. Pasiilgau kiliminės dangos.

— Ak, vargšėlė, — paguodė jis. — O vyro nepasiilgai?

— Ne. Bet pasiilgau užuolaidų.

— Tai daug ką pasako apie jūsų santuoką, — tarė Endrius.

Endrius gal valandą klausėsi, kaip aš pasakojau jam apie savo senąją butą. Išklojau viską, o jis kantriai klausė, kartkartėmis paklausdamas apie sienų lipdinius, apšvietimą ir sijas.

— Žinau tą namą. Man jis patiko, — pagarbiai tarė Endrius, tarsi būtų stengęsis tinkamai apibūdinti neseniai mirusį žmogų. Man buvo miela kalbėtis su juo apie namus. Galėtų būti rengiamos laidotuvės ir butams. *New York Times* galėtų spausdinti butų nekrologus. Galėtų steigti gedinčiųjų palaikymo grupės.

Vanduo nesiliovė bėgęs.

— Kaip vienai bulvei, tai gan nemažai indų, — pasakiau aš.

Kitą vakarą vos spėjau įžengti į namus, ir suskambo lauko durų skambutis. Atėjo Endrius. Visur išmėtytus daiktus paskubomis sugrūdau į spintą. Pro pigių suveriamų durų apačią išlindę popieriai atrodė kaip kyšančios meškos letenos. Vaikystėje, būdavo, atsigulu ant lovos ir spoksau į plyšį po savo kambario durimis, laukdama, kada ateis meška ir iškiš savo naguotas letenas.

Endrius net suprakaitavęs užtempė į viršų keturis didžiulius šiukšlių maišus. Jis buvo apsivilkęs juodomis kelnėmis, juodu megztiniu aukštu kaklu ir ant galvos užsimaukšlinęs juokingą juodą beretę su cibuku pačiam vidury, lyg koku pasistojusiu pimpuku. Beretės kraštas tiksliai sutapo su ant viršugalvio prasidedančia plaukų linija.

— Kas yra? — paklausė jis.

— Nieko, — atsakiau. — *Tres chic*.

Jis nusitraukė nuo galvos beretę ir nužingsniavo tiesiai į virtuvę pasižiūrėti į save didžiuliame veidrodyje, ar nieko keisto neatsitiko jo išvaizdai, kol važiavo pas mane. Virtuvės kriauklėje nusiprausė veidą, suglostė šlapiais delnais plaukus ir nusišluostė rankas virtuvės rankšluosčiu.

Paėmęs mano plaukų šepetį, keliais tiksliais, greitais judesiais brūkštelėjo per plaukus, tarsi šokdamas. Stovėjau ir žiūrėjau į jį išpūtusi akis. Nė kiek nesidrovėdamas jis atidžiai apžiūrėjo veidrodyje savo dantis.

— Ką čia darai? — pagaliau paklausiau.

— Noriu įsitikinti, ar tavo akivaizdoje atrodau nepriekaištingai. — Ir jis nuėjo į svetainę, o aš nusekiau jam iš paskos. — Na, gal norėtum pasižiūrėti, kas maišuose?

Žvilgtelėjau į vieną iš šiukšlių maišų. O ten — keliolika metrų aukso spalvos šilko.

— Čia panašu į mano... — negalėjau patikėti savo akimis. Jis iš maišų ištraukė mano vyro užuolaidas. Visas užuolaidas iš visų mano buvusių kambarių.

— Gal norėjai ir karnizų? — susirūpinęs paklausė. — Galiu grįžti ir atnešti.

— Kaip tau pavyko?..

— Neklausinėk. Čia mano reikalas. Aš juk *architektas*. — Šį žodį jis ištare lyg būtų sakęs *Jungtinių Amerikos Valstijų Prezidentas*. — Langų ir vaizdo pro juos atnešti negalėjau, užtat atvilkau užuolaidas. Ir dar turiu nedidelį suvenyriuką. — Iš kelionkrepšio jis ištraukė maždaug kvadratinį metrą šviesios kiliminės dangos iš mano vyro buto. — Svetainėje atitraukiau sofą ir iškirpau gabalą. Paskui vėl pristūmiau, todėl manau, kad jis nieko nepastebės. Tai bus juoko, jei kada nors sugalvos atitraukti sofą ir pamatys skylę. Norėčiau, kad mudu būtume šalia, kai taip atsitiks.

Paėmiau į rankas kilimą. Kai man buvo vienuolika metų, niekaip negalėjau išsirinkti, kokios spalvos turėtų būti kilimas mano kambarį. Man patiko ir rusva, ir raudona, ir mėlyna, ir geltona. Tėtis nesivargino laukti, kol pasirinksiu spalvą. Jis nupirko visų keturių spalvų ir išklojo grindis kvadratais lyg skiautini.

— Dabar galėsi pasitiesti kilimėlį prie lovos ir būsi laiminga, kai rytą atsibudusi nuleisi ant jo kojas. Eime, patiesim.

Ir jis, nuėjęs į miegamąjį, patiesė kilimėlį ant grindų. Kaip tik tilpo tarp sienos ir mano lovos.

— O ką ketini daryti su užuolaidom? Pasikabinsi ar reikalaus išpirkos? — Jis paėmė telefono ragelį ir nukreipė į užuolaidas, tarsi laikytų pistoletą prie galvos pagrobtajam. — Ei, vyruti, atidžiai manęs klausyk. Turim tavo užuolaidas, ir jei nori vėl jas matyti namie, daryk tai, ką liepsim. Reikia įrodymų, kad jos pas mus? Paklausyk. Sakyk ką nors! — sukomandavo jis užuolaidoms. Paskui kyštelėjo ragelį tarp užuolaidų ir pašiureno. Tada vėl prabilo į ragelį. — Girdėjai? Na kaip, gudruoli? Ar tikrai girdėjai? Matai, mes iš tiesų jas turim.

Toliau jis suvaidino, kaip mano vyras grįžta namo ir pamato plikus langus.

— Ei! — sušuko jis sutrikęs. Stovėjo išsižergęs, įsisprendęs rankom į šonus ir kasėsi pakaušį. — Čia kažkas ne taip.

Aš pratrūkau kvatotis. Juokiausi, kad net šonai plyšo. Endrius buvo nepakartojamas. Man iš akių tryško ašaros, išsižiojusi gaudžiau orą. Per visą gyvenimą šitaip žmogus juokiasi kokį vieną ar du kartus. Endrius ir toliau varė savo monologą su užuolaidom, kol paprašiau jo liautis.

Bijojau sekso su Endriumi. Nuo pirmos mūsų pasimatymo su vyru dienos nebuvau suartėjusi su jokių kitu vyru. Artimiausias mano fizinis kontaktas su kitu žmogum įvyko, kai Deil bandė pamasažuoti man pečius.

Man svaigo galva, lyg būčiau prisigėrusi. Spaudžiausi prie jo, o jis be paliovos bučiavo man veidą, paskui pradėjo švelniai kandžioti ausų spenelius.

— Aš neturiu prezervatyvų, — prisipažinau.

— Mums jų ir nereikia, — atsakė jis.

— Nenoriu mylėtis be prezervatyvo.

— Nebijok, aš apsirūpinęs.

— Atsinešei iš namų? — nustebau.

— Manai, kad įsilaužęs į svetimo žmogaus namus, nukabinęs jo užuolaidas ir atvežęs jas tau nerasiu laiko stabtelėti nusipirkti prezervatyvų?

Kai baigėm, gulėjau užgniaužusi kvapą, tikėdamasi pravirkti. Po pirmos meilės nakties su vyru aš užsirakinau vonioje ir visą valandą verkiau. Jis rašė man juokingus raštelius ir kišo po vonios

durimis, bet man nuo jų darėsi tik dar graudžiau. Po meilės su Endriumi nė iš tolo nesinorėjo verkti.

— Auskaras iškrito, — pastebėjau, pirštais glostydama ausį.

— Žinau. Aš jį prarijau, — atsakė Endrius. — Labai atsiprašau. — Man buvo malonu, kad jis prarijo mano auskarą. Mielai būčiau sumaitinusi jam ir antrąjį.

— Už tą deimantą galima būtų išstisus metus maitinti visą kaimą badaujančių vaikų, — tariu jam.

— Keista, o manęs jis nė kiek nepasotino.

— Žinai, dabar tau kasdien teks pasirausti klozete, kol surasi.

— O gal geriau tu pasirausk mano klozete?

— Nemanau, kad tavo draugužei patiktų, jei aš kas rytą ateičiau ir knaisiočiausi po tavo išmatas. — Kita vertus, man net labai patiko mintis, kad mano vyrelis dovanotas deimantas pūpsos Endriaus išmatose.

Kai jis man dovanojo tuos auskarus Vaivorykštės kambaryje, man net į galvą neatėjo, kad jie atsidurs svetimo vyro virškinimo sistemoje.

— Ne, aš pagyvensiu čia tol, kol mes jį surasim. Vargais negalais ištrūkau iš jo glėbio, išlipau iš lovos ir nuėjau prie veidrodžio apžiūrėti savo ausies. Ji buvo raudona ir patinusi, bet neperkasta. Kilimas po kojomis atrodė kaip smėlio sekluma upės žiotyse. Toks minkštas ir švelnus, saugus ir atlaidus.

Jis vėl įsitempė mane į lovą ir mudu ilgai bučiavomės, apdalydami viens kitą karštais, aistringais bučiniais, tarsi už durų lauktų jo mergina ir mūsų dienos jau būtų suskaitytos. Bet man atrodė, kad su jo mergina linksminasi mano vyras. Endrius gyvena ne vienas, o aš laikiu skyrybų baigties. Kažkodėl man atrodė, kad tai tas pats.

— Ar tavo mergina neklaus, kodėl nenakvojai namie?

— Sakiau jai, kad saugosiu šunis. Bet iš tiesų eisiu saugoti tik šįvakar. Universiteto rūmuose visą savaitę saugosiu šunis. Gali visą savaitę būti su manim.

— Visą savaitę, — pakartojau.

Viena savaitė šuns kalendoriuje prilygsta septynioms mūsų savaitėms.

— Man patinka tavo kvapas, — tarė jis. — Patinka mūsų seksas.

— *Mūsų seksas?* — pakartojau aš, prisiminusi, kaip ponis Bauš sakė „*mūsų dantistas*“. — Man irgi patinka, — patvirtinau. — Tik galėtum nesikandžioti.

— Žinau, bet negaliu susilaikyti. — Jis apžergė mane iš viršaus ir užtraukė ant galvų antklodę.

Visi vyrai, su kuriais man teko susitikinėti, turėjo juodą diržą iš kurios nors kovos menų srities. Keistas sutapimas, bet vyrai mane nuolat mėtydavo ir vėtydavo po lovas ir čiužinius. Aš tokių vyrų neieškau, tiesiog jie patys man pasipainioja. Kaip ir mano draugei Violetai. Ji susitikinėjo su šešiais Deividais iš eilės.

Gaila, kad Endriui patiko mane kandžioti. Jo dantys nuolatos įsikirsdavo man į ausį — spenelį ar aukščiau, kur minkštesnė oda. Įsikanda, būdavo, atleidžia ir vėl sukanda. Jei priešindavausi, jis dar skaudžiau suleisdavo dantis, ir urgzdavo, kad net galvoj aidėdavo. Narnėdavo, lyg vaidindamas vaikui pabaisą ir gąsdindamas jį, ketindamas suėsti. *Niam, niam, niam*.

Įsijungė mano telefono atsakiklis. Irzliu, neišsimiegojusių balsu Deil aiškino, kad jos su Hari be manęs išvyksta į Veneciją ir aš visą mėnesį lieku atsakinga už kontorą. Sugebėjau sudaryti tik vieną nuomos sandorį, ir jau esu paskiriama atsakinga už visos kontoros darbą. „Išskrendam šįvakar lygiai septintą iš JFK oro uosto, — ji išklojo visas smulkmenas apie reisą. — Jei persigalvosi ir sumanysi vykti kartu, paskambink. Arba lėk tiesiai į oro uostą. Turiu nupirkusi bilietą ir tau“.

— Pagalvojau, kad tikriausiai Deil įsivaizduoja mane strimgalviais lekiančią per oro uostą ir visa gerkle šaukiančią: „Aš tave myliu, Deil. Neskrisk be manęs!“

— Ar ketini skristi? — paklausė Endrius.

— Juk man reikia saugoti šunis, — priminiau jam. — Kas nors turi prižiūrėti, kad nenukandžiotum šunims ausų.

Endrius užgriuvo ant manęs, ir mudu vėl mėgavomės *mūsų* seksu. Jis suėmė dantimis mano ausį, bet ne-sukando. Aš atsipalaidavau. Juk myliuosi, pagalvojau. Nebeprišiminiau, kodėl anksčiau taip būgštavau.

Apsvaigę nuo meilės išėjome iš namų ko nors užkasti. Pasiūliau eiti lietinių į „Les Deux Gamins“, bet Endrius užsigėdė picos. Mudu stovėjome prie aukšto staliuko ir šveitėme picos riekutes. Pagrindas buvo toks skanus, kad buvo net gaila jį ryti. Gyvenime nebuvau valgiusi nieko gardesnio. O jau to oregano skanumas burnoje, spalvų ryškumas ir iš kitapus gatvės nuo bažnyčios ataidintys varpai! Anksčiau nė nepastebėjau, kad kitapus gatvės stovi bažnyčia.

Mano ausis buvo tokia raudona ir sutinusi, kad atrodė, jog aš užsikišusi už ausies *American Beauty* veislės rožę. Ausis tvinkčiojo smarkiau už širdį. Bet aš tuo didžiavausi. Atrodė, kad visi gali pasigrožėti mūsų seksu.

Endrius laikė mane už rankos.

— O jei mus pamatys koks Džordan pažįstamas? — pirmą kartą pavadinau ją vardu.

— Man nuspėjaut, — atšovė jis.

Tada man į akis krito jo džinsai. Tiksliau, *mano* džinsai. Jis mūvėjo mano džinsus. Sustojau kaip įbesta ir įsistebeilijau į savo džinsus.

— Kas yra? — paklausė jis.

— Ar tik čia ne mano džinsai? -Ne.

— Tikrai mano. Tu užsimovei mano džinsus?

— Taip, širdele. O kas čia tokio? — pašaipiai paklausė jis.

Kaip jis galėjo įsisprausti į mano džinsus? Jis gi už mane gerokai stambesnis. Ir aukštesnis. Tai kas, kad nedaug. Aš pasibaisėjau. Nežengsiu nė žingsnio su vyru, mūvinčiu mano kelnėmis. Mano džinsai jam turėtų būti neapsakomai ankšti. Koks vyras galėtų iškrėsti tokią beprotybę!

— Čia mano... didieji džinsai, — pralemenau aš. — Kaip tau pavyko į juos įsisprausti?

— Niekur aš nesispraudžiau. Jie patys užsitempė.

— Juk tai neįmanoma. — Norėjau, kad jis tuoj pat juos nusimautų ir drožtų namo pas savo merginą vienais apatiniais.

— Aš ir pats netikiu, kad jie man tiko, — tarė jis. O paskui nusikvatojo. Neįsivaizdavau, kaip jis galėtų su manim draugauti žinodamas, kad gali mūvėti mano džinsus. Bet jis tik išbučiavo mane ir pasitrynė džinsuotom šlaunim į mano kojas.

Buvo keista matyti savo džinsus su erekcija klyne.

— Dabar visą savaitę jų nenusimausiu, — tarė jis.

14.

Viskas apie langus

Apsisukau ir patraukiau į kontorą. Man reikėjo į darbą. Kol Deil išvykusi, atsakiau už visos nekilnojamojo turto agentūros veiklą. Manęs laukė šūsnis darbų. Atsisėdau už Deil stalo ir pažvelgiau pro langą, kur pro išdaužtos šviesoforo akies metalinę skylę nardė žvirbliai — turbūt pats geriausias nekilnojamojo turto variantas paukščiams visame Niujorke.

Atėjo Lorna.

— Kažkas dvokia, — susiraukė ji.

— Niekas nedvokia, Lorna.

— Dar ir kaip dvokia. O kadangi dabar už kontorą būsiu atsakinga aš, tai langai visada bus atviri, — ji išsitraukė iš rankinės marihuanos cigaretę ir prisidegė.

— Žinai, Lorna, savo pavaduotoja Deil paskyrė mane, todėl prašau kontoroje kvaišalų nerūkyti.

— O kodėl ji paskyrė tave? Tu juk nesudarei nė vieno sandorio.

— Sudariau.

— Supleškėjęs butas nesiskaito.

— Tai nesvarbu, — atkirtau. — Ji paskyrė mane, todėl labai prašau darbo metu nerūkyti. — Lorna toliau traukė dūmą.

— Žinau, kodėl ji paskyrė tave, — tęsė Lorna, — nes tu su ja miegi. — Ir pratrūko isteriškai kvatotis. Mane labiau pribloškė tai, kad pirmą kartą išgirdau Lorną juokiantis, nei jos pastaba. Suskambo Deil telefonas, ir abi puolėm atsiliepti. Aš nugalėjau, o Lorna, visa gerkle surikusi: „Eik šikt!“ putodama išlėkė pro duris.

Skambino anglišku akcentu kalbanti moteris, prisistačiusi Džiuljetos Flag pavarde. Ji sakė pastebėjusi skelbimą ant lango prie Deil stalo. Deil ir mane privertė pasidaryti sau iškabą — *Deil Kilpatrik nekilnojamojo turto galerija* — kreivomis rusvomis šviečiančiomis raidėmis ant ažuolinės lentutės. Moteris norėjo, kad atvažiuočiau į Liberti gatvę ir įvertinčiau butą, kurį ji ketina parduoti.

Sėdau į taksi ir nuvažiavau. Duris atidarė pati Džiuljeta Flag, pasidabinusi vestuvine suknia, kurią atpažinau iš „Morgane Le Fay“ vitrinės, esančios visai netoli mūsų kontoros. Moteris buvo ilgais rudais plaukais, perskirtais per vidurį. Jų galai buvo iškramtyti, kaip Helovino moliūgo dantys.

Sustingau prie durų.

— Prašom užėiti, nes aš labai neturiu laiko, — pakvietė ji. Ji apsisuko su visa suknia, o aš nusekiau paskui ją. Pro

ploną baltą šilką aiškiai matėsi dailaus korseto linijos ir krinolinos raukiniai. Suknelės siluetas buvo ir lengvas, ir griežtas, kaip ledų gniūžtė vaflio ragelyje.

— Na, ką pasakysit? — paklausė ji.

— Gražesnės suknelės man neteko regėti, — pajutau, kad išduodu savo tėtį.

— Džiugu, kad jums patinka suknelė, bet aš turėjau omeny butą. Širynt nusipirkau — suknelę, ne butą. Tada ir pamačiau lange jūsų iškabą. Skambinau kitai agentei ir prašiau ateiti ją įvertinti, bet ji pasirodė kažkokia kvaištelėjusi, todėl nusprendžiau išgirsti dar vieną nuomonę. Bijau, kad paskubėjau apsispręsti.

Staiga pajutau konkurencijos aistrą. Išsitraukiau darbo knygą odiniais viršeliais ir ėmiau užsirašinėti skyriuje, kurį buvau pavadinusi „Išskirtiniai pasiūlymai“. Negalėjau pakęsti nė minties, kad šiame bute galėtų dirbuotis kas nors kitas.

— Ar čia jau buvo atėjusi ta kita agentė?

— Ne, bet netrukus ateis, — pasakė Džiuljeta.

— Verčiau palikite ją ramybėje, — patariau.

— Negaliu. Ji jau išėjo iš kontoros. Negaliu jos palikti ramybėje.

— Turiu omeny suknelę. Nenorėčiau, kad sugadintu-mėt, — paprašiau jos lyg pati rūpestingiausia agentė. Buvau pasiryžusi išsikovoti šitą variantą.

— Palikt ją ramybėj? Aš ją ką tik apsivilkau. Parduotuvėje man ją sudaigstė ir užsagstė. Antrą valandą prasideda vestuvės. Neliko nė valandos. Tiesą pasakius, reikia greičiau suktis.

Jos butas buvo pertvarkytame buvusios įstaigos pastate. Ant grindų išlikusi originali puošni marmuro mozaika, o sienoje, tik įžengus į fojė, įmontuotas senovinis žalvarinis laiškų nuleidimo vamzdis. Laiškus galima buvo siųsti tiesiai iš buto. Vonios kambarys iškaltas lentomis, lyg vaikiškas namelis medyje, o dušo kabina įtaisyta kampe tarp dviejų stiklinių sienų. Jos buvo perregimos nuo lubų iki pat žemės. Prausiesi sau dvyliktam aukšte po dušu visiškai nuoga ir spoksai į gatvėmis lekiančias mašinas.

— Suprantu, kad jums atrodo keista, — prabilo Džiuljeta. — Kitoje pusėje esančiame pastate įsikūrusios įstaigos, todėl jei spėji nusimaudyti iki devynių ar po penkių, tai tave mato tik ana jos. — Ji parodė kitapus gatvės stovinčio namo chimeras. — Tai kaip manot, kiek galėčiau gauti už šį butą?

Neturėjau nė menkiausio supratimo. Šis butas būtų patikęs net mano tėčiui. Tiesiog pasakiškas. Aš tik žinojau, kad ji daro baisią klaidą, nusprendusi parduoti tokį butą. Tikrai ims jo gailėtis, kai išsiskirs su vyru ir kai teks mėtyti laiškus į pašto dėžutę gatvėje kaip visiems kitiems komunalinių butų gyventojams. Beviltiškai jo pasiilgs, kai teks vienai praustis po dušu tarp keturių nykių plytelėmis klijuotų sienų. Kas aš — moteris ar nekilnojamojo turto agentė? Jeigu moteris, tai turėčiau sulaikyti ją nuo didžiausios gyvenime klaidos.

Bet ji laukė mano atsakymo.

— Šeši šimtai tūkstančių? — paklausiau.

— Ar jūsų nedomina komunaliniai mokesčiai? Visai apie juos pamiršau.

— Domina, — atsakiau abejingai, lyg taip gerai išmanyčiau savo darbą, kad tokios smulkmenos kaip komunaliniai mokesčiai man visai nerūpėtų. — Tai kiek?

— Daug. Du tūkstančiai du šimtai per mėnesį.

— Oho. Iš tiesų nemažai, — sutikau aš.

— Bet jūs dar nematėt terasos ant stogo.

Stogo terasa buvo tiesiog nepakartojama. Dažniausiai tokiose terasose kabo vaivorykštės spalvų vėliavos, žyminčios homoseksualų pasididžiavimą. Gėjai užkariavo geriausias vietas po atviru dangum. Jie turi geriausią skonį ir maišus pinigų.

— Man čia išties labai patinka, — prisipažino Džiuljeta. Jos balse skambėjo aistra, kurią žmonės jaučia tik savo butui. — Tikiuosi, elgiuosi teisingai.

Nelabai supratau, apie ką ji kalba — apie būsimą santuoką ar buto pardavimą. Ji taip graudžiai pažvelgė į mane, kad aš pasijutau kaip daktaras Kevorkianas¹. Parduoti tokį šaunų butą tam, kad ištektum už vyro, tolygu žmogžudystei arba savižudybei.

Galėčiau nueiti į jų jungtuves ir užprotestuoti. Galėčiau atlikti savo misiją kaip beveik išsiskyrusi moteris ir pasipriešinti jungtųjų ceremonijai. Galėčiau kas rytą eiti į Santuokų rūmus ir protestuoti. Visą dieną protestuoti. Jei kas nors bandytų mane sučiupti, žerčiau į akis saują ryžių ir dėčiau į kojas. Pasipuoščiau Piterio Kelermano sukurta skrybėle su vualiu. Kas savaitę sukliudyčiau keliems šimtams jungtųjų. Galiausiai vienišą protestuotoją suimtų, ir mano vyrelis, mokėdamas teismui užstatą, pasakytų apytikriai taip: „Liv, visada sakiau: jei tau taip patinka protestuoti, tai reikėjo tapti teisininke“. Mane teistų teisėjas Garetas. Jis pasakytų: „Tai nemoki rašyti be klaidų, tai pasidarai nekilnojamojo turto agente, tai dėl kažin kas!“

Džiuljeta atrodė nusiminusi.

— Suprantu, kad jums pasirodys keista, — kalbėjo ji, — bet niekaip negaliu...

— Nemanau, kad jums *verta* jį parduoti, — prisipažinau.

— Ką? Ne, norėjau jūsų paprašyti apkirpti man ant nugaros plaukus. Širyti supykau ant savęs ir nusirėžiau nieko nepagalvojusi. O dabar atrodau klaikiai. Aš jums pasitikiu. — Ir ji padavė man žirkles.

¹ Dr. Kevorkianas dar vadinamas Doktoru Mirtimi — sukūrė specialią savižudybės mašiną.

Kadaise draugavau su vienu italų, kurio senelė sykį privertė mane nukirpti jai plaukus virtuvėje. Plaukai buvo žili ir kieti kaip stagarai. Atšipusios žirklės visai nekirpo. Bandžiau atsisakyti, bet ji nenorėjo nė girdėti, ir aš kramčiau žirklėmis tol, kol plaukų galiukai liko panašūs į nutįsusius nuo stogo varveklus. Kai ji pamatė, ką padariau, prakeikė mane ir užsimojo bakstelėti žirklėmis man į krūtinę.

— Kad nemoku, — tariu.

— Labai prašau. Nenoriu tekėti su šitokiais netvarkingais plaukais.

— Aš negaliu, — maldavau ją. — Nueikite pas Tomą į „Tortolos“ saloną. Visai netoli, vos už kelių namų Franklino gatvėje. Paskambinsiu ir pasakysiu, kad labai reikia, jis iš karto jus priims. — Prisiminiau, kaip Tomas kažkada sakė nemėgstas moterų, kurios pačios kerpasi plaukus, nes joms paprastai būna smarkiai sutrikusi psichika.

— Labai prašau, pamėginkit, — maldavo ji. — Man dar reikia sulaukti kitos agentės.

Pagalvojau, kad jei aš jos nenukirpsiu, tai padarys kita agentė.

— O kas ta kita jūsų agentė? — paklausiau.

— Kažkokia moteris, pavarde Vašinko, ar kaip.

— Valašenko? Aš ją pažįstu, — prisipažinau. Apsidžiaugiau, kad Valašenkai vis dėlto pavyko išlaikyti egzaminą. Bet jos visai neišsigandau. Ji irgi nesugebės nukirpti Džiuljetai plaukų. — Ji nelabai kokia, — ištariau. Neįsivaizduoju, kaip galėjau taip nepagarbiai atsilipti apie vargšėlę Valašenko. Netrukus pasidarysiu tokia netikša kaip Deil.

— Neišmano savo darbo?

— Visiškai, — pasakiau. — Verčiau eikit pas Tomą. Tuojau pat apsisukit ir drožkit pas Tomą. Aš jam paskambinsiu ir susitarsiu.

Ji nervingai pačiupinėjo plaukus ant pakaušio. — O gal iš tiesų nueiti, — sudvejojo.

Išsitraukiau iš lagaminėlio Deil paruoštą išskirtinių pardavimo teisių sutartį. Joje didžiosiomis raidėmis buvo atspausdinta, kad Deil Kilpatrik nekilnojamojo turto galerijai suteikiama išskirtinė teisė metus laiko pardavinėti butą.

— Metus? — nusistebėjo moteris. — Tikėjau, kad butas bus parduotas, kai grįšiu po medaus mėnesio.

— Tikrai bus. Grįšiu į kontorą, pasižiūrėsiu kompiuteryje, kiek tiksliai galėtume jį įvertinti, ir iš karto imsiu jį siūlyti klientams. Tik man reikia buto raktų ir jūsų telefono numerio, kad galėčiau paskambinti ir pranešti apie pasiūlymus.

Ji man pasakė, kad išvyksta šįvakar, iškart po vestuvių, ir grįš tik po trijų savaičių.

— Nuvykusi į viešbutį tuoj pat jums paskambinsiu, — pažadėjo.

Ji pasirašė sutartį, ir mudvi nusileidome liftu į apačią. Ji išsoko į limuziną.

— Aš labai nervinuosi, — prisipažino ji per nuleistą mašinos langą. Staiga baisiai užsimaniau paskolinti jai savo pistoletą. Įteikti dovaną.

— Viskas bus gerai, — padaršinau.

— Žinau. Tai mano gyvenimo butas. Mane suėmė juokas.

— Norėjote pasakyti -jūsų gyvenimo meilė?

— Taip. O ką, ar ne taip pasakiau? Mano gyvenimo meilė. Pasakiau vairuotojui „Tortolos“ adresą ir pamojavau.

Limuzinas nuvažiavo. Staiga prisiminiau, kad šiandien pirmadienis, ir „Tortola“ nedirba. Mane apėmė panika.

— Sustokit! — surikau. Bet limuzinas nesustojo. — Palaukit, palaukit, — šaukiau, bėgdama jam iš paskos. Mašina sustojo prie raudonos šviesos ir aš pripuoliau prie jos.

Džiuljeta nuleido langą.

— Gal vis dėlto leiskit, aš jus nukirpsiu, — tariu vos gaudydama kvapą. — Pagalvojau, kad neužteks laiko nuvažiuoti į kirpyklą. Galiu tuoj pat jus apkirpti.

— Net nežinau, — suabejojo ji.

— Prašau leisti. — Vairuotojas sustabdė automobilį. Džiuljeta išsitraukė iš kelioninio

lagaminėlio krokodilo

odos manikiūrinę. Aš padėjau jai išlipti iš mašinos ir atsistoju už nugaros, suspaudusi drebančioje rankoje mažulytes aukso žirkliukes. Kaip Tomas suėmiau pirštais nedidelį pluoštelį plaukų. Nedrąsiai čekštelėjau žirkklėmis, plaukų galiukai nukrito ant žemės. Keliais atsargiais judesiais nu-kirpau visus galiukus. Rudi trumpi plaukeliai nusėjo suknelės nugarą. Vikriai juos nupurčiau.

— Štai ir viskas, — tariau.

Ji įsėdo į mašiną ir nuvažiavo.

Vaikystėje psichologė man kartą pasakė dalyką, kurio niekad nepamiršiu. Seanso pabaigoj, lyg perkūnas iš giedro dangaus, ji tarė: „Liv, jei tave sugautų naciai ir įkištų į koncentracijos stovyklą, tu vis tiek išgyventum“. „Kaip?“ — paklausiau aš. „Nagi sugalvotum, kaip jiems pasitarnauti“. Ji man tai sakė prieš penkiolika metų, bet aš visą laiką nešiojau jos žodžius atminty.

Kaip tik tada pro šalį praėjo Valašenko su savo purpurine fetrine skrybėle. Pamačiusi mane stabtelėjo.

— Labas, Liv, — pasisveikino.

— Sveika, Valašenko, — atsakiau. Ji atrodė senstelėjusi ir pavargusi, panaši į kupranugarį. Akys buvo išsprogusios, o oda kažkokia stora. Plaukai tokie, lyg aš būčiau juos kirpus. Pasijutau taip nejaukiai, kad negalėjau į ją net akių pakelti.

— Puikiai atrodei.

— Na, ne kokie mano reikalai, bet šiaip ne taip gavau licenciją ir dabar einu sudaryti pirmo išskirtinio sandorio. Jei tuojau pat neprasimanysiu pinigų, nežinau, kaip išgyvensiu. — Mačiau, kad ji vis dar su vienu kontaktiniu lėšiu.

— Gal šeima galėtų tau padėti.

— Cha, šeima man niekada nepadės. Mano tėvai chasi-dai. Jie mane palaidojo, kai tapau modeliu. Jiems aš mirusi jau trisdešimt penkerius metus.

— Gal kitą savaitę nueinam drauge papietauti? — pakviečiau.

— Mielai. Šiame versle tu vienintelė tokia maloni. — Ji pasilenkusi pakštelėjo man į skruostą ir nuėjo prie Džiuljetos namo. Aš tebelaikiau rankoje išskirtinio pardavimo sutartį. Mačiau, kaip ji paspaudė durų skambutį ir pasitaisė skrybėlę priešais durų stiklą. Paskui paskambino dar kartą ir kantriai laukė atsakymo. Paskambinusi trečią kartą, greitai apsisuko ir nuėjo.

Žinojau, kad pasielgiau teisingai. Aš susidorosiu su šiuo darbu daug šauniau negu Valašenko. Parduodama butą, turiu likti ištikima jo savininkei. Jei ji ryžosi padaryti didžiausią klaidą gyvenime ir jį parduoti, tuomet aš bent jau padėsiu susižerti kuo daugiau pinigų. Paskatinta pelnyto pasitikėjimo ir atsakomybės, paspartinau žingsnį.

Gavusi išskirtinę buto pardavimo teisę, skriejau gatve kaip vėjas. Norėjau kuo greičiau grįžti į kontorą. Žmonės man maišėsi po kojom. Visi stumdė mane pečiais. Niujorko gyvenimo tempas taip sulėtėjo, kad kone sustojo vietoje. Norėjau gyventi mieste, kur žmonės juda žymiai greičiau. Gal reiktų persikelti į Honkongą, kur vyrai nešlitinėja po kabinetus ir neapkalbinėja moterų, apsikabinę sterblėj krepšinio kamuolį.

Grįžusi į kontorą, radau kabinete Lorną, sėdinčią prie savo stalo ir rūkančią kvaišalų cigaretę. Neįsivaizduojamas neprofesionalumas — sėdi sau kabinete ir traukia dūmą!

— Kažkas čia dvokia, — tariau.

— Žinau. Kas tai galėtų būti? — paklausė Lorna.

— Ogi tavo žolė, — atrėžiau.

— Mano žolė kaip tik užgožia šitą smarvę.

— Lorna, kaip manai, kiek galėtų kainuoti dviejų kambarių butas viršutiniame aukšte su nebaigta įrengti terasa ant stogo Liberti gatvėje?

— Kiek kvadratų?

— Šimtas keturiasdešimt penki.

— Na, sakykim, šimtas penkiasdešimt. O komunaliniai mokesčiai?

— Gana dideli, — atsakiau, lyg viską būčiau kuo puikiausiai apgalvojusi. — Du tūkstančiai du šimtai per mėnesį.

— O kodėl manęs klausi?

— Tiesiog įdomu, ir tiek.

— Aš tau ne auklė, imk ir pati paskaičiuok.

— Paieškosiu kompiuteryje. Lorna nusijuokė.

— Čia tai geras. Ieško kompiuteryje siūlomų variantų! Net juokinga. Kaip manai, kur tu dirbi — *Corcoran*?- Dauguma kompanijų, kaip *Corcoran*, *Halstead*, *Feathered Nest*, *Smoother Transitions* ar *Douglas Elliman* agentūra kompiuteryje spausdindavo tūkstančius siūlomų variantų. Pasirodo, Deil kompiuteryje buvo viena vienintelė programa, kuri mokė, kaip naudotis pele.

Vėl suskambo telefonas ir šįkart Lorna spėjo pačiuoti ragelį. Skambino Deil iš Venecijos.

— Taip, taip, sveikutė, — tarė Lorna. — Ar negalėtum pasakyti savo mielajai naujajai samdinei, kad aš nesirengiu dirbti jai skirtų darbų?

— Ir paklausk, kas ją dabar pavaduoja, — priminiau.

— Ką paskyrei atsakinga už kontorą, Deil: mane ar savo naująją meilužę? Aišku. Ką gi, negaliu visą dieną pliuropiti su tavim telefonu, nes reikia nors kiek ir savo darbų padaryti, kad ateity galėčiau trankytis po Italiją ir tuščiai leisti laiką kaip tu, — išpyškino ji ir trenkė ragelį. Paskutinį kartą truktelėjo žolės, užsimetė kuprinaitę ant pečių ir patraukė durų link.

— Na ir kaip? — paklausiau.

— Mes abi paskirtos atsakingom, — drėbė ji, paskui save užtrenkdama duris.

Kažkodėl Lorna man pradėjo patikti. Gal net labiau už Violetą. Bent jau Lorna atvira. Jos pagieža mane guodė ir ramino, lyg namie iš virtuvės čiaupo pliaupiantis rudas vanduo. Žinai, kad jis nešvarus, ir nekvaršini dėl to sau galvos.

Man net kilo noras parodyti jai savo pistoletą.

Vos tik ji išėjo, Deil vėl paskambino.

— Kaip gyvuoji? — paklausė.

— Maniau, kad atsakinga už kontorą paskyrei mane, Deil.

— Aišku, tave. Tik negalėjau to sakyti Lornai. Ji daug seniau už tave dirba. Ar negali būti bent kiek nuovokesnė?

— Man nusispjaut, — atrėžiau.

— Ar manęs nepasiilgai? — paklausė. Nieko neatsakiau. — Juokauju, — kalbėjo ji. — Mudvi su Hari nuostabiai leidžiam laiką. Kaip verslas?

— Turiu tau gerą naujieną! — pasigyriau. Papasakojau apie savo išskirtinę teisę į parduodamą butą. — Man reikėtų tavo pagalbos.

— Šaunumėlis! — Ir tyliai balsu pridūrė, — Liv, kaip gaila, kad tavęs nėra šalia. Tu kaip karalienė, kuri viską paverčia auksu.

— Ir man, — atsakiau. — Beje, karalienė buvo sniego, o auksu viską vertė karalius Midas. Žinai, kalbu apie šimto keturiasdešimt penkių kvadratų...

— Aš rimtai, atlėk į Veneciją. Hari tuoj skris namo, liktume tik mudvi.

— Tau juk reikia, kad aš sėdėčiau čia ir tvarkyčiau kontoros reikalus, — atšoviau. — Noriu paklausti, kokią kainą nustatyti už tą butą.

— Aš už viską sumokėsiu. Venecijoje taip gražu. *Bella. Bella.* — Supratau, kad ji man nepagelbės. — Klausyk, pupyte, man regis, aš tave įsimylėjau. — O, ne, pagalvojau. — Na va, ir pasakiau.

— Deil, aš ne lesbietė, — atkirtau.

— Žinau, žinau, — tarė ji.

— Esu tiesi ir paprasta. — Ir nupiešiau tiesią liniją savo užrašų sąsiuvinį.

— Žinau.

— Man malonu. Labai malonu, — atsakiau. — Gerbiu tave kaip puikią verslininkę.

— Žinau, kad gali gauti ką panorėjusi, — pyktelėjo ji. — Parsivežtum tikrą saldainiuką,

suraitytum kokį žilstelėjusį italą.

— Tai dabar mane išvysi lauk? -juokais paklausiau.

— O kam vyt lauk? Aš tave myliu, — atšovė ji ir padėjo ragelį.

Sėdėjau už stalo susigūžusi į kamuoliuką. Jaučiau, kad mane netrukus išmes. Visos išskirtinės pardavimo teisės nublanko prieš pokalbį telefonu su Deil. Visaip stengiausi išmesti iš galvos Deil ir galvoti tik apie pirmą vakarą, kai mudu su Endrium saugosim šunis.

Kaip tik tada jis paskambino.

— Ar atlėksi pas mane? — paklausė.

— Taip, — atsakiau. Staiga sutrikau. Maniau, kad jau seniai nutarta ir nuspręsta. — Gal nenori, kad ateičiau?

— Dar ir kaip noriu. Tik pamaniau, kad persigalvojai, nes triskart tau skambinau, palikau žinutes, bet tu man neatsakei.

Mane suėmė juokas.

— Lorna žinučių neperdavinėja, — paaiškinau. Teks paprašyti Deil leisti įsivesti balso paštą. Pamačiau tris lapelius su užrašu *Kol jūsų nebuvo darbe*, kuriuos ant mano stalo buvo numetusi Lorna. Ant pirmo buvo užrašyta „Aš tau ne sekretorė“. Ant antro — „Tavo bernas tikras mulkis“, ir ant trečio — „Susitvarkyk gyvenimą“.

— Skubėk namo, — paragino jis. — Mes su mažylėm tavęs jau laukiam.

— Koks adresas? — paklausiau.

Jis man davė Sedartono namo, esančio Dešimtojoje ir Universiteto gatvėje, adresą ir liepė greičiau dūmti namo.

— Negaliu sulaukti ryto, kada galėsiu atsibusti šalia tavęs, — tarė jis.

Visą kelią į Universiteto rūmus galvojau apie seksą. Šįryt jau mylėjausi. Aš vis dar jaučiau jį prie savęs, tarp savo kojų. Didžiavausi tuo kaip moteris savo drabužine, kur įkėlusi koją ji pasijunta turtingesnė, moteriškesnė, rafinuotesnė, nors čia buvo įžengęs gal tik vienas kitas svetimas žmogus. Jaučiau, kad atrodau visiškai kitaip, nes visi gatvės elgetos ar padorūs vyrai juodais džipais ir pro langus plyšaujančia muzika pagirdavo mano išvaizdą. Maniausi atrodanti gana vidutiniškai, bet Niujorko vyrai, regis, buvo visai kitokios nuomonės.

15.

Erdvus trijų miegamųjų butas geroje vietoje — skubėkite kreiptis

Endrius pasitiko mane prie durų su šunimis. Aprodė man butą, kuriame turėjome visą savaitę saugoti šunis. Atkėlė *Fisher-Price* apsauginius vartelius nuo vaikų, kad galėčiau įeiti į svetainę.

— Ar ji turi vaikūtį? — paklausiau.

— Varteliai šunims, — paaiškino jis. Įsitaisiau ant sofos, o šunys sušoko greta manęs. Jie baisiai džiūgavo, įleisti į kambarį.

— Kieno čia butas? — paklausiau. Gal Endrius turi po merginą kiekvienam Niujorko rajone?

— Mano draugės Lorenos.

— O kodėl saugai jos šunis? — paklausiau su dailiu klaustuku sakinio gale.

— Štai tą mažylę radau pamestą gatvėje, — kalbėjo jis. — Bet mano šuo Ajaksas su ja nesutarė, todėl Lorena sutiko pasiimti šunelį auginti, jei aš kartais pasaugosiu jos šunis. — Jis taip ir nepasakė, kas ji tokia.

Kambarys buvo užgrūstas aikštingais Salvadoro Dali stiliaus baldais. Stambios formos, aukšti atlošai, įmantrūs laikrodys. Aksominė sofa atrodė lyg ką tik pasiskolinta iš SoHo „Starbucks“ kavinės.

— Ji puikiai moka apstatyti butą, — tarė jis. Nieko ji nemoka, pamaniau sau. Nejau jis visą vakarą ketina žarstyti komplimentus šitai moteriai. — Nuostabus butas, tiesa? — paklausė jis. Visiškai ne, pagalvojau. Jis gi architektas, kaip gali teigti, kad butas puikus?

— Gal ir nieko, — atsakiau.

Miegamajame prie lovos stovėjo dviratis-treniruoklis. Įsivaizdavau, kad jo draugė aukšta ir liekna, mina dviratį per reklamos pertraukėles.

Endrius parvertė mane aukštiekninką ant lovos ir užgriuvo ant viršaus.

— Maniau, kad eisime į miestą pavakarieniauti ir atšvęsti mano naujo sandorio, — tariau jam.

— Mes jau švenčiam. Sveikinu, — sušnibždėjo man į ausį. — Aš tavim didžiuojuos. — Nemėgstu, kai vyrai man sako, kad manim didžiuojasi. Jis manęs net nepažįsta. Didžiuotis galėtų, jei būtų prisidėjęs prie mano sėkmės. O juk nenešiojo manęs iščiose devynis mėnesius ir neišleido į mokslus koledže. Žiūrėk, dar ims ir užsigeis dalies mano komisinių.

— Šiandien labai tavęs pasiilgau, — prisipažino.

— Ar nusipirkai gumyčių? — paklausiau.

— Manau, kad jų čia turėtų būti į valias. — Jis ištiesė virš mano galvos ranką ir, atidares mažą stalčiuką lovos galvūgaly, ištraukė prezervatyvą.

— Gal jau spėjai pasirausti ir jos baltinių stalčiuje?

— Žinoma, — atšovė jis. — Aš juk vyras, Liv. Negi pasilikęs vienas moters namuose nekyštelsiu nosies į jos nešvarių apatinių pintinę?

— Kaip sakei — nešvarių apatinių pintinę? — paklausiau. Jis nusijuokė. — Ir kaip?

— Ogi labai gražūs, — tarė jis.

— Šilkiniai?

— Ne, medvilniniai, bet labai patrauklūs. — Medvilniniai tai jau nebus gražūs, pagalvojau. Aš nešioju tik šilkinčius.

Didžiausias iš šunų palindo po lova.

Staiga supratau, kodėl man nėra taip smagu su Endriumi saugoti šunis, kaip įsivaizdavau. Ogi esame ne jo bute. Gulime ne jo lovoj. Ir šie šunys — ne jo. Apie žmogų daug sužinai apžiūrinėdamas jo butą. Matai jo žurnalus ir neplautus indus kriauklėje. Žiūri, ar jis pasikloja lovą, ar ne, ir ar turi „Brita“ vandens filtrą. Matai, kokių muilu prausiasi — *Dial ar Dove*. Apžiūri jo kompaktus, knygas, sausų pusryčių dribsnius, kompiuterio monitoriaus užsklandėlę, pasidomi, ar turi įsirėminęs savo mamos nuotrauką.

Mano darbas buvo kiekvieną dieną apžiūrinėti svetimus butus. Geriau pažinojau svetimų

žmonių butus ir šunis negu Endriaus. Kol išėsiu į pensiją, veikiausiai būsiu pamačiusi visus Niujorko butus, išskyrus Endriaus. Iki galo žmogaus nepažinsi tol, kol nepamatysi, kaip ir kur jis gyvena.

Apie Endriaus butą žinojau vienintelį dalyką — kad jis turi didžiulį senelio dovanotą laikrodį. Kai kalbėdavom telefonu, girdėdavau, kaip jis muša valandas. Bet kur? Svetainėje, valgomajame, koridoriuje ar fojė? Nujaučiau, kad kažkur netoli virtuvės. Įdomu, kam jis priklauso — jam ar jo merginai? Įsivaizdavau laikrodį didelį, rudą su romėniškais skaitmenimis. Bet man dideli senoviniai laikrodžiai nepatiko. Neįsivaizdavau nieko liūdnescio bute. Ar nebūtų geriau tiesiog pasikabinti užrašą „Laikas nenumaldomai bėga. Su kiekviena sekunde vis greičiau artėjate prie kapo duobės, bet šis laikrodis pragyvens gerokai ilgiau už jus“.

Jis nutraukė nuo manęs drabužius, o aš gulėjau vangi ir suglebusi. Užsimovęs savo draugės Lorenos prezervatyvą, įlindo į mane.

— Endriau, kur stovi tavo senovinis laikrodis?

— Tavo pypsytėj, — atrėžė jis. — Lygiai dvyliką pradės mušti.

— Aš visai rimtai, kur jis?

— Nežinau, atrodo, koridoriuj prie virtuvės. — Jis giliai įsirežė į mane. — Prašau negalvoti apie senienas, — paprašė.

Staiga prisiminiau nekilnojamojo turto terminą „įteisinimas, palikimas“. Žmogui suteikiama teisė ir toliau senąja tvarka naudotis gyvenamuoju plotu net tada, kai pasikeičia įstatymas ar nuostatos. Žmogus gali gyventi studentų bendrabutyje, net jei jis neturi universiteto baigimo diplomo. Galima teisėtai gyventi name, kurio kiti butai yra nuomojami. Jeigu žmogus turėjo dokumentais patvirtintą šiltnamį ant stogo, tai išėjus naujam įstatymui, draudžiančiam šiltnamių įrengimą, jam gali būti suteikta išimtinė teisė turėti šiltnamį. Žmonės nuolat ieško kelių, kaip įsitvirtinti vienoj ar kitoj vietoj. Endrius jau turi teisėtą draugę. Jei mudu su Endrium kada nors susituoksime, jo draugė galės išsireikalausti teisę susirangyti lovoj šalia mūsų.

Endrius pasiekė orgazmą, gulėdamas ant manęs. Šuo išlindo iš po lovos ir nubidzeno į kitą kambarį.

— Tu skleidi keistus garsus, kai patiri orgazmą, — tarė jis.

— Aš jo dar nepatyriau, — paprieštaravau.

— Patyrei.

— Nepatyriau. Nebuvau net arti jo.

— Ne, patyrei, o kai tau buvo gera, šaukei „*Oi, vei!*“

— Visų pirma, jokio orgazmo nepatyriau, o antra — niekada nesakau nei *oi*, nei *vei*. Gyvenime tokių žodžių nevartoju.

— Bet pasakei *oi*. Gal ir nesakei *vei*, bet *oi* tai tikrai, net kelis kartus. — Jis pamėgdžiojo seną žydę, patiriančią orgazmą. „*Oi... Oi... Oi, vei!*“

— Jokio *oi* aš nesakiau.

— Nesidrovėk. Man patinka viskas, ką sakai. Tavas *oi* man iš tiesų labai patiko. Tu nuostabi žydė.

— Nedrįsk manęs daugiau taip vadinti, — supykau.

— Kodėl? — nustebo jis.

Dar niekas nėra manęs pavadinęs žyde. Aš visai nepanaši į žydę. Taksi vairuotojai mane laikė indėne ar itale. Man staiga toptelėjo, kad Endrius — pirmas mano gyvenime artimiaus pažintas žydas. Man patiko, kad jis žydas. Jam jaučiau išskirtinį artumą. Mes buvom lyg chasidų porelė, kuri po santuokinės ištikimybės įžadų pirmą kartą pagaliau paliekama kambaryje viena. Jaučiausi tarsi pirmą kartą. Tarsi būčiau pasismeigusi ant jo kaip kebabas ant iešmo.

Jis pasirėmė galvą ant alkūnės ir glostė pirštu man antakius.

Gulėjom suglaudę veidus, ir aš pajutau, kad įsimylėjau jo išvaizdą. Jis tikrai nebuvo toks atgrasus, kaip man atrodė anksčiau. Jo skruostai nebeatrodė tokie žydiškai platūs, tarsi juos nuolat būtų spaudusi senelės nematoma ranka. Man jie atrodė patrauklūs ir gardūs lyg prinokę vaisiai — rodos, imsi ir atsikąsi. Jo žvilgsnis buvo tai išgąstingas, tai pavargęs, tai nusiminęs, tai laimingas.

Kakta — protinga. Plaukai — lyg suaugusio ir labai atsakingo žmogaus. O lūpos tiesiog kaustė mano žvilgsnį, kai jis žydiškai tardavo *oi*.

— Ar tu *mensch*? — paklausiau. Vaikystėje psichologė man patarė užaugus tekėti tik už *mensch* vaikino. Iš pradžių maniau, kad tai tautybė, kaip menonitai, švedai ar kalifor-niečiai. Parėjusi namo išsitraukiau atlasą ir paprašiau tėčio parodyti, kur gyvena *mensch*. — Aukštutiniam Vest Saide, — atšovė tėtis.

— Ne, aš ne *mensch*, — atsakė Endrius šypsodamasis.

— O gal taip?

— Žinai ką? Aš nebevadinsiu tavęs žydaite, jeigu tu manęs nevadinsi *mensch*.

— *Mensch* — geras žodis, — tariau. — Kaip manai, ką jis reiškia?

— Ogi bailį. Skystablauzdį, minkštakiaušį.

— Jis reiškia šeimos vyrą.

Endrius išsitraukė dar vieną gumytę ir vėl užlipo ant manęs. Mudu ilgai dulkinomės, o jis visą laiką kramtė man ausį. Šįkart jau nebegalvojau apie nekilnojamąjį turtą, o tik apie *mensch*, kuris darbavosi manyje.

Paskui prisiminiau vieną nuotyki, kai kartą stovėjau eilėje pašte nusipirkti meilės pašto ženklų kvietimams į mano vestuves. Iš visų pasiruošimo vestuvėms darbų man buvo patikėtas tik šitas — nupirkti meilės pašto ženklų. Sis darbas man pasirodė reikšmingesnis net už įžadus, dokumentus ar vestuvinius žiedus. Belaukiant eilėje į mane atsisuko kažkoks vyriškis ir nusišypsojo. Aš jam atsakiau šypsena. Eilė lėtai judėjo į priekį, jis stovėjo per kelis žmones prieky manęs, bet mes nesiliovėm šypsojėsi vienas kitam. Aš mylėjau savo sužadėtinį, atėjau nusipirkti pašto ženklų, bet vieną akimirką pagalvojau, kad imčiau, priečiau prie to vyro ir mes abu laimingi išeitume iš pašto, palikę meilės pašto ženklus vėlesnei progai.

Prie pašto tarnautojo langelio priėjo senyva moteriškaitė ir paklausė:

— Kiek kainuoja išsiųsti laišką?

— Tiek pat, kiek praeitą mėnesį, — atkirto tarnautojas. — Ar šį kartą pirksite daugiau negu vieną pašto ženklą?

— Ne, — atsakė moteris. — Nežinau, kiek man dar liko gyventi. — Staiga man gyvenimas pasirodė toks trumpas, kad lioviausi šypsotis tam žaviam vyrui ir susimąščiau. Aš juk myliu Džeką ir gal apsiribosiu tik juo, nes tikrai nežinia, kiek man liko gyventi.

Bet mano santuoką ištiko ankstyva mirtis, ir aš ją gerokai pergyvenau. Dabar esu su Endriumi, o jis tikras *mensch*. Jis padėjo man pasiekti orgazmą. Atidžiai klausiausi, kokius ištarsiu garsus. Dar niekada nebuvau taip suartėjusi su žmogum. Atlošiau galvą, išplėšiau jam iš burnos savo ausį ir įsikniaubusi jam į krūtinę pradėjau verkti.

— Ko dabar verki? — patenkintas paklausė jis.

Aš ir pati nežinojau. Gal dėl palengvėjimo, kad leidausi jo dulkinama. O gal dėl įtampos. Vaikystėje man psichologė aiškino, kad visi žmonės verkia skirtingai, kaip kad nebūna dviejų vienodų snaigių.

— Oi, Gevalt, — tariau.

— Neprisimenu, kada paskutinį kartą taip šauniai dulki-nausi. Net du kartus iš eilės.

— Tu tikras *mensch*, — pagyriau. Man iš akių sruvo ašaros. — Turbūt jau eisiu namo.

— Maldauju, pasilik šiąnakt su manim, Liv. Pasilik pas mane visą savaitę.

Mudu išvedėm pasivaikščioti šunis ir atsisėdom ant suoliuko šunų vedžiojimo aikštelėje Vašingtono aikštės parke, susikibę už rankų ir iš didelio butelio gurkšnodami vandenį.

16.

Žemiau nullo

Rytą į darbą atskubėjau pirma ir išklausiau visus pranešimus autoatsakiklyje. Vienas buvo Lornai. Užsirašiau informaciją ir ištryniau žinutes.

— Koks ten mulkis tau vakar visą dieną skambino? — atėjusi paklausė ji. — Gal tavo vaikinai? — Jos balse skambėjo pasibjaurėjimas.

Nejau ji trokšta paplepėti apie vaikus?

— Galbūt, — atsakiau.

— Noriu dūmo, — tarė ji. — Vakara aplankiau ligoninėje savo draugą Mario. Jam beliko tik trys limfocitai, tai dabar kabinėjasi prie visų seselių, maigo, gnaibo — neatstoja. Staiga prabudo meilė merginoms. AIDS pakeitė jo orientaciją. Pagaliau atrastas vaistas nuo homoseksualumo — silpnaprotystė. Jis pamiršo esąs gėjus. Ačiū Dievui, išgijo. — Ji nusijuokė. — Kai gerai pagalvoji, tai ir juokas nebeima. Jo draugas žaliuoja iš pykčio.

— Keista, — tariau. Lorna nuolatos visiems aiškino, kiek kam dar likę limfocitų.

— Tai ką jis veikia? — paklausė Lorna. — Kas?

— Draugelis, su kuriuo susitikinėji. — Moterys, kad ir kaip smarkiai viena kitos nekęstų, visada mielai liežuvauja apie savo meilužius.

— Jis gyvena su moterimi, — atsakiau.

— Tai kas? — Ji išsitraukė iš pakelio cigaretę ir prisidėgė. Nusprendžiau nekreipti dėmesio į jos rūkymą.

— Toks jis man ir draugas. Turbūt daugiau nebesusiti-kinėsiu.

— Bet jis nevedęs, — priminė ji. — Kam rūpi, kad gyvena su kažkokia puskvaile. Ji gi sandorių nesudarinėja. Šiaip ar taip, visi vyrai gėjai.

— Manai, kad verta su juo susitikinėti? — paklausiau.

— Iš kur man žinoti? Mokyklos laikais jau seniai pamiršau. Ko tavo ausis tokia sutinusi?

— Po sekso, — atsakiau.

— Jis dulkina tave į ausį? Pasakyk, kad kiša ne į tą skylę. O gal jo pimpalas toks mažas, kad geriausiai telpa ausy?

— Ei, Lorna, tau žinutė, — tariau jai ir iškėliau lapelį kaip sausainį šuniui.

— Na ir kas?

— Ogi tas, kad siūlau sandorio. Perduosiu tau skirtas žinutes, jei tu užrašinėsi manąsias.

— Žinai, Liv, mes dirbam nekilnojamojo turto agentūroje, o ne kokioje šeimininėje *Hallmark* parduotuvėje. Mes ne flo-ristės, dėl Dievo meilės, o brokerės. Čia tau ne kokia visuomeninė organizacija. Kur, tavo galva, dirbi? Prekiaujam ne vaikiškais žaisliukais, o Manheteno nekilnojamojo turto.

— Tai kaip mano pasiūlymas?

— Gerai, — sutiko ji ir aš padėjau jai ant stalo raštelį, kruopščiai išlyginusi jį delnu.

Tada paskambinau į visas centre esančias nekilnojamojo turto firmas ir pristačiau savo išskirtinę teisę į parduodamą butą. Nekilnojamojo turto mokykloje mus mokė apie sudėtinius sąrašus. Buvo tokia Centro Brokerių Asociacija. Ten reikalaujama dalytis savo surinktais parduodamų butų variantais. Aš galėjau pasiūlyti kitai brokerei ir jos klientei savo variantą, ir jei jos klientė jį nupirktų, mes abi su bro-kere perpus pasidalytume šešis procentus komisinių. Taip pat galėjau savo klientams siūlyti jų turimus variantus. Tai buvo vadinama bendrabrokeriavimu. Niekas nebuvo girdėjęs apie tokią *Deil Kilpatrik Nekilnojamojo Turto Galeriją*, bet aš vis tiek papasakojau apie savo siūlomą parduoti butą net keliolikai sekretorių ir palikau joms savo telefono bei fakso numerius.

Per valandą paskambino net septyniolika brokerių ir susitarė dėl laiko, kada galima atvesti klientus apžiūrėti buto. Mano darbo kalendoriaus puslapiai ėmė pildytis. Pasipylė faksai su jų

siūlomų butų planais bei aprašymais. Visom keturiom kibau į darbą.

Atsisėdau už savo stalo ir pradėjau galvoti antraštę savo pirmajam skelbimui į *New York Times*. „Finans. raj. Puikus vaizdas/Mano gyvenimo butas/185 kv. m. + stogo terasa, atskiras laiškų išsiuntimo vamzdis, nepakartojamas dušas“, — prisirašiau pilną bloknoto lapą. Priėjo Lorna ir pažvelgė. Ji išbraukė žodžius „Finans. raj.“ ir įrašė „Tribeka“.

— Atskiras laiškų išsiuntimo vamzdis? Kokia čia nesąmonė? — nustebo ji.

Aš jį išbraukiau.

— Ačiū, — padėkojau.

— Nėr už ką... Uždėk ledo ant ausies. Na va, aš dar ir seselė, — drėbtelėjo eidama pro duris. Išsisegiau segtukus ir leidau plaukams kristi ant ausų. Tada paskambinau Nojui Baušui.

— Turiu gerų žinių, — tariau jam ir pridūriau, kad jiems suteikiama teisė pirmiems apžiūrėti butą.

— Kur tas butas? — paklausė jis apsidžiaugęs.

— Liberti gatvėje.

— Liberti gatvėje? — pakartojo jis, tarsi būčiau davus adresą kokios lūšnos Niu Džersyje, o ne prabangaus namo miesto centre. — O kur ji yra? — dar paklausė. Jaučiau, kaip nuo intensyvaus mąstymo kaista jo smegenėlės.

— Pietinėj Tribekoj, — atsakiau. — Tribekoj yra „Nobu“.

— Žinau, bet Liberti gatvė gerokai piečiau.

— Per kelis kvartalus piečiau nuo „Nobu“.

— Ar ten važinėja taksi?

— Žinoma. Rinka sparčiai plečiasi į pietus, — paaiškinau. Žodį *rinka* ištariau vos ne kaip *čigonų taboras*.

Mudu gal keturiasdešimt penkias minutes ginčijomės, ar Liberti gatvė tikrai yra Tribekoje.

— Tai Tribekos-Volstrito riba, — galiausiai nusileidau.

— Jei butas būtų bent per keliolika kvartalų į šiaurę, būtų visai neblogai.

— Na, buto aš jums į kitą vietą neperkelsiu, — atrėžiau lyg mažam nepaklusniam vaikui. —

Bet jis nuostabiame name.

— Bet ne Tribekoj.

— Tai kur tada, po galais? — nebeapsikentusi supykau.

— Kinų kvartalo ir Sant Strito sankirtoje, — tarė jis.

Tą akimirką taip supykau ant Nojaus Baušo, kad prisiekiau niekada neleisti jam nė kojos įkelti į tą butą. Man net bloga darėsi pagalvojus, kad jis sėdės trečiajame miegamajame ir rašys savo kvailus folkneriškus apsakymus, skersakiuodamas į lietvamzdžių chimeras po kiekvieno arogantiškai išraiškingo sakinio trečiuoju asmeniu, paskui vėl delbs akis į senovinį bloknotą geltonais sutrintais lapais, nes jis pernelyg didis rašytojas, kad naudotųsi kompiuteriu ar kokia antikvarine dvidešimt šešių raidžių barškinimo mašinėle, o tada patenkintas atsiloš su visu odiniu krėslu, šis virs atgal, ir pats Baušas trenksis ant marmurinių mozaika išdėtų grindų ir prasiskels galvą.

— Na, jei nenorite pamatyti, tai ir nereikia, — atšoviau. — Tik norėjau jums suteikti puikią progą.

Iš septyniolikos agentų, kurie buvo užsirašę į susitikimą, atėjo keturiolika, du klientai susidomėjo ir pasiūlė kainą. Po kiekvieno aprodymo keičiau kainą, remdamasi kitų agentų nuomonėmis, kol pagaliau apsisistojau ties galutine septynių šimtų penkiasdešimt tūkstančių dolerių suma. Nesitikėjau, kad bus taip lengva; stovėjau prie durų, barškindama raktais ir žvilgčiojau į laikrodį, duodama suprasti, kad manęs dar laukia daugybė klientų.

Kai *Times* laikraštyje pasirodė mano skelbimas, paskambino net penkiasdešimt du pirkėjai ir visi teiravosi apie *Mano Svajonių Butą*. Tarp jų buvo ir Nojus Baušas.

— Kodėl anksčiau nieko nesakėt apie šitą butą? — paklausė jis.

— Sakiau. Kaip tik jo ir kviečiau jus pasižiūrėti, bet sakėte, kad jis Kinų kvartale.

— Na, vis tiek norėtume jį apžiūrėti.

— Apgailestauju, — atsakiau, — jau turiu keletą pasiūlymų jį pirkti. Galėjote būti pirmas, — pridūriau. — O gaila, — dar pridėjau. — Labai gaila, — nepašyktėjau užuojautos. — Beje, kaip kūryba? — pasidomėjau gailestingu balseliu.

— Normaliai, — atsakė jis tyliai, visai išsekęs.

Per savaitgalį aprodžiau butą žmonėms, kurie buvo atsiliepę į mano skelbimą laikraštyje bei nuosaviems klientams. Vienas vyras su sužadėtine pareiškė norą pirkti.

— Kiek jums metų? — paklausiau vyro. Man jis atrodė kokių šešiolikos.

— Dvidešimt šešeri, — atsakė šis ir padavė man vizitinę kortelę. Kompanijos *Solomon Brothers* vyresnysis viceprezidentas. Nuostabu! Į buto apžiūrą atėjo ir jo mama su tėčiu, ponai Zaisloftai, abu architektai, taip pat sužadėtinės tėvai ponai Midai, irgi architektai.

— Mano draugas taip pat architektas, — pasigyriau.

— Štai čia galėsiu išdėlioti savo kolekciją, — tarė sužadėtinė. Ji buvo siaubingai neišvaizdi.

— Šit kaip? Ką jūs kolekcionuojate? — paklausiau nutaisiusi begalinio susidomėjimo kupiną veidą, koku sėdėdavau per verslo vakarienę su savo vyru. Afrikos indėnų kaukes? Tibetiečių kilimus? Graikų urnas?

— Sniego kupolus, — atsakė ji išdidžiai. — Turiu jų per tūkstantį.

— Fantastika! — suspigau net suplodama rankomis. Tūkstantis sniego kupolėlių užgriozdins mano butą. Pasigailėjau paklaususi.

— Reikės įsigyti permatomą šaldytuvą, — aiškino ji, — su sukamomis lentynomis, kaip pyragėlių vitrinos greito maisto užkandinėse.

Džiuljetos šaldytuvas buvo dar visai geras. Kas norėtų rytą atsibudęs gaudyti pieno pakelį ant besisukančios šaldytuvo lentynos? Mano šaldytuvas apskritai neveikė. Jame buvo tamsu kaip Hovo urvuose. Jis buvo didelis, užapvalintais kampais, kaip Meilės autobusiukas iš aštunto dešimtmečio kino filmų. Galiausiai jis man taip įkyrėjo, kad sugrūdau į jį savo batus. Ant viršutinių lentynų įsitaisė batai, ant apatinės — megztiniai, kojinės — pieno produktams ir prieskoniams skirtose lentynėlėse duryse, liemenėlės ir kelnaitės — mėsos ir daržovių stalčiuose. Saldymo kamera dar šiaip taip veikė, todėl visas šaldytuvas buvo puikus šaldiklio/ drabužių spintos derinys.

Pradėjau pastebėti, kad žmonės šiame versle labai daug dėmesio skiria šaldytuvams. Geras šaldytuvas buvo svarbesnis už komunalinius mokesčius, lubų aukštį ar kaimynystėje esančią mokyklą.

Architektų šeima pakvietė mane vakarienės į „Montrachet“ ir visą laiką džiaugsmingai kalbėjo apie naują butą. Moterų tualete ant tualetinio popieriaus skiautelės greitai paskaičiavau. Uždirbsiu visus šešis procentus komisinių, jeigu parduosiu butą šiems žmonėms, o ne kitos agentės atvestiems klientams. Verčiau pasidalysiu su Deil visus šešis procentus, o ne tris. Trisdešimt devynis tūkstančius dolerių pasidalijus su Deil, kiekvienai atitektų po devyniolika su puse tūkstančio. Negalėjau sulaukti, kada paskambinsiu Džiuljetai ir gausiu jos sutikimą, kad tuojau pat imčiausi tvarkyti dokumentų ir pateikti juos teisininkams bei namo valdybai.

Kai grįžau prie staliuko, padavėjas pasiūlė užsisakyti keptų karvelių. Nedaug trūko, ir būčiau užsisakiusi. Mano tėtis visada sakydavo: jei bijai žiurkių, imk vieną ir suvalgyk. Pagalvojau apie balandžius, kurie garsiai burkavo ventiliacijos šachtoje prie mano lango. Jeigu vieną suvalgyčiau, tai gal pakeisčiau savo požiūrį į juos, kai rytais jie mane žadins. Gal dabar, tapusi nekilnojamojo turto agente, jau galėčiau prisiversti sušveisti keptą karvelį. Visi brokeriai, pramynę netrumpą erškėčių kelią, galėtų sušveisti bent po vieną savo miesto simbolį.

— Na? — paklausė padavėjas. Aš užspringau raudonojo vyno gurkšniu ir apipurškiau baltą staltiesę. — Oi, atsiprašau, — tariau.

Visi gailiai sužiuro į mane. Devyniolika su puse tūkstančio, pagalvojau. Aš visgi pabūgau ir užsisakiau kepsnį. Ir dar pagalvojau, ar Endrius jau pavadžiojo šunis.

— Už Liv, — ponas Midas, merginos tėvas, pakėlė taurę vyno. — Ačiū jai už tai, kad surado mūsų vaikams nuostabų butą. — Ir mes visi pakėlėme taures.

— Ačiū, — padėkojau. Tikėjausi, kad nieko blogo neatsitiks, kad šitas butas nesuplėškės iki

pamatų, kaip anas.

— O dabar turėsite parduoti mūsų butą, — tęsė jis. Ir jiedu su žmona susižvalgė.

— Kaip tai! — nustebo jų duktė.

— Mes norim parduoti savo butą ir nusipirkti namą, — tarė jis. — Norim suteikti Liv išskirtinę pardavimo teisę.

Šypsojasi ir vaidinau esanti rami bei išmananti savo darbą. Taigi trys sandoriai iš eilės. Štai kas vadinama seka, trigubu sandoriu ar kaip kitaip. Kad ir kaip būtų vadinama, svarbu, kad viską atlikusi gausiu net trejus komisinius. Man galvoje sukosi visi trys sandoriai kaip paveikslukai kaleidoskope. Jau įsivaizdavau, kokius pirksiu įkurtuvių krepšius. Prikrautus sniego kupolų ir *Dom Perignon* šampano butelių. Gal dar su mano pačios nuotrauka *Carder* rėmeliuose. Taip įsijaučiau, lyg pati būčiau tas įkurtuvių krepšys. Paprašiau padavėją įpilti man dar vyno. Lorna numirtų iš pavydo. Įsivaizduoju, kaip ištis jos veidas, kai išgirs apie tai.

— Ar jūsų firma parduoda ir privačius namus? — paklausė tėvas.

— Žinoma, — atsakiau. — Aš gerai išmanau privačių namų rinką. Galėčiau jums parodyti keletą puikių namukų.

Su privačiais namais buvau susipažinusi kuo puikiausiai. Mano vaikystės laikų psychologės kabinetas buvo privačiame name miesto centre. Aš pati turėjau Barbės namą. Per vienas Velykas buvau gavusi šokoladinį namuką iš vienos giminaitės, kuri manė, kad žydų vaikams negalima dovnoti Velykų zuikučių. Aštuntoje klasėje buvau pasilikusi pas Dareną Sulivaną jo tėvų name, mudu drybsojom ant jo tėvo lovos ir žiūrėjom jo tėvo porno filmų Šeriją „Sekso pasaulis“, skirtą tik suaugusiems, bet labai panašią į Serialą „Svajonių sala“. Mano gyvenimas bėgo tai viename, tai kitame privačiame name. Buvau tikra, kad apie juos viską išmanau.

Suvalgiusi apelsinų šerbeto su sausainiukais, apkabinau visus gatvėje prie „Montrachet“ durų ir atsisveikinau. Jaučiausi lyg šeimos narys. Mane apėmė palaimingai jaudinantis džiaugsmas, kokį išgyveni, kai ištekėjusi pasiryžti vadinti naujuosius tėvus tėčiu ir mama.

Kai nulėkiau į Sedartoną, Endrius manęs jau laukė, sėdėdamas virtuvėje už stalo ir srėbdamas iš dubenėlio kukurūzų dribsnius su sojų pienu.

Tai buvo mūsų paskutinis šunų saugojimo vakaras. Mane staiga apėmė paniška baimė, kad po šio vakaro galiu jo daugiau nebepamatyti. Neįsivaizdavau, kas gali atsitikti. Ar Endrius man dar paskambins iš virtuvės plaudamas indus, ar pakvies po darbo susitikti valandžiukei kitai? Įdomu, ar jis pasiilgo savo merginos? Ar jie kada nors mylisi ne namie, kai pasilieka svetur saugoti šunų? Ar ji išverda jam ko nors gardaus? Aš Endriui dar nieko neviriau. Šveičiau „Montrachet“ kepsnį, o jis tuo tarpu sotinosi dribsniais su netikru pilku sojų pienu.

— Kur buvai? — įitariai paklausė jis. Kaip jis drįsta pykti ant manęs, kai pats gyvena su kita moterim?

— Pardaviau butą ir klientai nusivedė mane į „Montrachet“ vakarienės.

— Ką ten valgei? — paklausė susiraukęs.

— Kepsnį.

— Kepsnį, — pakartojo jis taip, lyg būčiau laižiusi svetimo vyro pimpalą. — Spėju, kad rytoj suraitysi nemažą spirą.

— Kaip šlykštu, — pasibaisėjau. Man nepatiko vyrai, kurie kalba apie tuštinimąsi. — Ar šunis pavedžiojai?

— Taip. Jie irgi suraitė nemažai spirelių.

— Endriau, turiu pasiūlymą. Kam mums tūnoti čia, kai mano kišenėj raktai nuo daug geresnio buto? — tariau. — Ten taip gražu, noriu tau parodyti.

— Norėčiau pasilikti čia, — tarė jis.

— Eime, — įsikirtau jam į ranką ir ėmiau tempti. Pasakiau adresą Liberti gatvėje. — Sėsim į taksi ir nulėksim per dešimt minučių. Noriu tau parodyti terasą ant stogo.

— Sakau, kad ne, — jis atsistojo ir nuėjo į miegamąjį.

Aš nusekiau iš paskos. Staiga šitas butas su varteliais atitverta svetaine ir sterilia sportine

įranga man pasidarė nebepakenčiamas.

— Tada einu viena, — pasakiau.

— Ne, niekur tu neisi, — sulaikė jis mane. Parsivertęs ant lovos, sugriebė dantimis mano kairiąją ausį. Kiek galėdama įsirėmiau jam į pilvą sulenktu keliu. Smarkiai neužga-vau, bet jis tokioj padėty neišsilaikė ir drėbėsi aukštiekninkas, o aš sprukau iš po jo. Čiupau savo rankinę, sušukau jam: „Iki“, ir užuot laukusi lifto tekina pasileidau iš aštunto aukšto žemyn.

Skubėjau bergždžiai, nes jis, pasirodo, nė nesirengė manęs vyti. Gatvėje pasijutau kaip visiška idiotė. Senais gerais laikais, kai draugavau su vaikinais, tokios scenos būdavo gana dažnos. Puldama pro duris tikėdavausi, kad vyras mane vysis, apkabins, nors aš ir smarkiai priešinsiuosi, pabučiuos, be paliovos atsiprašinėdamas už viską, ką buvo man iškrėtęs. Bet dažniausiai pasėdėdavau ant suoliuko, pažliumbdavau, apsisukusi sugrįždavau pas tą, nuo kurio bėgau, ir rasdavau savo gražuolį skaniai parpiantį lovoje arba baigiantį valgyti restorane, žiūrintį filmą kino teatre su palaimingai ištiesta ant mano kėdės atlošo ranka.

Sustojau Sedartono namo tarpduryje spėliodama, ar nereikėtų apsigalvoti ir grįžti atgal. Buvo gaila palikti Endrių ir jo šunis. Ką čia vaidinu, pagalvojau. Dabar jis savo merginos tikrai nepaliks. Stovėjau po namo stogeliu ir nekantriai laukiau, ar jis neišbėgs manęs ieškoti. Vestibiulyje lifto durys atsidarė, bet niekas neišėjo. Prisiminiau liūdniausią savo vaikystės nuotykį — vidury nakties išėjau iš draugės namų, paskambinau tėvams, suvyniojau miegmaišį ir perrišau virvele.

O gal ir geriau, kad pastūmėjau Endrių į jo merginos glėbį. Aš juk nusipelniau geresnio. Nusipelniau vyro, kuris nekalbėtų apie kalnus šunų spirų, kuris bėgtų paskui mane, gyventų vienas nuosavam bute ir turėtų prisipirkęs savo prezervatyvų. Nusipelniau vyro, kuris nebūtų vedęs ir nesikandžiotų. Be to, nusipelniau ir šaldytuvo, kuris būtų prikraitas maisto, o ne drabužių. Ir dar nusipelniau tokio buto, kaip Džiuljetos.

Visą valandą ėjau, kol atsidūriau Liberti gatvėje. Beveik pačiame Bruklino. Atsirakinau Džiuljetos butą raktu, pažymėtu raidėmis MSB — „Mano Svajonių Butas“, užrašytomis ant siauros juostelės. Nekilnojamojo turto mokykloj išmokau niekada nerašyti ant raktų adreso.

Užžiebiau visas šviesas ir kaip sėkmės talismaną paliečiau laiškų išmetimo vamzdį. Paskambinau į savo autoatsakiklį, norėdama sužinoti, ar neskambino Endrius, bet žinučių nebuvo. Įėjau į drabužinę ir ėmiau vieną po kito atidarinėti sieninius stalčius. Viskas buvo tiesiog tobula. Nieko nuostabesnio nebuvau regėjusi. Džiuljeta buvo užsakiusi pas graverį specialius užrašus kiekvienam blauzdinių stalčiui — iki kulkšnių, iki kelių, su skeltuku. Apatinės kelnaitės buvo suskirstytos į stringus, bikinius ir dar kažkokius hipsterius¹. Marškinėliai buvo suskirstyti pagal iškirptę: į V formos, su dideliu kaklu ir ant petnešėlių. Buvo ir atskiras skyrius nešvariems skalbiniams. Tai būtų buvę Endriui kur pasiganyti.

Nusirengiau ir nuėjau į vonią. Pažvelgiau į dušo kabiną stiklinėmis sienomis. Ant stogvamzdžių chimėrų krito blausi šviesa nuo lempų, įtaisytų tarp ornamentais puoštų marmuro kolonų. Kitapus gatvės tuščias kontorų pastatas žaižaravo apšviestas ryškiomis, padrikai mirksinčiomis fluorescencinėmis šviesomis. Man patiko šitas dušas. Niekada nenusibostų čia maudytis.

Atsukau čiaupą ir drąsiai palindau po dušu. Atrodė, lyg šokčiau pro langą ir nekrisčiau. Prisiglaudžiau visu kūnu prie stiklinės sienos, kaip vaikas nosimi prie mokyklinio autobuso lango. Mano nosis, krūtys, pilvas ir gaktiplaukiai prisiplojo prie stiklo. Pasijutau lyg žmogus-voras ir prisi-verčiau pažvelgti žemyn. Gatvė buvo visiškai tuščia. Staiga prie namo privažiavo taksi, sustojo, iš jo iššoko šuo, paskui vyras ir dar vienas šuo. Tai buvo Endrius, persimetęs per petį savo kelionkrepšį, o jo balti sportbačiai švietė tamsoje.

Užvertęs galvą jis pasižiūrėjo į namą; aš atsiplėšiau nuo sienos ir išėjau iš dušo. Buvau tikra, kad jis nespėjo manęs pamatyti. Įdomu, ar prisimins, kad butas paskutiniame aukšte, ar žinos, kurį lauko durų mygtuką spausti. Pasiėmiau rankšluostį nuo lentynos, pažymėtos užrašu „Vonios rankšluosčiai“ ir įsisupau į jį. Apsivyniojau net du kartus.

¹ Hipsters — kelnės, aptempiančios klubus.

Endrius paskambino į lauko duris. Apsaugos sistemos ekrane pasirodė jo miela susivėlusi galva.

— Klausau, — atsiliepiu. — Kas ten?

— Atvažiuom pasiimti vienos tokios nevisprotės, — pasakė jis.

— Čia nėra jokių nevispročių, — atsakiau aš. Išgirdau į skambutį atsiliepiančių kitų kaimynų balsus. Jis tikriausiai spėjo paspausti visus iš eilės.

— Čia Fredas Freundas, — tarė jis.

— Jokio Fredo Freundo aš nepažįstu.

Jis paėmė ant rankų vieną šunį ir kyštelėjo jo snukį prie kameros.

— Štai koks piktas vilkšunis, — tarė jis. Aš nusijuokiau. Jis pats tikras piktas vilkšunis. Atrakinau jam duris ir laukiau susisiautusi rankšluosčiu, kol atsidarys liftas.

— Eikš, aprodysiu butą, — pakviečiau.

— Parodyk pirmiausia miegamąjį, — paprašė jis.

— Apžiūra prasideda čia, — tariau aš ir atidariau duris į Džiuljetos drabužinę. — Leiskite parodyti jums nešvarių skalbinių skyrių. — Vaikščiojau po visą butą, o Endrius sekė man iš paskos.

— Atspėk, kas stovės čia? — paklausiau, rodydama į tuščias lentynas valgomajame.

— Ir kas gi?

— Ogi tūkstantis sniego kupolų, — atsakiau.

— Kas, po galais, tas sniego kupolas? — nustebo jis. — Sniego gniūžtė ant pagaliuko?

— Negi nežinai, kas yra sniego kupolas? Rutulys su snaigėmis, — ir rankomis parodžiau, kaip jis purtomas. — Toks suvenyras.

— Kuriuos dalija oro uostuose? O Dieve šventas, — nusivylė jis. — Čia ir vieno būtų per akis.

Šunys įsitaisė ant sofos. Jiems ten patiko. Jie snaudė, o mudu su Endriumi užlipome įvijais laiptais į terasą ant stogo. Nuo jos atsivėrė nepakartojamas vaizdas. Jeigu Endrius būtų buvęs aklas, turbūt visą naktį būčiau pasakojusi, kas matyti nuo stogo. Jis nutraukė nuo manęs rankšluostį ir patiesė ant medinių lentų, kad galėtume atsigulti. Aš buvau nuoga.

— Man šalta, — tariau. Jis nusivilko savo megztinį, aš jį užsitempiau ir susirangiau šalia jo ant rankšluosčio. Gulėjom aukštiekninki ir žiūrėjom į skriejančius palydovus, sraigtasparnius bei auksinį angelą ant Municipaliteto rūmų. Tai buvo labai panašu į išvyką į gamtą.

Paskui sugrįžom į butą ir griuvom į Džiuljetos lovą. Vienas šuo įsitaisė kojūgaly, o kitas susirangė po ją.

— Žinai, jaučiuosi lyg savo namuose, — tariau.

— Dėl to, kad mes kartu.

O aš buvau įsitikinusi, kad dėl buto. Tai buvo pirma naktis, kai nesiilgėjau savo vyro buto.

— Negaliu patikėti, kad rytoj teks miegoti be tavęs, — sudejavo Endrius.

— Taip. Iš tiesų gaila, — atsainiai sutikau aš. — Pailsės mano ausų speneliai.

— Netrukus visą laiką būsimė kartu. Prižadu, — tarė jis.

— Taip, taip, — atsakiau.

Užmigau laukdama ryto, kai pamatysiu Endriaus veidą, jam įlipus į dušą.

Po trijų savaitžių iš medaus mėnesio grįžo Džiuljeta, ir mes pasirašėme jos buto pardavimo dokumentus. Ipotekos mokestis sutvarkytas, rekomendaciniai laišakai be priekaištų — abu pirkėjai, nors dar jauni, buvo baigę Harvardo universitetą, už juos laidavo tėvai, o aš parengiau kooperatyvo tarybai net dvylika dokumentų kopijų komplektų. Sudėjau juos į tviskančius žalius aplankus, kuriuos pati nupirkau, nes Deil kontoroje neradau nė vieno.

Buvo kiek nori peleninių ir visokių niekučių, dešimtys senovinių stiklinių sultims, šešto dešimtmečio maišyklių, bakelito radijo imtuvų, Tonio Robinso motyvacinių garsa-juosčių, begalė meno dirbinių iš sendaikčių turgaus, bet nė vieno voko ar dokumentų segtuvo.

Be to, dar turėjau rimtą pirkėją architektų butui už aštuonis šimtus tūkstančių dolerių su *Vulcan* virykle, dailiomis suveriamomis durimis, odiniais beisbolo pirštinės formos krėslais ir

dirbtinių medžių giraitė ant ratų, slepiančia tarnybinių išėjimą. Jiems labai patiko namas, kurį parodžiau Harisono gatvėje, kitapus Nepriklausomybės aikštės. Jei jie šito namo nepirktų, turėjau paruošusi sąrašuką dar keturiolikos namų, kuriuos būtinai ketinau jiems parodyti.

17.

E-I-K

Vieną vakarą Endrius paskambino man ir pareiškė smarkiai susipykęs su Džordan, todėl atvažiuojas nakvoti pas mane. Įžengęs į mano namus, tarė:

— Žinai, būtų neblogai, jei turėtum namie maisto.

— O kam? — paklausiau. Man pradėjo patikti, kad namie nėra ko valgyti. Turėjau pačią didžiausią pasaulyje virtuvę -visą Niujorką. Atlapojau langą ir persisvėriau į Makdugalo gatvę. — Ana ten pilna visokiausio maisto — kokio tik širdis geidžia.

— Norėjau pasakyti, kad man būtų labai malonu, jei ką nors pagamintum.

— Pavyzdžiui, ką?

— Kad ir sumuštinį su sūriu, dėl Dievo meilės. Be to, sutaupyčiau krūvą pinigų.

— Endriau, ar tik nesi šykštuolis? — paklausiau.

— Ne, aš tik manau, kad esu finansiškai taupus. Nuėjau į kulinarijos parduotuvę kitoj pusėj gatvės ir

nupirkau stiklainiuką *Hellmann* majonezo, pusę kepalą raikytos *Pepperidge Farm* baltos duonos, amerikietiško sūrio, supjaustyto skiltele, atskirai įvyniotom į celofaną, ir vieną didelį pomidorą. Sumokėjau keturiolika dolerių ir devyniasdešimt devynis centus. Parsinešusi maišelį su produktais namo, išdėliojau juos virtuvėje ant stalo. Atplėšusi gabalėlį popierinio rankšluosčio, patiesiau vietą lėkštės ir sutečiau Endriui sumuštinį su sūriu. Perpjoviau jį pusiau ir padaviau.

— Ačiū, — padėkojo.

— Nagi, papasakok apie savo barnį, — paprašiau. Įdomu, ar tik nebus pasakęs Džordan, kad ketina jį palikti. O gal ką nors papasakojo apie mane. Tai būtų nebloga pradžia pokalbiui kiaurą naktį. Dabar galėtume viską apmąstyti: kada jis jį paliks, ką jai pasakys, ką pasiims ir ką paliks jai. Vieną šunį tepasiima jis, o kitą tepalieka jai. Tepalieka ir senovinį laikrodį. Dar nuspręstume, kur jis dės savo drabužius. Teks man ištuštinti keletą lentynų. Be to, reikės padaryti vietos jo darbo stalui ir braižymo lentai.

— Kokį barnį? — nustebo jis.

— Nagi tavo su Džordan, — paaiškinau.

— Oi, neblogai apsisvaidėm. Jauna porėlė neseniai atsikraustė gyventi po mumis. Išeidamas mačiau juos koridoriuj — stovėjo ir drebėjo kaip epušės lapai.

— Jie girdėjo, kaip jūs vaidijotės? Endrius nusijuokė.

— Visas namas girdėjo, kaip mes barėmės. Mes tiesiog *šaukėm* viens ant kito.

-Tikrai? — nusistebėjau.

Jis pažiūrėjo į mane kaip į kokią kvailelę.

— Ar tau nėra tekę su kuo nors bartis? — Kažkodėl šita pastaba mane užgavo. Negi jis mano, kad aš nesugebu vaidytis? Man irgi yra tekę taip bartis, kad net kaimynai tirtėjo.

— Man regis, tau reikėtų tuojau pat iš ten išsikraustyti ir pereiti gyventi čia.

— Dėl vieno barnio nieks iš namų nebėga, Liv.

— Atleisk, — atsiprašiau. — Nežinojau, kad tai buvo jūsų pirmasis barnis. Man susidarė įspūdis, kad jūsų santykiai įtempti, o draugystė nelaiminga. Tokie sudėtingi santykiai.

Vaikystėje psichologė man aiškino, kad santykiai tarp mano tėvų gan prieiški.

„Ką tai reiškia?“ paklausiau jos. „Sakyk, Liv, — pradėjo ji, — jei tavo mama mirtų, kaip manai, kaip jaustųsi tėtis?“ „Gal būtų laimingas?“ — paklausiau. „Visiškai teisingai. O jei mirtų tavo tėtis, kaip, tavo manymu, jaustųsi mama?“ — paklausė ji vėl. „Irgi būtų laiminga?“ „Visiškai teisingai“, — atsakė ji.

— Čia ne draugystė, Liv, — tarė Endrius, — o *šūdystė*. Aš sakau, kad po vieno barnio kraustyti iš namų tikrai neverta. Tai ne taip paprasta. Duok man laiko. Būk man kantresnė, Liv. Man

reikia daugiau laiko negu kitiems. Tai sudėtingas procesas, ir bėgimas iš namų po vieno barnio nieko neišspręs.

Endrius pabaigė savo sumuštinį.

— Gal nori dar vieno? — paklausiau. Jis papurtė galvą. — Buvo labai gardu, — pagyrė.

Kadangi neturėjau normalaus šaldytuvo, sūrio, duonos ir majonezo likučius teko išmesti į šiukšlių dėžę. Bet pomidorą buvau supjausčiusi visą.

Atsiguliau į lovą kartu su juo.

— Norėčiau, kad viskas būtų kitaip, — tariau.

— Kaip kitaip?

— Norėčiau būti gerokai aukštesnė. Norėčiau negalvoti apie tai, kad tu miegi vienoj lovoj su savo drauge.

— Dažniausiai aš su ja nemiegu. Darbo kambary ant grindų turiu pasitiesęs čiužinį. — Endrius man beveik nieko nepasakojo apie Džordan. Apie ją žinojau tik tiek, kad yra vegetarė ir net nenešioja odinių drabužių. Pabandžius ją įsivaizduoti, man prieš akis iškildavo milžiniška suraukta kakta.

— Ar nemanai, kad esu per žema? — paklausiau.

— Man patinka žemos moterys.

— Vadinasi, aš tau atrodau žema?

— Ne, nesakyčiau, kad žema. Veikiau esi milžiniškas nykštukas.

— Ką gi, o tu įlendi į mano džinsus. — Taškas tavo naudai! — sutiko jis.

— Taškas mano naudai? — Visai neromantiška. Man nebuvo malonu girdėti tokius žodžius lovoje. — Kaip gerai, kad žmonės nesiskiria dėl vieno netinkamo žodžio, — pastebėjau.

18.

Prieškarinis perliukas -raudonų plytų namas

Kitą rytą sėdėjau kontoroje ir skaitinėjau *New York Times* nekilnojamojo turto skelbimus. Viena didžiausių miesto firmų „Corcoran Group“ buvo išspausdinusi reklamą per visą puslapį. Joje puikavosi pati Barbara Korkoran, paskutines dienas nėsčia, apsivilkusi kostiumėlį su trumpu sijonėliu. Veide švietė šypsena. Man ši nuotrauka atrodė radikalesnė už Demi Mur, nėsčią ir visiškai nuogą ant *Vanity Fair* viršelio. Sėkmingiausiai dirbanti moteris Niujorko nekilnojamojo turto versle — patraukli, turtinga, besilaukianti, išdidi ir šauniai apsirengusi. Niekas nesukliudys jai ir toliau būti tokiai. Niekas neprivers jos pakeisti trumpai kirptų šviesių plaukų šukuosenos, primenančios Piterį Peną. Ji buvo panaši ir į olimpinę gimnastę, ir į niekada nesuaugsiantį berniuką, kas vakarą lekiantį paskraidyti virš miesto stogų. *Tokiai* moteriai tiko *tokia* šukuosena. Žvelgiant į ją, atrodė, kad moteris negali pardavinėti nekilnojamojo turto, kol pati netapo būstu laukiamam tobulam kūdikiui. Paukštelis suka lizdelį sau, pirkdamas ir pardavinėdamas svetimus lizdelius. Užsimaniau pastoti ir tapti dar geresne nekilnojamojo turto agente. Ji tryško energija, veržlumu ir pasitikėjimu — Florencija Henderson, Helena Redi ir Doris Dei viename asmenyje. Įdomu, ar Barbarai Korkoran teko susitikinėti su vyru, gyvenančiu su kita moterimi? Įdomu, ar Barbarai Korkoran kada nors teko dėti ledą prie ausies po gero sekso, kad atslūgtų sutinimas? Ji veikiausiai manėsi esanti verta kai ko geresnio.

Ir tada į kontorą įėjo Deil. Tai buvo jos pirmoji diena darbe sugrįžus iš Italijos. Kartą, laukdama iš Italijos sugrįžtančio tėčio, iš nevirtų makaronų ant kartono lapo buvau suklijavusi žodžius „Sveikas sugrįžęs“ ir pakabinusi prie lauko durų. Pagalvojau, kad gal reikėjo sugalvoti kokią sveikinimo šūkį ir Deil.

Deil buvo priaugusi svorio ir pasipuošusi odine striuke bei juodomis odinėmis pirštinėmis, nors lauke dar buvo šilta. Tik dabar pastebėjau, kad iš veido ji labai panaši į šunį ar vilką. Staiga man pasidarė jos gaila. Ji įėjo į kabinetą taip, kaip paprastai darydavo Lorna — pirma galva, paskui visas kūnas.

Aš greitai numečiau laikraštį.

— *Buon giorno*, — pasisveikino. — Ar gavai mano atvirukus? O kas čia? — Ji čiupo laikraštį ir įsistebeilijo į skelbimą. — Kokiai sušiktai kvailei šautų galvon šitaip reklamotis laikraštyje? — pasibaisėjo ji. — Įsivaizduoji? Atrodo kaip kaliausė. Negi ji nesuvokia, kaip kvailai atrodo?

— O man ji atrodo visai šauni, — atšoviau.

— Tau ką — pasimaišė? Kam įdomu regėti nėsčią Barbarą Korkoran? Kam ji rūpi? Žodį „Korkoran“ ji ištare kaip *Kokrin*. — Atsibudusi sekmadienio rytą nori paskaityti, kas ką parduoda, o ne žiūrėti į šitą pabaisą. Dabar turbūt visas Niujorkas klausia: Koks mano reikalas?

Dabar, pamaniau, visas Niujorkas klausinėja, kaip įkalbėti „Corcoran Group“ įtraukti į parduodamų butų sąrašus jų butą.

— O aš ja žaviuosi, — tariau.

— Eina sau. Dar vakar kupina palaimos plaukiojau gondola po Didįjį kanalą, o šiandien įkeliau koją į kontorą ir regiu šitą bobą. Ji žeidžia man jausmus. Mesk lauk šitą šlamštą. — Ir ji tęskė laikraštį man ant stalo. — Grūsk šiukšlių dėžėn šitą pornografiją!

Suskambo mano telefonas, aš pakėliau ragelį.

— Čiulpk mano pimpuką, — tyliai tarė vyriškas balsas.

— Sveikas, Endriau, — atsakiau.

— Labas, — vėl sušnibždėjo. Aš susijuokiau.

— Gal galėčiau paskambinti vėliau?

— Gerai, — atsakė jis ir padėjo ragelį.

Deil vėl priėjo prie mano stalo ir pasiėmė laikraštį. Tada sugrįžo prie savojo, atsisėdo ir

įsižiūrėjo į Barbaros Korkoran nuotrauką.

— Kas skambino?

— Niekas. Draugas, — atsakiau.

— Kaip matau, grįžau pačiu laiku, nes visas mano verslas tuoj būtų nuėjęs šuniui ant uodegos. Neblogai tu mane pasitikai sugrįžusią. Jei jau esi tokia karšta Barbaros Korkoran gerbėja, tai gali drožti pas ją. Pasigriebk ir Lorną kartu.

Pabandžiau įsivaizduoti, kaip Lorna įžengia į „Corcoran Group“ kontorą ir taria: „Kas čia taip dvokia?“

— Arba geriau tu pasilik čia, o aš pereisiu į „Corcoran Group“, — plyšavo Deil. — Gal dirbdama su profesionalais ir aš kiek nors užsidirbčiau.

Deil surūgusi sėdėjo už savo stalo. Atlapojo visus stalčius ir vėl užtrenkė. Paskui čiupo parkerį ir ėmė kažką įnirtingai rašyti į savo sąsiuvinį. Staiga išplėšė lapą, sudraskė į skutus ir numetė į šiukšlių dėžę.

Paėmusi ragelį paskambino Hari.

— Hari, čia aš, atsiliepk, — paliepė. — Sveika, širdele, — prabilo daug linksmiau. — Ne, ne. Kontoroj absoliuti netvarka. Kai tarnaitė keliom savaitėm išvažiuoja, tai princesės viską apverčia aukšty n kojom. Taip, kai kas čia manosi esąs labai galingas ir įtakingas, gavęs vieną kitą išskirtinę teisę į parduodamą butą, ir kalbasi telefonu su paslaptiniais nepažįstamaisiais. Taip, kai kas jau gerokai pasikėlė.

— O kai kam pilvas į kelnes nebetelpa, — sumurmėjau.

— Ką sakei? Palauk, Hari. Ką tu pasakei? Aš pažvelgiau į ją.

— Ką? Nieko.

— Hari, aš tau vėliau paskambinsiu, — tarė ji ir padėjo ragelį. — Ne tokio sutikimo iš tavęs tikėjausi. — Ir ji išlėkė pro duris, įsikandusi į dantis odines pirštines, nes niekaip negalėjo įsibraškinti į savo ankštą striukę.

Dėl kontoros Deil buvo visiškai teisi — tikras šiukšlynas. Mudvi su Lorna nė sykio netvarkėm kabineto. Visur mėtėsi tuščios skardinėlės nuo gėrimų ir plastmasiniai kavos puodeliai, peleninėse pūpsojo kalnai mažulyčių baltų Lornos cigarečių nuorūkų, mažesnių net už Barbės batelius. Ant Deil stalo buvome sumetę krūvas lapelių su žinutėmis „Kol jūsų nebuvo darbe“, nė nepasirūpinusios tvarkingai jų sudėlioti.

Iš sandėlio spintos išsiėmiau šiukšlių maišą ir nuėjau prie Deil stalo. Pasilenkusi ištraukiau Deil šiukšlių dėžę. Tada iš jos išrinkau suplėšytas popieriaus skiauteles ir ėmiau dėlioti ant stalo. Taikiau nuožulnios rašysenos raides ir man pavyko sudėti, kas buvo parašyta. Paskui gabaliukus suklijavau lipnia juosta.

Naujos taisyklės:

1. Kiekvieną savaitę bus šaukiamas privalomas darbuotojų susirinkimas. Pirmadieniais lygiai devintą ryto. Nedalyvavę ar pavėlavę bus baudžiami 100 dolerių bauda. Jokių išimčių ar pasiteisinimų.

2. Įvedami nauji reikalavimai darbuotojų aprangai. Jokių džinsų!

3. Aš, Deil Kilpatrik, pažadu atsisakyti cukraus ir draudžiu neštis į darbą bet kokius produktus, turinčius cukraus.

4. Deil ir Liv. Liv ir Deil. Deil myli Liv. Liv myli Deil. D.K. ir L.K. Liv Liv Liv Liv.

Pagalvojau, ar Džeromas irgi rašydavo apie mane tokius dalykus savo Brailio mašinėle? Iškračiau jos šiukšlių dėžę į maišą. Ant grindų nukrito suglamžytas „Kol jūsų nebuvo darbe“ lapelis. Aš jį pakėliau ir ištiesinau. Ten buvo žinutė, kurią Deil prieš išvykdama į Italiją buvo užrašiusi perduoti man, bet taip ir neperdavė. Ji buvo nuo Džeromo.

Labai gerai, kad atėjai, — tarė Džeromas. — Galbūt, — atsakiau. — Tikiuosi, nesupykai, kad pakviečiau ateiti pas mane į kontorą? Mielai būčiau pakvietęs papietauti kur nors mieste.

Džeromas nuolat man užsimindavo norįs nuvesti į „Ye Waverly Inn“ restoraną Vilidže, apie kurį nebuvo nė girdėjusi. Man pasirodė įtartina. Jis ten tikriausiai turėjo nuolaidų kortelę.

— Nėra čia ko pykti. Tiesiog pardaviau butą netoliese, Liberti gatvėje, ir užsukau.

— Liberti gatvėje? Įsivaizduoju, kaip smagu būtų ten gyventi. Gal turi parduodamų butų Izy gatvėje?

Jis man už kvailų juokelių klausymą atlyginimo nebemoka, todėl nereagavau.

— Kai ką jums atnešiau, — tariau.

Ir padaviau suvenyrą — Empair Steit dangoraižio maketą. Džeromas niekada jo nebuvo matęs. Įdėjau jam į rankas.

— Čia Empair Steit dangoraižis. Iš tiesų jis lygiai toks pat, tik daug didesnis, — paaiškinau.

Šis žmogus matė tik tai, kas būdavo įduodama jam į rankas.

— Kai taip kalbi, man kyla pavydas, — pasiskundė Džeromas, čiuopdamas pastatą. Smailų jo galą įrėmė sau į smilkinį. — Aštrus.

— Ką čia paistot? — sutrikau. Vėl pajutau keistą drovumą, kaip ir anksčiau, kai Džeromas bandydavo suvaidinti ką nors nevykusio.

— Atrodo, tau šis pastatas patinka labiau už bet kokį žmogų, — tarė jis.

— Taip ir yra.

— Tikra pasipūtėlė.

Man patikdavo, kai Džeromas svaitydavo komentarus apie mano elgesį. Man patiko tai girdėti iš bet kieno lūpų, bet iš neregio — labiausiai. Jie tapdavo prasmingesni. Didžiavausi, kad esu pasipūtėlė. Nusprendžiau šį bruožą tobulinti. O kokia, šalia pasipūtėlės, esu dar, norėjosi paklausti.

— Aš visai ne pasipūtėlė, — atsakiau.

— Dar ir kokia. Esi baisi pasipūtėlė, bet kartu ir miela. — Ir jis pergalingai iškėlė virš galvos pastatą, lyg kokį prizą. — Norėčiau kada nors su tavim užlipti ant jo stogo, — pasakė Džeromas.

— Įmetusi penkiasdešimt centų, per teleskopą galiu pamatyti savo buvusio vyro miegamąjį.

— Turi omeny tą miegamąjį, kuriame judu miegoda-vot? — pasitiksino Džeromas.

— Taip.

— Tikriausiai ne vienas turistas ganė į judu akis, ar ne? -paklausė.

— Tik tada, kai stovėdavau prie lango visiškai nuoga, — atsakiau.

— Ar tavęs neužkaitina, kai žinai, kad kažkas tave stebi?

— Ką turit galvoj? — paklausiau, kiek įmanydama labiau pūsdamasi.

— Spėju, kad užkaitina, — atsakė jis pats. Aš esu pasipūtėlė, miela ir užkaistu, žinodama, kad mane kas nors stebi.

— Na ir kas, kad man patinka būti stebimai? Jūs gi aklas, todėl iš mudviejų būtų niekam tikus pora.

— Na, nepasakyčiau. Gal kaip tik būtų *dal* jausmingiau. — Jis ir vėl vietoj *r* pradėjo tarti *l*, nes buvo labai susijaudinęs. — Kartais tie, kurie mėgsta būti stebimi, trokšta būti ir nematomi.

Aš norėjau būti matoma. Nematoma jau esu buvusi. Džeromas buvo neteisus. — Jūs teisus, — atsakiau iš geros širdies. Gal kam ir pavyktų aklumą padaryti seksualų, bet tik ne Džeromui.

— Tikriausiai tau įdomu, ko aš tave pasikviečiau? — paklausė jis.

— Žinoma.

— Pameni, sykį tau minėjau dirbąs prie vieno projekto, bet laikiau jį paslapy? Štai jis.

Jis patapšnojo delnu kartoninę dėžę, gulinčią prieš jį ant stalo. Ant jos buvo „Sir Speedy Copy Shop“ etiketė.

— Pabaigiau rašyti romaną, — atsiduso jis. — Žinoma, didelių vilčių nededu.

Pamenu, vaikystėje mane irgi mokė neturėti didelių vilčių, todėl kantriai viską kėsdavau, kaip moteris per gimdymą, slėpdama viltis tolimiausioje širdies kertelėje, iš kur maniau jos gimsta.

— Pagalvojau, ar negalėtum perskaityti. Suprantu, kad prašau didelės paslaugos, ar ne?

Įdomu, ar jis ką nors parašė apie mane.

— Mielai paskaitysiu, — atsakiau.

— Tik labai prašau — būk nuoširdi.

Prisitraukiau dėžę prie savęs ir pasidėjau ant kelių. Nukėliau dangtį. Džeromo Gareto „Teisybės našta“. Atverčiau pirmą puslapį. Ten buvo parašyta „Skiriu“.

— Ką tai reiškia? — paklausiau.

— Kas? — Džeromas palinko į priekį.

— Žodis „Skiriu“.

— Et, dar nenusprendžiau, kam skirsiu knygą.

— Man atrodo labai banalu, kai autorius skiria romaną tėvui ar motinai, — pastebėjau vildamasi, kad jis skirs man knygą vien už tai, kad ją perskaitysiu. — Gal skirkit savo draugei?

— Kad ji anaipol neskatina manęs rašyti. — Nieko nuostabaus, pagalvojau. — Be to, mes juk nevedę, supranti?

Kartą restorane nugirdau vieną moterį sakant, kad blogiausia būti netekėjusiai dėl to, kad nėra su kuo eiti į tėvų laidotuves. Bet neturėti kam dedikuoti knygos ne ką geriau.

— O gal tiesiog sugalvokite kokius nors inicialus. Pavyzdžiui, Skiriu L. R. Skiriu D. P. V. Skiriu C. S. H.

— „Skiriu P.S.“ — „Pats Sau“, — tarė Džeromas.

— Arba „Skiriu M. A. N.“ — „Man“, — pasiūliau.

— „Skiriu M. S. ir S. P.“ — „Man, Sau ir Sau Pačiam“.

— „Skiriu J. V.“ — Jums Visiems“.

— „Skiriu P. N.“ — „Pirmam Numeriui“. Atsiverčiau paskutinį puslapį.

— Keturi šimtai septyniasdešimt šeši puslapiai! — sušukau.

— Tu labai miela, — tarė Džeromas. — Ir ačiū už dovaną. Primityvus Empair Steit dangoraižis gulėjo ant jo stalo.

— Kai perskaitysiu, būtinai pranešiu, — prižadėjau, grūs-dama atgal į dėžę rankraštį.

Vėliau Abingdono aikštėje pamačiau senį, vedantį ant pasaitėlio juodą katę. Jis išėjo iš vieno iš dviejų absoliučiai vienodų tamsiai raudonų plytų namo, kurie stūksojo įžambiai viens kitam priešingame nedidelio parko gale. Nusivedė katę prie vaikiškų sūpynių, nusegė rožinį pavadėlį ir patupdė ją į patį sūpuoklių vidurį. Žiūrėjau, kaip jis gal dešimt minučių sūpavo katę, stovėdamas šalia tėvelių, supančių vaikučius. Vaikas, vaikas, katė, vaikas, vaikas. Prisiminiau Džeromą ir pagalvojau, kad jam niekada neteks regėti tokio vaizdo. Kokia prasmė gyventi Niujorke neregiiui?

Nusileido toks tirštas rūkas, kad Empair Steit dangoraižis beveik išnyko, lyg koks pusiau matomas Raitelis be galvos.

Parėjusi namo išsiėmiau vienkartinius kontaktinius lėšius ir padėjau ant kriauklės krašto į krūvelę, kur jie gulėjo kaip jūros kriauklės. Lėšiai buvo išdžiūvę ir susiraitę. Nesuprantu, kam šis eksperimentas. Man jis buvo reikšmingas, lyg saugoti vaiko dantukus. Tiesiog negalėjau prisiversti išmesti lėšių, lygiai kaip ir negatyvų, kuriuos rinkau ir laikiau kažkur stalčiuje. Tarsi kada nors ateity galėčiau išmirkyti lėšius ir vėl įsidėjusi viską pamatyti iš naujo. Tarsi per juos galėčiau pamatyti daiktus, kurių neregėjau anksčiau.

Suskambo telefonas ir aš pakėliau ragelį nė nepagalvojusi, kad tai gali būti Deil.

— Sveika, čia aš, Deil. Kaip laikaisi?

— Puikiai, — atsakiau.

— Klausyk, atsiprašau dėl to, kaip šiandien pasielgiau. Man prasidėjo mėnesinės, tai siuntu kaip beprotė. Pati juk žinai, kaip būna, nes irgi esi moteris.

— Žinoma, — atsakiau.

— Suprantu, kad nederėtų tau šito sakyti, bet jaučiu tau kažką nepaprasta. Jaučiu tau meilę ir aistrą. Štai, pasakiau, ir dabar galim pamiršti viską, kas tarp mūsų buvo. — Jos balsas skambėjo kaip susijaudinusios pardavėjos, kuriai per dulkių siurblio prezentaciją ėmė ir perdegė variklis. — Gerai, vaikeli, pasimatysim rytoj kontoroj, — ir ji padėjo ragelį man nespėjus nė atsisveikinti.

Paskui ir vėl suskambo telefonas.

— Klausau.

— Labas. Kaip tu? Čia vėl aš, Deil. Norėjau paprašyti tavęs, kad niekam nepasakotum, jei gali, ką tau sakiau.

— Aišku, kad nepasakosiu! — sušukau pernelyg greitai. Tarsi būtų dėl ko girtis. Juk nesirengiu samdyti sraigtasparnio, kad temptų per dangų užrašą „Deil myli Liv“.

— Atleisk, kad pridariau nepatogumų, — ji padėjo ragelį.

Rytą nuskubėjau į darbą labai anksti, bet Deil jau sėdėjo savo vietoj. Jai ant lūpos nuo peršalimo buvo iššokęs spuogelis. Kalbėjosi dėl darbo su persona, kuri turėjo būti mūsų naujoji sekretorė. Groteskiškas transvestitas klusniai sėdėjo susigūžęs medinėje mokyklinio suolo kėdėje, o priešais buvo nedidelis staliukas. Jo nagai buvo ilgi ir rudi, o ant kiekvieno piršto po žiedą, išskyrus vestuvinį.

— Čia Dženet, — žvaliai tarė Deil. — Dženet, susipažin-kit, čia mūsų jaunėlė.

— Jaunėlė? — nustebo Dženet.

— Man dvidešimt šešeri, — patikslinau. Dženet nusijuokė.

— Na, mums ji dar visai vaikas, — tarė Deil.

— Tik ne man. Man dvidešimt vieneri, — atsakė Dženet, sukryžiuodamas kojas. — Aš labai norėčiau imtis darbo būdamas moterimi.

— Puikiai jus suprantu, — tarė Deil. — Ačiū, kad atėjot. Kitą savaitę pranešiu, ką nusprendžiau.

Dženet su vargu ištraukė kojas iš po mokyklinio suolo. Jis atrodė apgailėtinais. Pro megztinio apykaklę aiškiai matėsi išsišovęs Adomo obuolys.

Išgirdau jį dejuojant „O Dieve šventas“, kai rioglinosi laiptais žemyn ant savo aukštų kulniukų.

— Man ir pačiai sunku patikėti, — tarė Deil. — Pamačiau *Voice* skelbimą: „Transvestitas prieš operaciją — mergina“ -ir paskambinau. Jei ją priimčiau į darbą, Hari mane nudėtų. Bet aš taip ir padarysiu. Būtinai ją priimsiu.

— O ką ji dirbs? — paklausiau.

— Atsiliepinės į telefono skambučius, o jei kas ateis, pasiūlys kavos. Dabar turėsime darbe kavos. Tiesą pasakius, tai čia dabar atsiras daug naujų dalykų. Kas yra? Nemanai, kad tai puiki mintis?

— Priešingai. Net labai šauni, — atsakiau.

— Tau ką? Ne visi namie? Transvestitą aš į darbą nepriimsiu. Negi manai, kad man jau visai smegenėlės suskystėjo?

Apsimečiau, kad turiu daug darbo.

— Kur Loma? — paklausė Deil. — Kodėl Lornos dar nėra darbe?

Suskambo mano telefonas, ir aš tuoj pat atsiliepiu. Skambino Violeta.

— Papusryčiautum. Man depresija, — pakvietė ji.

— Kas čia? — įsikišo Deil.

— Dėl kokio buto skambinate? — paklausiau jos.

— Ką? — nustebo Violeta. — Čia gi aš, Violeta.

— Gerai, parodysiu jums jį šiandien, — atsakiau. — Jei norit, galim susitikti tuojau pat.

— Kur? „Waverly“?

— Taip, jame yra puikus židiny. O ką jūs dirbate?

— Tave ką — pagrobė? — nesuprato Violeta.

— Vadinasi, esate pakankamai finansiškai patikima. — Jaučiau į pakaušį įremtą įkyrų Deil žvilgsnį. — Po dvidešimt minučių. Gerai?

— Lauksiu, — tarė Violeta.

— Gerai, — atsakiau ir padėjau ragelį. — Grįšiu po valandos, — pasakiau Deil.

— Aš eisiu su tavim, — tarė ji ir išsekė pro duris paskui mane.

Kai atsidūrėme gatvėje, tariu jai:

— Aš sugrįšiu į kontorą ir pasitikrinsiu, ar pasiėmiau tinkamus raktus. — Norėjau

paskambinti Violetai ir pranešti, kad negalėsiu susitikti, o paskui pasakyti Deil, kad ką tik skambino klientas ir pareiškė negalėsiąs ateiti.

— Gerai, — sutiko Deil.

Ir pasuko paskui mane atgal į kabinetą.

— Palauk manęs čia, aš tuoj sugrįšiu, — paprašiau.

— Man nesunku, galim eiti drauge.

— Tau nebūtina kopti atgal, — atsakiau. Bet ji vis tiek atsekė paskui mane, ir aš ilgai rausiausi stalčiuje raktų. Pačiupau raktus nuo buto Elizabetos gatvėje. Vyliausi, kad šeimnininko nebus namie.

Mudvi vėl išėjom iš kontoros.

— Deil, kam tau eiti kartu su manim, — pasakiau.

— Noriu pasižiūrėti, kaip dirba mano jaunėlė.

— O man atrodo, kad eidama kartu gadini man reputaciją. Kaip aš atrodysiu prieš savo klientus?

— Klientai *mano*, o ne tavo, — pataisė mane Deil.

Ir mudvi tylėdamos patraukėme į Elizabetos gatvę tarp Hjustono ir Blikerio gatvių. Sustojome prie pastato, priešais kurį vyko statybos. Buto savininkas buvo prašęs manęs pasakyti klientams — Deil klientams, — kad ten tikrai neišdygs aukštas pastatas. Man buvo liepta sakyti, kad ten ruošiamasi įkurti bendruomenės sodą, bet kai statybininkai iškasė namui pamatus ir pradėjo pilti cementą, meluoti pasidarė beprasmiška.

— Kada žadėjo ateiti? — paklausė Deil.

— Vienuoliktą, — atsakiau. Abi pažvelgėme į savo laikrodžius. Buvo lygiai vienuolika.

Deil parodė pirštu šaligatvį.

— Ar žinai, kas čia? — paklausė. Aplink mėtėsi stikliniai kulkos formos daikčiukai. — Ogi ampulės nuo kvaišalų. Verčiau kuo skubiau jas surink, kol klientas nepamatė.

— Ta moteris niekada nesusigaudytų nuo ko jos, — atsakiau.

Deil siūbavo ant kulnų į priekį ir atgal, viena ranka spausdama prie krūtinės odinį dokumentų segtuvą, o kita spragsėdama tušinuką.

— Nenorėčiau, kad mano klientė vaikšiotų po šaligatvį, pilną ampulių nuo kvaišalų. Sąžiningas darbuotojas padarytų viską, kad tik sandoris įvyktų. Mano galva, tau derėtų jas sušluoti. Ir ji lyžtelėjo liežuviu spuogą.

— Kad neturiu šluotos, — atšoviau.

— Užlipk į butą ir atsinešk.

— Nemanau, kad gražu šluoti šaligatvį šeimnininkams priklausančia šluota, — nesutikau.

— Tikiesi, kad žmogus mokės keturis tūkstančius dolerių per mėnesį už butą narkomanų rajone? — suriaumojo Deil.

Pasilenkiau, surinkau vieną po kitos kvaišalų ampulės ir susigrūdau į rankinę.

Deil pažvelgė į laikrodį.

— Kaip žmonės nemoka branginti svetimo laiko. Niekada nepagalvoja, kad mums laikas irgi pinigai. Negi nori, kad lauktume jų visą dieną?

— Paprastai ji nevėluoja, — vos tai ištarusi susigriebiau padariusi nedovanotiną klaidą. Telefonu buvau klaususi savo „klientės“, kokį darbą ji dirba, o dabar paaiškėjo, kad jau ne sykį esu jai rodžiusi butus. — Na, bent jau jos vyras tikrai nevėluoja. Man teko padirbėti su jos vyru, bet su ja pačia dar ne.

Pagalvojau, ar ilgai Violeta lauks manęs „Waverly“. Tikriausiai dabar deda mane į šuns dienas.

— Na, luktelkim kokias penkias minutes, ne ilgiau, — pasiūlė Deil. — O dabar dėl vakarykščio.

— Deil, nesijaudink dėl to.

— Aš pasiilgiau netinkamai. Nederėjo sakyti, kad noriu su tavim permiegoti. Pasiilgiau

neprofesionaliai.

Už kelių žingsnių pastebėjau dar vieną ampulę ir nuėjau jos paimti.

— Ar žinai, apie ką nuolatos svajoju? — paklausė Deil. Pasimylėti su manim, pagalvoju.

— Matai tuos pastatus? — ji parodė į tris viena eile stovinčius apleistus keturaukščius daugiabučius, ant kurių puikavosi skelbimai „Parduodama“. — Labai norėčiau nupirkti vieną namą ir įkurti menininkų rezidenciją. Gyventų ten dailininkai ir kurtų.

— Nori įkurti menininkų koloniją? — nustebau.

— Visiškai teisingai. Mudvi su Hari gyventume viršutiniuose dviejuose aukštuose, o pirmame aukšte įrengtume kontorą.

Menininkams liktų tik vienas aukštas.

Stovėjome ant gatvės iki pusės dvylikos. Ji dar kartą pažvelgė į savo didžiulį vyrišką laikrodį.

Nesupratau, ko čia stypsau. Na ir kas, kad mane išmes iš darbo? Tarsi mėgindamos, kurios valia stipresnė, stovi-niavom viena šalia kitos priešnerkštame kieme ir laukėme išivaizduojamo kliento. Lyg mažo biudžeto feministinėje „Belaukiant Godo“ versijoje. Ar nevykusioje mano santuokoje. Pirma tikrai nepasiduosiu.

— Laukiam jau visą pusvalandį. Ar tikrai susitarėt susitikti čia?

— Tikrai, — atsakiau.

— Ką, sakei, apie ją žinai?

— Jos vyras dirba Volstrite ir nori buto centre, — paaiškinau. — Jie nori pasikeisti butą.

— O kuo ji verčiasi?

— Balerina, — atsakiau.

— Vargu ar ateis, — dvejojo Deil.

— Aš turbūt dar palauksiu kelias minutes.

— Eime su manim, — pakvietė Deil. — Turiu tau kai ką parodyti.

— Kur? — pasidomėjau. Prieš išvykdamą į Italiją ji buvo nusitempusi mane į *Norma Kamali* išparduotuvę ir privertė atviroje vietoje matuotis maudymosi kostiumėlius. Daugiau šito niekada nebedarysiu.

— Čia pat, už kampo, — paaiškino. Mudvi pasukome už kampo. Ant šaligatvio pardavimui buvo išdėliotos kelios dešimtys vonių su gyvulių pėdų kojelėmis ir senovinių kriauklių. — Gražios, ar ne? — paklausė Deil. — Senos relikvijos.

Iš tiesų gražios. O varge, pamaniau. Mudvi su Deil pradėjom vienodai galvoti.

— Kaip porceliano sodas, — tarė ji. Mudvi stovėjom ir žiūrėjom į prekes.

— Kaip manai, kodėl neatėjo tavo klientė?

— Nežinau, — atsakiau. — Mane tai erzina. Atleisk, kad teko tuščiai gaišti laiką.

— O gal iš viso nebuvai su niekuo susitarusi? — paklausė Deil.

— Ką turi galvoj?

— Gal kalbėjaisi su savo vaikinu ir tareisi susitikti popiet pasismaginti?

— Ką? Deil, tau turbūt pasimaišė. Aš tikrai buvau susitarusi su kliente.

— Kaip, sakei, jos pavardė?

— Nemčineva. — Tai buvo pavardė mano baleto mokytojos, kuri mokė mane šokti, kai buvau penkerių.

— Net pati nežinau, bet nebegaliu tavim pasitikėti.

— Deil, tai dėl to, ką man jauti.

— Kaip drįsti mane kaltinti tokiais dalykais? — suspiegė Deil. — Atiduok raktus nuo kontoros. Tu laisva! Jaunėlė atleista iš darbo, — pareiškė Deil.

— Deil, man atrodo, tu to gailėsis.

— Raktus! — šūktelėjo ji.

Įkišau ranką į rankinę, užčiuopiau pistoletą ir ėmiau barškinti po apdužusias kvaišalų ampules. Suradusi raktus nuo kontoros, padaviau juos Deil. Ji nuėjo, skimbčiodama raktais ir žirgliodama dideliais žingsniais kaip komediantas.

Sugrįžusi namo į Makdugalo gatvę sustojau koridoriuje ir perskaičiau Deil atviruką iš Venecijos. Jame buvo pavaizduoti du Rafaelio angeliukai, šviesiaplaukis ir tamsiaplaukis, vienas sukryžiuotomis rankomis, o kitas delnu parėmęs smakrą. Virš šviesiaplaukio angelo galvos Deil buvo užrašiusi „Lorna“, o virš tamsiaplaukio — „Liv“.

Nebuvau skaičiusi šito atviruko. Neskaiciau nė vieno Deil atviruko, kuriuos ji man nuo tos dienos kasdien siuntinėjo ištisas tris savaites. Neatsiliečiau ir į jos skambučius. Ji palikdavo žinutes, kad labai gailisi išvijusi mane iš darbo, kad norėjusi išvyti Lorną, o ne mane, kad jai prasidėjo mėnesinės, ji blogai jaučiasi, sumažėjo cukraus kiekis kraujyje, apėmė žiauri depresija. Paskutinė žinutė buvo iškalbingiausia. „Sveika, Liv. Čia aš, Deil. Kaip laikaisi?“ Po to patylėjo ir padėjo ragelį.

Antra dalis

Juokdarys. Tu sakai, kad ši vieta tamsi?

Malvolijus. Kaip pragaras, kunige Topazai.

Juokdarys. Kaip tai? Juk ten nišų langai
permatomi kaip storos langinės, o lubų
langai į šiaurės pietus yra skaidrūs kaip
juodmedis. Ir tu dar skundiesi tamsa?

Malvolijus. Aš nesu beprotis, kunige
Topazai. Aš sakau jums — šita vieta tamsi.

Viljamas Šekspyras

„*Dvyliktoji naktis*“, IV veiksmas, 2 scena

19.

Kvapą gniaužiantys vaizdai į parką

Pirmą dieną eidama į darbą „Smoother Transitions“ nekilnojamojo turto bendrovėje, pamačiau ant šaligatvio juodaodį, pardavinėjantį smilkalus ir keletą knygų. Ant jo staliuko stovėjo indo nuotrauka kartoniniuose rėmeliuose. Jis buvo panašus į svamį. Indas buvo iki pusės nuogas ir sėdėjo sukryžiaęs kojas, strėnas apsijuosęs ryškiu oranžiniu audeklu.

— Kiek? — paklausiau.

— Patinka? — tarė vyrukas šypsodamasis.

— Taip, — atsakiau. — Kiek kainuoja?

— Galit imti nemokamai, — tarė jis ir padavė man nuotrauką.

Nuėjusi į naująją kontorą Penktosios aveniu ir Aštuonioliktosios gatvės sankryžoje, lūkuriavau, kol administratorė — anaipol ne transvestitė — atsiliepinėjo į skambučius ir peradresavo juos kitiems. Sienos buvo nukabinėtos nespaltvotomis senojo Niujorko nuotraukomis. Vienoje buvo nufotografuotas centras gerokai prieš Pasaulio Prekybos Centro atsiradimą. Jauteisi lyg vaikas, pažvelgęs į veidrodį ir pamatęs, kad iškrito du priekiniai dantukai.

Pagaliau iš už durų pasirodė naujoji šefė, gerokai už mane mažesnė, sudėjimu panaši į dvylikametę, ir nuvedė mane į kontorą. Tai buvo didžiulė stačiakampė patalpa, pilna darbo stalų ir žmonių. Viena siena buvo vien langai, išeinantys į pilką vėdinimo šachtą. Patalpa buvo išdažyta ryškia, akį veriančia mėlyna vandens spalva. Kambarys dabar pasirodė niūresnis negu tada, kai buvau atėjusi kalbėtis dėl darbo. Šefė parodė mano darbo vietą.

— Štai čia, — tarė ji išdidžiai. Tai buvo paprastas stalas su spintele dokumentams, kuria man teko dalytis su kita moterimi. Nebuvo aiškos linijos, kur baigiasi jos dalis ir kur prasideda manoji. Čia kaip metro, kai atsiduri šalia keleivio, apsikrovusio maisto krepšiais, kurie virsta ant tavo ir taip siauros sėdynės. Metro galėčiau imti ir atsistoti. O darbe ištisą dieną ant kojų nepastovėsi.

Viduryje stovėjo bendras kompiuteris, kurio laidas driekėsi per man priklausančią stalo dalį. Mes sėdėjome nugaromis su pora, dirbančia prie kito stalo. Moteris, su kuria turėsiu dalytis stalą, vos išvydusi į patalpą įkėlusią koją šefę, čiupo ragelį ir ėmė kažką įnirtingai kalbėti, nors telefonas neskambėjo ir ji nebuvo surinkusi jokio numerio.

— Rytą tikriausiai norėtumėte skirti įsikūrimui, — tarė šefė. Staiga pamiršau jos vardą ir pavardę. Mano kėdė vienintelė visoje kontoroje buvo be ranktūrių. — Neatrodote labai patenkinta, — pridūrė ji. Labai negerai turėti šefą, kuris viską mato.

Iš pradžių man buvo toptelėjusi mintis pasiieškoti darbo „Corcorano“ bendrovėje, bet taip žavėjau Barbara Korkoran, kad pabijojau savo darbu suteršti jos gerą vardą. „Smoother Transitions“ nebuvo tokia stambi firma kaip Korkoran, bet vis tiek neblogo, ir, žinoma, milijonus kartų geresnė už Deil. Samanta Smut, bendrovės prezidentė, dirbo užmiesčio kontoroje. Arčiausiai jos atsidurčiau eidama pro kartoninę natūralaus dydžio jos figūrą, kuri stovėjo atremta į sieną vos už kelių žingsnių nuo mano stalo.

Tartis dėl darbo buvau nuėjusi į dar vieną vietą. Kalbėjau su žaviu žilstelėjusiu vyru, pavarde Stivas Levinas, iš mažos, bet elegantiškos SoHo firmos. „Jūs man primenate mano dukrą“, — tarė jis, kai jau žengiau iš jo kabineto. Pasijutau pamaloninta. Man patiko, kad esu panaši į turtingų, sėkmingai besiverčiančių magnatų dukras. „Čia mano Dženiferė“, parodė jis nuotraukoje sidabrinuose rėmeliuose besišypsančią mergaitę su megztuku.

— Labai graži, — pagyriau. Man ji pasirodė matyta. Dženiferė. Dženiferė Levin.

Vos uždariau kabineto duris, tuojau prisiminiau, kur ją mačiau. Dženiferė Levin. Nužudyta parengiamosios mokyklos auklėtinė. Robertas Čeimbersas ją pasmaugė jos pačios liemenėle Centriniam Parke. Dženiferė Levin buvo mano metų. Tą vakarą jos vietoje galėjau būti ir aš, nors nieku gyvu nesimylėčiau naktį parke, nes baisiai bijau žiurkių. Bet kai myliesi su vaikinu, tegu jis ir

paskutinis pašlemėkas, nesitiki, kad gausi galą ir kitą dieną apie tave rašys pirmajame *Daily News* laikraščio puslapyje.

It suakmenėjusi prasliūkinau pro sekretorę, staiga prisiminusi, ką man prieš savaitę buvo sakęs Endrius. „Per Heloviną aš galėčiau būti Robertas Čeimbersas, o tu - Dženiferė Levin“. — „Visai nejuokinga“, — atrėžiau. Tą rytą aš noriai pasimylėjau su Endriumi, o po kelių minučių sėdėjau ir kalbėjau akis į akį su Dženiferės Levin tėvu. Nuo šiol, gerbdama jos atminimą, pasistengsiu būti atsargesnė.

— Ar gerai jaučiatės? — paklausė manęs sekretorė.

— Tai Dženiferės Levin tėvas, — atsakiau lyg apdujusi.

Ji man parodė peticiją, kurioje buvo prašoma neišleisti pirma laiko iš kalėjimo Roberto Ceimberso, ir ją pasirašinėdama pagalvojau: jei aš būčiau negyva, ar mano tėvo sekretorė prašytų pasirašyti peticiją? Manau, kad ne. Mano pusbrolis mirė vos gimęs, ir tėvas nuolat slapčia kaltindavo tetą Ema, kad ši negali atsigauti po netekties. Man akyse tvenkėsi ašaros.

Norėjau grįžti pas jį į kabinetą ir paguosti. Aš pasistengsiu, kad man neatsitiktų taip, kaip Dženiferei. Nutrauksiu draugystę su Endriumi. Norėjau parodyti ponui Levinui pistoletą ir patikinti, kad tikrai galiu už save pakovoti ir apsiginti, bet pristigau drąsos. Dėl to ir pasirinkau darbą „Smoothe Transitions“ firmoje.

— Na, kuo galėtume jus pradžiuginti? — paklausė naujoji šefė. Ant jos griežto tamsiai mėlyno švarko aukso sagomis buvo išsiuvinėtas herbas. Kas taip rengiasi?

Pamenu, nekilnojamojo turto kursuose sakė, kad mūsų darbe pakanka telefono ir patogių batų.

— Man reikia tik telefono ir patogių batų, — atsakiau.

Ji pasižiūrėjo į mano aukštakulnius aulinukus. Jie buvo *Via Spiga*, atsiųsti tėvo. Net kelias savaites negalėjau su jais nueiti toliau kaip vieną kvartalą.

— Uždirbkite mums krūvą pinigų ir galėsite gauti darbo vietą, kokią tik panorėsite, — pasakė ji. — Žinoma, išskyrus manąją. — Ir ji nusijuokė, kartu šyptelėjau ir aš, stengdamasi atsipeikėti. — Jei ko prireiks, bėkit pas mane. Mano durys visiems atviros.

Ji išėjo, ir moteris, su kuria man teks dalytis stalų, padėjo ragelį, nė neatsisveikinusi su žmogum, su kuriuo neva kalbėjosi. Jos daiktai užgriozdė beveik visą mano pusę. Didžiulis paltas irgi drybsojo čia. Man ji baisiai nepatiko.

Pasidėjau svamio nuotrauką savo pusėje šalia jos palto. Moteris pažvelgė į ją. Nuotrauka šiame kabinete visai netiko. Svamis spoksojo į mus savo skvarbiomis akimis.

— Kas čia toks? — paklausė ji.

— Didysis svamis, — atsakiau. Ji dėbtelėjo sau per petį, lyg norėdama įsitikinti, ar niekas negirdėjo mano atsakymo. Atrodė beveik išsigandusi.

— Ketini laikyti ją ant stalo? — dar paklausė. Pastebėjau jos pusėje ant sienos prie skelbimų lentos prismeigtą nuotrauką, vaizduojančią pilką ir baltą ši cu šunelį su plaukų segtuku.

— Taip. Jis neša man laimę.

Pasakiau, kaip mane vadinti. Prie jos telefono buvo priklijuotas lapukas su užrašu „Mano telefonas“ ir septynženkliai skaičiumi. Pagalvojau, kad jei ji nesugeba prisiminti net savo telefono numerio, tai man tikrai nebus pavojaus.

— Aš Karia Lerner, — prisistatė. — Čia dirbu jau šešis mėnesius. Manau, kad ir tau čia patiks. Bendrovė puiki. O ir Kim nuostabi. — Ji buvo pailgo veido, lygiais rudais plaukais. Skruostai atrodė išsipūtę.

— Kas ta Kim? — paklausiau.

— Kas ta Kim? — pakartojo ji mano klausimą. — Kim - mūsų šefė. Moteris, kuri jums parodė darbo vietą. — Ir pažvelgė į mane taip, lyg būčiau jai visai nepavojaus, nes nesugebu prisiminti net savo šefės pavardės.

— Ak, Kim, o man pasigirdo Tim, — susigriebiau. — Taip, Kim tikrai nuostabi.

Aplink visi šūkavo į telefonų ragelius. Pažinau Marti Landersman, vieną skandalingiausių Niujorko brokerių.

Staiga susigriebiau nesuvokianti, ko aš čia atsibeldžiau. Juk net nemoku dirbti kompiuteriu. Nemoku absoliučiai nieko. Čia darbas visiškai kitoks negu Deil iškrypėlių kontoroje. Čia niekas nerūkė marihuanos, ir aš galėjau kiek noriu kalbėtis telefonu.

Paskambinau Violetai ir pasakiau naują darbo telefono numerį. Ji drybsojo namie ir suko galvą, ką užsisakyti pietums iš „Westway“ kavinės. Mudvi ilgai plepėjom, ji uždavinėjo ilgus, sudėtingus klausimus apie tai, kaip jaučiuosi, o aš atsakinėjau vienu žodžiu — *blogai, prastai, suknistai*, — kad Karia Lerner nesuprastų, su kuo kalbuosi. Pagaliau Violeta ryžosi baigti pokalbį.

— Ar tikrai gerai jautiesi? — dar kartą paklausė. — Ne.

— Ar turi pietums pinigų?

Aš atsidusau. Kaip galiu pradėti naują darbą, neturėdama kišenėje pinigų pietums? Net kojos iš namų nekeliu, neturėdama pinigų pietums.

— Dabar einu į tualetą ir kalbėsiu iš ten, — tarė ji. Išgirdau ją sisiojant. — Liv, man taip nepatinka. Nemėgstu tokių pokalbių. Tu nieko nesakai. Kaip darbas?

— Troškus, — atsakiau.

— Paskambink vėliau.

Nenoriai padėjau ragelį, nutraukdama paskutinį ryšį su išoriniu pasauliu.

— Kaip matau, tau čia nelabai patinka, — tarė Karia lyg kokiai namų išsiilgusiai stovyklautojai.

Sėdėjau savo kėdėje be ranktūrių ir žiūrėjau į svamį. Nusimoviau batus, ir sukryžiauvau ant kėdės kojas po savimi, kaip jis. Užtempiau ant kelių sijoną ir abiejų rankų nykščius suglaudžiau su rodomaisiais pirštais. Man reikėjo atsipalaiduoti. Karia nejuokais išsigando.

Pažvelgiau svamiui į akis. Niekada nelaikiau savęs dvasinga būtybe, bet gal tokia esu. Kreipiausi į visų didžiųjų nekilnojamojo turto garsenybių sielas ir paprašiau man padėti: Stivo Levino, Donaldo Trampo, Barbaros Korkoran, Šv. Pranciškaus (tai nekilnojamojo turto šventasis globėjas). Suskambo Karlos Lerner telefonas, ir ji atsiliepė. „Aš tau vėliau paskambinsiu“, — sušnibždėjo ji ir padėjo ragelį. Jaučiau, kaip spokso į mane. Užsimerkiau, kontoroje aidintis triukšmas tarsi pritilo. Man pradėjo dilgčioti pirštus. Kaklo raumenys atsipalaidavo. Staiga galva nevalingai loštelėjo atgal. Pagalvojau, kas čia darosi. Dar niekada nebuvo grimzdusi į transą. Sėdėjau šitaip gana ilgai, ir staiga pajutau, kad žinau, ką turiu daryti.

— Karia, — tyliai pašaukiau.

— Ką? — atsiliepė ši.

— Ar negalėtum pasiieškoti vietos savo paltui? Jos veidas dar labiau ištįso.

— O kam? Ar jis tau trukdo? — paklausė ji.

— Taip, trukdo, — atsakiau. — Jis užima pusę mano stalo. Ji kelis centimetrus truktelėjo paltą į savo pusę.

— Kaip dabar? — paklausė.

— Geriau, bet ne visai. Norėčiau, kad visai patrauktum nuo mano pusės.

Ji griebė paltą ir nukūrė prie drabužių kabyklos. Kai grįžo, parodžiau pirštu į jos lipnios juostos laikiklį, mini ventiliatorių ir *SnackWells* sausainius:

— Ant mano stalo dar liko tavo daiktų.

Ji prisitraukė daiktus į savo pusę, nuėjo prie drabužių kabyklos, užsivilkė paltą ir išėjo. Pasiėmiau prie jos kėdės stovėjusią šiukšlių dėžę ir pasistačiau prie spintelės arčiau savęs. Pagalvojau, kad pirmai dienai darbo užteks.

— Penki šimtai tūkstančių dolerių! Tik penki šimtai tūkstančių dolerių! Juk tai įžaidimas! — rėkė vyras į telefono ragelį kitam patalpos gale. — Pasakykit klientui, kad jis įžaidinėja buto savininką. Ar jis bent nutuokia, kad skaudina kitą žmogų? — Jis sėdėjo už gana prabangaus stalo, kokius duoda tik „labai nusipelnusiems“ brokeriams. Jo balsas buvo piktas, bet veidas — laimingas. Jis džiaugėsi galėdamas sėdėti už tokio stalo ir telefonu šūkauti ant žmonių. Aš jam pavydėjau. Kaip būtų gera, kad ir aš kada nors galėčiau šitaip rėkti ant klientų.

Atsiverčiau savo darbo knygoje klientų skyrelį. Čia buvo pavardės tų, kuriuos nugvelbiau iš

Deil. Surinkau Nojaus Baušo numerį ir palikau žinutę, kad nebedirbu Deil Kilpatrik nekilnojamojo turto galerijoje, nes Deil Kilpatrik tikra beprotė, todėl perėjau į „Smoothe Transitions“, kur, mano galva, galėsiu būti žymiai naudingesnė. Už mano lango ant oro kondicionavimo vamzdžio nutūpė pora balandžių. Maniau, kad nieko nėra blogiau už Karlą Lerner, kol nepamačiau šitų balandžių.

20.

Puikiausios būklės butas mieste

Norėdama sužavėti vyrus, visada į pagalbą pasitelkiu keletą dalykų, kurie veikė visus mano buvusius vaikus. Vienas jų — šoktelt iš laimės, kai jie pasiūlo nueiti į zoologijos sodą. Prieš išeidama su Endriumi į miestą, ilgai vargau su raudonos neperšlampamos striukės užtrauktuku, kurią man padovanojo buvęs vyras. Jis pirkto ją sau, bet man pavyko įtikinti jį, kad striukė moteriška ir jis su ja atrodo kaip moteris. Stovėjau kaip maža mergaitė ir krapščiausi su tuo nelemtu užtrauktuku, nors iš tiesų galėjau užtraukti jį vienu timpltelėjimu.

Endrius net kelis kartus dėbtelėjo į mane, vargstančią prie užtrauktuko.

— Kas tau? Neužsisėga? — paklausė. Jo veide žaidė plati šypsena. Nemaniau, kad pokštas su užtrauktu paveiks Endrių, bet, matyt, pasisekė. Jis priėjo arčiau, tarsi ketindamas padėti man susitvarkyti.

— Tuoj užsisėgsiu, — tariau. — Matai! — Ir užtraukiau iki pat viršaus.

Jis priėjo prie manęs ir pabučiavo.

— Aš tave tiesiog myliu, — pasakė. Tai buvo pirmas kartas, kai jis man ištarė šiuos žodžius. Nepasakė „Myliu tave“. Ištarė „Aš tave tiesiog myliu“. „Tiesiog myliu“ visai ne tas pats, kas „myliu“. Nuskambėjo atsainiai, lyg tarp kitko.

— Žinau, kad ir tu mane myli, — dar pridūrė.

— Ką ketini daryti su savo mergina? — paklausiau.

— Palikti.

— Kada?

— Liv, man reikia laiko. Kodėl mane nuolat ragini? Ką tik tau pasakiau, kad tave myliu ir kad žadu ją palikti. Mes ką tik prisipažinom vienas kitam meilę. Ar dar šito neužtenka? — Jis atsegė man užtrauktuką. — Nagi, parodyk, kaip moki užsegti užtrauktuką. Tavo nesugebėjimas mane sujaudino.

— Regis, ketinom eiti valgyti picų, — atsakiau. — Mudu taip retai kur nors išeinam.

Jis nusekė paskui mane laiptais žemyn į gatvę. Ėjome tylėdami.

— Kai aš tave vesiu, galėsi eiti gatve šalia manęs ir didžiuotis, — tarė jis. — Kai susituoksime, galėsi kiekvieną kartą išdidžiai eiti gatve, žinodama, kad ant piršto mūvi mano žiedą, o tavo kišenėje šlama mano pinigai.

Mane suėmė juokas.

— Kai mudu susituoksime ir kai tu eisi gatve, tau iš paskos seks visa armija mano pasamdytų detektyvų.

— Noriu pakviesti tave į restoraną, — jis išpeikė visus pakely matytus restoranus. Pagaliau mes įžengėm į „Fanelli“ restoraną SoHo.

— Ar tau čia pakankamai tamsu? — paklausiau.

Mudu atsisėdom salės gale už staliuko, uždengto kljuo-te baltais ir raudonais langeliais. Jis paėmė mano ranką.

Prie staliuko priėjo padavėja, nešina vandeniu, įrankiais ir servetėlėmis.

— Endriau! — sušuko ji.

— Labas. Kaip gyvuoji? — paklausė jis.

— Puikiai, jei nereikėtų čia dirbti. O kaip tu? Anądien gatvėje sutikau Džordan, sakė, kad jūs puikiai sutariat.

Jis tebelaikė saujoj mano ranką.

— Mm... — tarė Endrius.

— Oi, atsiprašau, — padavėja tik dabar pastebėjo mūsų rankas.

— Kas ta Džordan? — garsiai paklausiau, apsimetusi nustebusia. Pakilau nuo kėdės. Endrius nervingai susijuokė. — Dieve šventas! Tu turi merginą? — paklausiau. — Ak tu, nenaudėli! Kaip

galėjai man šitaip meluoti?

— Prašau atleisti, — atsiprašinėjo padavėja. — O, Dieve mano!

Aš nulėkiau į tualetą.

— Ji apsimetinėja, — išgirdau man už nugaros tariant Endrių. Moterų tualete garsiai nusikvatojau.

Kai sugrižau prie staliuko, Endrius užsisakė vegetarišką mėsainį be svogūnų. Padavėja nusiminusi priėmė mūsų užsakymą. Net susigūžė, kai jis pabrėžė *be svogūnų*. Aš užsisakiau sriubos. Padavėja pavaišino mus vynu.

— Ar dar tebevaidini? — paklausė jis padavėjos. Ji iš karto pralinksmedėjo ir atraportavo mums visą savo pastarųjų metų repertuarą, kaip daro visi aktoriai. Kai pagaliau paliko mus vienus, Endrius tarė:

— Liv, sakyk, kaip atrodo mūsų vaikai?

— Mes neturėsime vaikų, — atšoviau.

— Turėsime, pamatysi. Tikriausiai jau sugalvojai, į ką jie bus panašūs.

Baisiausiai bijojau, kad jie nebūtų tragiškai baisūs su išsipūtusiais skruostais.

— Jie bus mažo ūgio, — atsakiau.

— Kokie dar?

— Turbūt visą laiką žliumbs ir kartos: „Mamyte, kodėl mūsų tėvelis gyvena su ta bjauria moterim už miesto, o ne su mumis?“, arba: „Mamyte, kodėl mes turim padėti ragelį, kai skambindami tėčiui išgirstam tos bjaurios moters balsą?“ Ir dar daug panašių dalykų.

— Liv, aš noriu su tavim labai rimtai pasikalbėti.

— Dar jie sakytų: „Mamyte, kodėl tėvelis vedasi mus į tamsiausius McDonaldo restoranus, kodėl mus taip bjauriai rengia ir kodėl tu samdai tiek dėdžių, kad sektų tėvelį ir fotografuoti kiekvieną jo žingsnį?“

— Aš tave tiesiog dievinu, — tarė Endrius.

Vos spėjom pabaigti savo valgius, kai Endrius užsigeidė eiti namo. Padavėja padėjo sąskaitą ant stalo tarp mūsų. Jis nė piršto nepajudino.

— Aš sumokėsiu, — pagaliau tarė.

— Nuostabi mintis, — pagyriau.

— Vadinas, tu laukei, kol pasisiūlysiu apmokėti sąskaitą?

— Endriau, aš juk *meilužė*, — pasakiau pakankamai garsiai, kad padavėja išgirstų. — Aš tavo meilužė, dėl Dievo meilės, *kita* moteris. O *kita* moteris už nieką nemoka. Be to, tu man net dovanų nenuperki. Kur mano dovanos? Kur saldainiai? Kur gėlės? Net gumyčių pats nenusiperki!

— Gerai jau, gerai, — tarė jis šypsodamasis. Ir atsistojo. — Palydėk mane iki metro.

Mudu atsibučiavom metro stotelėje Spring gatvėje ir atsisveikinome. Dar ilgai viena vaikštinėjau po SoHo. Supratau, kad kol buvau su juo, man krūtinėje smarkiai daužėsi širdis. Grižus namo, veidas dar buvo išraudęs. Suskambo telefonas. Tai buvo Endrius.

— Liv, ar mano burnos kvapas tau nebuvo keistas, kai bučiavomės?

— Ką?! — nustebau. Nuo vegetariško mėsainio iš jo burnos baisiai dvokė česnakų ir dar kažkuo.

— Kai grįžau namo, Džordan pasakė, kad man iš burnos dvokia. Aš iš karto pagalvojau: O, Dieve, aš bučiavau Liv ir man iš burnos dvokė.

— Niekas man nedvokė, — nuraminau. Jo balsas skambėjo liūdnai, kaip kankinio.

— Sėdžiu, bandau prisiminti kiekvieną smulkmeną, ir niekaip negaliu jų išmesti iš galvos.

Dar kartą užtikrinau, kad niekas man nesmirdejo, ir mudu atsisveikinom. Tik tada pagalvojau, kad turėjo gana arti prieiti prie savo merginos, kad ši užuostų blogą jo burnos kvapą.

Pirma mintis, šmėstelėjusi kitą rytą atsibudus, buvo ta, kad aš įsimylėjau Endrių ir juo pasitikiu. Jis žadėjo palikti Džordan, ir tai bus geriau jiems abiem. Jis nedaro jai jokios paslaugos gyvendamas su ja, nes myli mane. Nusprendžiau, kad bus geriausia, jei jis paliks Džordan iki penktadienio.

Surinkau jo numerį, bet atsiliepė Džordan, ir aš padėjau ragelį. Jos balsas buvo malonus. Toks jaunatviškai švelnus. Tikėjausi išgirsti šaltą, atšiaurų balsą, nuo kurio apšarmotų telefono linija, o nuo ragelio nutįstų varvekliai. Bet ji kalbėjo visai normaliai. Po kelių minučių paskambino jis pats.

— Ar ne tu man ką tik skambinai? — paklausė.

— Aš, — atsakiau drąsiai.

— Pasakyk, kad mane myli, — paprašė.

— Aš tave myliu, — pasakiau.

— Dieve, kaip nuostabu, — apsidžiaugė jis. — Kaip šaunu. Aš irgi tave myliu. — Mudu jau žengtelėjom toliau negu „tiesiog myliu“.

— Kaip tavo draugė?

— Verčiau pasakyk, kaip *tu*? — paprašė jis.

— Aš kalbu apie Džordan. Kur ji? — pasidomėjau.

— Išvedė šunis.

— Aš štai ką galvoju, Endriau. Man atrodo, tau reikėtų iki penktadienio palikti ją ir persikraustyti pas mane. Tiesiog kuo greičiau nešk iš ten kudašių, o tada nuspręsim, ką toliau darysim.

— Iki penktadienio, — pakartojo jis.

— Taip, iki penktadienio, — tariau aš.

— Gal ir visai neblogai, — sutiko jis. — Aš pagalvosiu. — Dabar viskas atrodė taip paprasta.

— Žinai, ko aš trokštu, Liv? -Ko?

— Norėčiau nešiotis tavo putytę kišenę kaip piniginę. Visada ją turėti su savim. Tokią gražią, švelnią, minkštą piniginaitę.

— Kalbi kaip žudikas maniakas, — tariau. Jis nusijuokė.

— Man reikia eiti, paskambinsiu iš darbo.

Atėjau į kontorą kaip tik tada, kai Karia Lerner kažkam pasakojo apie butą. Pasiėmusi svetainės nuotrauką, ji čiulbėjo apie nuostabią vietą.

— Ten dar yra tie, kaip ten jie? — stulpai, — kalbėjo ji. — Dvylika baltų stulpų...

— Kolonų, — pašnibždėjau. — Ne stulpų, o ketaus kolonų. — Tam bute, kurį man aprodė Deil, buvo stulpas, o čia -kolonos.

— Dvylika ketaus *kolonų*, — pakartojo ji, pabrėždama žodį, kaip kokį egzotišką, ką tik išmoktą graikišką terminą.

— Ačiū, — burbtelėjo ji, padėjusi ragelį. Visą likusį rytą nepratarėme viena kitai nė žodžio. Daugiau negu valandą įrašinėju į atsakiklį savo balso pašto pasisveikinimą. „Čia Liv Kelerman iš „Smothe Transitions“, — vis kartoju ir kartoju. Man patiko mano pačios balsas.

Labai laukiau Endriaus žinutės į mano balso paštą. Džordan išvyko į Konektikutą aplankyti tėvų, ir jis žadėjo ateiti pas mane visai nakčiai.

21.

Viengungio studija — patogi vieta miesto centre

Prieš pradėdant mylėtis Endrius atsikėlė ir išsitraukė kažką iš savo krepšio. Pagalvojau, kad ims ir suriš mane. Atsinešė tą daiktą į lovą. Tai buvo prietaisas, kuriuo gydytojai matuoja kraujospūdį.

— Kam tau šitas daiktas? — paklausiau.

— Noriu pažiūrėti, ar ne per aukštas mano kraujospūdis, kai mes dulkiniamės, — atsakė jis.

— Tiesiog sužavėta, — tariau.

— Norėjau šį rytą pasimatuoti, kai smaukiau, bet vienas niekaip neįstengiau.

— Kodėl nepaprašei Džordan pagalbos? — įgėliau.

— Jos nebuvo namie. Mūsų dienotvarkės labai skiriasi.

— Kodėl nenubėgai pas savo gydytoją ir nepaprašei pamatuoti? — neatstojau.

— Buvau apie tai pagalvojęs, bet smaukant įtampa mažesnė, negu dulkinant tave. Man buvo toptelėjusi mintis pasidulkinti su savo daktaryte jos kabinete ir paprašyti pamatuoti spaudimą, bet nusprendžiau pirma išbandyti šitą metodą.

Jis vėl nuėjo prie savo krepšio ir išsitraukė sidabro spalvos stetoskopą.

— Man jis labai patinka. — Ir pasikabino jį ant kaklo.

— Kiek šitas prietaisas kainavo? — pasidomėjau.

— Nemažai, — atsakė jis. — Bet sveikatos už pinigus nenusipirksi. — Neįsivaizdavau, kad Endrius galėtų ką nors nusipirkti. Apie brangius daiktus iš viso negali būt nė minties.

Jis uždėjo man ant žasto plačią juodą manžetę ir suveržė kibiom juostelėm. Smarkiai spaudė, bet aš nieko nesakiau. Tada jis atleido ir užveržė dar smarkiau.

— Labai spaudžia, Endriau, — sudejavau. Jis maigė delne pūslę ir visai nekreipė dėmesio į mane. Paskui paėmė už riešo ir pažvelgė į laikrodį.

— Neblogai, — pasakė.

— O kas bus, jei tau pakils kraujospūdis, kai mudu mylėsime? Ar tada liausiesi mane dulkinę? — paklausiau šypsodamasi.

— Ne, širdele, tada teks prisitaikyti.

Jis įsikišo į ausis juodus guminius stetoskopo antgalius, o galvutę priglaudė man prie krūtinės. Tada pakišo po kairia krūtimi. Ir šypstelėjo.

— Girdžiu, kaip plaka tavo širdis, — kaip vaikas nudžiugo jis. Kraujospūdzio matuoklio manžetė smarkiai veržė ranką. — Girdžiu, kaip smarkiai mane myli.

— Norėčiau išgirsti dar vieną nuomonę, — tariau. Jis vedžiojo man po krūtinę metalinį daikčiuką.

— Įkvėpk, — paliepė. — Iškvėpk.

— Tu man jau atsibodai, — supykau ir pritraukiau tą daikčiuką prie krūties spenelio.

— Čia tau ne žaislas, — subarė jis. Tada nuplėšė man nuo rankos manžetę ir užvyniojo ant savosios. Paskui ėmė mane dulkinti, stabteldamas kas kelias minutes ir pasižiūrėdamas į matuoklį. Įbruko man į ranką pūslę ir liepė karts nuo karto spustelti.

Kol mylėjomės, neišsiėmė iš ausų stetoskopo, ir kai pasiekė ejakuliaciją, prisidėjo sau prie širdies ir klausėsi jos plakimo.

Rytą Endrius nedrąsiai įlipo į dušą. Pagaliau jis išmoko didelėmis replėmis atsisukti čiaupus. Kai išgirdau šniokščiant vandenį, nuėjau į svetainę, pasiryžusi nekišti nosies į jo nuolat su savimi nešiojamą krepšį — mėlyną sportinę kuprinę. Pasižiūrėjau į ją, gulinčią ant grindų prie durų, keliose vietose apglamžytą, kitur dar visai lygią. Vieni skyreliai buvo aklinau užsegti, kiti iki pusės prasegti. Atidžiai apžiūrėjau kuprinę, lyg rengčiausi apibūdinti ją kriminalinių nusikaltimų skyriaus dailininkui.

Priėjau visai arti ir atsitūpiau. Metalinis pagrindinio skyriaus užtrauktuko galiukas styrojo

atsiknojęs statmenai į viršų. Atsargiai atsegiau Endriaus kuprinės užtrauktuką ir ištraukiau paprastą rudą sąsiuvinį, prieš tai gerai įsidėmėjusi, kaip jis buvo padėtas.

Atverčiau jį ir pamačiau tvarkingą architekto rašyseną. *Atsikėliau, išsiviriau bulvę, sporto salė, trečią kartą pasimylėjau su Liv K.*, perskaičiau. Pagalvojau, kiek dar jis pažįsta Liv, jeigu prie mano vardo rašo ir pavardės pirmą raidę. Aš buvau tame pačiame sąraše, kaip ir bulvė.

Išgirdau, kaip Endrius duše atsiduso. Atsiverčiau kitą puslapį. *S. B. susirinkime pasirodžiau kuo puikiausiai. Esu tiesiog velniškai...* Vanduo nustojo bėgęs, ir Endrius atidarė metalines dušo dureles. Užverčiau sąsiuvinį, įkišau atgal į kuprinę, akimirksnį sutrikau, nes nežinojau, kuria puse jis buvo padėtas, tada apverčiau kitaip, pataisiau į kamuoliuką susuktas prakaituotas kojines, užtraukiau užtrauktuką ir kilstelėjau metalinį galiuką taip, kad stirksotų statmenai į viršų. Atsistojudi pasitraukiau nuo sportinio krepšio.

Endrius įėjo į svetainę, apsisiautęs geltonu rankšluosčiu. Jo akys nuslydo į kuprinę. Nervinausi, ar teisingai padėjau sąsiuvinį.

— Tavo duše kai ką užmušiau, — tarė jis.

— Ačiū.

— Ką veikei, kol aš prausiausi? — paklausė jis.

Apie tai nebuvau pagalvojusi. Reikėjo įsijungti televizorių.

— Spoksojau pro langą, — atsakiau. Langas buvo uždarytas. Prie avarinių laiptų grėsmingai siūbavo ir plaikstėsi sunkios virvės.

— Koks lauke oras?

— Gražus.

— Galėčiau nueiti ir parnešti riestainių.

Jei jis išeitų, galėčiau užsirakinti duris ir dar paskaitinėti jo dienoraštį.

— Būtų labai šaunu, — tariu.

Jo akys vėl nuslydo prie kuprinės.

— Arba galime eiti kartu, — pasiūlė. Tada, nuėjęs į virtuvę, pasipurškė mano dezodorantu, užsimovė apatinius, džinsus ir megztinį.

— Aš verčiau paliksiu namie, — atsakiau. Įsijungiau televizorių ir susirangiau ant lovos.

Endrius, baigęs rengtis, atidarė lauko duris.

— Tuoj grįšiu, — pasakė. Nuėjau užrakinti durų. Kuprinės nebebuvo.

Man baisiausiai knietėjo paskaityti tą sąsiuvinį. Norėjau kuo daugiau sužinoti apie Liv K. seksualinį gyvenimą. Kad tik greičiau jis vėl pakliūtų man į rankas.

Endriaus dienoraštis buvo pirmoji knyga, kurią po skyrybų skaičiau su malonumu. Nusprendžiau, kad gyvenant vienai, pats baisiausias dalykas yra skaityti knygas. Guli viena lovoje ir skaitai knygą, triukšmingai versdama puslapius ir kaltai dėbčiodama į laikrodį. Su kiekvienu prabėgusiu pusvalandžiu, gulėdama lovoj ir skaitinėdama kokią nors knygą apie nutukėlę mergiotę ar nevykėlę anglę, jaučiausi atimanti iš savęs šansą susitvarkyti gyvenimą. Turėčiau dabar lakstyti gatvėje su ratukinėm pačiūžom ar kokiam restorane rūkyti cigarą ir kabinti vyrus. Ar bent jau skaitinėti kokią knygą knygyne ir dėbčioti į pirkėjus, siurbčiodama *latte* kavą. Skaitymas lovoj su vyru buvo visai kas kita. O viena jaučiausi taip, lyg skaityčiau karste, šešių pėdų gylyje po žeme, pasišviesdama mažu žibintuvėliu. Skaitymą drąsiai gali lyginti su mirtimi.

Niekas nepasikeitė nuo tų laikų, kai vaikystėje kiaurą dieną skaitydavau, susirangiusi hamake, kurį tėtis buvo pakabinęs mano kambary. Dar būdama vaikas laimėjau mokyklos bibliotekos organizuotą konkursą, kas perskaitys daugiausia knygų. Kaip prizą man leido pasirinkti kokią norėjau knygą, todėl išsirinkau patį egzotiškiausią pavadinimą „Vėjas gluosniuose“. Buvau baisiai susijaudinusi. Koks nusivylimas. Argi čia prizas? Kažkokia vaikiška knygiūkštė apie gyvūnus; tiesiog nekenčiau knygų apie gyvūnus. Už šitiek perskaitytų knygų gavau dar vieną. Tokią, kurios sveikas žmogus ir už dyką neimtų.

Bet dabar man magėjo kuo skubiau perskaityti dar vieną Endriaus dienoraščio dalį.

Mudu valgėme riestainius susėdę ant mano lovos krašto.

— Greitai mano mamos gimtadienis, norėčiau tave su ja supažindinti, — tarė Endrius. — Ar nenorėtum su manim važiuoti į Virdžiniją?

— Ar ji neišplurps Džordan, kad buvai atsivežęs kitą moterį? — paklausiau.

— Ne, — be jokių pagražinimų atsakė jis. Po kiek laiko paklausiau:

— Ar tavo mamai patinka Džordan?

— Ji jos nepažįsta. Niekada nebuvau jos nuvežęs. Manau, kad taip geriau. Nors spėju, kad ji laiko mane žydru ir mano, jog gyvenu su vyru, kurio vardas Džordanas.

Endrius buvo vienintelis iš man pažįstamų vyrų, įskaitant ir buvusį vyrelį, apie kuriuos galėjau absoliučiai tvirtai pasakyti, kad jis ne žydras.

Kai jis išėjo, paskambinau Violetai ir pasigyriau, kad jis nori supažindinti mane su savo motina.

— Ketina vežtis mane į Virdžiniją savo draugės mašina. Kitam laido gale Violeta kurį laiką tylėjo.

— Nuostabu, ar ne? — paklausiau.

— Ajajai, — sudejavo ji.

— Kodėl ajajai? — paklausiau po neilgos pauzės.

— Nevažiuok, — patarė ji.

— Kodėl nevažiuot? — nesupratau.

— Tiesiog jaučiu, kad geriau būtų nevažiuoti, — paaiškino Violeta. Man nepatiko, kad Violeta nuolat ką nors nujautė. Ji luktėlėjo, kol aš sureaguosiu į jos „jaučiu“, tarsi tas pasakymas man būtų labai svarbus, ar dabar turėtų didesnės reikšmės negu kada nors anksčiau. Aš nesureagavau. — Bijau, kad gali būti labai... — Violeta pritilo, tarsi iš visų jėgų bandydama sukaupti intuiciją — ...pavojinga. — Ji atsiduso, išsekinta įtempto galvojimo, lyg dvasia būtų apleidusi kūną ir išlėkusi tuneliu į dausas. Įsivaizdavau ją su plazdančiomis skraistėmis ir turbanu ant galvos, spoksančią į dubenį su *Hdagen-Dazs* leda.

— Tik nesugalvok tekėti, — perspėjo mane liūdnai, beveik piktai, tarsi aš pulčiau į santuoką su kiekvienu sutiktu vyru, o jai tektų kas kartą pirkti brangių vestuvinių dovanų. Tarsi Endrius negyventų su kita moterim, o mums susituokti užtektų eilinio savaitgalio.

— Aš gi sakau, kad jis ketina pristatyti mane savo mamai, o ne taikos teisėjui, — atšoviau.

— Žinau, — nutraukė ji mane. Kurį laiką mudvi nepratarėm nė žodžio. Paskui paskubėjau užbaigti pokalbį telefonu ir išsitiesusi lovoje ilgai žiūrėjau į lubas. Man buvo įdomu, ar važiuosim tik vienai dienai, ar ten ir nakvosim. Ar jo mama turi atskirą svečių kambarį? O gal teks nakvoti motelyje? Gal ji turi atskirą kambarį, kuriame apnakvindins mane, o Endrius vidurnaktį tyliai įsliūkins manęs aplankyti? Dar bandžiau prisiminti, kada man turi prasidėti mėnesinės. Kaip turėčiau apsirengti, kad patikčiau jo mamai. Apskritai visoms mamoms aš patikdavau. Net apmasčiau, ką jai pasakysiu.

Kitą dieną nuėjau į *Tiffany* parduotuvę ir nupirkau keramikinį ašotėlį medui, bičių avilio formos ir su išpieštomis bitutėmis. Tai turėjo būti gimtadienio dovana poniai Lugar. Atsinešiau ją į darbą, siūbuodama ant piršto mėlyną dovanų maišelį. Įsijungusi spausdinimo mašinėlę ant savo stalo atspausdinau nuomos sutartį pagal Blumbergo anketą. Pabaigoje įrašiau papildomą punktą, kuriame nurodžiau, jog nuomininkas privalo mokėti dar keturis šimtus dolerių per mėnesį šeimininkų gėlių prižiūrėtojai, kuri ateidinės į butą kartą per savaitę palaistyti visų jų gėlių. — „Gėlių nieku gyvu nevalia judinti!“ — pareikalavo šeimininkė. Sučirškė mano telefonas.

— Liv Kelerman, — atsiliepiu.

— Ar nepasiilgai mano pimpalo savo putytėj?

— Endriau, kodėl nepasisveikini kaip visi normalūs žmonės?

— Labas, — pasitaisė jis. — Pasiilgai manęs?

— Dabar negaliu kalbėtis, užbaiginėju sandorį, — atsakiau. Buvau prisistūmusi su kėde prie Marijos Lortos stalo, mudvi visą rytą vartėm nuotraukas ir rinkom jai vestuvinę suknelę. — Iš kur skambini? — paklausiau.

— Iš Virdžinijos, — atsakė jis. Aš nieko nesakiau.

— Bet aš tau atsilyginsiu. Grįšiu rytoj ir kelias dienas galėsiu pagyventi pas tave.

Tą vakarą aštuntą valandą, kai į Kanalo gatvę teko vesti vyrą, turintį pastovią vietą akcijų biržoj — kad ir ką tai reikštų — ir parodyti stulbinamai gražų butą, vis dar baisiai pykau. Jis avėjo šviesios spalvos kaubojiškus batus ir laikė rankoj puikiai priderintą stručio odos lagaminėlį. Kai kėlėmės liftu, dviem pirštais — rodomuoju ir nykščiu — suėmė mano palaidinukę pasižiūrėti, iš kokios ji medžiagos. Gal iš šilko? Bet ne. „Atsiprašau, — tarė jis. — Norėjau įsitikinti“. Nieko šiurkštesnio gyvenime man dar nėra nutikę keliantis liftu.

— Na, ir ką manot? — paklausiau jo, kai jis bene penkiolika minučių apžiūrinėjo butą. Nuostabesnio ir išpūdingesnio buto dar nebuvau regėjusi. Jis priklausė kažkokiam garsiam menininkui, apie kurį nieko nebuvau girdėjusi, didžiuliai langai vėrėsi tiesiai į Hudzoną. Saulėlydžiai čia turbūt pasakiški. Matyti, kaip tolimoje važiuoja traukiniai.

— Man per tamsus, — tarė jis. Negalėdama patikėti savo ausimis, pažvelgiau į jį.

— Dabar juk vakaras, — paaiškinau. — Dieną butas būna užlietas saulės. — Bandžiau nusišypsoti. Nevalia pamiršti, kad žmonėms buto ieškojimas kelia daug stresų. Jie labai nervinasi. Ir tampa lyg nesavi.

— Bet aš *visą dieną* dirbu, — atsakė vyras nusiminęs, lyg aš būčiau kvailiausia pasauly mergiūkštė. — Grįžtu namo vėlai vakare. Jei dieną čia būna saulėta, man nuo to nė kiek ne geriau.

— Butą, kur saulė tviekstų vėlų vakarą, aš neturiu, — prisipažinau.

— Bet aš namie būnu tik vakarais, todėl noriu, kad butas būtų šviesus. Juk įrašiau tai anketoje. — Buvau jam davusi užpildyti „Smoother Transitions“ pageidavimų anketą. Pirkėjas joje surašo pageidavimus dėl buto. Atsiverčiau blizgantį „Smoother Transitions“ dokumentų aplanką ir pasižiūrėjau į anketą. „Saulė“ buvo įrašyta pirmu numeriu.

— Dėl to aš jus čia ir atvedžiau, — kalbėjau toliau. — Langai išeina tiesiai į pietus ir vakarus. Šviesiau niekur nerasis.

— Bet pažiūrėkit, kaip čia tamsu, — nesiliovė jis. — Jūsų skelbime buvo parašyta: „Nepamirškite pasiimti akinių nuo saulės“. O čia akinių man tikrai nereikia.

Beveik tas pats, kaip rodant butą Džeromui. Kanalo gatvės bute jaučiausi lyg filme „Užsispyrėlės sutramdymas“. Daryk ką nori, bet prisiek, kad čia saulė šviečia ir naktį. Tik jam vienam.

— Visai suprantu jūsų pyktį, pone. Neįsivaizduoju, kodėl šiandien taip prastai šviečia saulė. Neturiu supratimo. — Ir aš pažvelgiau pro tamsią Hudzono upę ten, kur mirgėjo Džersio žiburiai. — Gal saulė pasislėpė už debesies?

— Teks pasiieškoti kito brokerio, — tarė jis.

— Gal ir neblogai sugalvojot, pone. Girdėjau, kad Aukštutiniame Ist Saide saulė leidžiasi vėliau. Pabandykit pasiteirauti ten. Be to, man regis, „Corcorane“ parduoda butus, kuriuose saulė šviečia ir naktį. Gal jūs jiems paskambinkit?

— Gal ir paskambinsiu, — atsakė jis, išeidamas pro duris ir palikdamas man nuleisti sunkias specialias žaliuzes, kurias šeimininkas buvo įrengęs, kad apsaugotų savo meną nuo per ryškios saulės.

22.

Architekto projektuotas interjeras

Grįžęs iš Virdžinijos Endrius atėjo pas mane atsiprašyti. Nepaklausiau, ar jis ten važiavo su Džordan. Kai rytą atsibudom, jis tarė:

— Šiandien žadu anksti baigti darbą. Norėčiau po darbo ateiti čia. Duok man savo raktus.

— Mano raktų tai jau nesulauksi, — atkirtau. Paskutinę minutę nusprendėm, kad paliksiu duris nerakintas, ir jis galės grįžti, kada tik panorėjęs. Pamaniau, kad palikti šitaip nėra nieko ne pavojingiau, negu užrakinti, nes vis tiek įsilaužti lengva. Prieš išeidama į darbą paklojau lovą, ko niekada anksčiau nedarydavau.

Parėjusi namo ieškojau jo grįžimo žymių. Ant grindų miegamajame kėpsojo jo sportinis krepšys, bet žmogaus nebuvo matyti. Atrodė labai rizikinga lįsti į krepšį ieškoti dienoraščio nežinant, kada jis sugriš. Galėjo pareiti bet kurią akimirką, o jei užsirakinčiau, į am kiltų įtarimas.

Nusirengiau ir palindau po dušu. Neskaitysiu — nusprendžiau. Namie būdama viena galiu veikti ką tik noriu.

Išlipau iš dušo, susisupau į rankšluostį ir nuėjau į miegamąjį. Krepšys gulėjo čia pat. Nusprendžiau nekreipti į jį dėmesio. Išsitraukiau iš maišelio, išvyniojau iš minkštučio popieriaus naująją kūno spalvos liemenėlę ir pasimatavau. Tiko nuostabiai. Veidrodyje vėl išvydau ant grindų kėpsantį jo krepšį. Ilgiau nebeištvėriau. Užrakinau lauko duris ir grįžau prie krepšio. Atsitūpiau šalia ir atsargiai prasegiau užtrauktuką. Kyštelėjau ranką į vidų ir išsitraukiau dienoraštį. *Žinau, kad Liv myli mane*, perskaičiau. *Šiąnakt abu kartu pasiekėm orgazmą. Papasakojau Liv, kad vienintelį kartą, kai Džordan mane prisileido, ji visą laiką, kol aš ją dulkinau, sprendė „Sunday Times“ kryžiažodį...*

— Ką čia veiki? — užklupo mane Endrius.

Pašokau ant kojų kaip įgelta. Endrius gulėjo lovoj ant šono, nusisukęs nuo manęs. Du kartus pražygiavau pro lovą matuodamasi liemenėlę ir nepastebėjau, kad jis čia. Rankose tebelaikiau dienoraštį. Jei atsigręžtų, tai pamatytų mane su juo. Greitai pasilenkiau ir sugrūdau tą nelemtą daiktą atgal į krepšį. Jis atsivertė ant kito šono, į mano pusę. Ryšėjo kažkokią ryškių spalvų turkišką kaklaskarę. Aš atsokau nuo jo krepšio, lyg jame tuoj turėtų sukaukti signalizacija.

— Žiūrėjau tavo vestuvių vaizdajuostę, — prabilo jis užsimiegojusi balsu. — Tas liurbis, už kurio ištekJai, panašus į netašytą stuobrį.

— Ką?! — sušukau aš pasibaisėjusi. — Ko landžioji po mano daiktus? — Jaučiausi pažeidžiama. Man nepatiko, kad mano vaizdajuostės žiūri kas tik užsimano ir kada tik užsimano. Lyg Dorotės būsimasis vaikinys žiūrėtų vaizdajuostėje jos kelionę į Ozo šalį ir žarstytų nevykusius komentarus apie kaliausę. Tai buvo *mano* sapnas po *mano pačios* smegenų sutrenkimo. Čia buvo mano tėvas, mano mama, teta Ema ir, žinoma, Džekas.

— Maniau, kad kokia porno juosta, — prisipažino jis.

Taip ir yra, pagalvojau.

— Kai mudu tuoksimės, viskas bus kitaip, — kalbėjo Endrius.

— Gal tada irgi ryšėsi šitą skarelę? — paerzinau.

— Eikš pas mane, — pakvietė jis.

— Šita skarelė moteriška. Su ja atrodo kaip pederastas.

— Ne, ji vyriška. Pamaniau, kad būtų neblogai surišti su ja tave, — tarė jis.

Lovoje Endrius mane pribloškė. Jis buvo išmoningiau-sias iš visų mano meilužių. Nuolat likdavau sutrikusi ir sumišusi. Pasijutau lyg ne tame dešimtmetyje. Lyg šiais laikais išgyvenčiau penkto dešimtmečio meilės sceną. Baigus norėjosi nusipurtyti sijoną, lyg būtume dulkinęsi ant metalinio stalo kokio nors privataus seklio kabinete anų laikų Niujorke. Po mylėjimosi knietėjo paduoti Endriui skrybėlę, nors jis jos ir neturėjo, o pačiai pasitaisyti kojinių segtukus. Mylėdamasi su juo jaučiausi kaip blondinė.

Kai baigėm mylėtis, paprašiau jo:

- Nemesk ant grindų prezervatyvo. Duokš, nunešiu į šiukšlių dėžę.
- Manau, kad dabar galėtume apsieiti ir be jų, — tarė jis. — Norėčiau išvirkšti tau vaikelį.

— Jis užvirto ant manęs, pabučiavo ir neskaudžiai krimstelėjo į kaklą. Man ausyse skambėjo jo žodžiai. Dar nė vienas vyras nėra man to sakęs. Nieko romantiškesnio nebuvo tekę girdėti.

— Jei kas ir užkrės mane ŽIV virusu, tai tik tu, — atšoviau imdama jam iš rankų prezervatyvą. Jis buvo subliuškęs ir tuščias. Endrius buvo pasiekęs orgazmą. Mačiau, kaip buvo išpampusios jo venos ant kaklo ir lyg bulter-jero į orą atkištas smakras. Jaučiau, kad patyrė orgazmą, bet gumytė buvo visiškai tuščia. Suabejojau, ar tik nebus spėjęs jos nusimauti. Mylėtis su Endriumi tas pats kaip su Devidu Koperfildu.

- Ar baigei? — paklausiau.
- Aaaa, taip, — atsakė jis šypsodamasis.
- Manje? — klausiau toliau.
- Širdele, ne, — gynėsi jis.
- Tai kur sperma? — kamantinėjau aš, dviem pirštais spausdama tuščią prezervatyvo smaigalį.
- Aš pasiekiu orgazmą ir be ejakuliacijos, — paaiškino jis.
- Kaip tai?
- Šios technikos išmokau iš savo *Qi Gong* mokytojo.
- Tai tu baigei ar ne? — paklausiau dar kartą ir jau pradėjau pykti.
- Vyrams nėra gerai kiekvieną kartą ejakuliuoti. Taip eikvojama gyvybės energija. Prarandamos jėgos. Vyrams nieko nėra blogiau. Nemažai reikėjo mokytis, bet dabar galiu pasiekti orgazmą nieko niekam neaukodamas. Jei noriu, galiu taip dulkintis kiaurą naktį.
- Mane apėmė toks siutas, kad nebepratariau nė žodžio.
- Negi norėtum, kad dabar drybsočiau visas išsekęs, be jėgų? — paklausė jis.
- Taip, norėčiau, Endriau, — atkirtau. — Net labai norėčiau, kad dabar gulėtum išsekęs ir be jėgų.
- Kitos moterys tavo vietoje džiaugtųsi, — kalbėjo jis. — Išsaugojau visą savo energiją.
- Tu toks šykštus, kad gaili man net savo sėklos, — pasibaisėjau aš. Sėdėjau ant lovos krašto ir laikiau rankoje prezervatyvą. Jis buvo lygiai tokios pat spalvos, kaip mano naujoji liemenėlė, kurios dar nebuvo nusisegusi. Mylintis jos kaušelių galiukai išsigaubė, lyg maži rezervuarai. — Tu net šito man gaili.
- Ko aš tau gailiu? Padėjau išvengti terliūzės ant pilvo? Nesijaudink, man buvo labai gera.
- Kaip man žinoti, kad neapsimetinėji?
- O kaip *man* žinoti, kad *tu* neapsimetinėji?
- Tai moters prerogatyva, — užprotestavau. — Aš norėčiau, kad tu ejakuliuotum, Endriau.

Jei dar kada mylėsimės, norėčiau, kad man ant pilvo liktų terliūzė.

— O aš norėčiau vaikelio tavo pilve, — tarė jis. Jis vėl užgriuvo ant manęs, gal po dešimt aštrių stumtelėjimų pasiekė orgazmą ir išsekęs sudribo. — Dabar tu patenkinta? — paklausė. — Jei pusvalandį palaikysiu tave aukštyn kojom, turėtume daugiau šansų susilaukti berniuko.

— Dar niekam nepavyko manęs palaikyti aukštyn kojom, — atkirtau. Pajutau, kaip nuo jo spermos sudrėko mano šlaunys ir patalai po nugara. — Ko gero, iš tiesų geriau turėti berniuką, nes mažiau šansų, kad imsi jį tvirkinti.

- Šįvakar jau nebeturėsiu jėgų dirbti.
- Tai gerai, — atsakiau. — Endriau, būk geras, daugiau niekada nepalik pas mane savo spermos be prezervatyvo, aišku?
- Ką tik sakei, kad nori, jog aš ją palikčiau. Pati nebežinai, ko nori. O aš džiaugiuosi, kad palikau. Mes turėsime nuostabų berniuką.

Jis išlipo iš lovos ir pradėjo rengtis. Nenorėjau pasilikti viena savo bute. Man atrodė, kad daug lengviau išsiskirti su žmogum gatvėje, vidury triukšmingo Niujorko. Toks išsiskyrimas abiem

lygiavertis. Irgi atsikėliau ir užsitempiau per galvą velvetinius marškinius.

— Išeisim kartu. Aš einu pasivaikščioti, — pasakiau jam. Kai išėjom į gatvę, lauke buvo pradėję lyti. Namų stogai skendėjo rūke. Nuo kelionių draudimo įstaigos pastato stogo, apgaubto neoninių lempų šviesos, sklido rausva migla. Iškojau akimis Empair Steit dangoraižio, Prekybos centro bokštų dvynių, mėnulio, bet nė vieno nesimatė. Endrius, lyg Deividas Koperfildas, privertė juos išnykti man iš akiračio. Kartą mačiau, kaip fokusininkas paleido strėlę su skepeta prie kito jos galo, ši pervėrė jo asistentės pilvą ir įsimigo į patį centrą taikinio, stovėjusio už jos. Susirūpinau, ar tik Endrius nebus man *išovęs* vaikelio.

23.

Kampinis butas, plikų plytų siena

Mudu su Endriumi stovėjome Minetos skersgatvyje ir bučiavomės. Buvo vidurnaktis. Mano nugara prispausta prie sienos, o Endrius plačiai išsižergęs priešais mane.

Nenorėjau, kad jis eitų pas mane namo. Bandžiau jį įtikinti, kad jam reikia nuosavo buto, kur aš galėčiau nueiti pas jį.

— Kur susitinkam rytoj vakare? — paklausiau. — Nubu-čiavom jau visus Vilidžo kampus. Gal sugalvokim ką nors naujesnio?

— Rytoj bučiuosimės Penkiasdešimt devintosios ir Lek-singtono, o poryt pamėginsim Trisdešimt trečiosios ir Trečiosios gatvių kampus. Dar esu numatęs keletą neblogų vietelių netoli Linkolno Prekybos Centro.

Prisiminiau, kaip kartą man taksi vairuotojas minėjo, kad Trisdešimt trečioji ir Parko gatvės — pačios nesaugiausios Niujorke. Ten nutinka daugiausia nelaimingų atsitikimų. Kažkodėl įsidėmėjau jo vardą. Izmailas.

— O gal Trisdešimt trečiojoje ir Parko? — pasiūliau.

— Kur tik panorėsi.

— Gerai, tada tavo lovoj.

— Gali būti per ankšta.

— Majai Lin rodžiau ana tą namą, — pasakiau, rodydama į keturių aukštų pastatą gatvės kampe su metalo raižinių vartais. Maja Lin — jauna architektė, suprojektavusi Vietname žuvusių karių Memorialą Vašingtone, D. C. Žvilgtelėjau Endriui į veidą, ar neišvysiu pavydo kibirkštėlės, kad Maja rengiasi pirkti visą namą. Jokio pavydo anei pėdsako. — Ji nori visam name įkurti savo įstaigą.

Endrius linktelėjo ir nusišypsojo.

— Ji labai miela, — kalbėjau aš. Iš tiesų tai visai ne aš ap-rodžiau jai tą namą, o viena iš mūsų darbuotojų. — Ar rytoj susitinkam? — paklausiau kaip įmanydama atsainiau. Du pasimatymai iš eilės — retas reiškinys.

— Taip, taip, — uždainavo jis aukštu falsetu. Vėl ėmė mane bučiuoti, šįkart pražiodė plačiau nei įprastai ir dar sugrūdo burnon visą liežuvį.

Kitoj gatvės pusėj riogsojo persikų spalvos minkštas krėslas. Jame nebuvo sėdimos pagalvės, bet vis tiek atrodė gana patrauklus. Niujorke niekada nepamatysi į gatvę išmestos kėdės ar sofos su nesugadinta sėdimąja dalimi, užtat nuolat gali pamatyti benamius, velkančius į savo vežimėlius išluptas pagalves, lyg skruzdės, tempiančias į lizdą šapelius. Nors niekada gyvenime neėmiau nuo gatvės minkštų baldų, šis krėslas patraukė mano dėmesį. Norėjau atsistoti ant jo Endriui ant kelių ir įsivaizduoti, kad sėdžiu jo bute. Beveik norėjau nusitempti jį prie to krėslas.

— Kada paskutinį kartą buvai pas dantistą? — paklausė Endrius.

Mane jo klausimas išmušė iš pusiausvyros. Ko jau ko, o tokio klausimo iš vaikino, su kuriuos atėjau į pasimatymą, tikrai nesitikėjau. Blogiau negu: „Ar tyreisi dėl ŽIV?“ Ne per seniausiai buvau pas Baušų dantistą. Kai mudu su vyru pradėjome tartis dėl skyrybų, norėjau būti puikios kovinės formos. Apsilankiau pas visus įmanomus gydytojus. Nuėjau pas masažistą. Sistemingai dariausi manikiūrą ir pedikiūrą, visą laiką nešiojau brangiausias liemenėles ir mūvėjau gražiausias kelnaites. Kartą apatinių drabužių parduotuvėje pardavėja manęs paklausė, kam tiek daug perku. „Gal kur nors išvažiuojat?“ — pasiteiravo ji. „Ruošiuosi karui“, — atkirtau.

— Tai kada buvai? — kamantinėjo Endrius.

— Prieš kelis mėnesius, — atsakiau. — O kas?

— Man regis, yra skylutė. Aš pasibaisėjau: — Kas?

— Tavo dantyje skylutė. Reikia nueiti ir sutaisyti. — Ir jis vėl mane pabučiavo.

— Jokių skylių aš neturiu, — supykau. — Niekada neturėjau.

Jis liežuviu patikrino mano dantis.
 — Dabar tikrai turi. Aš jaučiu, mieloji.
 — Tuomet liaukis mane bučiavęs.
 — Kad negaliu. Tik noriu, kad šią savaitę užsirašytum pas dantistą. Man patinka tavo burnos skonis. Ir tavo kūno kvapas.

Jis įsikniaubė man į kaklą. Vyras, praeidamas pro šalį, įdėmiai mus nužvelgė. Norėjau, kad Džordan praeitų pro mus, kaukšėdama plastiko bateliais, su brezentiniu krepšiu ant peties, mes iškeltume didžiulę sceną ir pagaliau viskas baigtųsi. Endrius šią naktį galėtų nakvoti pas mane, o rytoj pareitų namo pasiimti savo daiktų ir šunų. Aš nusipirkčiau skrudintuvą, kad galėčiau jam rytais kepti kiaušiniene su skrebučiais. Gal valandą bučiavomės tam skersgatvy, ir per tą laiką pro mus praėjo tik vienas žmogus. Šansų, kad vidurnaktį Minetos gatvele praeis Džordan, praktiškai nebeliko.

— Eime į viršų, aš patikrinsiu tavo kitas skylutes, — pakvietė Endrius.
 — Bijau, kad mano draudimas neįstengs apmokėti sąskaitų, — paerzinau.

Kitą dieną nekantravau nueiti pas dantistą. Aštuntą ryto paskambinau Baušų dantistui, bet atsiliepė atsakiklis, todėl devintą vėl suktelėjau.

— Daktaras Blumas šiandien neturi laisvų vietų, — atsakė registratorė.
 — Maldauju, — prašiau aš. — Man būtinai reikia pas jį pakliūti šiandien.
 Ji man paaiškino, kad galima būtų užsirašyti kitomis dienomis.
 — Man būtinai reikia šiandien, — spyriojausi. — Skubus atvejis.
 — Ar labai skauda?
 — Mano padėtis labai bloga. Gal galėčiau ateiti ir palaukti, jei kartais kas atšauktų savo užsirašymą?
 — Apgailestauju, bet laukiančių be eilės sąrašas irgi jau pilnas, — atsakė ji.

Aš vis tiek nuėjau ir prasėdėjau už durų beveik visą dieną, plepėdama laukiantiems ligoniams parūpintu nemokamu telefonu ir skaitinėdama straipsnius apie bučiavimąsi *Glamour* žurnale.

Galiausiai mane nuvedė į dantisto kėdę.

— Daktare Blumai, — pradėjau aš dar nespėjusi atsisėsti, — ar įmanoma bučiuojantis aptikti draugo burnoje skylę? — Pasijutau tarsi paauglė.

Dantistas nusijuokė.

— Man dar neteko bučiuojantis ieškoti dantyse skylių, — atšovė jis. — Bet jei labai norit, galėčiau pamėginti.

Jis pagalvojo, kad prie jo kabinėjuosi.

— Man tiesiog labai įdomu, — paaiškinau. — Tai ar galima?
 — Ne, — atsakė jis. — Aš tai tikrai negalėčiau.

Kol jis dirbo, aš užsimerkiau ir įsivaizdavau, kad mano burnoj krapštinėjasi Endrius.

— Nesuprantu, ko taip panikavot? — tarė jis. — Skylutė yra, bet dar labai nedidelė.

Jis man šyptelėjo, lyg manydamas, kad ieškau menkiausio preteksto pas jį apsilankyti. Ant jo langų vis dar nebuvo užuolaidų.

Jis užplombavo man dantį mažulyte nematoma plomba, aš dar kurį laiką kantriai sėdėjau kėdėje ir laukiau, kol pabaigs. — O dabar galit eiti namo ir bučiuotis kiek tinkama, — užbaigė jis.

Vakare Endrius užvirtęs ant manęs karštai pabučiavo.

— Kaip tau pavyko taip greitai užsirašyti į priėmimą?
 — Kokį priėmimą? — nustebau. Vos parėjusi namo iš karto išsivaliau dantis, kad neliktų burnoj stomatologo vaistų kvapo. Nenorėjau, kad jis sužinotų, jog buvau pas dantistą.
 — Tau užtaisė dantį. Džiaugiuosi. Išsižiok ir parodyk, — paprašė jis.
 — Ne, — atkirtau ir sukandau dantis.
 — Nagi, negailėk, išsižiok, — prašė jis.

Aš purčiau galvą lyg maža mergaitė. Jaučiau jo erekciją sau prie šlaunies.

— Nagi išsižiok, būk gera mergaitė, — maldavo jis. Paskui nykščiu ir smiliumi užspaudė man nosį. Aš nebegalėjau kvėpuoti. Bandžiau protestuoti pro sukąstus dantis. Galiausiai buvau priversta

išsižioti.

Jis įkišo man į burną pirštą ir brūkštelėjo per užtaisytą dantį.

— Aš taip darau savo šunims, kai noriu atimti kamuoliuką, — paaiškino jis ir švelniai pabučiavo. — Man patinka žaisti su tavim dantisto kėdę.

— Dantisto kėdę? — nesupratau.

— Norėjau pasakyti „dantistą“. Liv, kai susituoksim, mums bus labai smagu gyventi drauge. Staiga visai pamiršau, kaip prieš kelias minutes negalėjau atgauti kvapo.

— Kada ketini palikti Džordan? — paklausiau. Jis gulėjo šalia manęs ir tylėjo.

— Labai norėčiau, — atsakė.

— Tai palik.

— Dabar negaliu.

— Kodėl? — paklausiau nuoširdžiai susidomėjusi, kokią priežastį jis sugalvos šįvakar.

— Džordan krūtyje aptiko sukietėjimą, — jis ištare taip, lyg saktų *Džordan laimėjo*

Pulicerio premiją.

— Ar jai atliko biopsiją? — šaltai paklausiau.

— Daktarai daro viską, ką gali. Ji patikimose rankose. Taip, tavo, pagalvojau.

Kurį laiką nieko jam nesakiau. Džordan krūtys niekad nebuvo iškilusios šitam kontekste. Niekada nepagalvojau, kaip jos atrodo. Įdomu, ar Endrius aptiko tą sukietėjimą taip pat, kaip mano skylutę? Staiga mano skylutė pasirodė nieko neverta.

— Jai nebus lengviau, jei sėdėsi prie jos šono, — pastebėjau aš.

Jis liūdnai atsiduso.

— Gal tu ir teisi. Bet negaliu dabar jos palikti, kai taip atsitiko. Negaliu jos nuskriausti.

— Kodėl gi? — paklausiau.

— Tiesiog būtų negarbinga, — atsakė jis.

— O man atrodo, kaip tik taip būtų geriausia, Endriau. Kartais tokie kritiniai momentai žmogų užgrūdina. Turėtum jai pasakyti apie mus tiesą.

— Manai, kad aš turiu ją skaudinti tokiu metu, kai taip atsitiko? Tavo gyslom teka srutos, o ne kraujas, — supyko jis.

Kas taip kalba? Kaip jis drįsta garsiai sakyti „srutos, o ne kraujas“?

— Tu tikriausiai juokauji, — negalėjau patikėti, kad jis tai pasakė. Lyg koks gangsteris, kuris nusikeikia prieš nukirsdamas konkurentui pirštą. — Jei tu rimtai, tuomet verčiau išeik.

Jis atsikėlė, įsispyrė į batus ir išėjo pro duris. Vėliau vakare paskambino.

— Atsiprašau, — tarė jis. — Mudu turim susituokti ir susilaukti vaikų. Aš tą žinau. Tiesiog jaučiu. Mudviem lemta tą padaryti. Žinau, kad jei nepaliksiu Džordan, sumaišysiu visą pasaulio istoriją. Mes privalom gyventi kartu.

— Tai ką nusprendei daryti?

— Na, dabar eisiu miegoti, nes rytoj manęs laukia atsakingas susitikimas.

— Tai tau reikia manęs ar ne? — paklausiau.

— Taip, reikia. Aš tave myliu.

— Tuomet daryk ką nors, — paraginau.

— Širdele, papasakok, kaip bus, kai pradėsime gyventi kartu, — paprašė jis mieguistu balsu, lyg reikalautų vakarinės pasakaitės.

— Tu vakarais grįši po darbo namo, o aš iškratysiu tavo kišenes ir apieškosiu, ar nerasiu kokių raštelį su telefonų numeriais ar lūpdažiu išteptų nosinaičių...

— Mums reikės didelio buto.

— Taip, ir atskiros kambario, kuriame visą parą budės ginkluotas apsauginis ir saugos mane, kad tu nesikandžiotum.

— Gal net galėtume įsikurti tavo vyro bute. Išmestume jį už durų, o patys apsigyventume pas jį.

— Tikrai, — taip buvau pasiilgusi to buto, kad nė nedrįsau svajoti vėl kada nors galėsianti ten

gyventi. O dar su Endrium!

— Gal geriau kol kas išikraustyk pas mane, — pasiūliau.

— Liv, mes neišsitemsim tavo mažam butely. Teks palaukti, kol įstengsim įsigyti didesnį butą.

— Taip ilgai aš nelauksiu, — atšoviau jam ir padėjau ragelį.

24.

Butas išnuomojamas mėnesiui

Bemaž kas rytą nusiplikydavau ranką garais iš verdančio arbatinio ir vis prisižadėdavau kitą kartą užsimauti orkaitės pirštinę. Pirma nusiplikiau dešinę ranką, paskui kairę. Garas atrodė toks minkštas, lengvas ir nekaltas. Užsukau vienintelį mano viryklėje veikiantį čiaupą. Arbatinio forma buvo panaši į perekšlės vištos, o orkaitės pirštinė su vis dar styrančiomis etiketėmis ir kaina — į triušuką. Stovėjau nuoga savo virtuvėlėje, pakišusi rankas po šaltu vandeniu, ir jaučiausi lyg Ezopo pasakėčioje, tik nesugebėjau sugalvoti moralo. Buvau bukiausias, kvailiausias ir labiausiai tuščia-garbis žvėris. Tas, kurį lengviausia apmulkinti.

Į pirmadienio susirinkimą išėjau dvidešimt minučių anksčiau, kad spėčiau nusipirkti riestainį ir susirasti vietą atsisėsti. Aplink pasitarimų stalą buvo tik aštuonios kėdės, į susirinkimą ateidavo dvidešimt ar trisdešimt agentų, jiems tekdavo stoviniuoti pakampiais, o paskui grūstis į koridorių. Jei sėdėdavai, atrodydavo, kad labai lauki susirinkimo ir nevėluoji. O jei stovėdavai, tai atrodydavo, kad skubi, esi užsiėmęs, neturi laiko nė prisėsti, nes bet kurią akimirką gali sulaukti skambučio su pasiūlymu, po kurio sudarysi pelningą sandorį ir tapsi turtuoliu. Aš dažniausiai pavėluodavau ir arba visai nespėdavau į susirinkimą, arba įlėkdavau šlapia galva jam baigiantis.

Per kiekvieno mėnesio paskutinio pirmadienio susirinkimą Kim išdalydavo kaspinėlius, tarp jų Pirmojo Sandorio kaspinėlius naujiems agentams, kurie jau būdavo sudarę kompanijai bent po vieną sandorį. Aš tikėjausi gauti kaspinėlį už privatų namuką, kurį pardaviau tokiai družkei, perversusiai mane vieną savaitgalį parodyti dvidešimt butų. Po kiekvieno apsilankymo ji versdavo mane užbėgti į kavinę sriubos ar karšto šokolado. Iš tiesų tai aš tikėjausi gauti kaspinėlį praeitą mėnesį už neblogą nuomos sandorį Tribekoje, bet Kim pasakė, kad kaspinėliai duodami tik už pardavimą, nors mano komisiniai už aną nuomą buvo didesni už bet kokio eilinio pardavimo. Bet nesiginčijau. Teko gerokai pavargti, kol atgavau komisinius už nuomos sutartį, nes netyčia palikau dešimties tūkstančių dolerių patvirtintą čekį taksi ant galinės sėdynės. Buvau sudariusi pardavimo sutartį ir gavusi komisinius už architektų butą, o vėliau jiems pardaviau atskirą namuką Harisono gatvėje, bet tai nesiskaitė, nes faktiškai šiuos klientus buvau nugvelbusi iš Deil.

Paskui tris savaites gaišau rodydama butus porelei su trimis mažais šunyčiais. Jie apie nieką kitą nekalbėjo, tik apie savo šunis. Tampėsi juos į visus butus ir žiūrėjo, kaip keturkojai reaguoja į naują vietą. Galiausiai kelionės pasibaigė, kai jie nusipirko 1,4 milijono dolerių vertės butą iš kito brokerio name, kuriame laikyti šunis buvo draudžiama. „Kaip jūs galėjot?“ — nustebau. Moteris pratrūko raudoti: „Mes išsiuntėm šunelius mano tėvams. Aš dabar tokia nelaiminga. Brokeris mus įtikino, kad pirmiausia galvotume apie save“, — dejavo ji.

Žmonės, išsiuntę šunis gyventi pas tėvus, negalėjo tikėtis mano pagarbos. Violeta buvo taip padariusi. Jos šuo kartą prarijo panaudotą prezervatyvą, kurį rado ant grindų jos miegamajame, todėl teko jį vežti pas veterinara, pakloti nemažą sumelę už gydymą. Paskui ji atidavė šunį savo tėvams į Teksasą, nors iki šiolei jį vadino „mano šunelis“.

Negana to, kad tiek laiko sugaišau su tais šunų šeiminkais, dar dieną naktį mane kankino Odri ir Nojus Baušai. Jau pradėjau jų nekęsti. Jie man buvo kaip Mobis Dikas. Norėjau pasidaryti iš Nojaus Baušo iškamšą ir pasistatyti savo kambary ant neveikiančio židinio. Visi ką nors pirko ar pardavė, tik ne Baušai. Niujorko nekilnojamojo turto verslas buvo kaip milžiniškas žaidimas „užimk laisvą kėdę“. Muzikai nutilus, visi puola graibstyti butus, bet tik ne Nojus Baušas.

Bet pagaliau sandorį sudariau ir dabar gausiu kaspinėlį. Kai kurie agentai, pavyzdžiui, Karia Lerner, dar nebuvo gavę Pirmojo Sandorio kaspinėlio, nors dauguma jų jau turėjo. Visi užtarnauti kaspinėliai būdavo prismeigiami skelbimų lentoje virš agento darbo stalo, todėl kontora atrodė kaip didžiulė arklidė per apygardos gyvulių mugę. Man tai pasirodė didžiausia nesąmonė, bet visi labai troško gauti tuos kaspinėlius. Aš vilkėjau kostiumėlį.

Antroje klasėje kartą pasipuošiau kepinių mugei, kuri vyko mokyklos sporto salėje per pietų pertrauką. Apsisegiau velvetinį sijonėlį, užsivilkau raudonai baltą languotą palaidinukę ir apsiaviau juodus lakuotus sandalus. Labai laukiau tos mugės. Nuėjusi į mokyklą išgirdau, kaip bjauri mergiškia, vardu Harieta, pasakė: „Žiūrėkit, kaip Liv išsipustė kepinių mugei“. Ir visi pratrūko kvatotis. Tikiuosi, niekas nepagalvos, kad išsipusčiau kaspinėlio įteikimo proga.

Prie stalo sėdėjau viena, todėl išsitraukiau riestainį, užsitopiau ant jo tepamo sūrio su daržovėmis ir atsikandau. Sūryje buvo daug svogūnų, todėl visą dieną dabar teks smirdėti. Įdėjau plastikinį peiliuką į tepamo sūrio dėžutę ir toliau viena sau kramsnojau prie posėdžių stalo, nutaisiusi profesionalės išraišką.

— Visus agentus prašau rinktis į susirinkimą pasitarimų kambaryje, — pasigirdo Ivonos balsas per garsiakalbį. Aš pasitaisiau kėdėje ir sėdėjau tiesi kaip smilga. Agentai sugužėjo į vidų.

— Oho, kaip tu šiandien anksti, — nustebo Kim. Ji vilkėjo kažkokį vaikišką kostiumėlį. Nors ji ir šiaip nebuvo panaši į suaugusią moterį. — Gerai, pradedam, — tarė ji. — Pradžiai norėčiau paprašyti Tonį Amoroso papasakoti, ką jis daro kiekvieną rytą.

Tonis pastaruosius penkerius metus buvo geriausias metų pardavėjas centro įstaigoje.

— Na, Toni, manau, mums visiems pravers paklausti ir pasimokyti, ką tu man pasakojai, kaip pradedi savo darbo dieną.

Tonio žmona stovėjo jam už nugaros, laikydama rankose aplanką su rašikliu. Sėkmingai dirbantys agentai nusisamdavo sekretores ir mokėdavo joms atlyginimą iš savo kišenės. Tonis buvo pasisamdęs savo žmoną. Man jos buvo gaila: ir dėl to, kad už jo ištekėjo, ir dėl to, kad tapo jo asmenine padėjėja. Jis vienintelis „Transitions“ centro įstaigoje turėjo atskirą kabinetą. Ir buvo vienas iš viso labo dviejų nehomoseksualių vyrų per visus „Transition“ padalinius.

— Ką gi, — pradėjo Tonis. — Kiekvieną rytą trisdešimt penkias minutes mankštinausi miegamajame ant bėgimo takelio.

Šito jau buvo tikrai per daug. Įsivaizdavau jį su apatiniais marškiniais ir plačiom boksiningo trumpikėm, o gal dar blogiau — su chalatu, minantį elektriniu takeliu, o žmona greta ruošia jam drabužius į darbą.

— Sportuodamas klausau motyvuojančių garso juostelių. Na, pavyzdžiui, kaip parduoti daugiau ledų porcijų eskimams.

Pora agentų, stovėjusių prie pat durų, tyliai išsliūkino lauk, tarsi jiems kas būtų paskambinęs.

— Aš paprašiau Tonio atsinešti keletą juostelių. Prie administratorės stalo pakabinsim skelbimą. Kas norės pasiskolinti, tegu užsirašo, — įsiterpė Kim.

Į posėdžių kambarį įėjo juodaodė moteris su garbanotu mažyliu ant rankų.

— Jūs tikriausiai norite susipažinti su mano dukra, — tarė Kim, imdama jai iš rankų mažylę. — Taigi susipažinkit. Čia Dakota, — pristatė ji dukrelę, pakeldama balsą net per kelias oktavas. Įdomu, jai vardą davė pagal pastatą ar valstiją? Keli agentai ėmė burkuoti, o dar trys išėjo iš kambario. Ji įbruko vaikėlį šalia jos iš kairės sėdėjusiai agentei, ši sekundę palaikė jį sau ant kelių, paskui pasiuntė kitai.

— O dabar atėjo laikas išdalyti kaspinėlius. Melani įteikiamas geltonas kaspinėlis už didžiausią šio mėnesio sandorį. — Visi ėmė ploti, o Kim mestelėjo per stalą kaspinėlį Melani. Jis buvo gana nemažas, smarkiai prirauktas, kitoje pusėje pritaisytas smeigtukas, o vidury žodžiai „Už didžiausią sandorį“. — Adrianai įteikiamas raudonas kaspinėlis už daugiausia šį mėnesį sudarytų sandorių. — Vėl nuaidėjo plojimai. Adriana pasodino man ant kelių Dakota, kad galėtų tinkamai atsiimti apdovanojimą.

— Mėlynas kaspinėlis už didžiausią šį mėnesį atneštą pelną atitenka Toniui. Tai nustebo, — pareiškė Kim. Išėjo dar du agentai, o mes kartu su Dakota jam paplojom.

— Ir galiausiai žalias Pirmojo Sandorio kaspinėlis atitenka Liv Kelerman už sėkmingai parduotą nuosavą namą. — Visi ėmė ploti, o keletas agentų dairėsi po kambarį, norėdami pamatyti, kaip aš atrodau, nors čia dirbau jau du mėnesius. — Liv, mes pristigom žalių kaspinėlių. Labai apgailestauju. Bet aš tau būtinai jį įteiksiu, kai tik gausim naują siuntą. Paprašiau Ivonos išsiųsti

užsakymą.

— Nieko tokio, — atsakiau.

— Vis tiek sveikinam, — užbaigė Kim. O aš sėdėjau ir laikiau ant kelių jos kūdikį. Prisiminiau, kaip kartą su vyru skridom lėktuvu į Meksiką. Jis miegojo, užsitraukęs ant galvos antklodę, o kažkokia storulė, sėdėjusi kitoj lėktuvo pusėj, turbūt meksikietė, su krūva vaikų, pasikėlė nuvesti kelis į tualetą. Ji akimirkai parimo virš manęs, paskui švystelėjo vieną storą mažį man ant rankų. Laikiau mažylį gal dvidešimt minučių, glostydama jam nugarytę, kol ji grįžo. Vyras taip ir nenubudo. O aš taip norėjau, kad jis atsibustų, ir galėčiau jam pasakyti: „Žiūrėk, mielas, mes turim kūdikį“. Pasijutau lyg apsišaukėlė, kaip Liusilė Bol, tempdama pro muitinę sūrio gabalą, įvyniotą į vaikiškus vystyklus. Man taip norėjosi laikyti vaikelį ant rankų, o vyrui pasakyti, kad tai sūrio gabalas. Po viso to dar kelias dienas jaučiau vaikelio svorį savo rankose.

Pastebėjau, kad ištarus mano pavarde, Karia Lerner išėjo iš kambario. Ji buvo prastos nuotaikos, nes per neapsižiūrėjimą iš vakaro užsitrenkė ant vieno namo stogo ir niekas jos iš ten neišleido net septynias valandas.

Kim atsistojo ir, apėjusi aplink stalą, paėmė man iš rankų Dakota. Pagalvojau, ar nereikėtų įteikti Kim kaspinėlių su užrašu „Už pirmąjį vaikelį“. Ji pareiškė, kad tas, kas pirmas peržvelgs sekmadienio *Times* nekilnojamojo turto skiltį ir suras ten bent vieną klientą, gaus 100 dolerių prizą.

Mūsų posėdžių kambary buvo likę viso labo tik devyni, todėl Kim pasiskubino susirinkimą baigti, o aš grįžau prie savo darbo stalo ir be kaspinėlio, ir be vaikelio.

Iš savo santuokinio gyvenimo prisimenu vieną epizodą, nuo kurio iš gėdos man norisi susiraityti kaip nuo sienos besilupinėjančiam tapetui. Prisimenu vieną vakarą, kada mano vyras buvo nupirkęs į teatrą bilietus ir aš savo kambary rengiausi. Man buvo užėję baisiausi mėnesinių spazmai, kuriais šiaip nesiskundžiu. Be to, dar siaubingai skaudėjo galvą, bet vis tiek buvau laiminga, nes jis šiam vakarui ruošėsi iš anksto. Jis sėdėjo ant lovos ir žiūrėjo, kaip aš šukavausi plaukus, segiausi grandinėle, dažiausi lūpas. „Atrodai nuostabiai“, — pagyrė jis. Pati sau atrodžiau graži, kai leidausi su juo liftu žemyn, kai sėdau šalia jo į taksi, kai įsitaisiau greta parteryje. Visą vakarą jaučiausi labai graži. Kokia buvau kvailė.

Išėjau iš kontoros ir įsėdau į šeštą metro traukinį. Jis buvo visiškai tuščias. Stovėjau paskutiniame vagone prie lango, kaip mažas vaikas ir spoksojau į tamsą bei kartkartėmis blykstelinčias raudonas lemputes. Tamsiame lango stikle aštriu daiktu buvo įrėžtas žodis „Vilis“. Per žinias kartą girdėjau, kaip kažkoks nevisprotis pavadino tai *skrečiti*, atseit, nauja grafiti forma. „Kaip Niujorkas rengiasi spręsti atsiradusias *skrečiti* problemas?“ — paklausė žinių vedėjas. Man šis pavadinimas priminė odos ligą¹. Gaila, kad šalia manęs nėra vaikinuko, vardu Vilis, kad ir kas jis būtų, nes aš mielai jam pasakyčiau: „Sveikas, Vili. Aš Liv“. Nė nepastebėjau, kaip ištariau tai garsiai, tarsi kažkam prisistatinėčiau.

Iš rankinės išsiėmiau raktus. Ant grandinėlės buvau prisikabinusi atlenkiamą mažulytį peiliuką, kuriuo dailiai išsipjaudavau iš sekmadienio laikraščių skelbimus dėl butų. Po žodžiu „Vilis“ metro vagono lango stikle įrėžiau savo vardą. „Vilis Liv“.

Parėjusi namo padariau tai, ko paprastai nedarydavau. Kritau ant lovos ir ilgai verkiau, garsiai kartodama „Ką aš padariau?“ lyg kokia pamišėlė. Net pati nežinojau, ko čia sriūbauju. Juk nieko blogo nepadariau. „O, ne. O, ne, — žliumbiau toliau. — Ką aš padariau?“

Staiga protas liovėsi verkti anksčiau už kūną. Pastarasis dar trūkčiojo ir krūpsėjo nuo raudos, bet protas jau pamiršo visą šį reikalą, nurimo ir susikaupė.

— Nieko blogo tu nepadarei, — įtikinėju save. — Tiesiog pražiopsojai kelis įkalčius.

Per dvidešimt pirmąjį gimtadienį, kai jau susitikinėju su būsimu vyru, jis man įteikė dovaną. Tai buvo stačiakampė dėžutė. Aš ją lėtai atidariau.

— Oi, čia gi „Įkalčiai“, — sušukau.

— Pamaniau, kad galėtume drauge pažaisti, — tarė jis. — Suprantu, tai kvaila, bet pagalvojau, kad būtų visai smagu.

¹ Scratch — draskyti, kasyti.

— Žinoma, tiesiog nuostabu, — žavėjausi aš, telepatiškai siųsdama jam signalus, kad daugiau tokių nesąmonių nedarytų. Kitą dieną mano draugai pranašavo, kad iš mūsų draugystės nieko neišeis. „Jei vaikiną gimtadienio proga dovanoja tau stalo žaidimą...“ — kalbėjo jie.

O aš tą žaidimą išsaugojau. Pakilau nuo lovos ir atsinešiau jį iš virtuvės spintelės. Mudu buvom jį atidare, bet taip ir nesužaidėm. Negalėjom, — jam reikia trijų žaidėjų. Trečias dalija tuos įkalčius.

Nuvožiau dėžutės dangtelį ir išėmiau neatplėštą plastikinį maišelį, kuriame buvo žaidimo dalys. Revolveris, metalinis vamzdelis, žvakidė, peilis, veržliaraktis ir virvė. Visi buvo metaliniai, išskyrus virvę, kuri buvo iš balto plastiko.

Praplėšiau maišelį ir susižėriau į delną žaidimo dalis. Paskui nuėjau prie lango, kur ant palangės laikiau imbierinio limonado skardinėles, nes šaldytuvas vis dar neveikė. Limonadas buvo šiltas, bet aš vis tiek jį atsidariau. O tada padariau keistą dalyką. Susimečiau į burną vieną paskui kitą tas daleles ir nurijau, užsigerdama imbieriniu limonadu. Prarijusi įkalčius buvau tikra, kad ir tą paslaptį kaip nors išaiškinsiu.

25.

Skalbyklė/džiovyklė rūsyje

Rytą nubudau visai nepailsėjusi. Po ką tik susapnuoto sapno jaučiausi kažkaip labai keistai. Sapnavau, kad prie manęs prieina svamis, tas iš nuotraukos, kur stovi ant mano darbo stalo, ir liepia plačiai išsižioti. Tada sukiša rankas man į burną ir pradeda traukti balto šilko virvę — metrą po metro, dešimtis metrų. Jis vis traukė ir traukė, o virvė, rodės, niekada nesibaigs. Darbavosi kaip uosto krovikas, kol pagaliau atsibudau.

Jis tikriausiai man visus syvus taip ištraukė. Burnoje jaučiau bjaurų šleikštulį. Nuėjau į tualetą ir išsivėmiau į unitazą. Mano tualetas buvo toks ankštas, kad teko nepatogiai susiriesti, o kojos kyšojo pro duris į virtuvę. Paskui pamačiau, kad unitaze plūduriuoja balta stalo žaidimo virvutė.

Spėjau susiruošti ir nepavėlavau apžiūrėti nuomai siūlomo buto. Pastatas buvo Jorko gatvėje, paprasčiausiam mažam skersgatvy už Bičo gatvės. Greta riogsojo didžiulis Amerikos Verpalų fabrikas. Mano apžiūrimas butas buvo penktame aukšte ir į jį reikėjo lipti laiptais, nors iš tiesų name buvo nedidelis rankiniu būdu valdomas liftas.

— Galite naudotis ir liftu, — tarė namo šeimininkas, — bet galėsite su juo tik nusileisti, o viršun lipti teks pačiai.

— Aišku, — tariau jam, nors visai nesupratau, ką jis sakė.

— Džiaugiuosi, kad supratot, — nudžiugo jis. — Nepatikėsit, kiek daug žmonių nesuvokia tokių paprastų dalykų. Jei liftu pasikelsite į savo aukštą, tuomet niekas iš apačios negalės jo išsikviesti. Mudu su žmona gyvenam trijuose viršutiniuose aukštuose ir nakčiai saugumo sumetimais visada užkeliam liftą į viršų, bet visą kitą laiką juo laisvai naudojasi namo gyventojai. Tai labai patogu.

Man prireikė net kelių minučių, kad suvokčiau, jog liftas naudingas tik užkeliant į viršų sunkius daiktus, kad nereiktų taisyti pačiam, ar užlaipinant senukus.

— Vadinasi, namas praktiškai be liftu, — pastebėjau šeimininkui ir pasižymėjau užrašų knygelėje.

— Kaip tai? Čia gi yra liftas, — supyko vyras. Jam buvo apie septyniasdešimt, jis buvo užsidejęs beisbolo kepuraitę su užrašu „Imperijos trofėjai“ ir paveikslu, vaizduojančiu taure, panašią į Empair Steit dangoraižį. Iš po kepuraitės kyšojo žilų plaukų kuokštas. Vilkėjo marškinėlius su mažulyte golfo vėliavėle virš dešiniojo spenelio, visai dar naujus džinsus ir sportbačius. Buvo ganėtinai liesas.

Per vieną Heloviną taip apsirengė mano tėtis. Tada dar buvau maža ir pasakiau, kad jis atrodo visai kaip normalus žmogus. Tėtis nusivedė mane į vakarėlį, ir aš labai džiaugiausi, bet netrukus jam viskas nusibodo, jis užsimaukšlino ant galvos indėnišką plunksnų papuošalą ir visą vakarą mėgdžiojo Šer.

Namo šeimininkas neskubėdamas užkėlė mus į penktu numeriu pažymėtą aukštą. Atidare metalinius liftu vartus, atrakino tiesiai priešais esančias duris. Iš liftu įžengėme tiesiai į butą. Ėmiau dairytis.

— Koks gražus butas, — pagyriau. Lubos buvo iškaltos lentutėmis, vienas tualetas, vidury virtuvė su baro stalu. Bet čia buvo tamsu. Tamsu kaip planetariume.

— Pirkau šį namą 1969 metais, — tarė šeimininkas.

— Pionierius, — išsprūdo kaip kokiai idiotėi. Šiandien išlipau iš lovos ne ta koja. Gal dėl to, kad skrandyje teliūskavosi metaliniai stalo žaidimo įkalčiai.

— Nuo tada čia ir gyvenam. Įrengėm ant stogo mansardą, baseinėlį, mažą antikvarinį liftą viršutiniams trims aukštams.

— Tai jūs turite nuosavą liftą?

— Neseniai įsirengėm, gal prieš dvylika metų. Niekada nesigailėjom, kad nusipirkom šį namą. Girdėjot, kad Letermanas nusipirko butą Nort Mure? Koks ten jo vardas — Deividas?

— Taip, Deividas Letermanas, — ištariau lėtai ir aiškiai, lyg kalbėčiau su žmogum, sergančiu Alzheimerio liga. Aš jau pradėjau panėšėti į tikrą brokerę. — Jis paklojo du milijonus. — Nežinojau, kiek tiksliai jis sumokėjo, bet nujaučiau, kad apytikriai tiek.

— Tiesą pasakius, netoli trijų. Septyniasdešimt antraisiais tokį butą galėjau nusipirkti už penkis tūkstančius dolerių. Tada nepagalvojau, kad dabar jis galės tiek kainuoti. — Jis man šyptelėjo. — Šitam pastate kadaise buvo graikų maisto prekių sandėliai. — Jis bakstelėjo pirštu į medines grindis, ant kurių matėsi didžiuliai juodi ratilai. — Gal pabandysit atspėti, nuo ko šitie ratilai?

— Ne, — atsakiau meilikaujamai, tarsi atsakymas būtų aprėpiamas tik jo išminčiais.

— Ant šitų grindų kadaise stovėjo didžiulės sunkios statinės su alyvuogėm, — paaiškino jis.

Paskutinį kartą nužvelgiau butą. Norėjau pamėginti padaryti taip, kaip mačiau darant kitus brokerius: išmatuoti žingsniais buto ilgį ir plotį statant kojas taip, kad žingsnis maždaug atitiktų metrą. Paskui nusprendžiau, kad nereikia, ir tiesiog užrašų knygelėje nusibraižiau nedidelį buto planėlį.

— Ar leistumėte nuomininkui įsirengti tamsų kambarį? — paklausiau. Turėjau klientą, vyrą ilgais plaukais, kuris norėjo buto su tamsiu kambariu.

— Ko gero, ne, — atsakė šeimininkas.

— Turbūt išnuomosiu jį labai greitai, — tariau. Jis nė kiek neapsidžiaugė šia žinia.

— Jei ne jūs, tai kas nors kitas. Eime, nuvesiu jus į rūsį. Nusekiau paskui jį į liftą ir, kol leidomės žemyn, visą laiką žiūrėjau pro virbus aukštyn į šachtos lubas.

— Trečiam aukšte gyvena kepėja, kepa pyragus ir visokius gardumynus. Tam bute, kur jums ką tik aprodžiau, gyveno rašytoja, bet išimylėjo dailininką iš antro aukšto ir persikėlė gyventi pas jį. Todėl nusprendėm jos butą išnuomoti.

Jis atleido svirtį ir mes bumbtelėję į grindis sustojom. Jis padavė man raktus, kuriuos paėmiau su didžiausiu dėkingumu. Net lengviau atsikvėpiau. Dabar pati galėsiu parodyti klientams butą kada norėsiu, ir nereikės trukdyti šeimininko. Išlipau iš lifto, jis uždarė mus skiriančias duris.

— Jei norit pasidairyti po rūsį, eikit drąsiai, — paragino jis. — Ten rasit, kaip mes sakom, vieną keistą dalykėlį. — Jis čiupo svirtį, stumtelėjo ją iš visų jėgų į priekį, ir liftas ėmė kilti aukštyn.

Nedrąsiai nusileidau laiptukais žemyn į rūsį, spėliodama, kas galėtų būti tas „keistas dalykėlis“?

Prie laiptų aš jį ir pamačiau. Tai buvo balta žvilganti skalbimo mašina ir balta žvilganti skalbinių džiovyklė. Šalia pūpsojo krūvelė plastikinių skalbinių kiauradėžių. Skylučių monetoms mesti nesimatė. Įrengimai nemokami! Jei gyveni šitam nedideliame pastate po turtingu šeimininku ir jo žmona, gali naudotis skalbimo paslaugomis visiškai nemokamai. Čia tikriausiai tas vyrukas iš antro aukšto ir pakabino moteriškę iš penkto. Matyt, prisiminė scenas iš filmo „Keista porelė“, kur Feliksas susitikinėjo su Pidžin seŠerimis skalbykloje.

Džiovyklėje dusliai dunksėjo besisukantys skalbiniai. Šiame pastate buvo pilna sekso. Ir seno, ir naujo. Jaunų ir pagyvenusių sutuoktinių porelės. Įsivaizdavau, kaip jauni meilužiai mylisi antrojo aukšto bute, o paskui nemokamai skalbia patalynę. Dar pabandžiau įsivaizduoti senuką šeimininką su žmonele besiglėbesčiuojančius baseinėlyje ant namo stogo.

Uždėjau rankas ant džiovyklės dangčio ir mėgavausi šiltu, lengvu vibravimu. Staiga mano širdį užliejo viltis. Stovėjau šitaip gana ilgai, lyg melddamasi. Nosį kuteno kepaų pyragų kvapas.

Net krūptelėjau, kai džiovyklė staiga išsijungė. Tik dabar supratau, kaip garsiai ji burzgė. Įdomu, kokie drabužiai ten džiūvo. Moteriškos kelnaitės? Vyriškos mėlynos pižaminės kelnės? Kepėjos prijuostės?

Kiek galėdama tyliau pravėriau džiovyklės dureles ir pasilenkusi žvilgtelėjau vidun. Įkišusi ranką ištraukiau didžiulį persiko spalvos rankšluostį. Iškračiusi gražiai sulanksčiau ir padėjau ant džiovyklės viršaus. Tada ištraukiau tokį patį gelsvą rankšluostį ir vėl dailiai sulanksčiusi padėjau ant pirmojo. Džiovyklėje radau dar keturis persikų spalvos rankšluosčius. Skubiai juos sulanksčiau ir išėjau.

Visą kelią į kontorą kurpiau galvoj skelbimą. Šiandien trečiadienis: jei iki ketvirtos valandos

įvesčiau į kompiuterį, galiu tikėtis, kad sekmadienį jį išspausdins. Reikės gerai pamąstyti, kaip skelbime pateikti, kad butas yra vieninteliame Niujorko name, kurio rūsyje nemokamai galima naudotis skalbimo mašina ir drabužių džiovyklė. „S/d įsk.“ nelabai ką sako. *Skaniai kvepiantis butas. Svajingai mielas butas. 158 kv. m. rojaus. Meilės guolis.* Atrodė, niekas čia netinka.

Priėjusi prie kontoros ant durų pastebėjau skelbimą, kad sugedo liftas, todėl teko kopti pėsčiomis į devintą aukštą. Užlipusi pamačiau, kad sekretorė man moja priėti. Buvau taip uždususi, kad atsirėmiau į jos stalą.

— Jūs turite svečią, — pranešė ji.

— Ką tokį? — paklausiau mažumėlę pyktelėjusi, nes mums buvo uždrausta vestis į kontorą klientus. Mes buvom gana aukšto lygio, ne kaip tos firmelės, pavyzdžiui, Deil, kur išskėstom rankom sutikdavo kiekvieną benamį ar koledžo studentą ir nemokamai dalijo patarimus, kaip geriau įsigyti nekilnojamojo turto.

— Nežinau, kas jis toks, — atsakė ji. Moteris atrodė susirūpinusi. — Jis man pasirodė kažkoks... — ir ji nutilo nebaigusi sakinio.

— Koks? — nekantravau aš.

— Agresyvus, — paaiškino.

— Jis posėdžių kambary? — vylingai paklausiau jos. Tikėjausi, kad ir kas jis būtų, nesugalvos atsisėsti prie mano darbo stalo priešais Karlą Lerner ir spoksoti į svamio nuotrauką.

— Jis primygtinai prašėsi pasodinamas prie tavo stalo. — Ji man mestelėjo didžiulę šūsnį tualetinio popieriaus ritinėlių. — Ar negalėtum nunešti į tualetą? Negaliu dabar atsitraukti nuo telefonų.

Aš lėtai nužingsniavau tarpu tarp pertvarų. Kontora buvo beveik tuščia, tikriausiai niekas nenorėjo kopti į darbą laiptais. Aš kaip valytoja su ritiniais tualetinio popieriaus abiejose rankose artinausi prie savo stalo. Mano kėdėje sėdėjo Endrius ir skaitė Folknerio romaną.

— Ką čia veiki? — paklausiau.

— Labas, — pasisveikino jis.

— Ko čia atėjai?

— Dieve, koks jis šaunuolis. Paklausk, — jis man perskaitė sakinį, bet aš jo neišgirdau. Pagalvojau, ar tik nespėjo panaršyti mano adresų aplanke.

— Endriau, aš neturiu laiko klausytis Folknerio citatų, — neturėjau laiko klausytis ir Endriaus paaiškinimų, kad ketina palikti Džordan. Endrius buvo tikras laiko gaišintojas, kaip būtų pasakiusi Deil.

— Norėjau pakviesti tave pietų, — jis pasisuko su mano kėde į murziną langą, kur du balandžiai knebinėjo viens kitą ant baltos nuo paukščių išmatų palangės.

— Aš prie šio stalo tik laikinai, kol baigs remontą, — paaiškinau. Endrius atsistojo ir apsidairė. Aplinkui nesimatė jokio remonto pėdsakų. — Be to, dabar labai neturiu laiko.

— Galiu palaukti, — nesutriko jis. — Norėčiau su tavim apie kai ką pasikalbėti.

Atėjusi Karia pasisveikino, tikėdamasi, kad juos supažindinsiu. Nuo lipimo buvo visa suplukusi ir uždususi. Dar kartą pažiūrėjo į mus ir tarė:

— Labas.

— Šituos reikia nunešti į tualetą, — pasakiau Karlai ir įbrukau jai į rankas tualetinį popierių. — Mes einam pietauti. — Išsivedžiau Endrių iš kontoros ir bėgte nubėgau laiptais žemyn į gatvę. — Turbūt tikėjaisi pietauti mano lovoj? — paklausiau lauke.

— Anaipol, — atsakė jis. — Noriu nusivesti tave į savo mėgstamiausią italų restoraną. *New York Times* jam skyrė tik dvi žvaigžduotes, bet aš manau, kad jis vertas daugiau.

Aš nusekiau su juo kelis kvartalus į rytus, į kažkokią neva verslo žmonių skylę ir stebėjau, kaip jis kabinėjosi prie valgiaraščio. Padavėjas priėmė mūsų užsakymą. Staiga Endriaus didžiojoje mėlynojoje kuprinėje supypsėjo pranešimų gaviklis. Jis švystelėjo savo krepšį ant laisvos kėdės ir išsitraukė aparaičiuką.

— Atsiprašau, — tarė jis stodamasis. — Man būtinai reikia paskambinti.

Jis nuėjo į kitą restorano galą ir nulipo laiptais žemyn. Atsegta kuprinė kėpsojo ant kėdės. Įkišau ranką ir išsitraukiau jo dienoraštį. Atsiverčiau ir mikliai perskleidžiau lapus iki paskutinio įrašo.

Padavėjas atnešė man artišokus, o Endriui sriubą, aš tuo tarpu užverčiau sąsiuvinį, įkišusi pirštą tarp lapų, kad nepamesčiau, kur skaičiau.

Akimirksnį dvejojau, gal neskaityti ir padėti atgal. Skaitymas reiškė dvigubą pralaimėjimą. Juk vis tiek negalėsiu paklausti jo nei apie tai, ką jis ten rašė, nei kodėl naudojo tokį klinikinį šaltą toną. Nenorėjau gilintis į jo mintis. Tiesiog norėjau pasėdėti ir pasistengti pasijusti graži. Nekenčiau tų jo užrašų.

Kartą vaikystėje per anksti atėjau pas psichologę ir teko pasėdėti laukiamajame. Girdėjau viską, kas buvo kalbama už uždarytų durų. Nuo to karto kiekvieną savaitę ateidavau anksčiau, kad išgirsčiau dar daugiau. Kartais net liaudavausi kvėpavusi ir visu kūnu palinkdavau į priekį, kad užslopinčiau širdies plakimą. Kai pagyvenusi moteriškė, liūdna ir apsiverkusi, išeidavo iš kabineto, aš jau būdavau išsekusi ir nuvargusi. Bet visada nulydėdavau ją paguodžiančiu žvilgsniu. Kartą išgirdau ją tariant: „Nekenčiu, kad kiekvieną savaitę už durų sėdi ta paniurėlė mergiotė. Žinau, kad negalima ant vaikų pykti, bet man ji nepatinka“. Viską sugadinau, paklaususi psichologės, ką reiškia žodis „paniurėlė“. Kitą savaitę sienos buvo išmuštos kamštmedžiu.

Niekaip negalėjau susitvardyti. Atsiverčiau Endriaus dienoraštį.

Šiandien paskambinau Liv iš darbo kambario, o ne iš miegamojo. Užsidegiau žvakes.

Skambėjo kažkaip keistai, lyg žaidime. Lyg įkalčių žaidime. „Pulkininkas Mastardas darbo kambarį prie žvakių.“

Šįkart prieš jai skambindamas nusimoviau kelnes. Vos jai atsiliepus, man pasistojo. Ji vapaliojo apie kažkokią jos draugės šuniui nutikusią nelaimę, o aš užtepiu ant savo gaidžiuko vazelino ir tol ją glosčiau, kol pasiekiau patį maloniausią gyvenime orgazmą. Buvo taip gera, kad nesusilaikiau ir ejakuliuavau. Niekaip negalėjau susilaikyti. Lyg būtų užgriuvusi jausmų kruša. Mano pimpalas buvo neįtikėtinai kietas. Ji kaip tik sakė: „Veterinaras ėmė barti šunelį“, kai aš iššoviau. Pasakojo man kažkokią intymią istoriją, nė nenumanydama, ką daro. Nei ką aš darau. Apspjoviau visą kompiuterio monitorių. Teks pirkti skysčio ekranams valyti. Kai tik atsileidau, pasakiau, kad turiu paskambinti, ir padėjau ragelį.

Skaitydama atsiplėšiau artišoko lapelį ir, pamirkiusi acto padaže, jau kėliau prie burnos atsikąsti, bet staiga ant dienoraščio lapo užtiško balto padažo lašas. Nuvaliau servetėle, bet dėmė vis tiek matėsi, lyg nuo išspjautos spermos. Kilstelėjusi galvą pamačiau laiptais kylantį Endriaus pakaušį. Ramiai užverčiau sąsiuvinį ir lyg niekur nieko ėmečiau į krepšį, nors man baisiai knietėjo atversti tą puslapį ir paklausti: „Ar negalėtum paaiškinti, ką reiškia šis įrašas? Net pati nežinojau, kad mano telefono numeris pasikeitė į 970-LIW“. — Galėjau pareikalauti mokesčio po 1.99 dolerio už minutę.

Pasidarė negera, pajutau, kad galiu tuoj apsivemti.

— Atleisk, kad taip ilgai užtrukau, — jis atsisėdo priešais mane ir čiupo Šaukštą kaip pistoletą. — Ko tokia išraudus? -staiga paklausė.

— Neišraudus, — gyniausi.

— Išraudus. Atrodai taip, lyg būtum krėtus po stalu kokias nešvankyles.

— Tokių dalykų veikiau galima tikėtis iš tavęs, — atkirtau.

— Bet aš neraustu, — tarė jis. — Ar negalim kada nors normaliai pasikalbėti? Koks tavo mėgstamiausias televizijos serialas?

Aš tylėjau. Aišku, labiausiai mėgau „Aš myliu Liusę“, bet nedrįsau teršti Liusilės Bol pavardės Endriaus akivaizdoje.

— Nesakysiu.

— Gerai, tada pasakyk, kokia tavo mėgstamiausia spalva. — Ką?

— Pasakyk, kokia spalva tau labiausiai patinka.

— Nesąmonė, — supykau.

— Man labai įdomu, — nusišypsojo jis.

— Geltona, — burbtelejau. Vos galėjau pratarti žodį. Mano rankos, sudėtos ant kelių, buvo lyg švininės, tarsi dar tebe laikytų jo dienoraštį, o protas tebeskaitytų išsklotas popieriuje mintis.

— Geltona? O kodėl geltona? — paklausė jis. Truktelejau pečiais.

— Geltona ir man patinka. O kokio atspalvio?

— Visokio, — murmtelėjau. — Garstyčių, taksi automobilio, įspėjamojo ženkle, citrinos. — Negalėjau patikėti, kad štai sėdim ir kalbam kažkokias nesąmones po to, ką perskaičiau apie save. Buvau velniškai sutrikusi. — O tavo? — paklausiau.

Jis kelias minutes rimtai galvojo.

— Turbūt irgi geltona, — atsakė.

— Negali būti, kad mudviem abiem taip labai patinka geltona, — suabejojau. Staiga viskas pasirodė taip absurdiškai juokinga, kad pratrūkau kvatotis.

— Kas čia tau taip juokinga? — nustebo jis.

— Ar tu apie tai norėjai su manim pasikalbėti? — čia tai jau galas, pagalvojau. Tikrų tikriausias galas. Mačiau aiškiai, kaip tą nublukusią staltiesę sau prieš nosį.

Sukramčiau dar kelis artišoko lapelius. Dabar jau tikrai jaučiau, kad apsivemsiu. Mikliai atsiprašiau ir tekina nubėgau apačion į moterų tualetą. Pasilenkiau virš klozeto ir kelis kartus smarkiai goktelejau. Nusišluosčiusi burną žvilgtelėjau į klozeto kiaurymę. Ten, lėtai sukdamasis ratu, plūduriavo metalinis vamzdelis.

Kai grįžau prie staliuko, Endrius paklausė, kur taip ilgai užtrukau.

— Teko palaukti eilėje, — atsakiau.

Jis apsidairė po apytuštį restoraną. Be mūsų, sėdėjo dar du išvaizdūs verslininkai. Vienas kalbėjo:

— Dženės senelę paguldė ligoninė, tai mes važiuojam į Montoką kokiom keturiom ar penkiom dienom pabūti su ja. — Pasakoją taip rimtai ir nuoširdžiai, tarsi iš tiesų būtų baisiai susirūpinęs Džene ir jos močiute. Norėčiau turėti tokį vyrą, kaip jis.

— Liv, — pašaukė Endrius.

Aš atplėšiau akis nuo vedusio vyro ir įsmeigiau į Endrių. — Ką?

— Aš pasirengęs ją palikti, — tarė jis.

— Džordan? — nustebau.

— Aišku, kad Džordan. Ką gi dar galėčiau palikti? Padavėjas nunešė lėkštes su užkandžiais.

Artišoko šerdis

gulėjo manoj nesuvalgyta. Mintyse bandžiau atversti kitą jo dienoraščio puslapį.

— Nejuokauji? — paklausiau. Pasakyta visai neromantiškai. Kiek kartų mintyse repetavau šią akimirą, bandžiau išgirsti ausyse jo žodžius: „Aš palieku Džordan. Jau galutinai esu apsisprendęs ją palikti“.

— Tikrai nejuokauju. Aš myliu tave. Ir noriu būti tik su tavim.

— Kaip man žinoti, kad sakai tiesą?

— Liv, — tarė jis susierzinęs. — Aš tau nemeluoju.

— O jai ar jau pasakei?

— Pasakysiu šįvakar.

— Žinau butą, kurį galėtum išsinuomoti, — išdrįsau pasiūlyti. — Nors ir tuojau pat.

— Kur jis? — paklausė.

— Jorko gatvėj.

— Turi omeny — Jorko aveniu? Nenoriu gyventi Aukštutiniame Ist Saide.

— Ne Jorko aveniu, o Jorko gatvėj, — patikslinau.

— Kur, po velnių, ji yra? — paklausė jis.

Staiga suabejojau, ar butas Jorko gatvėje jam nebus per geras. Dažnai suabejodavau, ar mano klientai pakankamai įdomūs ir patrauklūs gyventi mano parodytuose butuose. Norėjau, kad Jorko gatvės bute gyventų toks žmogus, kaip tas verslininkas su žmona Džene.

Jei Endrius ne visai tinka apsigyventi Jorko gatvės bute, mažiau aš, su nemokama skalbykle

ir skalbinių džiovykle, kepamų pyragaičių kvapu, su medinių alyvuogių statinių išpaustais juodais ratilais ant grindų lyg vestuviniiais žiedais ant jaunavedžių antklodės, tai gal ir jis pats man nelabai tinka.

— Norėčiau pamatyti tą butą, — tarė jis. — Tuoju pat. Ar turi raktus?

— Negalėsiu tau jo parodyti dabar, nes turiu susitikti su kitu klientu, — išsisukinėčiau. Kaip tik šią akimirką prisiminiau, kad turiu susitikti su mergina, vardu Audra. Tai vienos iš mano tėvų Beverli Hilse pažįstamų duktė. Kai ji paskambino, pamaniau, kad apsimeta ir šnipinėja mano tėvo pavedimu, nes jis turbūt sužinojo, jog pardavinėju nekilnojamąjį turtą, bet, pasirodo, ji mane užtiko visai atsitiktinai. Jos tėvas dabar gyvena Teksase ir su maniškiais nebesusitinka, todėl nejaučiau pavojaus, kad galiu būti iškoneveikta. Vis dar negalėjau prisiversti pasisakyti tėvams, kur dirbu.

— Galim į susitikimą eiti kartu, o paskui aplankyti tą butą Jorko gatvėje, — pasiūlė Endrius. Galiausiai susitarėm susitikti pavakare. Turėsiu laiko pamąstyti.

26.

Meniška atviro plano palėpė -7 stoglangiai

Audra išlipo iš limuzino pati, vairuotojui dar nespėjus pribėgti atidaryti durelių. Ji buvo apsirėdžiusi kaip visada, lyg kokia kaimo samdinė, senu ilgu juodu paltu ir keistais pilnapadžiais lyg nykštukų batais. Telefonu ji man buvo minėjusi, kad sužadėtinis ką tik paliko ją prie altoriaus keturių šimtų svečių akivaizdoje Beverli Hilso viešbutyje, o be to, ji neteko savo „pasakiškos sodybos Bičvudo kanjone“. Ji atrodė siaubingai.

— Sveika. Kaip šauniai atrodai, — pagyrė ji mane.

— Tu irgi ne prasčiau, — atsakiau.

— Oi, kokia tu miela, — tarė ji. — Ar šitam name? — paklausė ji, užvertusi galvą į pastatą. — Įsivaizdavau visai kitaip.

Mudvi stovėjom Vakarų ir Gansevorto gatvių sankryžoje, pačiame mėsos perdirbimo įmonių rajono centre.

— O ką tu įsivaizdavai? — nustebau.

— Man labiau patinka Parko aveniu. Ar ten nieko neturi?

— Prašei buto viršutiniame aukšte, palėpės.

— Taip, tikrai! — sušuko ji.

— Parko aveniu jų nėra, — atsakiau. — O šitam name yra durininkas. — Ir parodžiau jai uniformotą vyrą, išsidrėbusį už laminuoto stalo vestibulyje.

— Kaip įdomu, eime pasižiūrėti, — pakvietė ji.

Nusivedžiau ją į antrą aukštą, kur mus pasitiko pusamžė namo šeimininkė. Pirmiausia ji parodė virtuvę. Joje buvo šaldytuvas be šaldiklio ir vienas ilgas stalviršis su spintelėmis.

— O kur virtuvė? — paklausė Audra.

— Nagi čia, — atsakė moteris. Audra nusijuokė, lyg šeimininkė būtų pajuokavusi.

Paskui ji mums parodė kiekvieną kambarį atskirai. Tai buvo didelis kvadratinis butas, mažiausiai dviejų šimtų aštuoniasdešimt kvadratinų metrų. Už tokį milžinišką plotą kaina buvo nedidelė.

Ji nuvedė mus į miegamąjį ir priglaudė pirštą prie lūpų. Ant paprastos medinės lovos miegojo žilaplaukis vyras.

— Mes — naktiniai žmonės, — paaiškino moteris, vesdama mus durų link. — Tas, kas rengiasi pirkti šį butą, turi sugebėti miegoti prie didžiausio triukšmo.

— Kodėl? — nustebo Audra.

— Žinoma, nuo Vestsaido greitkelio sklinda didžiulis triukšmas, bet galima įsidėti dvigubus langus, — suskubau paaiškinti Audrai.

— Mes jau įdėjom, — tarė moteris. — Jokie dvigubi langai šitam namui nepagelbės.

— Kaip tai? — vėl nusistebėjo Audra. Moteris beviltiškai dėbtelėjo į mane.

— Niujorkas triukšmingas miestas, — puoliau gelbėti. — Jei nori ramybės, reikėjo pasilikti Beverli Hilse.

— Žinot, — kalbėjo moteris, — pasakysiu atvirai. Kiekvieną rytą apie ketvirtą valandą į gamyklą suvažiuoja tiekėjų mašinos.

— O ką atveža? — paklausė Audra.

— Ir kyla didžiulis triukšmas.

— O ką čia atveža? — paklausiau ir aš, nes jau ir man pasidarė įdomu.

— Skerdienas.

— Ką?! — nustėro Audra. Atrodė, kad dar akimirka ir ji nualps.

— Nebijok, meilute, ne žmonių, o galvijų. Karvių skerdienas. Lygiai ketvirtą iš mašinų jas pradeda krauti ant konvejerio. Garsas nežmoniškas — bumbt, bumbt, bumbt. Jei iš tiesų ketinate

pirkti, patarčiau vieną naktį praleisti čia ir pasižiūrėti, ar ištversit.

Įsivaizdavau, kaip Audra pakyla iš baldakimu dengtos lovos, persisveria pro langą pasidairyti ir gauna pliūpsnį karvės kraujo į veidą. Jai reiktų miegoti su balta skerdiko prijuoste ant šilkinų naktinukų.

— Ką gi, labai ačiū, — padėkojau.

Kai išėjom iš pastato, Audra pakėlė palto skvernus, kad šie nepaliestų gatvės grindinio.

Jos limuzinu nuvažiavom apžiūrėti kito buto. Sėdėjom abi ir tylėjom. Limuzinas buvo senas, nieko prabangaus.

Pagaliau prabilau:

— Audra — koks įdomus vardas. — Įdomus būtų gal berniukui, kurio tėvas dirba orų pranešėju.

— Tai vienas iš vardų, kuriuos Margaretė Mičel buvo sugalvojusi Skarletei O'Harai, — paaiškino ji.

— Nepaprastai įdomu, — sutikau aš. Skarletė O'Hara, Storm-Audra¹ Šapiro. Mano galva, Margaretė Mičel pasirinko teisingai.

Kitas butas buvo Grinvičo gatvėje, netoli Kristoferio gatvės. Langai iš dviejų buto pusių driekėsi per visą sieną ir saulė taip tvieskė į grindis, kad atrodė, jog kažkas paliejo kibirą dangiškos šviesos. Po Vestsaido greitkelio triukšmo čia buvo palyginti tylu. Girdėjosi tik kieme žaidžiančių vaikų krepšinio kamuolio bumbsėjimas.

Audra šiek tiek atsipalaidavo. Ji ramiai vaikštinėjo po butą. Apėjo didžiulį stalą su aksomu muštomis kėdėmis. Visos kėdės buvo skirtingų spalvų.

— Man šitos kėdės labai patinka, — tarė ji. — Būtų smagu ant jų pasodinti svečius.

— Tu gi čia atėjai ne baldų rinktis, o apžiūrėti buto. Ji praėjo pro mažą vonios kambarį.

— Oi, pažiūrėk, koks tualetas. Kaip žavų! — džiūgaudama ji bakstelėjo pirštu į ant durų kabančią keraminę plytelę su raidėmis WC.

Vienoje miegamojo sienoje buvo įmontuotos knygų lentynos, tarsi kokioje viešojoje bibliotekoje.

— Čia labai tiks išdėlioti knygas, — tarė ji. — Man patinka šis butas. Labai labai patinka. Jis daug mielesnis nei tas prie pastipusių karvių.

— Na, šiandien galiu parodyti dar vieną, jei nori, — pasiūliau aš. Man norėjosi ją iš čia išvesti, kol nieko blogo neatsitiko.

— Kėdės pastatysiu ana ten, kad vos tik įėjus į butą iš karto kristų į akis.

— Bijau, kad kėdės neparduodamos, Audra.

— Pažiūrėsim.

Nusekiau paskui ją į virtuvę, kur ji atidarė šaldytuvą.

— O, parmezanas, — nudžiugo ji ir išsitraukė mažą plastiko indelį. — Galvojau, vėliau stabtelsiu kokioj parduotuvėj nusipirkti parmezano, o jis štai čia. Kaip manai, ar galiu paimti?

— Ko gero, ne, — atsakiau.

— Manau, šeimnininkė nesupyks, — svarstė Audra. Bijojau, kad neužseitų šeimnininkė ir nepamatytų mūsų, landžiojančių po jos šaldytuvą.

— Gal verčiau nueik į parduotuvę.

Audra ėmė atidarinėti spinteles ir aptiko dėžutę maišelių. Paėmusi vieną maišelį, prisikrovė parmezano, užspaudė dangtelį ir įsikišo į rankinę.

— Kiek kainuoja šitas butas? — pasidomėjo.

— Aštuoni šimtai tūkstančių. Popierius jau išsiunčiau tavo tėčiui. — Buvo sunku patikėti, kad milijonieriaus duktė vagiliauja sūrį.

— Manau, kad kitų butų galim nebežiūrėti, — tvirtai pareiškė ji.

Buvau numačiusi nuvežti ją į aktoriaus Džado Hiršo iš televizijos serialo „Taksi“ palėpę. Tai buvo nebloga, per brangiai įkainota palėpė, siūloma parduoti jau gana seniai. Ją verta parodyti dėl to,

¹ Storm — angl. audra.

kad, viena vertus, prieš jį kiti butai atrodo kaip saldainiukai, o kita vertus — ten sienos nukabinėtos šimtais Džado Hiršo ir Denio de Vito nuotraukų, todėl aš galėjau pasirodyti tikra kino žvaigždžių brokerė.

— Pasitarsiu su tėčiu ir rytoj tau paskambinsiu, — tarė Audra.

Palaukiau, kol ji įsėdo į limuziną ir nuvažiavo, tada pati stryktelėjau į taksi ir nulėkiau susitikti su Endrium.

27.

Sandoris sužlugo — šeimininkas susirūpinęs

Mudviem su Endriumi artėjant prie buto Jorko gatvėje lyg juoda katė kelią perbėgo manekenė. Rausvom blizgančiom lūpom, lyg ką tik būtų sušveitusi arbūzą. Metro aštuoniasdešimt ūgio, apsirengusi Endriaus ir mano mėgstamos geltonos spalvos drabužiais, apnuoginančiais pilvuką, kaulėta kaip šakalys. Ji buvo graži, bet kartu baugi ir atgrasi tarsi prekė iš Helovinui skirtų daiktų parduotuvės „Mayhem“ prie mano namų. Pabandžiau įsivaizduoti save tokią aukštą ir kaulėtą, bet nepavyko. Pabandžiau įsivaizduoti save kaip skeletą, bet mano kaulai buvo stambūs ir tvirti kaip iš polistirolo.

— Tu daug gražesnė už ją, — pastebėjo Endrius.

— Na jau ne.

— Tavo kūnas toks — nežinau, kaip pasakyti — viliojantis, nors čiulpk.

Endrius vaikštinėjo po butą.

— Vadinasi, nori, kad aš gyvenčiau čia?

— Man visai nerūpi, kur tu gyvensi.

— O kur man vedžioti šunis?

— Turbūt prie upės. Hudzono upės parke.

Jis išsitiesė ant lovos tolimiausiam buto kampe. Lova buvo užtiesta gėlėta žalia antklode. Jis atrodė lyg pievoje gulintis šuo.

— Pažiūrėkim, ar gera bus čia mylėtis. Jei seksas bus malonus, žinosiu, kad butas man tinka.

— Visi mano klientai šitaip sako.

— Eikš pas mane.

Nuėjau prie lovos ir prisėdau ant kraštelio. Pati nustebau, kaip troškau su juo pasidulkinti. Jis paėmė mano ranką ir pradėjo bučiuoti vidinę riešo pusę. Kumštyje sugniaužusi laikiau buto raktus. Pirmoji darbo su nekilnojamojo turto taisyklė — nė už ką pasauly neišleisk iš rankų rakto. Jis suėmė dantimis lopinėlių odos ir lengvai kąstelėjo.

Turiu tokią vaikystės nuotrauką. Man kokie šešeri, laikau rankose tigriuką. Jis beveik lygus su manim. Aš įkišusi jam į burną ranką ir patenkinta juokiuosi. Kitoje nuotraukos pusėje tėvas buvo užrašęs *Liv įsimylėjo tigriuką Indijoje*. Neprisimenu, kad kada nors būčiau laikiusi rankose tigriuką ar juo labiau buvusi Indijoje. Bet tėtis mane patikino, kad tikrai buvau ir kad toj nuotraukoj tikrai aš — sėdžiu pakrantėj ant smėlio ir laikau apsikabinusi tigriuką. „Tu tikra drąsuolė, — kalbėjo tėtis. — Daug drąsesnė už kitus vaikus“.

Endrius prisitraukė mane arčiau ir pradėjo bučiuoti kaklą. Krimstelėjo į ausį.

— Liaukis, — subariau.

Jis įkando smarkiau. Šįkart labiau skaudėjo nei anuos kartus. Ne iš karto susivokiau, kad jis kanda visai rimtai. Iš skausmo aptemo akyse. Suklikau, bet jis ranka užspaudė man burną. Pasimuisčiau ir pajutau, kaip įplyšo ausis. Jis kandžiojo ir čiulpė ausį tol, kol lioviausi priešinuisi ir gulėjau leisgyvė. Įsivaizdavau, kad esu Indijoje, aplink mane stovi namai, panašūs į grietininių ledų kūgelius, straksi beždžionės ir graibsto vaikams iš rankų kokakolos skardinėles. Įsivaizdavau, kad mane kandžioja tigras, bet aš laikausi narsiai.

— Tau bėga kraujas, — pamatė Endrius.

Atsisojau ir nuėjau į vonią. Kraujas sruvo man per kaklą, o ausies spenelis styrojo atsiknojęs. Jame tebebuvo auskaras su deimanto akute. Aš nieko nejaučiau.

— Man reikia pas gydytoją, — tariau Endriui. Čiupau nuo virtuvės stalo ritinėlių popierinių rankšluosčių ir apėjau butą, gesindama šviesas, šluostydama nuo grindų prilašėjusį kraują. — Jei ką nors sugadinai šiame bute, aš tave užmušiu, — pagrasinau. Ant antklodės buvo matyti kraujo dėmių. Teks vėliau čia sugrįžti ir išvalyti, kol šeimininkė nepastebėjo.

Atidariau buto duris. Endrius tebesėdėjo ant lovos.

— Eime greičiau, — užrikau ne savo balsu.

Endrius pašoko nuo lovos, čiupo kuprinę ir išsekė paskui mane. Užrakinau duris raktu, kurį tebelaikiau rankoje, ir pasukau per gatvę, o Endrius pėdino man iš paskos.

— Kur einam? — paklausė.

— Žinai, kas tu? — nebeištvėriau. — Gyvulys. — Perėjau gatvę, spausdama ausį prie galvos. Nejaučiau jokio skausmo.

— Aš tikrai nenorėjau taip smarkiai tau įkasti.

— Dink man iš akių! — surikau neatsigrėždama. — Ir liaukis mane sekiojės. Pasitrauk ir kad daugiau tavęs nematyčiau, tu suknistas... — nutilau, nes neradau tinkamo žodžio. Jis vis dar sekė man iš paskos. — Nuopisa! — riktelėjau.

Perbėgau per visą kvartalą nuo Vakarų Brodvėjaus iki SoHo veterinarijos klinikos.

Laukiamasis buvo mažulytis. Pralėkiau pro smulkutę azijietę, laikančią už pasaitėlio milžinišką dogą, ir aviganį, kuris, atrodo, atėjo pats vienas.

Už priėmimo stalo sėdėjo apyjaunis juodaodis su apvaliais auksiniais akiniais. Jam už nugaros kabėjo didžiulė lenta su polaroidinėm šunų ir kačių nuotraukom, o apačioj jų vardais, išrašytais ryškiais storais spalvotais flomasteriais. Hudzonas, Boružė, Tedis, Puja.

— Mane sukandžiojo, — pasisakiau. Mano balsas buvo ne iš drąsiųjų.

— Gerai, luktelkit. Prisėskit, tuoj pranešu gydytojai, — paprašė jis ir liuoktelėjęs iš už stalo užlėkė laiptais viršun. Aš atsisėdau šalia Endriaus.

— Ar tau neatrodo, kad reikėjo eiti pas žmonių gydytoją? — paklausė Endrius.

Moteris baltu chalatu nulipo laiptais ir užmetė akį į mano ausį.

— Ir ką gi mes čia turim? — Ji buvo jaunutė, rudus plaukus susirišusi į arklio uodegą.

— Eime su manim. — Ji nusivedė mane į apžiūros kambarį, kuris buvo tame pačiame aukšte kaip ir laukiamasis. Endrius atsekė iš paskos. — Jūs pasėdėkite laukiamajame, — paliepė jam.

Gydytoja padėjo man užsiropšti ant metalinio apžiūros stalo ir liepė atsigulti ant šono. Užsimovė latekso pirštines, paslėpdama žiedą su deimantu. Švelniai nuvalė man nuo skruosto priskretusį kraują.

— Ar žinot, koks šuo jums įkando? — paklausė.

— Žinau, — atsakiau.

— Ar jis skiepytas? — Taip, skiepytas.

— Kodėl jis jums įkando? Gal erzino? Aš linktelėjau.

— Ar jis ir anksčiau elgėsi agresyviai?

— Taip, — šyptelėjau.

— Turbūt labai mylite šunis, kad po tokio įkandimo dar sugebat šypsotis? Ar jis tikrai nepasiutęs?

— Manau, kad ne.

— Ar tik manot, ar žinot tikrai? — Tikrai žinau, — atsakiau.

— Žinot tikrai, — pakartojo ji. — O koks šuns vardas?

— Endrius.

— Endrius? Tai bent vardas šuniui! Gal geriau būtų perkrikštyti jį Taisonu?

— Geriau jau Marvu Albertu, — tariau aš. Daktarė nusijuokė.

— Ar pažįstat Endriaus šeimininką?

— Pažįstu.

O kuo vardu šeimininkas? — paklausė. — Jos vardas Džordan, — atsakiau.

— Ką gi, atrodo, jūs ją gerai pažįstat. Klausinėju, nes noriu įsitikinti, kad gerai pažįstat šuns šeimininką ir esat tikra, jog gyvūnas neserga pasiutlige. Jei Endrius dar sykį taip pasiels, gali tekti jį užmigdyti. Ar esat skiepyta nuo stabligės?

— Nežinau, — atsakiau jai, nors gerai žinojau, kad nesu skiepyta.

— Tada aš jus paskiepsiu. Pajutau, kad tuoj nualpsiu.

— Persiverskit, — paliepė ji. Aš atvirtau ant nugaros.

— Va čia reikės susiūti, — pasakė daktarė. — Gražint į vietą ausies spenelį nebus sunku, tik reikės palaukti kokias dešimt minučių, kol suveiks nuskausminamieji. Dabar truputį paskaudės. — Ir ji man įdūrė. Aš negarsiai aiktelėjau.

— Štai ir viskas. Dabar nusivešiu jus į viršų. Prispauskit prie ausies štai šitą.

Mes išėjom iš kabineto, ir aš vėl išvydau Endrių, azijietę moterį ir jos milžinišką dogą. Aviganiai nebebuvo. Endriui nepasakiau nė žodžio.

Jis pakilo ir rengėsi eiti su mumis.

— Sėdėkit, — paliepė daktarė. Endrius atsisėdo.

Mudvi užlipom laiptais. Jaučiausi taip, lyg plūduriuočiau vandeny.

— Dabar teks truputį luktelti. Tiesą pasakius, reiktų jus nusiųsti į Šv. Vincento ligoninę, bet ausies spenelį reikia prisiūti kaip galima greičiau.

Ji nusivedė mane į kambarį, kuriame buvo pilna narvų. Beveik visi tušti, tik viename blaškėsi dalmatino jauniklis, viauksėdamas ir kaišiodamas snukutį pro grotas, kitame vėpsojo kažkoks išgveręs šunėkas, ir dar trijuose tūnojo katės. Ji atnešė sulankstomą kėdę ir paliepė atsisėsti.

Aš priėjau prie narvelio ir įkišau pro virbus ranką pas dalmatiną. Jis aplaižė man pirštus ir ėmė loti.

— Nebijok, — kalbėjau jam. — Viskas bus gerai. Mudu daktarė tuoj išleis namo.

Ji prisiuvo man ausies spenelį juodu siūlu, lyg skudurinei lėlei. Atnešė stiklinę apelsinų sulčių ir palydėjo į apačią, priklijavusi prie galvos pleistru didžiulį tvarstį, o auskarą su deimantu įdėjo į plastiko maišelį lyg dar vieną žaidimo su įkalčiais detalę. Pagalvojau: įdomu, kaip mano ausis atrodo po tvarsčiu. Smaili kaip dobermano? Nukarusi kaip baseto? Susiraičiusi kaip šarpėjaus? O gal ilga kaip triušio?

— Daugiau prie to pikto šuns nesiartinkit, — patarė ji man. Paprašiau registratūros vyruko išrašyti sąskaitą Endriui, kuris vis dar manęs laukė. Jis taip ir padarė.

Gate buvo ištuštėjusi. Tik dabar suvokiau, kad jau labai vėlu. Kanalo gatvėje nebevažiavo nė viena mašina. Stovėjau ant šaligatvio, gaudžiau taksi ir nekreipiau į Endrių jokio dėmesio.

— Liv, atleisk man. Tu juk žinai, kad aš nenorėjau, — inkštė jis.

— Tave reiktų užmigdyti, — atsakiau. — Daktarė sakė, kad jei tai pasikartos dar kartą, tą gyvulį reikės užmigdyti.

— Eime pas tave, galėsi mane užmigdyti.

— Endriau, aš rimtai. Viskas baigta. Dink man iš akių.

— Niekur aš neisiu.

— Palik mane ramybėj, Marvai Albertai. — Taksi nebuvo. Man svaigo galva, todėl nuėjau prie namo, kad galėčiau atsiremti į sieną ir atsigauti.

— Daktarė man liepė pasirūpinti, kad tu ko nors užval-gytum. Ji nerimauja dėl tavo cukraus kiekio kraujyje.

Aš pradėjau eiti, o jis pėdino šalia manęs, uždėjęs ranką man ant kaklo. Iš tiesų atrodė smarkiai atgailaujęs. Mudu perėjom Makdugalo gatvę, kirtom Hjustono ir priėjom „Olive Tree“ kavinę. Netoliese kažką filmavo, gatvė buvo apšviesta keista ryškia prožektorių šviesa. Mineta Lein su kitais aktoriais vaidino, kad šliaužia, o šalia stovintys treileriai siūbavo į šonus.

— Nupirksiu tau mėsainį. Kažkodėl baisiausiai užsimaniau raudonos mėsos. Bent jau pavaišinsiu tave vakariene.

Aš pažvelgiau į Endrių mėlynais architekto marškiniais, stypsantį prie manęs.

— Nagi, Liv.

Jis atrodė sunerimęs. Man darėsi silpna. Gal mėsai-nis suteiks jėgų pagaliau viską užbaigti visiems laikams. Galėčiau jam paaiškinti, kad po šito incidento nebenoriu jo nė matyti.

— Galim užsukti į „Olive Tree“ kavinę. Štai ten, — pasiūliau.

— Ar čia tas restoranas, kur tu valgai? „Olive Tree“? Kokia virtuvė? Artimųjų Rytų?

Aš pažiūrėjau į vitražinę žydų žvaigždę lange:

— Man regis, Izraelio.
 — Kokia tu pavyzdinga žydaitė. Gal Endrius vis dėlto nėra *mensch*.
 — O kokio restorano tu tikėjaisi? — paklausiau.
 — Maniau, tu valgai itališką maistą. Ten, kur gali kiek nori prisišveisti *fettuccine Alfredo*.
 — Tas vadinasi „Olive Garden“, — pataisiau jį. Įsižeidžiau, kad Endrius įsivaizdavo mane kas dieną šveičiant po didžiausią dubenį makaronų su grietinėlės padažu.
 Endrius užsakė mums po mėsainį.
 — Liv, aš iš tiesų labai atsiprašau. Norėjau, kad švelniai pasimylėtume, ir tikrai nesitikėjau, kad atsidursi ligoninėj su nuplėšta ausim. Jei tau bent kiek bus lengviau, tai aš tą butą išsinuosiu. Tu gausi komisinius. Ir vėl viskas bus kaip buvę.
 — Aš su tavim nekalbu, — supykau. — Ir reikalas visai ne dėl komisinių.
 — Jei būtum teisėja ir pamatytum, kokios patrauklios tavo ausytės, tai paleistum mane be jokios bausmės.
 Vaikystėje mudu su tėčiu labai mėgdavom žaisti žaidimą „Prisipažink teisėjui“. Aš sėdėdavau ant jo stalo, įsisupusi į jo vonios chalatą, su balta mamos maudymosi kepuraitė ant galvos, laikydama rankose geltoną *Fisher-Price* firmos plaktuką.
 „Šiandien aš persivalgiau ledų jūsų kilnybe“, — sakydavo tėtis.
 „Prisipažinkit teisėjui“, — liepdavau aš.
 „Bet, jūsų kilnybe, teisėja esate jūs“.
 „O, taip, — atšaunu, tarsi būčiau pamiršusi savo vaidmenį. — Kaltas!“ — sušunku ir garsiai juokiuosi.
 „Jūsų gražioji, nuostabioji kilnybe, prisipažįstu, aš per daug myliu savo dukrą“.
 „Prisipažinkit teisėjui“.
 „Bet jūs ir esate teisėja, ar pamiršot?“
 „Taip, aš teisėja, o jūs kaltas, kaltas, kaltas! Bijau, kad tau teks sėsti į kalėjimą, tėti“.
 „Jūsų kilnybe, turiu didžiulę bėdą. Šešioms savaitėms reikia išvykti į Paryžių, bet niekaip negaliu palikti savo dukrytės. Kam galėčiau dėl to pasiskusti?“
 „Skųskitės teisėjui. Ei, pala pala. Teisėja aš pati. Kaltas, kaltas, kaltas! Mirtinai kaltas“, — leipstu iš juoko, bilsnodama plaktuku į stalą.
 — Prisipažink, Liv, juk negali manęs kaltinti, — tarė Endrius.
 Kažkokie du komikai sėdėjo šalia mūsų už pertvaros ir guodėsi, kaip jie norėtų mesti darbą komedijų teatre. Jie atrodė kaip du gangsteriai, trokštą atsiplėšti nuo gaujos.
 — Dėl tos nelemtos komedijos iširo mano santuoka. Aš bankrutavau. Kiekvieną vakarą vaikai pristoję prašo, kad šįkart būtų paskutinis mano pasirodymas, — kalbėjo vyresnysis.
 — Ką darysi, jeigu pasiūlys neblogą sutartį? Turiu omeny, jei pakvies į laidą „Prajuokink mane“? Juk negalėsi atsisakyti. Negi pasiūsi visus velniop? — atsakė jaunesnysis.
 — Leisk nors kartą ramiai pavalgyti. Amžinai suki man galvą dėl mano paties gyvenimo, — supyko vyresnis. — Taip džiaugiausi prisėdęs ramiai penkioms minutėms, o dabar, po velnių, jau reikia eiti žemyn ir visų akivaizdoje žudytis.
 Kartą, girdėjau, viena padavėja atėjo į darbą „Komedijų Rūsyje“ gerokai anksčiau ir pasikorė ant vamzdžio lubose.
 Aš žiūrėjau į ekraną priešais mūsų nišą, kur rodė filmą su Čarliu Čaplinu. Jis peiliu ir šakute bandė perpjauti savo lėkštėje didžiulį odinį batą.

28.

Čelsio rajonas — pirmas aukštas su išėjimu į bendrą sodą

Sutikau Audrą Šapiro mažutėlyčiame anglų restoranėly „Arbata ir užuojauta“, esančiame Grinvičo aveniu. Man siaubingai skėlė galvą, o puodelis arbatos ir žiupsnelis užuojautos tikrai turėtų pagelbėti.

Restoranas buvo sodo pavėsinės dydžio. Atėjau anksčiau už Audrą ir paprašiau apskretusios anglų padavėjos parūpinti staliuką arčiau lango.

— Ar jūs viena? — paklausė ji.

— Aš laikiu žmogaus, — atsakiau.

— Tuomet laukite lauke, — atšovė ji. — Kai ateis, tada ir užeisit.

Aš išėjau laukti į lauką. Nepuoselėjau didelių vilčių, bet kažkodėl buvau tikra, kad Audra pirks butą Banko gatvėje. Jos tėvui buvau išsiuntusi visus finansinius dokumentus, ir jis atrašė, kad tegu Audra perka tai, kas jai patinka. Jis nieko prieš. Ji iš tiesų norėjo to buto. Paskambinau šeimininkei ir ji pažadėjo už tą pačią kainą pridėti dar spalvotas svetainės kėdes. Mano komisinių dalis sudarė šešiolika tūkstančių dolerių. Man jų mirtinai reikėjo. Reikėjo tam, kad ištempčiau dar vienus pietus su Audra.

Maža juoduke mergytė, gal devynių ar dešimties metų, su juodais akiniais, mokėsi pereiti gatvę, baksnodama balta lazdele. Ji grakščiai bilsnojo priešais save, apsitempusi trumpą džinsinį sijonėlį, ant viršugalvio gumyte surištais vešliais plaukučiais. Jai iš paskos neatsilikdama tipeno jauna moteris, rodydama, kur eiti ir kaip užčiuopti šaligatvio briauną. Mergaitė ėjo drąsiai, išdidžiai. Ir vis bilsnojo lazdele.

Audra atėjo pėsčiomis.

— Oi, kaip čia gražuuu! — sušuko ji. Ir vėl ji buvo apsivilkusi tuos šlykščius juostuotus marškinius.

Mudvi užėjom į vidų, ir aš paprašiau staliuko prie lango.

— Gerai, tuoj, — tarė padavėja. — Ei, kas čia tau atsitiko? -šįryt man niekaip nesisekė tinkamai užsiklijuoti tvarstį, todėl jis atrodė kažkoks susivėlęs, nukaręs.

— Draugas nukando ausį.

— Jėzau, kaip baisu, — išsigando Audra. — Bet tu juokauji, tiesa?

— Ne, tikrai taip buvo, — patikinau.

— Jis jums nukando ausį? — perklausė padavėja. Aš linktelėjau.

— Tai jums po tvarsčiu nėra ausies? — ji kalbėjo garsiau, tarsi aš būčiau priekurtė.

— Ne, prisiuvo.

— Koks šmukš, — tarė padavėja. — Iškrypėlis ausų kandžiotojas.

— Dieve, kaip siaubinga, — baisėjosi Audra, tarsi nieko klaikesnio gyvenime nebūtų regėjusi.

Mudvi su Audra susėdom už mažo staliuko.

— Klausykit, šitas staliukas keturiems, todėl jei ateis keturiose, tai teks jus persodinti kitur, — perspėjo padavėja.

— Audra, — pradėjau aš, — turiu tau puikių naujienų.

— Kokių? — viltینگai paklausė ji.

— Šeimininkė sutinka atiduoti tau ir tas aksomines kėdes.

— Oi, kaip šaunu. — Mano ausis jau buvo pamiršta kaip pernykštis sniegas. — Aš velniškai alkana, — tarė ji, skaitinėdama valgiaraštį.

Padavėja atnešė du puodelius arbatos. Ant manojų buvo nupiešta scena iš „Romeo ir Džiuljetos“, o jos puodelis buvo beždžionėlės formos.

— Kokie gražūs, — džiaugėsi Audra.

— Iš tiesų mieli, — atsakiau.

— Nuostabūs.

— Tikrai, — sutikau.

— Bet taviškis gražesnis.

— Gal nori apsiukeisti? — juokais paklausiau.

— Gerai, — sutiko ji. Atidaviau jai savo „Romeo ir Džiuljetą“ ir pasiėmiau jos beždžionėlę. Į restoranėlį įėjo dvi moteriškės su mažu vaiku. Aiškiai matėsi, kad tai senelė, mama ir jos dukrelė.

— Atrodo, jums teks persėsti, — nemaloniū balsu tarė padavėja. — Aš juk jums sakiau.

Paėmiau abu puodelius, ir mudvi nuėjom į salės vidurį, kur buvo pilna žmonių. Man rodės, kad galva tuoj plyš perpus, o po tvarsčiu baisiai niežėjo ausį.

— Gal kartais turite aspirino? — paklausiau padavėjos.

— Čia ne ligoninė, mieloji, o restoranas, — atšovė ji.

— Na, — vėl atsisukau į Audrą, — tai ką pasakysi? Kaip manai, ar norėtum gyventi tam bute? — paklausiau su tam tikra nuostaba balse, lyg kokia pardavėja *Chanel* mados namuose.

— Žinai, Liv, tu turi nuostabiausią darbą pasauly. Aš irgi norėčiau dirbti taip, kaip tu.

Negalėjau patikėti, kad Audra sugebėjo ištarti žodį *darbas*, o kad norėtų dirbti, tai jau man buvo visai nesuvokiama.

— Nekilnojamojo turto agentė, — ištare taip, lyg matuo-tųsi suknelę. — Man patinka.

Padavėja atnešė man avienos troškinio, o Audrai lėkštę nebalintos vegetariškos sriubos. Ji beveik nieko nevalgė, turbūt dėl to jai nuolat iš burnos baisingai dvokė.

— Ar norėtum, kad tėtis pradėtų tartis dėl buto pirkimo?

— Taip, — atsakė ji. — Paskambinsiu ir paprašysiu, kad pradėtų tvarkyti popierius. Man jis tikrai labai patinka.

— Nuostabu, — pritariau. — Man regis, teisingai nusprendei. — Atsilošiau kėdėje ir pajutau širdy palengvėjimą.

— Ar negalėtum parodyti brėžinių? Norėčiau pasižiūrėti, kur galėčiau ką pastatyti.

— Turi omeny buto planą? — išėmiau iš aplanko atšviestą buto planą ir padaviau jai. Ji atidžiai apžiūrinėjo. O man norėjosi lėkti į kabinetą, skambinti jos tėvui ir kuo greičiau baigti visą reikalą.

— Jis gana keistos formos, ar ne? — paklausė Audra, ir aš pajutau, kad pradėdau jos rimtai nekęsti.

— Man tai jis visai normalus, — atsakiau jai, nes butas buvo stačiakampis, tik vienas kampas kiek smailesnis už kitus, lyg *Citicorp* pastatas, paguldytas ant šono.

— O kam skirta ta smailioji dalis? — nesuprato ji.

— Ten gi miegamasis, ar pamišai? Su tom puikiom knygų lentynom.

— A, taip, — susiraukė ji. — Ar tau neprimena raketos?

— Raketos? — nustebau.

— Man jo forma panaši į raketą. O tau?

Man atrodė, kad kažkas kovine raketa pervėrė man galvą.

— Nė už ką nepasakyčiau, kad buto forma panaši į raketos, — užprotestavau. — Tai pats nuostabiausias butas.

— Panele, — pašaukė Audra padavėją, ir ši priėjo. — Ar jums šis piešinys neprimena raketos?

— Ko?

— Raketos. Na, tokio pabūklo, kur būna povandeniniuose laivuose.

— Ne, — atsakė padavėja.

— O man jis panašus į pabūklą.

Padavėja dar kartą atidžiai pasižiūrėjo į buto planą, paskui pasuko jį smailiuoju kampu į viršų.

— O, taip, taip. Dabar suprantu, ką turit omeny. Jis iš tiesų truputį panašus į raketą.

Į restoraną įžengė keturių žmonių grupelė ir sustojo prie durų. Padavėja nuėjo prie tų dviejų moterų su mergyte, kurios prie buvusio mūsų staliuko prie lango šveitė pyragėlius ir vieno kashio sumuštinukus.

— Jums teks persėsti prie kito staliuko, — tarė ji.

— Ką?! — vyresnė moteris negalėjo patikėti savo ausimis. — Mes tik pradėjom valgyti.

— Mama, — prabilo jaunesnioji, — persėskim kitur.

— Nesąmonė, — piktinosi senelė. — Vidury valgio aš niekur nesirengiu kilnotis.

— Deja, vis tiek teks, — neatlyžo padavėja. — Jūs sėdite prie staliuko keturiems asmenims.

— Kaip prie tokio mažulyčio staliuko gali susėsti keturi žmonės? Ir taip lėkštes laikom vos ne ant kelių.

— Klausykit, nesiginčykit, o verčiau paskubėkit.

— Tuomet mes visai išeisim, — pagrasino senolė.

— Kaip norit, — sutiko padavėja. Mergytė pradėjo verkti.

— Mama, tu išgąsdinai Chloją. Negi taip sunku persėsti prie kito staliuko?

— Nesėsim! — pareiškė senoji moteris. — Eime lauk.

Ir ji atsistojo, apversdama puodelį ir išliedama arbatą. Mažoji rėkė visu balsu.

— Nemanau, kad man patiks gyventi raketos formos bute, — dvejojo Audra. Nemaniau, kad sulauksiu labiau nekenčiamos klientės už Nojų Baušą.

Sumokėjau sąskaitą, ir mudvi su Audra išėjom iš restorano. Gatvėje prie mūsų artinosi jauna smulki blondinė. Ji vilkėjo kostiumėlį, bet atrodė labai sportiška, tarytum ant peties būtų nešusis teniso raketę, o ne medžiaginį krepšį su knygomis.

— Džordan! — šūktelėjo jai Audra. — Labas!

Aš apmiriau. Negali būti, kad čia Endriaus Džordan. Si buvo aukšta ir mūvėjo sužadėtuvių žiedą deimanto akimi. Ji atrodė pailsėjusi ir savimi patenkinta, tarsi šį rytą būtų pasimylėjusi.

— Audra, kaip malonu, kad tave sutikau. Atrodai nuostabiai, — tarė šioji Džordan.

— Ai, kokia tu miela, — atsakė Audra. — Džordan, susipažink, čia Liv, mano nekilnojamojo turto agentė. Rengiuosi pirkti butą, į ei Liv suras ką nors tinkamo.

— O, tai nuostabu, — nudžiugo Džordan, visiškai mane ignoruodama.

Keista, kad Audra pristatė mane kaip savo nekilnojamojo turto agentę, o ne kaip draugę, nors vaikystėje mudvi lakstėm po vakarėlius kaip pašėlusios. Nors man taip net labiau patiko. Džiaugiausi, kad Audra įsivaizdavo, jog tarp mūsų gali užsimegzti ir dalykiški santykiai. Juk neįmanoma likti draugais, kai nors penkiom minutėm tampi savo draugo ar draugės nekilnojamojo turto agentu.

Pagalvojau apie Endrių lovoj su šia moterim. Man niekada netoptelėjo galvon, kad Džordan gali būti patraukli. Kur tas piktas žvilgsnis ir nušiurę žili plaukai, kuriuos piešiau savo vaizduotėje? Jos rankinė buvo ne iš odos, o bateliai — iš kažkokios naujos tamprios dirbtinės medžiagos. Reiktų išsiaiškinti, ar čia tikrai ta Džordan, apie kurią galvojau keletą mėnesių. Jau rengiausi paklausti jos pavardės, bet staiga susigriebiau, kad Endrius man niekada nebuvo jos minėjęs, tik sakė, kad ji pavadinta vieno iš Hemingvėjaus personažų vardu.

— Džordan — koks gražus vardas, — pagyriau.

— Ačiū, — žvaliai padėkojo ji.

— Ar jūs pavadinta vieno Hemingvėjaus romano herojaus vardu?

— A, taip, — atsakė ji, su pasigailėjimu linktelėjusi galvą, lyg aš būčiau moterų tualetu valytoja. — Mano tėvas — baisus Hemingvėjaus gerbėjas.

Endrius man buvo minėjęs, kad Džordan tėvas mėgo kolekcionuoti pirmuosius garsių Amerikos rašytojų romanų leidimus.

— Iš kur judvi pažįstamos? — paklausiau.

— Aš Džordan pažįstu dar nuo Niu Heiveno laikų, — atsakė Audra. Ji neišdrįso ištarti žodžio „Jeilas“. Universitetą paprasčiausiai vadindavo Niu Heivenu arba tiesiog Konektikutu. Taip reiškėsi jos kuklumas. Endrius man niekada nesakė, kur Džordan mokėsi.

— Jei nesupyksit, norėčiau paklausti, kas jums atsitiko? ~ pasidomėjo Džordan, žiūrėdama į

mano tvarstį.

— Draugas jai nukando ausį, — pasiskubino paaiškinti Audra.

— O, Viešpatie, vargšėlė, — su užuojauta tarė Džordan. — Mano sužadėtinis kartais irgi nesuvaldo aistros, teks paprašyti elgtis atsargiau.

Staiga Audra apsimestinai garsiai suklykė, tarsi tik dabar būtų pastebėjusi didžiulį sužadėtuvių žiedą. Negalėjau įsivaizduoti, kad Endrius įstengtų nupirkti tokį brangų daiktą, kaip žiedas.

— Tas pats vyrukas? — cypavo Audra.

— Tas pats, — lygiai tokiu pat balsu patvirtino Džordan.

— Judu jau taip seniai kartu gyvenat. Džiaugiuosi, kad pagaliau pasipiršo.

— O kuo jis verčiasi? — įsiterpiau.

— Jis čia, Niujorke, dirba architektu, — lėtai atsakė ji.

Giliai įkvėpiau oro.

— O kuo jis vardu, — kaip įmanydama atsainiau paklausiau.

— Kuo vardu? — smalsiai perklausė Džordan. — Orenas. — Ji ištarė vardą taip nedrąsiai, tarsi kažko gėdytųsi. — Orenas Malis. Kodėl klausiat?

— Et, šiaip sau, — atsakiau.

Džordan su Audra dar kelias minutes paplepėjo, o aš bandžiau atsigauti. Staiga man visas Niujorkas ėmė knibždėti knibždėti potencialiom Džordan. Galiausiai jų atsiprašiau ir nuėjau sau.

— Nesijaudink, — nueidama dar išgirdau sakant Džordan. — Jei ji nesuras tau nieko tinkamo, tai aš pažįstu labai gerą brokerį iš „Hallstead“. Galėsiu supažindinti.

— Tikrai? Galėtum supažindinti? — apsidžiaugė Audra. — Kaip būtų smagu. Būčiau tau dėkinga. Taip noriu kuo greičiau susirasti butą.

Parėjusi namo pamačiau ant laiptų sėdintį Endrių. Vienoj rankoj jis laikė mažą plastikinį maišelį, o kitoj — nevykusiai į auksinį popierių suvyniotą didžiulę stačiakampę dovaną. Kai priėjau, jis atsistojo.

— Nebenoriu tavęs matyti, — tariau.

— Aš gi stoviu priešais tave, kaip gali nenorėti manęs matyti? Gal apakai ar ką?

Staiga man užėmė žadą. Negalėjau žodžiais išreikšti mane užplūdusio pykčio už tai, kad nukando man ausį. Aš buvau akla. Ir sutvarstyta ausim. Kažkokia apgailėtina apsimetėlė Helena Keler. Na štai, Helena Keler gyva sveika ir gyvena Makdugalo gatvėje, pagalvojau. Jaučiausi kaip tos trys beždžionės iš pasakėčios — viena užsidengusi akis, kita — ausis, o trečioji — burną. Tik aš buvau viena beždžionė, besistengianti uždengti visas tris ertmes ir stypsanti prie savo namo laiptų.

— Man regis, buvau akla, — prisipažinau.

— Tuomet įsivaizduokim, kad čia aklas pasimatymas.

— Kiekvienas susitikimas su tavim man lygus aklam pasimatymui, — atšoviau.

— Noriu pažiūrėti, kaip gyja ausis. Eime į viršų, — pakvietė jis.

Papurčiau galvą.

— Liv, aš tikrai tavęs neužgausiu. Elgiesi kaip idiote. — Jis man šyptelėjo ir pamėgino paimti už rankos.

— Negaliu dabar su tavim susitikti, Endriau. Einu į pasimatymą. — Nieku gyvu negalėjau eiti į pasimatymą su tokiu didžiuliu tvarsčiu ant ausies, ir tai buvo taip akivaizdu, kad net pati šyptelėjau.

— Kas jis toks?

— Jis iš Los Andželo. Į Niujorką atvyksta kas trečią savaitę.

— Kuo verčiasi?

Norėjau jam pasakyti, kad jis veda laidą Juokingiausi Amerikos mėgėjiški filmai“, bet paskui nusprendžiau patylėti.

— Jis iš televizijos, bet nenoriu tau sakyti kas.

Gaila, kad nepasakiau, jog jis koks nors prodiuseris ar kino veikėjas, rengiantis „Sundance“ festivalį. Būtų buvę paslaptینگiau.

— Pasistengsiu išeiti prieš jam pasirodant. Eime, Liv, mums reikia pasikalbėti.
— Ne, — atkirtau. — Į viršų lipsiu viena.
— Aš vis tiek seksiu paskui tave, — neatstojo jis.
— Tuomet niekur nelipsiu, — atsisdėdau ant laiptų, o jis pritūpė šalia manęs. — Kas dėžėje?
— paklausiau.

— Atnešiau tau dovaną, bet parodysiu tik viršų.
Išplėšiau jam iš rankų dėžę, nulupau popierių ir ištraukiau iš jos žaliai baltą Niujorko „Jets“ futbolo klubo šalną. Pati neromantiškiausia atsiprašymo dovana už tai, kad nukando man ausį.

— Kam šitas? — paklausiau taip, tarsi pirmą kartą laikyčiau rankose futbolininko šalną.
— Kaip tai — kam jis? Nupirkau tam, kad galėtume vėl saugiai mylėtis. Tu jį užsimaukšlinsi ir aš negalėsiu prisikasti iki tavo gardžių ausyčių. Būsi saugi.

— Aš juk per tą antveidį negalėsiu tavęs nė pabučiuoti, — pasakiau.
— Aš ir apie tai pagalvojau. Iš pradžių galėsi į jį nusiimti, o kai pradėsim mylėtis, vėl nusileisi.
Puikus sprendimas.

Taip įsiutau, kad nebežinojau, nė ką pasakyti.
— Hrrrrr, — suurzgiau lyg įsiutęs žvėris.
— Ką tai reiškia? — ramiai paklausė jis.
— Hrrrr. Hrrrrr. — Liv!
— Hrrrrr, — riaumojau prieš jį lyg meška. Elgiausi kaip visiška beprotė. Tas mano riaumojimas net nebuvo baisus. Juo labiau — gundantis ar juokingas. Veikiau kažkoks liūdnas.
— Liv, liaukis. Atnešiau tau dar kai ką.

Jis ištraukė iš maišelio dėžę „Haagen-Dazs“ ledų ir du plastikinius vienkartinis šaukštus. Nuplėšęs dangtelį, pastatė dėžę ant laiptelio, ant kurio pats sėdėjo. Pakabinęs šaukštą ledų, ištisė dėžę man.

Aš irgi pakabinau šaukštą ir grąžinau jam dėžę. Vaniliniai su šveicariškais migdolais. Mudu sėdėjom tylėdami, tarp mūsų gulėjo šalnas, perdavinėjom viens kitam dėžę ledų ir kabinom juos šaukštu. Iškilmingai, lyg kokioj ceremonijoje. Aš pamažu nusiraminau. Rodos, tereikėjo lašelio švelnumo, palepinimo ir ištirpau kaip varveklis.

Kartais mudu su vyru šitaip darydavom gulėdami lovoj. Vėlai vakare, būdavo, perdavinėjam viens kitam kibirėlį ledų, žiūrėdami kokią vaizdajuostę.

Juk nieko blogo ar pavojingo, jei pasivaišinsiu šio vyro atneštais ledais. Nieko sarkastiško, priešiško ar nepadoraus. Situacija tarsi neutralizavo jausmus. Mes buvom kaip visos šalia esančios poros, tikros ir įsivaizduojamos, kaip Beatričė su Benediktu, Retas su Skarlete, Gražuolė su Pabaisa, Diegas su Fryda, Marvas Albertas su moterim, kuri padavė jį į teismą už įkandimą.

Endrius įdėjo tuščią dėžę atgal į maišelį ir kyštelėjo man popierinę servetėlę.
— Liv, prisiekiu, daugiau taip skaudžiai nesikandžiosiu.
— Tau niekada ir nebeteks manęs kandžioti. Viskas, — nukirtau aš.
— Nebent tu mirsi anksčiau už mane. Tada atsiplėšiu gabalėlį tavo skruosto.
Ir jis švelniai pakštelėjo man į skruostą. Jo lūpos buvo lipnios.
Užsimaukšlinau šalną ir paslėpiau akis po antveidžiu. Jis pabučiavo į jo pakaušį.
— Šiandien buvau sutikusi Džordan, — tariau.
— Tikrai? — nustebo jis, valdydamas nusivylimą.
— Ji išteka.

— Nesuk man galvos su ta Džordan, Liv.
— Kas kam suka? — vėl supykau. Tada lyg kokia vidurio puolėja ar dar kas stryktelėjau ant kojų, įkišau į duris raktą ir mikliai užtrenkiau jas paskui save, kol Endrius nespėjo imtis atsakomųjų veiksmų.

29.

Tuščia erdvė

Jis skambino ir skambino, taip įkyriai, kad neapsikentusi leidau užlipti į viršų. Juk negalima nutraukti draugystės taip šaižiai cypiant durų skambučiui. Mudu gulėjom mano lovoj. Jam skaudėjo galvą, nors šalmą buvau užsidėjusi aš.

Aš nervinausi, nes buvo jau keturios ryto, o jis niekaip negalėjo užmigti. Aštuntą valandą turėjo pusryčiauti su kažkokiu žmogum. Kaip moteris jaučiau pareigą pasirūpinti, kad jis gerai išsimiegotų. Veikiausiai tai jaugusi atsakomybė už vaikus. Pasimatymai irgi labai panašūs į vaikų saugojimą ar gyvūnėlių priežiūrą. Įdomu, su kuo jam geriau miegoti — su manim ar su senąja draugužė?

— Liv.

— Miegok, Endriau, — subariau nenusiimdama antveidžio.

— Man patinka gulėti šalia tavęs.

— Man irgi.

— Su tavim miegu kaip kūdikis.

Gulėjau šalia ir tylėjau, nes nesumojau, ką atsakyti į tokią išvadą. Per visas naktis, kiek pas mane nakvojo, jam teko sumerkti akis gal tik penkiom minutėm.

— Endriau, man regis, tai netiesa. Netikiu, kad su manim tu išsimiegi, — atsakiau.

— Tikrai išsimiegu, — kalbėjo jis. — Šalia tavęs aš atsipalaiduojau. Man patinka su tavim miegoti. Patinka būti su tavim. Vaikščioti po miestą. Mylėtis. Net kandžioti tave man labai patinka.

— Nekenčiu, kai kandžiojiesi.

— Nesakyk, tau irgi patinka. — Jis pasivertė ant šono ir aš ėmiau pirštais glostyti jam nugarą. Norėjau, kad kuo greičiau užmigėtų.

— Liv.

— Miegok, Endriau, — vėl paliečiau.

— Aš nesu geras žmogus.

Aš dramatiškai atsidusau. Visi vyrai, su kuriais draugavau, būtinai prisipažindavo nesą geri. Tam tikru momentu tai paskutinė beviltiška pastanga ištaisyti esamą padėtį, mintimis blaškantis po savo proto užkaborius ir ieškant priežasties, kuria galėtų paaiškinti, kodėl nebenori daugiau su manim susidėti, slėpdami savo kozirių kortas ir nesakydami, kodėl aš jiems nepatinku, galiausiai su palengvėjimu atsidūsta, nusprendę, jog tikrasis problemos sprendimas glūdi juose pačiuose, ir tada išmeta garsiąją frazę „Aš nesu geras žmogus“.

— Žinau, kad negeras, — pritariau. — Tu gi vyras.

— Aš rimtai, Liv.

— Man atrodo, tu net labai geras, — taip pasakiau tik dėl to, kad vyliausi, jog abu užmigsim, o apie gerumą ar negerumą pakalbėsime rytoj.

Įdomu, kai Hitleris sakė Evai Braun, jiems dar draugaujant: „Aš nesu geras žmogus“, ar ji įtikinėjo jį, kad yra priešingai?

— Aš negeras. Nevertas tavęs. — Tuoju patekės saulė. Mudu abu ją matėm. Kai kurių dalykų vyksmo niekaip nesustabdysi.

— Verčiau papasakok apie mus savo draugei. Manau, kad tada tikrai palengvės, — patariau.

— O gal geriau įkasti tau į užpakaliuką?

— Jei dar bent sykį krimstelsi, paskambinsiu jai ir pati viską apie mus išklosiu, — pagrasinau.

Jis atvirto ant nugaros ir atsisėdo lovoje. Tada, apžergęs mane, prispaudė rankomis prie lovos mano pečius.

— Jei jai paskambinsi ir papasakosi apie mus, prisiekiu Visagaliu, užmušiu tave vietoj.

Aš nervingai nusijuokiau.

— Paklausk manęs atidžiai. Jei kada nors ją išskaudinsi, aš tave nudėsiu. Gal ne savom rankom, bet vis tiek nugalabysiu, ir man tai bus didžiausias malonumas.

— Ką gi, dar vienas smūgis žemiau juostos, — sutikau.

Tiesą pasakius, supratau, kad tai šlykščiausias momentas per visą mano draugavimo su vaikiniais karjerą, įskaitant skyrybas. Ir ausies nukandimą. Aš gulėjau aukštiekninka lovoj, kol jis atsikėlė ir apsirengė. Virtuvėje indų kriauklėje išsivalė dantis. Nepratariau nė žodžio. Atvirai kalbant, dar nė vienas vyras negrasino man atimsiąs gyvybę. Knygoje „Elgesio taisyklės“ nebuvo skyriaus, pavadinto „Ką daryti, kai vaikinai grasina tave nužudysiąs“.

Jis prisėdo ant lovos ir pasilenkęs pabučiavo man į kaktą.

— Dabar einu į kontorą pasiimti reikalingų popierių. Vėliau tau paskambinsiu.

Jis atsistojo.

— Iki, — tarė.

Išlipau iš lovos, būtinai norėdama užsirakinti duris jam iš paskos. Žiūrėjau, kaip jis lipa laiptais žemyn su džinsais nuleistu juosmeniu, ir nusprendžiau, kad jį matau paskutinį kartą. Užtrenkiau duris.

Sėdėdama ant sofos pastebėjau iš sienos kyšančio balto elektros laido galą. Jau kelis mėnesius čia gyvenau, bet nepastebėjau jokių laidų. Pradėjau traukti. Nuplėšiau kelis metrus baltų ir gelsvų laidų nuo sienų, virš durų staktų, palei grindjuostas. Atrodė, kad prižadinau tūkstančius baltų snaudžiančių gyvačių. Į mane šaudė šokinėjančios sankabėlės. Nuo šitų judesių pradėjo pykinti, o laidai vis traukėsi ir traukėsi, vyniojosi ir gulė raizgalynė ant grindų svetainėje. Didžiulė šūsnis susiraizgiusių žarnų. Kalnas gyvulio vidurių. Kaip aš galėjau taip ilgai gyventi tarp šių šleikštulių keliančių laidų? Žiūrėk, nespėsiu nė mirktelti, ir jie uždusins mane kaip pitonas savo kietais gniaužtais.

Sėdėdama prisiminiau, ką neseniai skaičiau apie save Endriaus dienorašty. Prisipažinau Liv, kad norėčiau dėstyti Kolumbijos universitete sustiprintą architektūros kursą, ir ji man entuziastingai pritarė. Pagyrė, kad būčiau puikus dėstytojas, ir būtinai privalau imtis šio darbo. Kai dulkinomės, buvo labai susijaudinusi ir artėdama prie orgazmo net pavadino mane profesorium Lugaru. Ką čia bepridursi, mergina prisižiūrėjus Vudžio Aleno filmų. Manau, kad reikės jai pameluoti, jog pradėjau šį darbą, ir prigalvoti istorijų apie tariamus studentus, kad ją įtikinčiau. Kad ir kaip ten būtų, ji gan nebloga idėjų kurstytoja.

Iš visko, ką perskaičiau jo apgailėtinais prastoj, skurdžioj ir psichiškai nesveikoj rašliavoje, paskutinis sakiny, — neva aš esu „nebloga idėjų kurstytoja“ — buvo pats šlykščiausias. Niekam nenorėjau būti idėjų kurstytoja, juolab Endriui. Ir per orgazmą jo tikrai nepavadiniau profesorium Lugaru. Tą dieną išvis nesimylėjom.

Šitaip toliau negalima. Nusprendžiau paskambinti Džordan ir viską jai papasakoti. Paskambinsiu ir paprašysiu per pietus susitikti. Įdomu, ar mane pamačiusi ji pagalvos, kad aš mylėjausi su jos Endrium?

Pamenu, kartą per televiziją moteris pasakojo, kaip sykį važiavo į oro uostą pasitikti savo vyro. Stovėdama laukiančių lėktuvo nusileidimo žmonių minioje pastebėjo labai gražią moterį. Ta moteris miega su mano vyru, staiga šovė jai mintis. Nors niekada iki šiolei nekilo noras įtarinėti savo vyrą neištikimybe. Tuo metu jos vyras priėjo prie tos gražios moters ir karštai pasisveikino. „Nežinau, kaip, bet aš jaučiau, kad ji draugavo su mano vyru“, — aiškino moteris.

Galvojau, ar Džordan žino, kad aš miegu su Endrium. O gal jai tiesiog nė motais? Gal kaip tik aš jai patiksiu ir mudvi išlenksim taurelę sakės, plepėsime ir iš jo pasijuoksim. Gal man pavyks išsiaiškinti, ar ji tikrai rado krūty gumuliuką. Paguostume viena kitą. Gal Džordan man patiks. Gal suprasiu, kodėl Endrius taip nenori jos palikti.

Pačiupau telefono ragelį, bet jis neveikė.

Gal tai buvo ženklas, kad reikia važiuoti į Aukštutinį Vestsaidą ir nuspausti durų skambutį? Apsirengusi įsispyriau į aksominius, o ne odinius batelius iš pagarbos Džordan, nes žinojau, kad ji vegetarė.

Ėjau gatve, nešina *Tiffany* firminiu maišeliu su avilio formos medaus stiklainiuku šviesiai

mėlynoj dėžutėj, perrištoj baltu kaspinėliu, kurį buvau nupirkus dovanų Endriaus mamai. Galėsiu dabar padovanoti Džordan apsilankymo jos namuose proga.

Aš su kiaušiniiais, pagalvojau ir pati nustebusi garsiai nusijuokiau. Mat staiga prisiminiau sapną, kurį spėjau susapnuoti per kelias miego minutes praėjusią naktį. Sapnavau, kad esu šuo, didelis rudas bokšeris, ir seku paskui kažkokį vyrą smėlėta pakrante. Esu vyriškos giminės šuo su baisiai dideliais kiaušiais, nuo kurių net pačiai darosi nejauku. Tie kiaušiai siūbavo man tarp užpakalinių kojų pirmyn ir atgal. Net dabar juos, rodos, jaučiau, kaip kokius vaiduoklius.

Stabtelėjau prie Makdugalo gatvės kampo, norėdama susigauti taksi. Makdugalo gatvė buvo kaip išmirus. Nei mašinų, nei taksi. Grįžtelėjau į Blikerio gatvę ir man pasirodė, kad pamačiau Endrių, kalbantį mobiliuoju telefonu ir sukantį už kampo kitam gatvės gale. Pasileidau eiti, paskui bėgti ta kryptimi, kad įsitikinčiau, ar ten tikrai jis. Kodėl aš tai darau? — pagalvojau. Ten tikrai ne Endrius ir koks skirtumas, jei net ir jis? Jis tikrai nieko rimto neturėjo galvoj, sakydamas, kad mane nužudys. Stabtelėjau atsipūsti vidury šaligatvio.

Žengiau per gatvę ir staiga išvydau į mane atlekiantį dviratininką.

Niujorke atsirado tokia nauja sporto šaka, kurią labai mėgsta skubių siuntų išvežiotojai dviračiais. Jie visu greičiu lekia į tave, sustingusią iš baimės vidury gatvės, išmeigę į tave skvarbų žvilgsnį, o kai jau, rodos, tėkšis su visu dviračiu, staigiai sukteli į šalį, per plauką neužkliudydami tavęs, ir riebiai nusikeikia. Pasitraukti jiems iš kelio praktiškai neįmanoma — jei žengsi žingsnį į vieną ar į kitą pusę, gali nutrenkti vietoj. Taip išsigąsti, kad po to kelias minutes stypsai sustingęs kaip statula, kol koks praeivis plekšteli per petį ir prižadina iš sąstingio.

— Tas pamišėlis vos jūsų nepartrenkė, — tarė senyvas indas, palietęs man petį. — Ar jums teko kada nors pietauti „Indijos Rožė“ Šeštojoj gatvėj? — Rankoje jis laikė kanalizacijos pompą.

„Indijos Rožė“? Rausvos ir raudonos šviesos, veidrodžiai. Aš nežymiai linktelėjau.

— Aš jus prisimenu, — kalbėjo jis. — Vištiena *tikka masala*.

— Aš irgi jus prisimenu, — pusiau atsitokėjusi tariau jam ir nuėjusi prie namo atsirėmiau į sieną.

— Gal iškviesti gydytoją? — paklausė indas.

— Aš gydytojas, — prašneko pro šalį ėjęs vyras. Jis paėmė mane už smakro ir atidžiai pažiūrėjo į akis. — Kas jums čia siuvo? — paklausė žvilgtelėjęs į mano ausį.

— Veterinaras, — atsakiau.

— Puikus darbelis, — pagyrė. — Karo gydytojus gerai paruošia.

Po nuotyčio su dviratininku paprastai tenka atšaukti visus dienos planus ir grįžus namo pailsėti. Nusprendžiau pas Džordan nebeiti. Šiai dienai įspūdžių ir taip pakaks.

Pasakiau daktarui ir indų restorano padavėjui, kad man jau viskas gerai, ir nuėjau gatve tolyn, palei teatro kostiumų parduotuvę, pavadintą „Mayhem“. Jos vitrinose buvo prigrūstos guminių galvų, kraujais pasrūvusių kaklų su nupjautom galvom ir visokiausių kūno dalių. Mačiau tik nuotrupas, nes kiekvieną kartą eidama šia gatve stengdavausi nusukti akis į šalį.

Parėjusi namo atsidariau šaldytuvą ir imdama iš ten megztuką, prisiminiau, kad senokai nevaliau šaldiklio. Atidariau jo dureles ir ištraukiau padėklą su ištirpusiais ledo kubeliais. Padėklas buvo tuščias, neskaitant vienos geltonos išdžiūvusios balutės, kur turėjo būti ledo kubelis.

Kartą, kai po sekso Endrius skundėsi didžiuliu pavojumi gauti širdies smūgį, aš nusprendžiau užšaldyti jo spermą, pagalvojusi, kad jis gali mirti, o aš taip ir nespėsiu susilaukti nuo jo vaikų. Išpyliau iš prezervatyvo spermą į vieną ledo duobutę. Paskui spermos leduką visai pamiršau. Dabar viską išmečiau į šiukšlių dėžę.

30.

Dauningo gatvė — prieglobstis Penthauze

Kitą savaitgalį buvo Endriaus gimtadienis, ir mes tarėmės jį praleisti kartu. Jau seniausiai buvom viską suplanavę, todėl pagalvojau, kad būtų neblogai ta proga susitikti ir pasikalbėti. Paskambinau į „River Cafe“ ir dėl visa ko užsaciau staliuką šeštadienio vakarui. „Taip, dviem, — gaila, kad man sutaisė telefoną. „Taip, nerūkantiems“, — perspėjau užsakymų priėmėją, nes ji pati taip prisistatė. — „Gal norėsit prie lango, panele Kelerman?“ — pasiūlė. — „Turbūt taip“, — atsaciau. Jau nujaučiau kažką negero, kaip pasakytų Violeta. Endrius tikriausiai neateis.

Šeštadienio vakarą jis man paskambino iš telefono būdelės.

— Negaliu ištrūkti, — pranešė.

— Norėjau tave pakviesti į „River Cafe“ kavinę atšvęsti gimtadienį ir aplaistyti visus mano šio mėnesio sandorius.

— Negaliu ištrūkti. Situacija labai sudėtinga.

— Aš ir tortą užsaciau, — pamelavau. Nesivarginau to padaryti. — Ir dovaną turiu. — Dėl tokios smulkmenos irgi nesivarginau.

— Na, ir ką gi man nupirkai?

— Penkiasdešimt kompaktinių džiazų plokštelių, — atsaciau kaip tikra nutrūktgalvė.

— Oi, širdele! — sušuko jis. — Kam tiek daug?

— O ką tau padovanojo Džordan?

— Nupirko labai gražius sportbačius, — jo balsas nuskambėjo keistai.

— Sportbačius?! Kas čia per dovana?

— Ar negalėtume susiskambinti vėliau? — paklausė.

— Gerai, tikriausiai maga pasimatuoti sportbačius ir dėti į kojas. Smagaus gimtadienio, — atšoviau ir padėjau ragelį.

Pirmadienį visi pypliai vežimėliuose nenuleido nuo manęs akių ir plojo katučių. Man buvo baugu, kai tiek išplėstų akučių spokso į mane, o mažos rankytės siekia paliesti. — Jei esi laimingas ir džiaugies, plok katučių, — vebleno viena mergytė, atkakliai verždamasi lauk iš savo vežimėlio. Tai buvo ženklas.

Buvau tikra, kad liko vienintelė išeitis. Daugiau nė už ką nebesusitikinėjau su Endriumi. Nuėjusi į kontorą pasiunčiau jam elektroninį laišką: „Endriau, prašau man niekada daugiau nebeskambinti ir neberašyti. Liv.“

Po kelių minučių jis paskambino.

— Ar negavai mano laiško? — paklausiau.

— Gavau.

— Tai ko tada skambini?

— Mudu netrukus susituoksim. Ir mūsų santuoka bus nuostabi, — pranešė jis.

— Endriau, aš taip įsivaizduoju mūsų nuostabią santuoką: du didžiuliai antkapio akmenys vienas greta kito.

— Ir juos kada nors turėsime, Liv. Mus būtinai palaidos greta. Tik aš turbūt nukeliausiu pirmas. O tu prisidėsi vėliau.

Pabandžiau įsivaizduoti save stovinčią prie Endriaus kapo. Pabandžiau įsivaizduoti mūsų paminklinius akmenis. Endrius Lugaras ir Liv Lugar. Man visai nepatiko pavardė *Lugar*.

Nuėjusi į kapines visada su pavydu skaitinėdavau pavardes, iškaltas antkapių granite. Maiklas Rafteris ir Helena Rafter, Džeimsas Totherou ir Ada Totherou, Maksas Blokas ir Dženi Blok — pavardės akmenyse, įamžintos viena greta kitos visiems laikams. Aš taip įsivaizdavau atsidavimą vienas kitam, santuoką. Po daugybės nesibaigiančių kovų ir neištikimybės metų, po seksualinio atšalimo ir pašiapių žvilgsnių bent jau miręs esi orus ir vertas pagarbos.

— O Džordan bus palaidota tarp mūsų? — paklausiau.
— Nusipirksim kur nors žavų kampelį.
— Ar nežinojai, kad laidojimui skirtus žemės plotus pardavinėja nekilnojamojo turto brokeriai? — nei iš šio, nei iš to drėbtelejau jam.
— Ne, tikrai nežinojau.
— Nenoriu, kad man daugiau skambintum, — pasakiau. Jis kurį laiką patylėjo, tada oriai tarė:
— Gerai. Nebeturiu jėgų daugiau su tavim ginčytis. Kaip nori, taip ir bus. — Jis padėjo ragelį.
Dabar jau tikrai viskas baigta.

Sėdėjau savo kėdėj be ranktūrių netekusi žado.

Įdomu, kai aš numirsiu, ar kas nors suras vienišą kapą, šalia kurio būčiau palaidota. Labai norėjau būti palaidota šalia ko nors, kad ir visai nepažįstamo žmogaus. Galėčiau net prisiimti jo pavardę. Juk vis tiek niekas nežinotų, kad būdami gyvi nebuvom susituokę.

Jau beveik ėmiau ilgėtis Endriaus. Jo žodžiai tarsi kamuolys atsimušė į mano saulės rezginį. Akyse ėmė tvenktis ašaros.

Spėjau tik sykį išleisti graudų atodūsi, kai pamačiau link mano stalą einančią Kim, kaip visada seselės Ratčed eigastim.

— Sandoris nepavyko? — paklausė.

— Visiškai, — atsakiau.

— Kokia nuosavybė? — klausinėjo toliau. Ogi mano širdis, štai kas, pagalvojau. Mano širdis blaškėsi lyg griauamas Pragaro Virtuvės daugiabutis. Kuriam ką tik smogė įsiūbuotas metalinis rutulys.

— Aš ne dėl nekilnojamojo turto, Kim, — pagaliau tariau. — Ne viskas gyvenime susiję su nekilnojamoju turto.

— Štai čia aš su tavim nesutinku, Liv. Sakau iš patirties, kad viskas nuo jo ir prasideda.

Visą savaitę spėlioju, ką veikia Endrius. Įdomu, ar jis manęs pasiilgo, ar apie mane galvoja. Jis nepaskambino, bet taip tik geriau. Dabar galėsiu susipažinti su kuo nors kitu. Žinojau, kad, ko gero, šią savaitę nieko nebesutiksiu, bet vis tiek leidau sau pasilepinti. Kas vakarą „Olive Tree“ kavinėje gėriau karštą šokoladą su plakta grietinėle ir vis prašiau padavėjos atnešti dar. Ji prunkštelėjo, tarsi dėl manęs ji jaustųsi nepatogiai.

— Ar galiu jums kai ką pasakyti? — paklausė ji. — *Jam* jūs labai patinkat. — Ir ji parodė pirštu man už nugaros. Aš lėtai pasisukau ir išvydau virėją, kuris kaip tik tuo metu kapojo aštriu peiliu mėsą nuo besisukančios šavarmos. Jo veidas irgi buvo kaip peiliu aptašytas, vienu randu ir raupuotas. Kelis mėnesius čia kasdien valgiau ir nė sykio jo nepastebėjau. Jis buvo tiesiog siaubingas.

Atsigręžusi į padavėją papurčiau galvą, duodama suprasti, kad ne.

— Žinau, — tarė ji, — bet jis labai mielas. Teks jam taip ir pasakyti. — Ji paėmė tuščią puodelį. — Likot be vyro? — paklausė. Aš linktelėjau.

Mane ižeidė padavėjos pasiūlymas. Ar man liko tik tai? Lyg šuo besikandžiojantis Endrius ir dramblotas „Olive Tree“ virėjas?

Parėjusi namo verkiau. Ne visai dėl Endriaus. Velniop tą Endrių. Veikiau dėl to, kad likau viena, niekas manęs nemyli ir niekada nebemylės, nes mano ausis subjaurota, aš tikra nevykėlė. Tik moku rodyti butus, kad užsidirbčiau pragyvenimui. Padedu turtingiems, laimingiems žmonėms tapti dar turtingesniais ir laimingesniais. Mačiau besibučiuojančias poreles, vyrus, klausinėjančius žmonių „Ar tikrai norėtum čia gyventi?“, moteris, atsakinėjančias „Tikrai taip, brangusis. Būtent čia“. Kartą net teko regėti, kaip vyras ant rankų pernešė žmoną per slenkstį buto, išdėstyto per tris aukštus Šilko name. Vos širdis neplyšo.

Gulėjau lovoj ir klausiausi balandžių burkavimo už lango ant ventiliacijos angos atbrailos. Ta anga turbūt dar nė sykio nebuvo atidaryta. Jie burkavo taip garsiai, kad negalėjau patikėti, jog tokie maži apvalūs kūneliai gali skleisti tokius stiprius garsus. Atrodė, turėtų būti dideli kaip kalakutai ar karvės. Kas rytą atsibudavau prižadinta nepalijaujamo, baugiai garsaus sparnų plakimo į plytų sieną. Nieko turbūt nėra atgrasesnio už balandžius. Jaučiausi siaubingai vieniša. Tarsi vėl girdėčiau, kaip

vėlai vakare barasi tėvai ar garsiai už viešbučio kambario sienos mylisi kaimynai.

Atėjo penktadienis, ir aš visai nenorėjau sulaukti savaitgalio viena. Aprodžiau Baušams gerą pustuzinį butą, nors tikrai žinojau, kad jie nepirks. Negalėjau liautis jiems rodžiusi. Jau buvau pripratusi prie vis naujų aiškinimų, kodėl jiems nepatinka kiekvienas parodytas butas. Apžiūrėjom butus Sandros Bernhart, Edvardo Olbio, Izabelės Roselini, Suzanos Sarandon, Saros Džesikos Parker namuose ir dar vieną name, kur negyveno jokia garsenybė.

— Kas čia gyvena? — paklausė Nojus Baušas.

— Niekas, — atsakiau.

Jis susiraukė ir susimąstė.

— Gal tai ir nesvarbu, — pagaliau tarė, tarsi ką tik būtų gavęs pliūpsnį dvasinės ramybės.

— Kitoj pusėj gatvės gyvena Robertas De Niro, jeigu nuo to jums bus lengviau, — pasakiau.

Atrodo, jam iš tiesų palengvėjo.

Vonios kambario sienos buvo nusagstytos šimtais spalvotų naktinių lempelių, prikaišiotų į šimtus elektros lizdų. Mergelė Marija, našlaitėlė Onytė, Laisvės statula, Garfildas, Snūpis, Čiulbuonėlis, Mona Liza, Peliukas Mikis.

— Liv, mes norėtume tavęs paklausti labai asmeniшко dalyko, — prabilo Nojus Baušas. Išėjau paskui jį iš vonios. Išmokau niekada neiti pirma kliento, o visada sekti jam iš paskos, tarsi būčiau svečias jo (naujuose) namuose.

Prie mūsų priėjo Odri su trimete Flenere.

— Gal prisėskime, — pasiūlė ji, lyg vaikštinėtume po jos svetainę, o ne po svetimą butą, kurio jie vis tiek neketino pirkti.

Pagalvojau, gal sumanė pasakyti, kad nusprendė pirkti butą iš kito brokerio. Žinojau, kad tariasi su brokeriais iš visų miesto agentūrų. Tiesą pasakius, man būtų didelė palaima, jei nebereikėtų su jais susitikinėti. Nors jaučiau savotišką paguodą kas mėnesį rodydama vis naujus butus ir žinodama, kad jie tikrai jų nepirks. Bent jau į juos nedėjau absoliučiai jokių vilčių, kaip atsitikdavo su kitais klientais.

Nuėjom prie dviejų didžiulių sofų, stovinčių viena priešais kitą, lyg du balti banginiai ant mėlynai žalio kilimo. Baušų šeimyna susėdo ant vienos, aš ant kitos. Štai jie, Bukas ir Dar Bukesnis. Ji buvo Buka, bet jis Dar Bukesnis.

Jie buvo kažko sunerimę. Jai po akimis juodavo kaip niekad ryškūs ratilai, o jo ožio barzdelė buvo nelygiai išpešiota. Flenerės veidukas buvo plokščias, kaip rusiškos matrioškos. Man norėjosi ją atidaryti ir pažiūrėti, ar viduj nėra kito vaikelio, o jame dar vieno. Flenerė nutipeno į atvirą virtuvę ir ėmė suptis ant šaldytuvo rankenėlių.

— Nežinau, kaip pradėti, todėl gal geriau rėšiu tiesiai šviesiai, — prabilo Buka.

— Kas atsitiko? — man patiko situacijos dramatiškumas.

— Liv, — prabilo Dar Bukesnis, — mudviem su Odri tu labai patinki, todėl pagalvojom, ar... — Ir jis nutilo. Išsigandau, kad nepaprašytų apsikeisti poromis meilės guolyje.

— Mes norėjome tavęs paprašyti kiaušinėlio dirbtiniam apvaisinimui, — suskubo paaiškinti Odri. Ir giliai atsikvėpė, tarsi gimdyvėms skirtoje paskaitoje.

Sėdėjau, negalėdama ištarti nė žodžio. Niekada dar neteko galvoti apie savo kiaušinėlius. Net nenorėjau. Mažoji jų mergytė šyptelėjo man ir suplojo delniukais.

— Gali iš karto neatsakyti, — tarė Buka.

— Suprantu, kad tai atsakingas sprendimas, bet mes tau atsilyginsim, — pažadėjo jis.

— Suprantama, — sutikau.

— Mes gimstam jau turėdamos visus kiaušinėlius, įsivaizduoji? — tarė Odri ir pažvelgė į savo mažąją dukrytę. — Flenerė irgi juos turi, ar ne, širdėle? O kai jai prasidės menstruacijos, ji kas mėnesį praras po vieną kiaušinėlį iki pat menopauzės, — vebleno ji vaikiška kalba.

— Na, šito dar teks ilgokai palaukti, — nuraminau ją.

— Tau turės atlikti keletą injekcijų, — kalbėjo ji. Man nepatiko nei žodis „atlikti“, nei „injekcijos“. — Tada paims tavo kiaušinėlių ir apvaisins Nojaus sperma. — Iškėliau ranką, tarsi

ketindama ją nutildyti. Staiga pajutau, kad galiu apsivemti. — O paskui juos išodins į *mano* gimdą.

Mano kiaušinėliai Odri Bauš gimdoje. Ar ne per daug atsidavimo jie nori iš asmeninio brokerio?

— Vadinasi, vaikelis bus pusiau mano? — paklausiau, nes niekaip nebūčiau galėjusi leisti savo pusę vaikelio pavadinti kaip nors panašiai į Flenerę.

— Ir pusiau Nojaus, — mikliai užbaigė ji. — Bet vaikelį išnešiosiu aš. O gal vaikelius, kas ten žino. — Jai po akimis buvo kiaušinio dydžio juodi ratilai.

Gal jiems geriau būtų mane įsidukrinti, pagalvojau. Jau tiek daug laiko praleidom drauge, kad galim būti viena šeima. Tėčiui Varbaksui reikia tik našlaitėlės Onytės kiaušinėlių, o ne pačios Onytės.

Turiu prisipažinti, jaučiausi mažumėlę pamaloninta. Staiga pasijutau turtinga. Turtingesnė už Baušus, nes turėjau nuostabius auksinius kiaušinėlius. Jie gulėjo kažkur mėsingam krepšely mano viduje, gražiai išmarginti ir išdėlioti ant žalio minkštučio karpyto popieriaus. Galėčiau vieną padovanoti Baušams arba pasilikti sau ir išsikepti vakarienei.

Jei nori gauti kieno nors kiaušinėlius, reiškia, laikai tą moterį gražia ir protinga.

— O kodėl būtent mano? — paklausiau, verdama juos akimis.

— Mes manom, kad tu labai panaši į Odri, — prisipažino Nojus. — Todėl spėjam, kad vaikelis bus panašus į ją ir galbūt į Flenerę.

Dar niekada gyvenime nebuvo šitaip įžeista. Aš nė iš tolo nebuvo panaši į Odri Bauš. Mano akys, nors ir po kelių praverktų naktų, atrodė didelės ir žvalios.

— Kaip miela, — tariau. — Labai ačiū.

— Tai ką manai, Liv? — paklausė Nojus, tarsi aš ieškočiau užkaborio, kur galėčiau priglausti savo kiaušinėlius.

— Na, išties reiktų gerai pamąstyti, — atsakiau. — O ką manote *jūs*?

— Dėl ko? — nustebo Nojus.

— Dėl šito buto, — pratęsiau.

— Norėtume, kad jį apžiūrėtų architektas. — Jų draugas architektas galiausiai liovėsi atsakinėjęs į jų skambučius, nes jam iki gyvo kaulo įgriso lakstyti po butus. — Gal žinot gerą?

— Ne, — o paskui pagalvojau, kad galbūt žinau. Parėjusi namo paskambinau Endriui.

— Skambinu dėl to, kad viena mano klientų pora, kurių baisiausiai nekenčiu, prašo padėti surasti architektą, — paaiškinau.

— Mat kaip, — tarė jis. Mane baisiausiai siutino, kad turiu skambinti žmogui, kuriam kitu metu nė už ką neskambinčiau.

— Tikrai taip, — patvirtinau.

— Ką gi, jaučiuosi pamalonintas, kad turėdama tiek daug pažįstamų architektų pasirinkai mane. — Jaučiau, kaip jis juokiasi. Staiga taip ėmiau ilgėtis Endriaus, kad mano širdis, rodės, plyš, lyg būtų nujautus, kad iš dangaus tuoj nukris vonia su liūto kojom.

— Pasiilgau tavęs, — prisipažinau.

— Ir aš tavęs pasiilgau, — tarė jis.

— Ką šią savaitę nuveikei? — paklausiau.

— Nieko.

— Juk turėjai ką nors gero nuveikti.

— Buvau kelias dienas išvykęs iš miesto. Man užvirė kraujas.

— Kur? — pasidomėjau.

— Į Vermontą su draugais.

— Kokiais? — kamantinėjau. Jo lūpose žodis „draugai“ nuskambėjo kažkaip nedraugiškai.

— Tu jų vis tiek nepažįsti, — atsakė.

— Ar buvo linksma?

— Ganėtina. Tiesą pasakius, net labai. Skraidinom aitvarus. Nuo vaikystės šito nebuvo daręs. Pajutau tokį gyvenimo džiaugsmo antplūdį, kai bėgiojau po žolę ir gaudžiau vėją.

Negalėjau patikėti, kad visą savaitę, kol aš miriau iš vienatvės, Endrius džiugiai laidė aitvarus.

— Koks buvo tavo aitvaras? — paklausiau, nes niekaip neįsivaizdavau, kaip atrodo aitvaras. Sukau galvą, bet neįstengiau atkasti savo atmintį, kaip atrodo tikras vaikiškas aitvaras.

— Labai gražus, — atsakė Endrius. — Ryškiai mėlynas rombas. Tiesiog nuostabus. — Iš jo balso galėjai pamanyti, kad skraidino ne aitvarą, o nuosavą reaktyvinį lėktuvą.

O aš įsivaizdavau jį užsidariusį savo kambary, besivaidijantį su Džordan, kumščiuojantį sieną. Negalėjau pakesti net minties, kad jis laktė po pievą ir laidė aitvarus. Dar niekad nebuvo taip įskaudinta. Jei tuo metu būčiau pavirtusi į aitvarą, tai jis būtų panašus į ugnimi spjaudantį drakoną.

Negrabiai išsitraukiau iš spintelės prie lovos pistoletą. Jau buvau įpratusi dažnai laikyti jį rankose. Atrodo, jis lyg palengvėjo ir sumažėjo. Šią akimirką pasirodė kaip žaisliukas, su kuriuo Flenerė būtų mielai pažaidusi. Atidariau šovininę. Ji spragtelėjo kaip vielasiūlė, nes buvo su spyruoklyte. Truktelėjau rankenėlę ir man į delną iškrito pistoleto dalis, kurios anksčiau nebuvo mačiusi. Joje sublizgėjo šoviniai. Sidabrinės kulkos su varinėm galvutėm, o ant kiekvienos šono buvo išgraviruota *Speer 9 mm*. Jos gulėjo kaip kiaušinėliai, viena prie kitos, tarsi kiaušinių dėžutėje. Mano *Glockas* tebeturėjo visus penkiolika kiaušinėlių — sveikut sveikutėlių ir nepaliestų.

Staiga prisiminiau norėjusi kažką pasakyti Endriui, bet niekaip negalėjau atsiminti ką.

— Norėjau tau kažką pasakyti, — tariau.

— Ką tokio?

— Neprisimenu. Tūno ant liežuvio galo, bet nepamenu.

— Tau dabar ant liežuvio galo turėtų tupėti mano gaidžiukas.

Staiga atsiminiau.

— Žinai, Endriau, — pasakiau, — drožk laidyt aitvarų. — Ir padėjau ragelį.

31.

Be užmokesčio

Turiu nuostabų butą. Norėčiau parodyti, — pasakiau Audrai. Jis buvo gana toli, Dveino gatvėje, tarp Grinvičo ir Hudzono. Reiktų važiuoti taksi. Tą dieną aš jai parodyčiau net penkis butus. Sustabdžiau taksi, atidariau dureles ir įlipau paskui ją. Palinkusi į priekį pasakiau vairuotojui adresą.

— Dveino gatvė tarp Grinvičo ir Hasbendo¹. Susigriebiau, ką pasakiusi.

Audra pratrūko kvarksėti:

— Hasbendo gatvė, Hasbendo gatvė, — šaipėsi ji, o man galva ėjo ratais.

Likusią kelionės dalį nepratarėm viena kitai nė žodžio. Neįtikėtina, bet aš ir vėl mokėjau už taksi.

— Dveino gatvėj sukite į kairę, — paliečiau vairuotojui. — Į kairę Dveino gatvėj, — vėl pakartojau. — Kairėn Dveino gatvėje. Dveino gatvėj suktelkit į kairę. Gera, štai čia Dveino gatvė. Tikrai Dveino. Dveino. Dveino. — Pamačiau, kaip pro akis šmėstelėjo Dveino gatvės pavadinimas. — Jūs pravažiavot Dveino gatvę! Sustokit!

Vairuotojas sustojo.

Arbatpinigių nepaliksiu, nusprendžiau. Numečiau kelis apglamžytus vieno dolerio banknotus ir atlapojau dureles.

— Atsiprašau, — tarė jis. Tai buvo indas. — Aš maniau, Djūn gatvė. Djūn. Dūn. O Dveino nepastebėjau. — Jo antakiai buvo kietai suraukti ir jis atrodė kaip filosofas, ieškantis rakto į visatos mįslę. Bet kartu mielas ir romus, lyg indų Santa Klausas. Man į akis plūstelėjo ašaros. Ką aš padariau? Gal jis svamis, atliekantis *sevą*. Išlipusi ėmiau krapštinėti piniginę, ketindama surasti smulkių arbatpinigiams, bet jis nieko nelaukęs nuvažiavo. Man norėjosi pulti ant kelių ir melsti atleidimo. Kas gali teisingai perskaityti Dveino gatvės pavadinimą? Tai tiesiog neįmanoma. Jau pats žodis kelia sumaištį, o čia dar aš blaškausi po visą Niujorką ir drumsčiu vandenį. Pastaruoju metu nieko daugiau neveikiu, staiga suvokiau, kaip tik drumsčiu vandenį. Pagalvojau, kad turbūt kalta Audra.

Nespėjom įkelti į butą kojos, kai Audra pastebėjo trūkumą.

— Kas yra? — paklausiau neutraliausiu nekilnojamojo turto agentės balsu, pasirengusi lyg veidrodį priimti ir atspindėti bet kokią problemą.

Geriausias būdas susidoroti su kliento problema — pasitraukti į šalį ir leisti jam pačiam ją įveikti. Problema jį užklumpa netikėtai ir priverčia patį išsiūlyti sau butą. Tada jis suvokia, kaip labai to buto nori ir įkalba save pirkti.

Aš visada leidžiu savo klientams ginčytis su savimi. Jeigu klientas pareiškia, kad arti nėra supermarketo, blogiausia būtų pradėti aiškinti, jog netoliese yra „D'Agostino“ picerija, kuri ištiesą parą pristato valgį į namus, nes tada jis, žinoma, ims prieštarauti. Geriau tiesiog sutikti: „Jūs teisus, čia iš tiesų nėra supermarketo“. Tada klientas tars: „Ką gi, bet yra „D'Agostino“, ir visai netoli, todėl galima bus užsisakyti maistą į namus“. Taip klientui suteikiama teisė likti teisiu, o tau — nepiršti savo nuomonės.

— Čia nėra vietos mano pietų stalui, — pareiškė Audra. Audros pietų stalas tapo didžiausia mano gyvenimo našta. Galėčiau jį apipilti benzinu ir padegti. Tai buvo didžiulė gotiško stiliaus griozdiška baisenybė, kuriai vietos nerastum visam Niujorke. Pietų stalai Niujorko nekilnojamojo turto brokeriams kelia didžiausių problemų.

— Tu teisi, Audra, čia iš tiesų nėra vietos tavo milžiniškam pietų stalui.

Regėjau nemažai porelių, kurioms tekdavo susitaikyti su faktu, kad reikės pietų stalui

¹ Husband — *angl.* vyras.

pasakyti sudie. Kantriai laukiau, kol Audra atsisveikins su savuoju.

Audra nuėjo prie lauko durų.

— Tuomet dingstam iš čia, — tarė ji.

Išlipom iš jau septinto taksi vakarinėje Ketvirtosios gatvės dalyje tiesiai prieš „Rausvos Katytės“ sekso reikmenų parduotuvę Vilidže. Kartą ten buvau pirkusi minkštą, be kaušelių liemenėlę, kurią norėjau parodyti vyrui. Audra atsirėmė į parduotuvės vitriną ir paskendo rožinės neono šviesos spindesy.

— Aš jau nusprendžiau, kokio noriu buto, — prabilo Audra.

Perbėgau mintyse visus jai parodytus butus. Jai, regis, labiausiai patiko tas, kurio forma priminė raketą.

— Nuostabu! — apsidžiaugiau. — Kurio?

— To, kuris Dakotoj. Bet jį man ne tu parodei. — Mano širdis apmirė. Šitiek laiko nuėjo vėjais. Ne sykį jau buvau užklupusi save panėšėjant į ją ir beveik tariant *Kokia tu miela* ar dar kaip. Jokie pasaulio komisiniai šito neatpirks.

— Žinau, kad negalėjau tau parodyti buto Dakotoj, nes aš savo klientams butų Dakotoj nerodau.

— Kodėl?

— Na, jie tiesiog mažumėlę... — bandžiau sugalvoti, kokie žodžiai čia labiausiai tiktų. Nugalėjau. Apšiurę. Nusenę. Bevilčiški. Apgriuvę. Galiausiai nusprendžiau pavartoti tą, kuris, mano manymu, jai labiausiai nepatiktų. — Per brangūs.

— Tu taip manai? — susirūpino ji.

— Taip, bet čia tik tarp kitko. Svarbiausia, kad tau patiktų ten gyventi.

— Ar nesupyksi, kad negausi komisinių?

— Ne, Audra, tikrai nesupyksiu. Juk mudvi draugės. Man svarbu, kad tu nusipirktum tinkamą butą. Nors, turiu prisipažinti, tu mane nustebinau. Įsivaizdavau, kad tavo širdis linksta į erdvų, prašmatnų, modernų butą miesto centre, o ne į kokią nušiuosią, nusenusių ir pernelyg brangią skylę miegamajame Aukštutiniame Vestsaide. Turiu nuostabių pasiūlymų Aptorpe. Jei būčiau žinojus, prie ko linksta tavo širdis, būčiau parodžiusi dešimtis tokių butų.

Aš Audrai gal jau tūkstantį kartų buvau aiškinusi sąvoką *bendrabrokeriavimas*. Ir aš būčiau galėjusi parodyti jai tą butą Dakotoj, nes man būtų užtekę skambtelėti brokeriui, kurio sąrašuose jis buvo, ir būtume susitarę susitikti. O komisinius pasidalytume perpus.

— Matai, Dakota yra pirmasis prabangus Niujorko daugiabutis, — aiškino ji. Jaučiau, kad ji lyg papūga mėgdžioja anos brokerės žodžius. — Vos tik ji pamačiau, iš karto susižavėjau. Svetainėje stovi tokia didžiulė, miela, aksomu traukta sofa ir dar ten yra nuostabus OV, na, supranti — oficialus valgomas. — Aš taip smarkiai ėmiau jos nekęsti, kad pasigailėjau nepasiėmusi savo pistoleto. Būčiau dabar išsitraukus ir tada pažiūrėtume, kaip jai *būtų miela* gauti kulką į kaktą. Nekenčiau jos net labiau už savo vyrą.

Ji išsitraukė buto planus. Viename jo kampe buvo prisegta kito brokerio vizitinė kortelė.

— Ji labai miela, — apsakė Audra, rodydama pirštu brokerės pavardę.

Užmečiau akį į gana brangų trijų kambarių butą. Jis buvo L formos.

— Ar tau jo išplanavimas neprimena pistoleto? — paklausiau.

— O man kaip tik patinka, — tarė ji. — Ten jausčiausi saugi. Jai už nugaros lyg aureolė švytėjo vibratoriai. Nuo lubų

ant virvelių kabėjo dvi pripučiamos avys ir kelios natūralaus dydžio pripučiamos moterų figūros. Viduj be paliovos mirksėjo mažulytės raudonos lemputės.

— Liv, labai atsiprašau, — tarė ji.

— Oi, neatsiprašinėk. Jaučiausi lyg atstumtoji.

Tą naktį, kai palikau vyrą, gulėjau lovoj ir mąščiau apie Joko Ono. Įsivaizdavau ją vieną Dakotoj, gulinčią lovoj be vyro, kurį iš jos išplėšė mirtis. Kiekvieną kartą, kai tik eidavau pro tą namą, visada ją prisimindavau. Dakota man patiko. Dabar galėsiu regėti mintyse Audrą, verdančią

spagečius su parmezano sūriu, nugvelbtu iš kokio nors restorano. Dakota mano akyse žlugo. Dabar net Džono Lenono dvasia bėgs nuo šito namo kaip nuo maro.

— Kad ir kaip ten būtų, Audra, aš dėl tavęs džiaugiuosi.

— Tikrai? — nustebo ji. — Kaip miela.

— Bet ar žinai, kodėl tą namą pavadino Dakota? Nes kai ji pastatė, jis buvo taip toli nuo miesto centro, nepasiekiamam pakrašty, kad visi juokais sakydavo, jog gyveni toli, kaip Dakotoj. Jei tais laikais rengeisi ten važiuoti pas draugus, kelionei turėjai skirti visą dieną.

Palikau Audrą gatvėje, o pati išokau į taksį. Jis nukūrė Šeštąją aveniu, o man į veidą pro langą plieskė kaitri saulė. Aš užsimerkiau. Koks skirtumas, užsimerkus aš ar atsimerkus? Regėjau tik tai, ką norėjau. Beje, ir taip mintinai žinojau maršrutą, kuriuo važiuoju. Tie patys pastatai, žmonės, rudi aukšti kulniukai, lagaminėliai, šviesoforai, ženklai — kam jie rūpi? Kam koks skirtumas, ar aš neregė, ar matanti?

— Štai ir atvykom, — tarė vairuotojas. — Na va, ir vietoj. Laikas išlipti. Šokit pro duris.

Atsimerkiau. Lijo. Kol buvau atsimerkusi, švietė saulė, todėl visą kelią jaučiausi taip šauniai. Perėjau vakarinę Centrinio Parko dalį, kad iš arčiau apžiūrėčiau Dakota. Prisėdau ant akmeninio suolo priešais namą. Nuspyriau batus ir susirangiau pusiau lotoso poza. Norėjau paskutinį kartą atsisveikinti su Dakota, kol čia dar nespėjo atsikraus-tyti Audra su savo stalu.

Norėjau, kad viskas būtų po senovei. Norėjau grįžti į tuos laikus, kai dar nedirbau su nekilnojamojo turto ir kai Niujorkas dar nebuvo man toks brangus pinigine prasme. Tada, kai namai man buvo draugai, o ne vergai, kuriuos galima pirkti ir parduoti. Kol dar nebuvo verčiama šniukštinėti po daugybės butų privačias erdves. *PDI* kaip pasakytų mano vyras. *Per daug informacijos*. Staiga baisiai parūpo paskambinti buvusiam vyrui. Gal išgirdusi jo tvirtą, nesvyruojantį balsą, pasijusiu geriau?

Troškau, kad jis praeitų pro šalį, sustingtų lyg suvarpytas kulnų kaip šveicariško sūrio riekelė. Jo paltas po senovei kvepėtų oro uostų kondicionieriais. O veide puikuotųsi įprastinė Viljamo Harto grimasa.

Norėjau, kad pamatytų mane kaip nekilnojamojo turto agentę, kad pamatytų mane dirbančią. Kartą jis man užriko:

— Tu kiaurą dieną nieko neveiki, tik krapštinėjai nagus. Drožk dirbti! — Išėjau iš kambario ir ryškiai raudonu blizgančiu laku ant dešinės rankos nagų užrašiau raides EIK TU, o ant kairės — ŠIKT!

Ne, aš jam neskambinsiu. Praradau trisdešimt tūkstančių dolerių komisinių ir man šiai dienai jau užtenka. Kam dar nuplėšti sau garbę.

Sutemo vakaras, o aš tebesėdėjau ant šalto suolo ir drebėjau. Storulis durininkas pamojo man ranka. Aš jam pamojavau atgal.

32.

Montegiu gatvė

Nuėjau į „Olive Tree“ kavinę ir pamačiau virėją, kuriam aš patikau. Jis buvo įprastoje vietoje, vidury atviros virtuvės, priešais restorano salę. Kiek padvejojusi, abejingai tariau:

— Labas.

Jis net krūptelėjo ir pažvelgė į mane.

— Sveika, kaip laikotės? — paklausė jis ir pašnairakiavo pro atvirkščiai užmaukšlintą beisbolo kepuraitę.

Aš jam linktelėjau ir prisėdau salės gale. Galvoje aidėjo jo žodžiai „Kaip laikotės?“ Man jie glostė širdį. Šiuo metu aš rūpėjau tikriausiai jam vieninteliam. Nors aš jį negailestingai atstūmiau, jis vis tiek paklausė, kaip aš laikausi. Kilniai priėmė mano atstūmimą. Tarsi didysis svamis pagarbiai atleido pačiam žiopliausiam savo mokiniui. Padavėja atnešė man mažą lėkštelę *tabbouleh*.

— Frenkas vaišina, — tarė ji.

Žvilgtelėjau į virėją, bet jis darbavosi, droviai nuleidęs galvą. Man norėjosi atsiklaupiti prie stalo ir melstis, o ne sėdėti ir valgyti jo pagamintą maistą.

Tą naktį sapnavau, kad Vudis Alenas pasikvietė į savo užmiesčio sodybą Endrių, o ne mane. „Tik vyrai“, — paaiškino Vudis. Man teko stebėti juos pro langą, patogiai įsitačiusius minkštuose krėsluose medžių iškaltoje bibliotekoje ir rūkančius cigarus. Atsibudau taip iškankinta pavydo, kad net stigo kvapo. Ko čia pavyduliauji, paklausiau savęs. Juk tai tik sapnas.

Blogas sapnas mane visada prastai nuteikdavo iš pat ryto. Kas rytą atsibudavau kankinama nuolatinio šoko. Lovoje šalia manęs nėra mano vyro. Ir aš ne savo aštuonių kambarių bute Penktojoj aveniu. Ne senovinėje roges primenančioje lovoje su pro didžiulius langus lyg kiaušinio trynys kepinančia saule. Viena guliu lovoj Makdugalo gatvėje ir galvoju, kad jei įnirtingai pamosuočiau rankom ir kojom, gal netyčia užčiuopčiau savo vyrą. Gal jis užlips ant manęs karštam rytiniam seksui. Gal atneš puodelį *Earl Grey* arbatos. Kas rytą atsibudusi atsisėdavau lovoje ir trin-davau akis kumščiu lyg niekam tikęs aktorius, prastai vaidinantis rytą.

Kiekvieną rytą nubudusi mąstydavau, ką padariau negerai. Kartą per pūgą buvau palikusi pravirą langą, visai nedaug, tik plyšelį. Vyras tuo metu buvo išvykęs darbo reikalais. Paskambino ir priminė, kad nepamirščiau užsidaryti langų, bet aš, aišku, neuždariau ir nuėjau miegoti. Rytą svetainė buvo pilna sniego. Prieš vakarienę teko pasidarbuoti kastuvu.

Pabandžiau prisiminti savo pirmąjį sapną bute Makdugalo gatvėje. Sapnavau, kad Džekas grįžta namo po ilgos kelionės. „Aš jau namie“, — tarė jis. „Ar patiko?“ — klausiu jo. „Viskas šaunu, tik nepatiko krabai. Labai jau jų daug“, — raukosi jis. Jam prie kojų drybso krūvelė sudžiūvusių negyvų krabų. Sušlaviau juos virtuvine šluota.

Suskambo telefonas, ir aš stryktelėjau lovoje. Violeta pakvietė mane vėlyvų pusryčių.

— Ar neprižadinau? — paklausė.

— Ne, — susijaudinusi atsakiau ir papasakojau sapną apie Vudį Aleną. Žmonėms visai nerūpi, kas ką sapnuoja.

— Kam rūpi tas tavo Vudis Alenas? — išpyškino ji.

— Mane nuo savižudybės sulaiko vienintelis noras nepažiopsoti naujo Vudžio Aleno filmo, — atšoviau.

— Na, tai daug ką sako apie mūsų draugystę, — tarė ji.

Nuėjusi į tualetą pasisioti pamačiau, kad man prasidėjo mėnesinės. Šio mėnesio kiaušinėlis liko neapvaisintas. Odri Bauš tai būtų gera naujiena. Sėdėjau ant unitazo ir žliumbiau.

Palindusi po dušu išsitrinkau galvą, paskui lyg kokia porno žvaigždė išsunkiau iš buteliuko paskutinį lašą plaukų balzamo.

Susitikau su Violeta jos pasiūlytam restorane Celsyje. Nuvykau pirma jos ir atsisėdau už

staliuko prie lango. Lauke kažkoks šuo dėjo į krūvelę, o šeimininkas stovėjo už jo su plastikiniu maišeliu ant rankos vietoj pirštinės. Didžiai šeimininko nuostabai, šuniui iš po uodegos išlindo keturlapio dobilo formos torto papuošalas su užrašu „Sveikinimai Šv. Patriko dieną“ ir įsmigo ant šūdo krūvos. Šeimininkas net pasilenkęs žiūrėjo į jį ir netikėjo savo akimis. Tada sugriebė ranka visą krūvą ir sugrūdo į maišelį.

Aš nusijuokiau ir apsidairiau, ar niekas daugiau nematė šio reginio. Jei dabar būčiau sėdėjusi kokiam restorane Tokijoje, nesijausčiau labiau vieniša. Aplink mane sėdėjo vyrų poros. Jie visi elgėsi laisvai ir atrodė laimingi, bučiavo vienas kitą, mojavo, šypsojosi. Nesugalvočiau šlykštesnės vietos, kur galima atsидurti. Kodėl Violeta sumanė susitikti tokiam pragare, pagalvojau. Sėdėjau ant kėdės kraujuodama ir jausdama, kaip manyje pučiasi *Tampax Super Plus*.

— Gal dar ko norėsit? — paklausė padavėjas prie gretimo staliuko sėdėjusios porelės, nekreipdamas į mane jokio dėmesio. Ant liauno liemens jis ryšėjo rožinės spalvos prijuostę. — Ei, aš viską jaučiu! — šūktelėjo jis, paliesdamas ranka savo užpakalį ir atsigręždamas į dvi poreles, sėdinčias už keturviečio staliuko. — Daugiau taip nedarykit.

— Džonai, ar tu jam ignybai? — paklausė vienas iš vyrų prie to staliuko.

— Negalėjau susilaikyti, — prisipažino Džonas. Jis buvo stambus, aptekęs lašiniais, žilstančia plike ir juodais ūsais.

— Man nepatinka, kai grabalioja, — piktinosi padavėjas. — Daugiau nedirškite manęs liesti. Aš kalbu labai rimtai. — Jis nurinko jų indus ir nupėdino į šalį.

— Vorenai, nepamiršk išgerti vaistų, — priminė Džonas. Šalia jo sėdėjęs vyrukas išsitraukė plastikinį maišelį, puspilnį visokių spalvotų tablečių ir piliulių. Jis nurijo kelias, užsigirdamas trim dideliais gurkšniais vandens.

Violeta atskubėjo nešina po pažastim *Time Out* žurnalą. Jaučiau, kad bandys prikalbinti mane paskambinti pagal asmeninį skelbimą.

— Turiu puikiausią pasiūlymą, — pradėjo ji ir atsivertė asmeninių skelbimų skiltį. — Abi atsiliępsim po vieną skelbimą.

— Nekenčiau klišėmis reguliuojamo gyvenimo.

— Ne, — atšoviau.

Ji ėmė plėšyti asmeninius skelbimus ir dėlioti juos į krūveles. Paskui pastebėjo ant gretimo staliuko tuščią plastikinį maišelį, kuriame buvo tabletės.

— Ar negalėčiau pasiskolinti? — paklausė, paskui sudėjo į jį skelbimus ir išmaišė. — Trauk, — paliepė.

Įkišau ranką ir ištraukiau vieną. Jo antraštė buvo tokia: „Skubėk pasivažinėti su manim. Protingas, išvaizdus (ganėtinai), žavus, sumanus, ūgis per 170. Reikalinga linksma, smagi draugė, galinti keliauti ir dar kai kam. Vairuotojo pažymėjimas būtinas“.

— Nuostabu, — tarė ji.

— Bet, Violeta, aš nemoku vairuoti mašinos.

— Pati jį išsirinkai, — leptelėjo taip, tarsi man Dievas būtų davęs dovaną nuolat išsirinkti ne tą, ką reikia. Tarsi mano gyvenime trūktų dar vieno niekam tikusio asmeninio skelbimo.

— Mes jau per senos tokiems žaidimams, — tariau. — Ganėtinai subrendusios, kad apsimetinėtume nematančios, kokie lėkšti ir defektuoti tie vyrai. Jie visi su... defektais.

Jie lygiai taip pat nepatikimi ir neatspindintys tikrovės, kaip nekilnojamojo turto skelbimai. Niekada nerasi asmeninio skelbimo, kur būtų rašoma: *žemas, kresnas, plikas, nekenčia moterų ir sekso*. Niekada nepamatysi skelbimo apie butą, kur būtų parašyta: *tamsi skylė su žiurkėmis, tarakonais, žemomis lubomis ir didžiuliais komunaliniais mokesčiais*.

Violeta perskaitė visas asmeninių skelbimų antraštes. Ponas Teisuolis. Gražuolis chirurgas. Žavingas gyvūnėlių mylėtojas. Išsilavinęs juodaodis. Gražuolis Princas. Ji pasirinko pastarąjį.

— Gražuolis Princas neturi defektų, — nusprendė Violeta.

— Esu tikra, kad su galybe defektų, — atšoviau. — Tik Pelenė buvo per jauna ir patikli, todėl ją nepamatė. Jeigu Pelenė būtų nuvykusi į balių dvidešimt šešerių, tai būtų išvydusi, kad jis latentinis

homoseksualas, batų fetišistas, su didybės kompleksu ir įkyrių būklių neuroze. Pamanyk, vaikščioti po namus ir ieškoti tinkamos kojos, gyvenant su tėvais. *Gražuolis Princas*. Išsigimėlis. Prieš jį net Endrius atrodo vykęs.

— Tau teks skambinti tam vyrukui keliauninkui. Pati jį išsirinkai, — ragino Violeta.

Tą vakarą paskambinau jam į balso pašto dėžutę ir palikau žinutę. Jis man atskambino. Plepėjom porą valandų. Jam buvo nė motais, kad mano ūgis tik metras penkiasdešimt penki centimetrai ir kad nesijaučiu laiminga. Papasakojau jam savo sapną apie Vudį Aleną ir savo vyrą su krabais. Man jis labai patiko. Sutarėm susitikti.

— Deja, turiu prisipažinti, — tariau, — kad nemoku vairuoti automobilio.

— Juokauji? — nustebo jis. Nusijuokiau.

— Ne, kai važiuosim į tolimas keliones, tau teks vienam sėdėti prie vairo. — Netyčia žvilgtelėjau į save veidrodyje. Lūpose žaidė šypsena. Akyse atsispindėjo nejauki susikaupimo įtampa, kai kalbiesi su žmogum, kuris tau patinka ir kuris pradėjo tau skambinėti į namus.

— Apgailestauju, Liv, bet bijau, kad iš mūsų draugystės nieko neišeis.

Aš ir vėl nusijuokiau.

— Manau, kad moteris, kurios nemoka vairuoti automobilio, yra tiesiog nepakenčiamos. Spėju, kad tau reikia vyro, kuris aplink tave šokinėtų, o tu sėdėtum ir dailintum nagučius, darytumeisi pedikiūrą, lakstytum po depiliacijos bei masažo kabinetus ir nieko rimto neveiktum. Tu ir toliau nori likti kūdikis. Bet tu jau nebe kūdikis, ar ne, Liv?

— Ne, — burbtelėjau.

— Tikrai nebe. Esi išsiskyrusi dvidešimt šešerių metų moteris, jei sakai teisybę. Bet spėju, kad tau *trisdešimt* šešeri.

Jo žodžiai buvo tokie neginčijamai įtaigūs, kad aš net pati suabejojau, ar tik man ne trisdešimt šešeri, bet paskui susiprotėjau, kad visgi ne, man dvidešimt šešeri.

— Tu esi iš tų merginų, kurios nemėgsta rūpintis savo gyvenimu, — tęsė jis. — Tau patinka kiaurą dieną sėdėti kosmetikos salone ir depiliuoti bikinio zoną.

Jau antrą kartą jis paminėjo depiliaciją. Pasijutau taip, lyg per klaidą būčiau paskambinusi ne jam, o savo buvusiam vyrui. Man jis nuolat prikaišiodavo didžiausią nusikaltimą — pedantiškai tvarkingą išvaizdą. Jei jau vyras užsigeidė jums tą prikišti, nieko nepadarysi ir niekur nepabėgsi. Jokie pasauly sandoriai nepakeis jo nuostatos. Kai kitąsyk eisiu į pasimatymą, reikės į atlapą įsisegti Pirmojo Sandorio kaspinėlį. Man buvo baisiai skaudu, turint omeny, kad pakaktų vieno skambučio tėvui, ir aš dvi savaites galėčiau lepintis masažais Kanjono Rančioje, užuot laksčiusi su Baušais ir rodžiusi jiems butus.

— Tu jau trečia man skambini be vairuotojo pažymėjimo. Beje, mergužele, nesitikėk, kad mokysiu tave vairuoti. Padaryk sau gerą darbą ir išmok vairuoti mašiną. — Jis numetė ragelį. Nieko sau Gražuolis Princas.

Violetą norėjau priplot negyvai.

Sėdėjau „Olive Tree“ kavinėje ir žiūrėdama Carlio Čaplino filmą valgiau neskanius salotas. Čarlis Čaplinas įsimylėjo aklą merginą. Jis žiūrėjo į ją, o ji spoksojo į erdvę. Jie abu tarytum kalbėdamiesi judino lūpas. Už manęs sėdėjo porėlė. Padavėja padavė jiems valgiaraščius.

— Ką gi, vakaras buvo šaunus, ar ne? — paklausė vyriškis. Jis kalbėjo su anglišku akcentu.

— Tikrai taip, — atsiliepė moteris. — Ir dar šitiek staigmenų!

— Bet jūs viską kuo puikiausiai ištvėrėt, tiesa? — kalbėjo anglas.

Mintyse spėlioju, kokias jis galėjo pakišti jai staigmenas ir ką ji turėjo išverti. Pamaniau, kad būtų visai įdomu pasiklausti tolesnio jų pokalbio. Niujorke žmonės paprastai kalbasi tik apie savo butus.

— Šie akli pasimatymai man tokie... Oi, nenorėjau sakyti šito žodžio, — pasiteisindama moteris nervingai nusijuokė. — Aš labai jaudinausi. Juk ne taip dažnai tenka eiti į pasimatymą su teisėju.

— Ir ne kiekvienam nusišypso laimė pakviesti į pasimatymą masažistę, ar ne? — patvirtino

anglas teisėjas.

Grįžtelėjau atgal ir pamačiau į mane spoksančias nereges Džeromo akis. Jis vilkėjo penktadienio kostiumą, nors šiandien buvo pirmadienis. Tikriausiai sumaišė valykloje. Atsistojusi persėdau į kitą pusę, kad galėčiau jį stebėti nepasisukdama. Moteris sėdėjo nugara į mane.

— Žinot, — tęsė Džeromas, — aš čia dar niekad nesu buvęs.

— Čia nuostabi vietelė, — gyrė moteris. — Seniausias restoranas Makdugalo gatvėje. Čia žydiška virtuvė. — Ir ji perskaitė jam valgiaraštį. Jaučiau, kaip jis norėjo, kad ji skaitytų greičiau. Paskui jam apibūdino visą restorano interjerą, lygiai kaip darydavau aš. Apsakė blondinę padavėją su tatuiruotėmis, grilį virtuvės prieky ir ilgą barą restorano gilumoj, juodo skalūno lenteles ir baltus kreidos dubenėlius, mažas *Tiffany* stiliaus lemputes virš stalų, juodaodį pyplį, garsiai žviegiantį vežimėlyje, rūkančią porelę, dvi azijietes, lošiančias šachmatais. Pabaigoj visai išseko ir pavargusi atsidrėbė kėdėje lygiai taip pat, kaip darydavau aš, kai dar dirbau pas jį.

— Nuostabu, — tarė Džeromas.

Džeromas žiūrėjo pro šalį. Ji pasislinko kiek į šoną, kad jų žvilgsniai susitiktų.

— Čia kiaurą parą rodomi Čarljo Čaplino filmai. Ant sienos yra ekranas ir projektorius. — Kai ji prakalbo, Džeromas suprato, kad ji pasislinko. Jis pajudino akis, ir vėl jo žvilgsnis šovė pro šalį. — Čarlis Čaplinas teikia merginai puokštę gėlių. Ji šviesiaplaukė, o jos akys... — Ji staiga nutilo, nes pamatė, kad mergina akla.

— Bijau, kad begarsiai filmai ne man, — nusiminė Džeromas.

— Žinoma, — išsekusiu balsu sutiko moteris.

— Tai ar tokį tikėjotės mane išvysti? — paklausė Džeromas.

— Na, jeigu atvirai, tai aš maniau... na, suprantat... kad nebūsit neregys.

Neįtikėtina — Džeromas jai nepasakė esąs neregys.

— Ar jums tai nepatinka? — žvaliai paklausė Džeromas.

— Ne, ne, viskas gerai, — melavo moteris.

— Nemaniau, jog ši smulkmena tokia reikšminga, kad ją būtų verta minėti asmeniniam skelbime, — paaiškino jis. — O ar jums ji reikšminga?

Nejaugi Džeromas davė asmeninį skelbimą! O jei aš jį būčiau ištraukusi iš Violetos maišelio!

— Na, gal ir nereikšminga, bet, supraskit, mes gal dvi valandas prakalbėjom telefonu. Galėjot bent užsiminti.

— Ką gi, labai atsiprašau, Airisė, — niūriai tarė Džeromas.

— Na, bet mes susitikom, ir mums gana smagu, — užbaigė Airisė.

— Gaila, kad aš ne Gražuolis Princas, — tarė Džeromas. Airisė nusijuokė, o Džeromas įsižeidė.

— Ar jums patinka teisėjo darbas? — paklausė Airisė. — Turbūt sunku...

— Kas gali būti sunku? — pertraukė ją Džeromas. — Manot, kad dėl to, jog esu aklas? Man padeda korektoriai.

— Oi, tai puiku, — nudžiugo Airisė.

— Taip. Deja, labai gedžiu savo paskutiniosios korektorės.

-Ar ji mirė?

— Ne, išėjo dirbti nekilnojamojo turto agente.

— Fui, — metė Airisė.

— Geriau ir pats nesugalvočiau pasakyti. Fui — pats taikliausias apibūdinimas. Ji buvo kupina galimybių. Tokia linksma. Gal kiek niūroka, bet šmaikšti kaip botagas. Ji, kaip sakoma, aukšto lygio. Pasiilgstu jos. Buvo turtinga asmenybė.

Airisė nieko neatsakė. Jaučiau, kad nebenori daugiau girdėti apie tą linksmą, kiek niūroką, šmaikščią asmenybę. O aš norėjau. Net labai norėjau išgirsti apie ją kuo daugiau. Man tai patiko.

— O kodėl išsiskyrėte su mergina? Kaip ten jos vardas? Sara? — paklausė Airisė, kad pakeistų pokalbio temą.

— Taip, ji buvo vardu Sara, — kalbėjo Džeromas. — Tai gana ilga istorija. Na, kita vertus,

mes rimtai ir nedraugavom. Tiesą pasakius, užmezgiau romaną su moterim iš darbo.

Romaną! Įdomu, su kuo gi Džeromas galėjo užmegzti romaną. Tik jau ne su ponija Hovard priimamajame ir nesu Eliza, ta nevisprote stenografe. O gal su Keitė, viena iš antstolių? Veikiausiai su naująja korektore. Ta, kurią priėmė vietoj manęs.

— Šit kaip? — nustebo Airisė. — Ir kuo ji vardu?

— Jos vardas Liv, — tarė Džeromas. — Tai ta pati mergina, kurią ką tik minėjau. Mano buvusi korektorė.

Aš vos neužspringau pomidoro kąsniu. Atsikandau velniškai daug, kaip Čarlis Čaplinas filme. Norėjosi šaukti, bet įsivaizdavau vaidinanti nebyliam filme ir neišleidau nė garso.

— Liv, — pakartojo Airisė. — Koks neįprastas vardas. Liv Ulmann. Liv Tailer. Gal ji norvegė?

— Ne, ji ne norvegė, — atsakė Džeromas.

— Tai judu rezgėt romaną, o jums teko nutraukti santykius su Sara? Jei aš lendu į jūsų asmeninius reikalus, tai galim daugiau apie tai nekalbėti.

— Na, iš pradžių nebuvo jokio romano, bet paskui jis tapo neišvengiamas. Ji mane įsimylėjo ir...

— Iš kur žinote? — pasidomėjo Airisė.

— Na, ji mane malonino įvairiom smulkmenom. Užuoat lydėjusi iki metro, džiugindavo mane dovanomis, kiekvieną dieną iš „Starbucks“ kavinės atnešdavo karšto obuolių sidro. Paskui vieną rytą ėmė ir prisipažino.

— Ką ji jums pasakė?

— Et, geriau jums tokių dalykų negirdėti, — tarė Džeromas.

O, ne, tegu girdi, pagalvoju.

— Mielai pasiklausyčiau. Papasakokit, — paprašė Airisė.

— Na, nešvankiomis smulkmenomis jūsų nevarginsiu. Ji tiesiog pasakė, kad mane įsimylėjo labai seniai, vos pradėjusi man dirbti. Ir papasakojo, kokį poveikį aš dariau jos kūnui. Netikęs pokalbis pirmajam pasimatymui, tiesa?

— O kaip jūs reagavot? — paklausė Airisė su pasibjaurėjimo gaidale balse.

— Atšoviau, kad ji puikiausiai žinanti, jog aš gyvenu su Sara ir visai nenoriu būti jai neištikimas.

— Man regis, minėjote, jog santykiai su Sara nebuvo labai rimti.

— Taip, teisybė. Bet susidarius tokioms aplinkybėms tiesiog nesumojau, ką atsakyti. Lyg to dar būtų negana, ji šastelėjo man ant kelių, apšivijo rankom kaklą, ir pajutau, kad ji be sijono, tik su korsetu ir kojine. — Jis sugrabiliojo stiklinę ir gurkstelėjo vandens. Net neįsivaizdavau galinti sėdėti jam ant kelių. O ir kelių beveik nebuvo, nes ant šlaunų pūpsojo didžiulis pilvas. — Kaip tik tuo metu, nusprendusi padaryti man staigmeną, į kabinetą įžengė Sara.

— Neįtikėtina! — sušuko Airisė. — Norit pasakyti, kad ji įėjo į kabinetą tuo metu, kai ta mergina kiurksojo jums ant kelių?

— Bijau, kad jūs mane teisingai supratot. Žinoma, Sara iš karto nutraukė draugystę. Liv metė darbą pas mane ir tapo nekilnojamojo turto agente, bet vis tiek kasdien ateidavo ir pasakodavo apie aplankytus butus. O jai teko matyti išties gražių gūžtelių. Kartais nusivesdavo ir mane, kai turėdavo raktus.

Staiga man pasidarė graudu, kad nelankiau Džeromo ir nepasakojau jam apie butus. Jis taip jų niekada ir nepamatys. Išėjau ir pasiėmiau savo akis.

— Vis dėlto jos elgesys labai vaikiškas. Žinoma, manęs nė kiek nedžiugino, kad ji tokia laukinukė, — kalbėjo Džeromas. — Ji juk labai jauna. Jaučiu, kad daug ko iš manęs išmoko. Aišku, šio to ir aš iš jos išmokau.

— Neabejoju, — sarkastiškai tarstelėjo Džeromo panelė. — Ar jūs dar susitinkat?

— Ne. Buvau priverstas mūsų susitikimus nutraukti. Reikėjo padaryti galą. Nors kartais ji man dar paskambina, — vylingai užbaigė Džeromas.

— Kaip ji atrodė? — paklausė Airisė.

— Apkūni, — tarė Džeromas. — Labai žavinga. Apkūni! Tai buvo paskutinis lašas. Kyštelėjau ranką į rankinę ir išsitraukusi pistoletą pasidėjau jį ant kelių. Kodėl Džeromui šovė galvon, kad aš apkūni? Apsidairiusi ir pamačiusi, kad niekas į mane nežiūri, nepastebimai kilstelėjau pistoletą per porą centimetrų virš stalo ir nusitaikiau į Džeromą.

— Tai ji buvo stora? — klausinėjo Airisė.

— Na, nesakyčiau, kad stora, bet gal greičiau „sveikai apvali“.

Jis nė nenumanė, kad į jį nukreiptas užtaisytas pistoletas. Tai pats nuostabiausias aklojo privalumas. Į tave nukreiptas ginklas, o tu nei matai, nei jauti. Plepi sau toliau. Įdomu, kas blogiau, pagalvojau: matyti į tave nukreiptą pistoletą ar ne? Kada jautiesi pažeidžiamas? Paslėpiau pistoletą.

— Prašau sąskaitą, — tariau kaip galėdama garsiau. Džeromas krūptelėjo.

— Kas yra? — nustebo Airisė.

— Ar negalėtumėt pasmulkinti? — paprašiau padavėjos.

— Kas jums, Džeromai? — paklausė Airisė. — Atrodot, lyg būtumėt pamatęs vaiduoklį. — Ir nervingai nusijuokė, suvokusi, kad ištare žodį „pamatęs“.

— Džeromai, sveikas! — tariau aš. — Čia aš, Liv.

— Sveika, — vos girdimu balsu ištare jis. Atrodė, tuoj ims ir apsisems.

— Labas, aš Liv, — prisistačiau Airisei.

— O, sveika, — nedrąsiai pasisveikino ji ir nužvelgė mane nuo galvos iki kojų, norėdama įsitikinti, ar aš tikrai apkūni.

— Taigi, Airise čia Liv, mano buvusi darbuotoja, — vargais negalais išstėnėjo Džeromas.

— Na, aš buvau ne tik darbuotoja, — ištariau seksualiu balsu. — Ar ne tiesa, Džeromai?

— Taip, žinoma, — burbtelėjo Džeromas.

— Džeromai, rengiausi paskambinti, nes perskaičiau tavo knygą. — Negalėjau prisiversti jos skaityti. Per daug tuščiažodžiavimo ir korektūros klaidų. Prisiverčiau užmesti akį į paskutinį puslapį, kur lengvoji mašina partrenkia vyrą Montegiu gatvėje Bruklina. — Man labai patiko, — pagyriau.

— Tu man meilikauji, — tarė Džeromas.

— Ne, nieko panašaus. Knyga iš tiesų labai įdomi.

— Ir kas tau ten patiko labiausiai? — paklausė Džeromas.

— Na, man labiausiai įstrigo pabaiga, kur aklą vyrą gatvėje partrenkia automobilis.

— Mano knygoj vyras ne aklas, — užprotestavo Džeromas.

— Aš žinau, kad jis nėra aklas, aš jį taip pavadinau metaforiškai, asmenybei apibūdinti. Na, pats supranti, palenda po mašina ir visa kita.

— Taip, — tyliai sutiko Džeromas.

— Viso, — tariau jam ir išėjau iš restorano.

33.

Pertvarkyta sinagoga -skliautuotos lubos

Visą kitą dieną prasėdėjau „Olive Tree“ kavinėje, įsivaizduodama, kad šeštadienis, nors iš tiesų buvo tik antradienis. Tikriausiai Džeromo penktadieninis kostiumas sumaišė man savaitės dienas. Laimei, savarankiškai dirbančiam agentui jokio skirtumo, kokia šiandien diena.

Žiūrėjau, kaip vyriškis plikai kirpta galva natų sąsiuvinyje užrašinėjo muziką.

Pažvelgusi pro langą pamačiau aukštą išvaizdų vyriškį, nešinę dulkių siurbliu.

Virėjas ant grilio apvertė tuziną baklažanų.

Netoliese gyvenantis silpnaprotis Maikas įėjo į kavinę ir eidamas per staliukus sukeitinėjo druskines su pipirinėm. Jis buvo liesutis, žilas, jo rankos ir veidas nuolat trūkčiojo.

— Sveika, Moze, — tarė jis man. Visą laik vadino mane Moze. Kiekvieną lankytoją jis pakrikštydavo savaip. Visi vardai būdavo bibliniai arba pramanyti. Tik vieną padavėją vadino Garibaldžiu. Bet mano vardas buvo gražiausias -Mozė. Man asmeniškai jis labai patiko, nors mažai žinojau, kas buvo tas Mozė. Buvau girdėjusi, kad tikrasis Mozė turėjo baltą, ilgą Santa Klauso barzdą, stovėjo ant kalvos ir lyg teisėjas skaitė dešimt Dievo įsakymų.

Maikas vienu šuoliu sliuogtelėjo į kėdę priešais mane ir tuojau pat pasišalino. Paskui tęsė savo vaikštynes po restoraną.

Man tai pasirodė pranašiškas ženklas. Pasijutau priartėjusi prie Dievo — daug arčiau negu anksčiau. Visą dieną nebuvau pratarusi nė žodžio, bendravau ženklais, net padavėjai, kai ji atėjo priimti užsakymo, bakstelėjau pirštu į meniu, parodydama, ko noriu. Aš esu Mozė, pagalvojau. Mane supa Dievo simboliai — muzika natų sąsiuvinyje, dulkių siurblys, baklažanai. Ore tvyrojo ėrienos kvapas. Ant ieško kepamas ėriukas sukosi kaip verpalų kuodelis. Netikusi vieta ėriukui baigti savo gyvenimo dieneles Makdugalo gatvėje. Projektoriaus ekrane Čarlis Čaplinas stovėjo bažnyčioje ir kalbėjo apie Dovydą ir Galijotą.

Susimokėjusi išėjau iš kavinės. Vos kojomis paliečiau šaligatvį, priešais mane sustojo raudonas *Porsche*. Atsilapojo durelės ir iš mašinos išlindo maždaug mano amžiaus vyriškis, viena koja atsirėmęs į grindinį. Jis atrodė įspūdingai -tamsūs rudi plaukai, mėlynos akys. Buvo vienas.

— Lipk į mašiną, — paliepė.

Žingtelėjau atgal ir pagalvojau, ar tik čia nebus kokia nors Endriaus užmačia. Be to, neseniai viena mergina buvo nustumta ant metro bėgių ir suvažinėta. Per žinias ją apibūdino kaip „visų mylimą ir gerbiamą priimamojo sekretorę“. Man pasidarė graudu, kad jai taip blogai baigėsi. Pagalvojau, kaip apibūdintų mane. *Tai buvo nekilnojamojo turto agentė, paskutinį kartą žmonės ją matė sėdančią į raudoną Porsche.*

— Greičiau lipk į mašiną, — ramiai paliepė vyras.

Aš jam šyptelėjau ir parodžiau pirštu į save lyg klausdama, ar jis kalba su manim.

Staiga man prie šono išdygo silpnaprotis Maikas.

— Tėti, lipk į mašiną, — paliepė *Porsche* vairuotojas. Maikas šastelėjo man už nugaros ir apsisivijo rankomis liemenį lyg vaikas, slėpdamasis už medžio.

— Tėti, po perkūnais, sėsk greičiau į mašiną! — šūkavo vyriškis. Maikas paleido rankas ir dabar lakstė aplink mane kaip siūlų kamuoliukas. Vyras ištraukė iš piniginės pluoštelį banknotų ir tarė:

— Tada paimk pinigų.

Susirinko keletas žioplių. Dabar jau Maikas nardė ir tarp jų.

— Ponia, — kreipėsi į mane vyras.

— Aš Mozė, — tariau jam.

Jis pažiūrėjo į mane lyg į nevisprootę. Visai neturėjo humoro jausmo.

— Gal galėtumėt paduoti mano tėvui pinigų? — Supratau, kad proga paskirti jam pasimatymą

nuėjo šuniui ant uodegos.

Priėjau prie jo, ir jis man ištiesė pluoštelį šimto dolerių vertės banknotų.

— Ačiū, — padėkojo. — Tėti, paimk pinigus, — šūktelėjo. Akimirką stovėjau, laikydama rankoje pinigus. Tada priėjau prie Maiko ir ištiesiau juos jam.

— Ačiū, Moze, — tarė jis nusilenkdamas. Paėmė krūvelę banknotų ir švystelėjo juos į orą. Pinigai sukdamiesi pažiro ant šaligatvio. Niekas nedrįso jų imti.

Aš žavėjausi Maiku. Jis norėjo būti nepriklausomas nuo savo sūnaus kaip aš nuo savo tėčio.

Sūnus trinktelėjo dūrelėm ir nuvažiavo. Kai tik jis dingo iš akiračio, Maikas puolė prie išbarstytų šimtinių ir surinkęs susigrūdė jas į kišenes.

— Man patinka tavo tėvas, — tarė man Maikas.

— Tu jį pažįsti? — paklausiau.

— Jis labai dosnus, — tarė Maikas. — Mačiau jį vakar.

— Vakaražiai mane? — paklausiau priblokšta. Širdis daužėsi krūtinėje. Negi mano tėvas atvyko į Niujorką? Atvažiavo ir man nepaskambino? Kartais jis sėdavo į taksi ar limuziną ir važinėdavo po Vilidžą ir Žemutinį Ist Saidą, dairydamasis, ką dėti vaikais. Gal buvo stabtelėjęs pasikalbėti su Maiku?

— Padėkok nuo manęs savo tėčiui už radiją, nors jis nekaip veikia.

— Nieko nesuprantu, Maikai. Iš kur pažįsti mano tėtį? -iš susijaudinimo mano balsas drebėjo.

Maikas atrodė supykęs. Jis palietė ranka man petį.

— Moze, tu mane stebini. Tavo *tėvas*, — tarė jis, rodydamas pirštu į dangų. Aš irgi pakėliau akis. — Nejau nepažįsti *savo tėvo*? - švelniai tarė jis. Maikas kalbėjo apie Dievą.

34.

Šiaurinė Vašingtono aikštės dalis — istoriniai pastatai

Prieš nukąsdamas man ausį Endrius buvo pradėjęs girtis lankas Pilateso treniruotes pas merginą, vardu Timoti. Anot jo, ji labai patraukli ir uždarbiauja šokdama striptizą. Apie Pilateso treniruotes nieko nebuvau girdėjusi.

— Aš rengiuosi lankyti Pilateso treniruotes, — tada pasakiau.

— Netikiu, — atšovė jis. — Taip, tikrai.

— Užsigeidei lankyti, nes ir aš jas lankau.

— Nesąmonė. Dabar visi jas lanko, — atkirtau.

— Aš valgysiu šūdą, tai ir tu pulsį rytį? — paklausė jis.

— Nežinau, Endriau. Pamėgink, pažiūrėsim.

— Jei sugalvosi ten eiti, nedrįsk pasakoti Timoti apie mus, nes studijos savininkė pažįsta Džordan, — nervingai paaiškino jis.

Paskambinau į Pilateso studiją ir užsirašiau į treniruotę. — Jūsų pavardė? — paklausė moteris telefonu. — Mozė, — atsakiau. Man patiko vyriškas vardas.

Pilateso studija buvo įsikūrusi didžiulėje atviroje palėpėje su keista įranga ir keliais kilimėliais, patiestais ant seniai dažytų grindų. Vos peržengusi slenkstį gavau užpildyti kažkokią anketą ir pasirašyti, kad įstaiga nesiima jokios atsakomybės, jei susižeisčiau ar žūčiau. Medicinos anketoj prisistačiau Mozės pavarde. Asmeniu, į kurį galima būtų kreiptis nelaimės atveju, nurodžiau Dievą, giminystės grafoje paaiškinusi, kad jis man yra „tėvas“. Endriaus Lugaro pavardę užrašiau kaip man šį sportą rekomendavusio asmens.

— Įleiskit kojas į kilpas, — paliepė Timoti. — Atpalaiduokit krūtinės ląstą.

— Kaip, po paraliais, man žinoti, kada ji atsipalaidavo? — gulėjau ant kažkokio keisto prietaiso ir spoksojau į lubas. Dirbdama kojomis, turėjau čiuožinėti visu kūnu pirmyn ir atgal. Šį aparatą išrado Jozefas Pilatesas, kuris, kiek supratau, buvo išprotėjęs slaugas per Antrąjį pasaulinį karą ir negalėjo pakęsti nieko neveikiančių pacientų net ligoninėje, todėl sugalvojo būdą, kaip sportuoti lovoje.

Aš gulėjau ant prietaiso, kuris buvo panašus į ligoninės lovą ir kankinimo įrenginį su kilpom, virvėm ir visokiais priedais. Man atrodo, Endriui labai patiktų ant jo mylėtis. Liečiau sau apie Endrių negalvoti.

— Pradedam, — šūktelejo Timoti ir, iškėlusi du pirštus „V“ raidės forma, bakstelėjo jais į mane, tarsi tai turėtų užvesti mano varikliuką darbui. Tada pradėjo skaičiuoti: viens ir, du ir, trys ir, keturi ir, — nors aš nepajudėjau iš vietos. Suskaičiavusi iki dešimt, ji ištraukė mano vieną koją iš kilpos, tarsi norėdama parengti kitam kankinimui.

Timoti buvo japonė. Aukšta ir lygi kaip lenta ilgais juodais plaukais, kurių galiukai buvo suskilinėję. Endrius niekad nepasakydavo apie žmones svarbių dalykų — kad ir to, kad ji japonė. Ji vilkėjo retro stiliaus vientisą maudymosi kostiumėlį ir avėjo storapadžiais sandalais. Kojų nagai buvo ilgi, nulakuoti blizgančia ruda spalva. Akių kampučiuose buvo prisiklijavusi dirbtinės blakstienos. Nepaisant viso šito, buvo graži. Nuo jos sklido metalinis alkoholio kvapas. Tai buvo atviras mergiškas kvapas. Pavydėjau jai to aromato. Alkoholio ir cigarečių kvapas man patiko labiau negu manasis — šavarma ir apgailėtinas *Oil of Olay*.

— Draugas man rekomendavo užsirašyti į jūsų treniruotes, — pradėjau kalbą, tikėdamasi, kad Timoti paklaus, kas tas vaikinai.

— Tai puiku, — tepasakė ji.

— Taip, tas draugas minėjo, kad jūs puiki trenerė.

— O dabar pabandysim „Pjūklą“, — tarė ji. — Atsisėskite išskėstomis kojomis ir įsivaizduokit, kad kaire ranka pjaunat mažylį kojos pirštą. — Man tai nuskambėjo visai nemaloniai.

Laukiau, kol ji paklaus Endriaus vardo, bet neapsikentusi pasakiau pati.

— Jo pavardė Endrius Lugaras.
 — Endrius „Surakink Mane, Mažyte“ Lugaras?
 — Tikrai tas, — patvirtinau aš. Ji nusijuokė:
 — Ar jis jūsų draugas?
 — Ne! — surikau.
 — Koks jis mulkis, — tarė ji ir parodė į nespaltvotą nuotrauką ant sienos, kurioje seselė padėjo vyriškiui daryti atsilenkimus. — Jis man nuolat zyzia, kad turėčiau rengtis kaip ta seselė ir būti ištikima Jozefo Pilateso tradicijoms. Iškrypėlis. — Mudvi nusikvatojom. — Šimtas gramų užuojautos, jei jis jūsų draugas.
 — Tikrai ne, — patikinau ją.
 — Aš apie jį papasakojau savo psichologei, ir ji atsakė, kad jis psichopatas. Mes su draugu dažnai iš jo pasišaipom, — užbaigė ji.
 — Jūs turite draugą? — paklausiau. Įdomu, ar jos vaikinai žino, kad ji šoka striptizą?
 — Neseniai persikėlėm gyventi drauge į puikų butą Viljamsburge. Dabar mes pykstamės, nes jis baisiai siunta, kad aš prieš kelis mėnesius trims savaitėms buvau išvykusi į Balį, o jį palikau namie vieną.
 — Gal ir man nuvažiuoti į Balį, — svarsčiau garsiai.
 — Ten nuostabu, — kalbėjo ji. — Bet vieną rytą atsibudau savo namuke, jau rengiausi mautis kelnaites, tik staiga žiūriu — pačiam klynuke susirangęs didžiulis skorpionas.
 Endriui reiktų atsargiau knaisiotis po stalčius su jos apatiniais, pagalvojau.
 — Nekenčiu vedusių vyrų, kurie kabinėjasi prie merginų. Aš visados aiškiai pasakau, kad turiu vaikną.
 — Endrius nevedęs, — pataisiau ją. — Tik gyvena su mergina.
 — Tikrai? O aš maniau, kad jie su Džordan neseniai susituokė. Bet kas ten jį žino? Atrodo, mačiau jį su vestuviniu žiedu. Kartais jis sako *mano mergina*, o kartais *mano žmona*. Šiaip ar taip, žinau, kad turi ne vieną meilę.
 — Koks bjaurybė. Ar jis pasakoja apie savo meiles?
 — Žinot dizainerį Piterį Kelermaną? — paklausė ji, ir aš linktelėjau. — Jis dažnai pasakoja apie Piterio Kelermano dukterį Liv. — Aš šyptelėjau. Endrius pasakojo apie mane.
 — Tai jis turi romaną su Liv Kelerman? — paklausiau.
 — Na, apie ją jis pasakoja baisių dalykų. Pastaruoju metu jis tiek apie ją tauška, kad pradėjau galvoti, ar tik nebus išimylėjęs. Kad ir kaip ten būtų, jis įklimpęs iki ausų.
 Mano širdis kaip pašėlusiai daužėsi krūtinėj. Staiga ją lyg raudoną guminių kamuoliuką grybštelėjo glitūs ir seilėti šuns dantys.
 — Kokių baisių dalykų? — paklausiau jos.
 — Na, kad ji gyvena kažkokioj nuširpusioj skylėj, o tėvas maudosi piniguose. Jis sako, kad net tikras tėvas jos nekenčia. Neva ji apsimeta nenorinti tėvo pagalbos, bet iš tiesų tai jis nenori jai padėti. Jis sako, kad ji kaip ta mergina iš romano „Vašingtono aikštė“, suprantat? Bjauri, nieko nesugebanti, stačiokė ir apykvailė.
 Linktelėjau, duodama suprasti, kad skaičiau knygą, nors iš tiesų buvau tik mačiusi seną filmą, kuriame mane vaidino Olivija De Havilend.
 — Ji dirba kažkokioj niekingoj kontorėj nekilnojamojo turto agente. Esu tikra, kad daugybė garsenybių turi eilinius vaikus. Mes dažnai pajuokaujam. Aš jam sakau, kad jis ją išimylėjo, o jis atkerta, kad ji jam kelia šleikštulį.
 „Vašingtono aikštė“ pabaiga būtų buvus kitokia, jei Katerina būtų turėjusi pistoletą.
 Ji vertė mane daryti pratimą, kurį vadino „Anonsu“, bet buvau taip supykusi, kad nepratariau nė žodžio. Ir nejudėjau. Gulėjau ir galvojau.
 — Ką man daryti, kad pajudėtumėt? — svarstė Timoti. — Gal prikišt prie galvos pistoletą?
 — Man ši mintis patiko. Galėčiau ištraukti iš rankinės pistoletą ir paduoti jai. Tegu prikiša prie smilkinio. Jeigu pasiseks, gal dar ir nušaus mane.

— Ar žinot, kad vienas jūsų klubas aukštesnis?

— Ne, nežinau, — atsakiau.

Ji atvertė mane ant nugaros, suglaudė kojas ir bandė pamatuoti, ar viena koja ne ilgesnė už kitą. Iš tiesų ilgesnė.

Tada gal dvidešimt minučių tampė mano trumpesnę koją, kad ši pailgėtų. Pilateso mankšta labai panaši į pasimatymą. Gali būti pasyvi, drybsoti sau, nejudėti ir leisti kitam tampyti save už kojos.

Timoti nuvedė mane prie kito gulimo įrenginio, vadinamo Kadilaku. Nesupratau, ar ji juokavo, ar kalbėjo rimtai. Ji įkišo mano kojas į avies vilnos kilpas ir pakabino mane už čiurnų žemyn galva. Pati stovėjo šalia ir prilaikė kojas, kad neišsinertų iš kilpų.

— Čia pratimas labiau pažengusiems? — paklausiau.

— Jums jis nepakenks.

— O Endrius irgi jį daro?

— Jis apskritai nieko negali padaryti. Tuo pat išprakaituoja ir kas penkias minutes matuojasi kraujo spaudimą. Jūs per pirmą kartą padarėte daugiau už jį, o jis lanko jau beveik metus.

— Šit kaip? — O man sakė tik pradėjęs.

— Jis ką tik išėjo prieš jums ateinant. Keista, kad nesusitikot.

Iš apačios pasigirdo klyksmas ir juokas.

— Aš šito nedarysiu. Aš ką tik pavalgiau! — šaukė moteris. Jos klyksmas įvijais laiptais pasiekė mus. Tai buvo Roberto De Niro žmona Greisė. Ji užsiiminėjo su kita trenere, kaip papasakojo maniškė.

Netrukus atėjo gėlių parduotuvės pasiuntinys su didžiuliu glėbiu į celofaną įvyniotų orchidėjų. Vyras dėbelėjo į mane, kybančią aukštyn kojom, ir palingavo galvą. Aš žiūrėjau į jį iš apačios ir mačiau, kaip Timoti pakvietė į priimamąjį. Gėlės buvo jai. Dabar kabojau viena ir niekas neprilaikė manęs už kojų.

Timoti atskleidė atviruką.

— O, Dieve mano! — Ji nulėkė prie telefono ir surinko numerį. — Labas, čia aš. Ačiū, mielas. Jos nuostabios. Labai tave myliu.

— Timoti, — šūktelėjau jai, kabodama žemyn galva. Negalėjau žiūrėti, kaip ji priiminėja gėles. Nuėjusi sportuoti tikrai negaliu pakęsti žavių lieknų merginų, kurios valgo arba gauna gėlių.

— Man irgi labai gaila, — kalbėjo ji į ragelį.

Pilateso treniruotė kainuoja aštuoniasdešimt dolerių už valandą.

— Ne, galiu kalbėti, kol ateis kita klientė, — ji žvilgtelėjo į laikrodį. — Vienas užsiėmimas ką tik pasibaigė. Einu į lauką surūkyti cigaretės. Kur šįvakar ketinam vakarieniauti?

— Timoti! — pašaukiau.

Timoti užsimetė senovinį prabangų tamsiai žalią vilnonį paltuką tiesiai ant maudymosi kostiumėlio ir iš rankinės išsitraukusi pakelį cigarečių išėjo pro stiklo ir metalo duris, vis dar kalbėdama bevieliu telefonu.

Šitaip kabant mano kūnas ėmė temptis ir savaime tiesintis. Tapau lieknesnė ir drąsesnė, beveik kaip Timoti. Pilatesas nepakartojamas, štai kodėl visos garsenybės lanko jo treniruotes. Man tikrai padėjo. Tarp kojų pajutau malonų jaudulį. Jis man priminė, kaip smarkiai nekenčiu Endriaus. Taip baisiai, kad buvau gatava jį užmušti. Čia *jis* turėtų taip kaboti, lyg žąsis, padžiauta už kojos kinų restorano lange, o ne *aš*.

Po kiek laiko sugrįžo Timoti ir pastebėjo mane kabančią.

— Oi, — šūktelėjo ji. — Dieve šventas, labai atsiprašau.

— Nesijaudinkit, — nuraminau ją, — man nieko neatsitiko.

Greitai persirengiau mažoje, užuolaida atskirtoje kabinoje ir nuskubėjau į drabužinę pasiimti palto ir batų. Vienoje iš apatinės eilės angų batams pasidėti pastebėjau kažką pažįstamo. Tai buvo mėlyna kuprinė, lygiai kaip Endriaus. Pagalvojau, kad tokių kuprinių gali būti net keli tūkstančiai. Stovėjau ir spoksojau į ją. Nejudindama viršutinės kūno dalies ilgesniosios kojos pėda lėtai nutraukiau krepšį nuo lentynėlės. Šis veiksmas buvo panašus į Pilateso pratimą, kuriam buvau

sugalvojusi ir pavadinimą — „Kuprinė“. Apsidairiau, ar niekas manęs nemato.

Tada lyg netyčia ant kuprinės užmečiau savo paltą. Pasilenkusi sugriebiau jį kartu su po juo esančiu krepšiu. Nusinešiau į moterų tualetą ir paskui save užrakinau duris.

Atsegusi pamačiau ant viršaus pūpsantį Endriaus dienoraštį. Atsiverčiau ir išvydau visą jūrą Liv vardų. Žodžiu *Liv* buvo primarginti ištisi puslapiai. Liv tą, Liv aną. Negalėjau susikaupti.

Kažkas pabeldė į duris.

— Tuoju tuoj, — šūktelėjau. Nežinojau, ką man daryti. Ar pasiimti į namus tik dienoraštį, ar ir visą kuprinę? Net silpna darėsi, kaip norėjau jį paskaityti, bet jaučiau, kad Endrius būtinai sugrįš jo pasiimti man nespėjus išnešti kudašiaus. O dabar skaityti nebuvo laiko. Reikėjo kaip nors iš čia ištrūkti. Žvilgtelėjau į Pilateso nuotraukytę ant kriauklės krašto, tarsi jis galėtų man patarti. Nuotraukoje jis stovėjo su trumpikėm, plačiai išsižergęs, įsisprendęs rankomis į šonus, toks išdidus, sulaukęs šešiasdešimt. Norėjau pasistatyti šią nuotrauką ant savo darbo stalo šalia svamio, tad įsikišau ją į rankinę kartu su Endriaus dienoraščiu.

Išėjau iš tualetu su į paltą suvyniota kuprine, vėl sugrūdau ją su viskuo, kas ten buvo — atsarginėm kelnaitėm ir Folknerio romanu — į skylę batams dėti, drąsiai pražygiavau pro priimamąjį, kuriame kabojo užrašas „Už pamestus ar pavogtus daiktus neatsakome“ ir pasukau tiesiai pro duris.

Timoti lauke vėl traukė dūmą.

— Mano kita klientė tikriausiai jau nebeateis, — tarė ji. — Į kurią pusę dabar eisit? — paklausė manęs.

— Važiuosiu su taksi į Makdugalo gatvę, — atsakiau.

— Ar galiu pavažiuoti su jumis? Kaip tik ten turiu susitikti su draugu, todėl luktelsiu kavinukėj. — Ir, paprašiusi jos palaukti, sugrįžo pasiimti savo gėlių bei atsiglėbesčiuoti su mergina iš priėmimo skyriaus. Nieku gyvu negalėčiau dirbti sporto klube ar restorane, nes ten kiekvieną kartą susitinkant ar išsiskiriant reikia glėbesčiuotis su kolegėmis. Niekada nepamatysi apsikabinant nekilnojamojo turto agentų.

Mudvi nužingsniavom iki gatvės kampo susigauti taksi.

— Mozė - labai keistas vardas merginai, — pastebėjo Timoti.

O Timoti tai ne keistas?

Pagaliau privažiavo taksi. Vyras, sėdėjęs ant galinės sėdynės, sumokėjo vairuotojui ir atsidarė dureles iš gatvės pusės. Aš atidariau tas, kur prie šaligatvio, ir ketinau sėsti tuo metu, kai jis išlipo.

Tai buvo Endrius. Jis įsispoksojo į mane stovinčią su Timoti.

— Liv, ką tu čia veiki? — paklausė nustebęs.

— Liv?! — išpūtė akis Timoti, — O jergutėliau!

— Labas, Endriau, — pasisveikinau.

— Sveika, — tarė jis. — Labai skubu. Sporto klube kai ką pamiršau.

— Gali neskubėt, Endriau, — sulaikiau jį. — Aš viską turiu čia. — Iš rankinės ištraukiau kamputį jo dienoraščio, kad pamatytų, ką aš turiu.

— Tai mano nuosavybė, — tarė jis, tiesdamas ranką paimti.

Tada aš pamačiau jo žiedą. Tiesiog amo netekau. Pasijutau kalta lyg aptikusi tai, ko neturėjau aptikti. Žiedas ant jo piršto atrodė vulgariai, lyg užmautas ant pimpalo, o ne ant bevardžio piršto. O gal jis jį jau seniai nešiojo, tik aš nepastebėjau? Gal šitas šaltas platinos gabalas ne sykį grybštelėjo mano krūties spenelį, o aš nė nepajutau?

Įdomu, kada tai atsitiko?

Mes stovėjom prie atlapotų taksi durelių.

— Ei, uždaryk dureles, sušiktas šykštuoli! — užstaugė vairuotojas ant Endriaus. Jis kalbėjo su Artimųjų Rytų gyventojo akcentu.

— Endriau, ar nepamiršai palikt vairuotojui arbatpinigių?

— Aš suktelėjau iš kelio, o jis iš manęs nusuko du dolerius, — skundėsi vairuotojas.

— Endriau, man regis, tu privalai vairuotojo — kuo jūs vardu? — atsiprašyti.

— Muhamedas, — atsakė vairuotojas.

— Atsiprašyk Muhamedo.
 — Liv, aš skubu, — priešinosi Endrius.
 — Atsiprašyk.
 — Ar galėtum atiduoti man dienoraštį?
 — Lipk į taksi, — paliečiau. Endrius nejudėjo iš vietos.
 Išsitraukiau iš rankinės pistoletą ir atkišau į jį, prispaudusi ranką prie kūno.
 — Lipk greičiau į taksi, — sukomandavau.
 Endrius žvilgtelėjo į Timoti. Prisiminiau, kad jis man minėjo, jog Pilateso sporto klubo savininkė yra Džordan draugė. Jis labiau išsigando, kad Timoti jo neiškųstų, negu mano pistoleto.
 Ji dėbtelėjo į jį su pasidygėjimu.
 — Lipk, lipk, — paraginau. Endrius įlipo į taksi.
 Timoti it suakmenėjusi stypsojo ant šaligatvio. Man patiko jos plaukai, tokios pat spalvos kaip mano, tik tiesūs ir iškarpyti.
 — Eikš ir tu, — pašaukiau ją. — Bus smagu. — Neatrodo, kad būčiau ją įtikinusi.
 — Klausyk, — tarė ji, — čia ne mano reikalas, aš apgailestauju, kad jis pritauskė apie jus tokių negražių dalykų, bet, man regis, jūs abu be vieno šulo. Verčiau susirasiu kitą taksi.
 Aš visai nenorėjau sėsti į taksi viena su Endriumi.
 — Jis ir apie jus kai ko prišnekėjo, — tariau.
 — Ko? — nustebo ši.
 — Pavyzdžiui, kad šokat striptizą.
 — Ką?! — sukliko ji.
 Ji išoko į taksi, o aš paskui ją. Visi trys sutilpom ant galinės sėdynės, Timoti sėdėjo vidury.
 — Prašau važiuoti Vest Saido greitkelio, — paprašiau vairuotojo. Dar niekad gyvenime nebuvo tekę vaidinti pagrobėjos, bet pamaniau, kad šitas kelias tokiam reikalui tiks geriausiai, nes ten galima važiuoti dideliu greičiu.
 Pasilenkiau per Timoti ir įrėmiau pistoletą Endriui į smilkinį.
 — Atsiprašau, kitaip nepasiekiu, — tariau jai, stengdamasi nesulaužyti jai ant kelių gulinčios puokštės.
 — Aš tave nudėsiu, — pasakiau Endriui ir nuleidau pistoletą jam prie ausies. Nors dešinė ji laikyti ir nebuvo sunku, prilaikiau riešą ir kairiaja.
 — Kas ten pas jus dedasi? — sukruto Muhamedas.
 — Važiuok! — riktelėjau jam. — Greičiau!
 — Aš gi negaliu skristi su mašina, — supyko Muhamedas.
 Taksi pajudėjo iš vietos ir pasigirdo kažkokios garsenybės balsas, bet ne mano tėčio. Teisėjai Džudi ir Džeris Seindlikai aiškino, kad tiesiog „kuaila“ neužsisegti saugos diržų.
 — Girdėjai, ką sakė teisėjas? — kreipiausi į Endrių. — Užsisek saugos diržą. — Endrius užsisegė.
 — Gal norėtum Timoti ir Muhamedo akivaizdoj prisipažinti, kaip tu mane myli, kaip tuoj pat paliksi žmoną ir vesi mane? — tariau jam gana garsiai.
 — Liv, tu elgiesi kaip pamišėlė, — sunerimo Endrius. Aš dar smarkiau įrėmiau pistoletą jam į ausį.
 — Liaukis! — suriko jis.
 — Užsičiaupk! Jis užtaisytas ir aš *tikrai* tave nušausiu.
 — Aš nešoku striptizo, Endriau, — įsiterpė Timoti.
 Man jau pradėjo gelti riešą nuo tokio ilgo laikymo iškėlus ranką. Norėjau perimti į kitą, bet pabūgau, kad jis gali pasinaudoti šia proga.
 Iš paskutiniųjų sutelkiau jėgas ir susikaupiau, kad pistoletas nepradėtų virpėti. Man teks dar nemažai palankyti Pilateso treniruocių, jei ketinu naudotis pistoletu kasdieniam gyvenime. Staiga man toptelėjo mintis, kad jis gali pasisukti ir išmušti pistoletą man iš rankų. Tada galėtų mane nušauti. Atlaužiau gaiduką ir užtaisiau pistoletą. Garsas buvo toks netikėtai stiprus, kad visi net krūptelėjom.

Dar niekad nebuvo tekę atlaužti gaiduko.

Suskambo kažkieno mobilusis telefonas. Timoti čiupo už savo rankinės, bet skambėjo ne jos, o Muhamedo.

— Dabar negaliu kalbėti, — išpyškino jis. Prisiminiau, kad ir Džeromas baisiai nemėgo mobiliųjų telefonų. Jie neregiamis tarsi prakeiksmas. Jam visada atrodė, kad aplinkui ant šaligatvio dvigubai daugiau žmonių, negu buvo iš tikrųjų. Muhamedas padėjo telefoną į šalį.

— Prisipažink Muhamedui ir Timoti, kaip tau patinka mane dulkinti, — įsakinėjau jam. Pasakyk, kaip man meluodavai. Prisipažink, kad tau patinka mane dulkinant kandžioti ausis.

— Dulkinant? — nustebo Endrius, tarsi staiga būtų pradėjęs galvoti. Veikiausiai bandė išlošti laiko. Jaučiau, kaip jis bijo, kad ši informacija nepasiektų Džordan.

— Prisipažink! — sušukau.

— Na jau, Liv, — stenėjo Endrius. — Dulkinau tave? Aš niekada tavęs nedulkinau. Norėjau būti tavo draugas, bet dulkinti tai jau tikrai ne. Visom išgalėm bandžiau tau padėti.

Netekau amo.

— Padėti man? — nustebau.

— Tu juk nesveika, Liv. Pati žinai, kad mes niekada nebuvom intymiai suartėję. — Jo balsas buvo šleikštus, tarsi bandytų sutramdyti pamišėlę. O ta pamišėlė — tai aš.

Pistoletu galu užlenkiau jam ausį.

— Duok man savo žiedą, — paliepiu.

— To jau per daug.

— Duokš greičiau! — sušukau visa gerkle.

Endrius ilgai suko ant piršto žiedą, kol jis pagaliau nusimovė, tada padavė man, ir aš užsimoviau jį ant nykščio.

— Sakyk, Endriau, kiek laiko esi vedęs? Ar buvai vedęs tada, kai mudu sėdėjom saunoj Laito gatvėje? O kai man atnešei užuolaidas? O bokso varžybų vakarą?

Jis buvo užsakęs specialią apmokamą laidą, ir mes žiūrėjom bokso varžybas gulėdami lovoje. Sis malonumas atsiėjo penkiasdešimt dolerių, bet jis pažadėjo sumokėti man, kai tik atneš sąskaitą už kabelinę. Taip ir nesumokėjo.

— Tu man skolingas penkiasdešimt dolerių, — priminiau. — Gražink skolą. — Jis kyštelėjo ranką į užpakalinę kelnų kišenę ir ištraukęs iš piniginės dvi dvidešimtines ir vieną dešimtinę padavė man.

Staiga jis pravirko. Verkė tyliai, nuleidęs galvą. Pagalvojau, ar tik ne dėl tos penkiasdešimtinės. Ašarodamas atrodė per jaunas, kad būtų vedęs. Buvo panašus į mažą, nesuaugusį psichopatą, o ne į suaugusį beprotį. Pagalvojau, ar tik nepersistengiau.

Švelnesniu balsu tariu:

— Pasakyk, kada vedei, ir aš tave paleisiu.

— Tą dieną, kai susipažinau su tavim, — atsakė jis. — Mes susituokėm tą dieną Teismo rūmuose. Iškart po teisėjo Mudžio išleistuvių baliaus. Jis mus ir sutuokė. Jis mano uošvis.

Patraukiau pistoletą nuo jo galvos.

— Timoti, gal kartais turi žirkutes? Norėčiau nukirpti jam ausį ir pasiųsti žmonai kartu su vestuviniu žiedu. — O antrą ausį nusikirpčiau sau, prisegčiau prie juodo aksomo ir laikyčiau stiklinę dėžutę atminimui kaip peteliškę. Ausis už ausį.

— Turbūt turiu, — tarė ji. Perkėlusį gėles ant kelių Endriui, ji ėmė raustis krepšyje.

— Aš turiu peilį, — pasisiūlė Muhamedas ir padavė man šveicarų armijos peiliuką su atlenkiamais ašmenimis ir žirklutėmis. Paskui per pertvarą švystelėjo ritinėlių popierinių rankšluosčių. — Jei su savo ausimis priteršit ar prikruvinsit, būkit geri, išvarkit, — paprašė.

Paėmiau peiliuką:

— Ačiū, Muhamedai. Endriau, regis, tu čia kažkur gyveni, ar ne? Kur? Atrodo, pats laikas ir man pasižiūrėti tavo vestuvių vaizdajuostę. Ir po butą pasižvalgyti būtų ne pro šalį. — Staiga viską supratau. Nusispjaut man į jo butą. Man neberūpi nei Endrius, nei jo žmona. — Muhamedai, ar ne-

galėtų čia jo išleisti?

Muhamedas nusuko nuo greitkelio ir sustojo. Timoti pasiėmė gėles. Pagalvojau, kad turėtume būti kažkur netoli Devyniasdešimt ketvirtosios gatvės, prie Joanos Arkietės paminklo. Mums iš kairės vanduo nuo šviesų blizgėjo lyg auksinis. Greta ėjo metro linija. Dešinėje stiebėsi Riversaido gatvės pastatai pažaliavusiais variniais stogais. Niujorke pastatai buvo statomi iš pavydo. Kiekvienas naujas namas turėjo būti gražesnis ir patrauklesnis už anksčiau statytą. Ansonija, vienas gražiausių Brodvėjaus pastatų, pastatytas iš keršto. Jo statytojui nebuvo lemta apsigyventi jo svajonių name, kurį ką tik buvo užbaigęs Aukštutiniam Ist Saide, nes išsiskyrė su žmona, taigi jis pastatė Ansoniją, o į jo vestibulio fontaną prileido gyvų ruonių.

— Lipk lauk, — paliepiu. Endrius žiojosi kažką sakyti:

— Liv...

Staiga Muhamedas atsisuko ir kyštelėjo Endriui prieš nosį savo pistoletą. Mes visi trys net pašokom nuo sėdynės.

— Girdėjai, ką sakė dama? — suriko jis. — Lipk lauk! Nenoriu daugiau girdėt tavo inkštimo.

Endrius atsisegė saugos diržą ir atsidarė mašinos dureles. Jo veide žaidė keista, erzinti šypsena. Jam išlipant, aš dėbelėjau į taksometrą.

— Nesijaudink, Endriau, aš sumokėsiu, — nuraminau jį. Pagalvojau, ar dar kada nors teks pamatyti Endrių, ar jis

toks ir išliks mano atminty? Muhamedo jis taip ir neatsiprašė.

— Šlykštus neūžauga, — drėbelėjo Muhamedas. Mudvi su Timoti pratrūkom kvatotis.

— Išties baisus, — kalbėjo Muhamedas. — Pažįstu tokius, pats auginu dukrą.

Pakėliau prie akių Endriaus žiedą ir pabandžiau įžiūrėti, kas išgraviruota vidinėje jo pusėje. Ten buvo smulkūs inicialai *D. M & E. L.* Prisiminiau, kaip teisėjas Mudis supažindino mane su Endriumi, kaip Endrius pakėlė mane į orą balkone. Aš jam atstojau bernvakarį, nes jis netrukus vedė Džordan. D. M. Džordan Mudi. Džeromo korektore, mano pirmtakę.

Muhamedas parvežė mus atgal į centrą. Išleido Šeštosios aveniu ir Trečiosios gatvės sankirtoje priešais krepšinio aikšteles.

— Ar dar norėsi lankyti Pilateso treniruotes? — paklausė Timoti.

— Žinoma.

— Labai atsiprašau, kad palikau šiandien tave kybančią už kojų.

— Iki pasimatymo kitą savaitę.

— Likit sveikos, linksmuolės, — atsisveikino Muhamedas.

35.

Džornelo aikštė — kelios minutės iki Manheteno

Liv turi ginklą. Radau jį vakar, kai ji maudėsi duše. Pistoletą. Tai Glock, 9 mm Liugeris. Atrodo, tokius nešiojasi policininkai. Jis užtaisytas. Kodėl mano Liv, mano mielai žaviai lovos partnerei prireikė pistoleto? Gal ji užsimaskavusi policininkė? Ne, veikiausiai sumanė nusižudyti, nes negali atsikovoti manęs. Esu tikras, kad visą kaltę būtų suvertusi man. Ji tikriausiai kur nors prisiskaitė, kad geriausias būdas priversti mane palikti Džordan — įsigyti pistoletą.

Lovos partnerė! Negalėjau patikėti, kad jis drįso mane šitaip pavadinti. Ir kas jam leido knaisiotis po mano daiktus? Su tokiu žmogum kaip Endrius neturėsi jokio privatumo, nes visur išlandžios. Perverčiau puslapį.

Turbūt reikės man jį pasiimti. Baisiai nekantrauju išvysti jos mielą žydišką snukutį, kai susigriebs, kad ginklo nebėra. Gal aš ką nors nudėsiu, o policija ant jo ras jos pirštų atspaudus. Man kažkodėl pasirodė, kad ji skaito mano dienoraštį. Liv, jei tu dabar skaitai šias eilutes, tai žinok, kad aš paimsiu tavo ginklą ir ką nors su juo nužudysiu — gal net TAVE pačią. Štai kas nutinka mažoms ilganosėms. Nepamiršk priminti man, kad reikia tau įkrėsti į užpakaliuką.

Perėjau visą Šeštąją aveniu, skaitydama dienoraštį, giliai šnupuodama, lyg per nėsčiųjų rengimo kursus, bei sverdėdama į šonus lyg girta. Troškau kuo greičiau pareiti namo ir atsidėjusi jį visą perskaityti. Tiesiog netvėriau savam kailyje.

Vakar į mūsų kontorą buvo užėjusi moteris. Ji nori dirbti Marko sekretore. Man norėjosi nutraukti jai pėdkelnes. Man reikia kelių labai skirtingų moterų. Viena visų mano poreikių nepatenkintų. Kaip man įtikinti Liv, kad visų įmanomų pozų su viena mergina neišbandysi? Su kiekviena visko irgi nepadarysi. O ji nieko nesupranta. Kai mes sveikinomės, ji linktelėjo į priekį ir aš pajutau Liv kvapą. Ji turbūt naudoja tą patį Pantene šampūną. Man teko vyrų tualete pasidaruoti rankomis, nors jau kiek kartų buvau sau prisiekęs daugiau šito nedaryti.

Jis teisus, aš tikrai nesupratau. Kodėl jis taip lengvai kalba apie visas merginas? Man tai buvo keista, be to, *Pantene* šampūnu jau seniai nebesinaudoju.

Buvau nuvykęs į Floridą susitikti su svamiu. Pasakiau Liv, kad savaitgalį praleisiu su Džordan, bet iš tiesų nuskridau į Majamį susitikti su juo. Jis man hindi kalba papasakojo vieną nuotykį, ir nors ne viską supratau, man regis, pasakojo apie ėjimą per upę pakabinamam tiltu. Baigęs jis man suprantama kalba paaiškino, kad kalbėjęs apie vyrą, kuris ketino pereiti upę pakabinamam tiltu. Paskui bakstelėjo pirštu į mane ir paprašė priėti arčiau. Jis uždėjo man ant galvos ranką, ir aš pajutau iš jos plūstantį karštį, lyg kas būtų perskėlęs karštą kiaušinį ir išliejęs man ant galvos šiltą trynį. Svamis pasakė, kad aš turiu reikalų su moterimi tamsiais ilgais plaukais. Judviem likimas lemia būti kartu, bet tai nesuteiks jums laimės. Jei gyvensi su ta moterimi, imsi jai kenkti. Gal net bandysi ją nužudyti. Bet aš ją myliu, tariau jam. Aš žinau, kad tu ją myli, atsakė jis. Bet jūs tiesiog viens kitam netinkat. Teks liautis susitikinėti su Liv.

Atplėšiau akis nuo dienoraščio ir apsidairiau, kur esanti. Vėl atsidūriau priešais krepšinio aikštes. Kažkokia tešlavota juodaodė su raudonu aksomo treningu pati viena žaidė rankinį. Man taip smarkiai daužėsi širdis, kad turėjau pailsėti. Bijoju, kad jau niekada nebeususiraminsiu. Nuėjau prie telefono būdelės ir paėmiau į rankas ragelį. Man žūtbūt reikėjo kam nors paskambinti ir papasakoti, ką perskaičiau. Būtų gerai paskambinti tam pačiam svamiui, bet vietoj jo surinkau Violetos numerį.

— Niekada neatspėsi, ką padariau, — kaltai prisipažinau.

— Ir ką gi? — entuziastingai paklausė ji, tarsi nuoširdžiai vildamasi, kad šįkart tikrai iškrėčiau kažką nedoro.

Giliai atsikvėpiau.

— Nugvelbiau Endriaus dienoraštį.

— Juokauji? Ir kas ten parašyta?

— Kažkoks svamis jam sakė, jog jis man netinka.

— Aš visada taip maniau, Liv. Iš pradžių pagalvojau: ką gi, gal Liv su tuo vaikinu lemta būti kartu ir vienam iš kito kai ko pasimokyti...

— Violeta, ką čia paistai? — staiga ėmiau gailėtis papasakojusi jai apie dienoraštį.

— Na, judu su Endriumi tikriausiai sieja kažkoks bendras karminis ryšys, o tu turėjai iš jo kažko pasimokyti. — Violetai meilės reikalai atrodė nereikšmingi, tarsi pusvalandinės šešto dešimtmečio situacijų komedijų Šerijos. Jai kiekvienas susitikimas buvo gražiai surežisuotas epizodas su puikiu moralu pabaigoje. — Nors turiu prisipažinti, kad bandau pritarti svamio mintims. Man kažkodėl šis reikalas atrodo labai keistas. — Ji visada sako „bandau sutikti“ vietoj „sutinku“ arba „bandau įsijausti“, užuot sakiusi „jaučiu“. Man šis pokalbis tikrai neteikė jokio malonumo. Ji kurį laiką dėstė savo teoriją, o aš tuo tarpu perskaičiau kitą puslapį.

Kai vakar išėjau iš Liv landynės, gatvėje išvydau pačią gražiausią pasaulio merginą ir pagalvojau: „Štai moteris, su kuria man lemta praleisti likusią gyvenimo dalį“. Ji ėjo greta manęs gatve ir aš tiesiog jaučiau visą savo esybę joje, savo pirštus, savo penį, o dar nebuvau nė ištaręs jai labas. Ji buvo pribloškiamai graži. Pirmą kartą suvokiau žodžio „pakerėtas“ reikšmę. Jei kas lieptų sukurti moterį, tai nuostabesnės už ją tikrai neištengčiau sugalvoti. Pasakiau jai, kad man patinka jos batai. Dabar suprantu, kad iš laimės galiu skrajoti padėbesiais. Jos krūtys — mano parašutas. Ji man padėkojo, ir aš supratau, kad galėsiu ją dulkinti. Pradėjo lynoti, aš perspėjau, kad jos batai gali sudrėkti. Ji paprieštaravo, sakydama, kad ne, o aš vis kartočiau, kad tikrai, sudrėks ir susigadins, nebent ji gyvena kur netoli. Mudu stovėjom priešais gyvenamą pastatą Vašingtono aikštės šiaurinėje dalyje. Vašingtono Aikštės 19. Ji nusivedė mane į savo miegamąjį. Koks miegamasis! Šimtai povo plunksnų! Ir nereikėjo klausytis nesibaigiančio vėblenimo. Neįtikėtina drėgmė tarp kojų ir jos kvapas ant mano veido. Pasitirnsiu veidu į šį puslapį, kad visam laikui prisiminčiau jos kvapą.

Lėtai pakėliau sąsiuvinį prie veido. Jis kvepėjo popieriumi.

— Prisiek, kad daugiau nebeskaitysi to dienoraščio, — išgirdau Violetos balsą. — Taip negalima.

— Ką sakai? — neišgirdau.

— Privalai gerbti jo privatumą. Juk nenorėtum, kad jis knaisiotųsi po tavo daiktus. Tai bloga karma. Jei ir toliau skaitinėsi, o paskui pyksi ar graušies — pati kalta, — išrėžė Violeta.

— Žinau. Daugiau nebeskaitysiu.

— Beje, kaip tu jį išpešei?

Nesumojau, ką jai atsakyti. Nenorėjau pasakoti visos istorijos, nes jaučiau, kad ji man nepritars. Bet ir meluoti nesinorėjo. Todėl ėmiau ir papasakojau, kaip iš tiesų nutiko su Endriumi ir Timoti. Mudvi dar minutę kitą spėliojom, ar smagu būtų merginai turėti Timoti vardą.

— Žinai, nieko čia juokingo, — padarė išvadą Violeta. — Juokingo? Aš ir nesakau, kad mums buvo juokinga.

— Tu įvėlei Timoti į pavojų.

— Nieko panašaus, — užprotestavau. Lorna į tai nė nebūtų atkreipusi dėmesio. Jai kaip tik gal tai būtų pasirodę juokinga. Mintyse daviau sau priesaiką kitąsyk po manevro su pistoletu paskambinti Lornai, o ne Violetai.

— Tave už tokius dalykus galėjo suimti.

— Suimti? Niujorke taip lengvai žmonių nesuiminėja.

— Pastaruoju metu aš tavęs nebesuprantu, Liv. Pasidarei tokia... — Ji suko savo blondinės galvelę, ieškodama tinkamo žodžio. — ...nihilistė.

— Vargu ar aš tokia nihilistė. Man atrodo, tu pati esi nihilistė, manydama, kad mane galėjo suimti.

Balsas mane įspėjo, kad reikia įmesti dar dvidešimt penkis centus. Rankinėje susiieškojau monetą.

— Kaip manai, kuo viskas pasibaigs, kai susitikinėji su vedusiu vyru?

Jos naujasis draugelis kiekvieną sekmadienio vakarą su dviem bičiuliais eidavo žaisti

„Požemio kalėjimų ir drakonų“. Verčiau jau susitikinėsiu su vedusiu psichopatu, nei su tokiu, kaip jos. Jei Violeta nesupranta malonumo pamojuoti pistoletu, tai menka ji man draugė. Pradėjau kurpti teoriją, kad tikras niujorkietis negali rimtai draugauti su teksasiečiu.

Mudviejų su Violeta niekas nesiejo. Bet kaip nutraukti draugystę? Paprastu pistoletu to nepadarysi. Prireiktų visos patrankos. Užbaigti reikalus su drauge sunkiau negu su vaikinu. Milijonai moterų draugauja, nors velniškai viena kitos nekenčia, bet neįstengia viena kitos užgauti. Tai pasaulinio masto epidemija.

— Kai nebebūsi tokia nihiliste, paskambinsiu, — pažadėjau jai.

Laikiau suspaudus saujoj ketvirtį dolerio, kol telefonas išsijungė.

Visą naktį galvoje šmėsčiojo nuotrupos iš Endriaus dienoraščio.

Kaip man jai pasakyti, kad ji jau nebeilgai svečiuosis mano gyvenime?

Pasiilgsiu jos apvalino kūno.

Vakar nakvojau savo studijoje ir iš ryto, vos atsibudęs, puoliau skambinti Liv.

Džordan išvirė vegetariško čili.

Žinau, kad Liv skaitinėja mano dienoraštį. Teks pradėti rašyti kompiuteriu. Liv, jei sužinosiu, kad skaitai šias eilutes, įkišiu tavo pačios pistoletą į pizutę ir nušausiu.

Draugai, katalikai, Liv —paskolinkit man savo ausį.

Gal Liv įvaikinta? Sunku patikėti, kad ji žydukė. Neįtikėtina, jog žydė būtų tokia kvaila.

Atsikėlusi užsidegiau šviesą. Dar kartą perskaičiau tą dalį, kur buvo aprašoma mergina su parašiuotais iš Vašingtono aikštės.

Pagaliau lioviaus skaičiusi, bet vis tiek atrodė, kad tebeskaitau. „Liv, aš gi žinau, kad tu skaitinėji... Liv, jei tu skaitai šias eilutes... Jei skaitai šias eilutes...“ Ir staiga viską supratau. Jis žinojo, kad aš skaitau jo dienoraštį. Viskas yra pokštas. Apskritas pramanymas Endžio Kaufmano stiliumi. Tokius triukus krečia vyresni broliai jaunesnėms seserims. Jis rašė šiuos dalykus, nes žinojo, jog aš skaitysiu. Jie nieko nereiškia — jie pramanyti.

O gal ir ne.

Siaurinė Vašingtono aikštės dalis, devynioliktas numeris. Tokio adreso išvis nėra. Žinojau tiksliai, nes išnaršiau žemėlapy visą rajoną. Čia beveik visi pastatai priklausė Niujorko universitetui. Radau dvidešimtu numeriu pažymėtą Vašingtono aikštės šiaurinės dalies pastatą, kažkokį požeminį garažą, tada nuo aštuoniolikto iki keturiolikto Vašingtono aikštės numerio — pokario statybos namai, prisišlieję prie Penktosios aveniu antro numerio, kur buvo įsikūręs meras Edas Kochas. Devyniolikto numerio nebuvo. Buvo devintas, bet jis priklausė universitetui, o devyniolikto nėra. Žmogus juk negali mylėtis name, kurio iš viso nėra. Kad įvyktų seksas, būtinas nekilnojamas turtas.

Rytą atsikėlusi įsikišau į rankinę savo pistoletą ir Endriaus dienoraštį.

Lauke oras buvo nuostabus, todėl į darbą nusprendžiau eiti pėsčia. Perėjau Makdugalo gatvę ir sankryžoj pasukau pro parką. Pamačiau keistus paukščius su ilgais geltonais snapais. Šmirinėjo juodos baugios voverės. Siauriniam Vašingtono aikštės pakrašty man prieš akis išdygo gyvenamasis namas su didžiuliu skaičiumi 19 virš durų.

Sustingau gatvėje, išispoksojusi į tą namą. Vienuolika laiptelių, maža aikštelė, tada dar du laipteliai. Vaikščiodama su Džeromu įpratau skaičiuoti laiptus. Minutę kitą mąščiau. Jeigu toks namas iš tiesų egzistuoja, tai dar nereiškia, kad viskas, kas parašyta dienoraštyje, yra tiesa. Bet ir nėra įrodymų, kad pramanyta. Vaikštinėjau pirmyn ir atgal it kokia teisėja. Paskui pakėliau akis į namo langus. Bemaž jutau, kaip pro juos plūsteli drėgmė. Supratau, kad tokios būsenos į darbą eiti negaliu. Nuėjau į „Reggio“ kavinę ir išgėriau didelį puodelį *Earl Grey* arbatos, kurioje plaukiojo gal trys arbatos lapeliai. Dar kartą atsiverčiau tą prakeiktą dienoraštį.

Džordan parsitempė namo kačiuką ir mes pamatėm, kad jis bedvesiantis. Nekenčiu šio pasaulio. Pasakiau Liv, kad negalėsiu su ja susitikti, nes reikia budėti prie kačiuko, prie Semio. Ji pasiuto kaip kokia šiknė. Aš jai taip ir pasakiau, kad ji - tikra šiknė. Ji atšovė: „Tai ką ketini daryti? Atrėžiau, kad padėsiu ragelį.“

— Ar čia jūsų dienoraštis? — paklausė išvaizdus vyras nuo gretimo staliuko.

— Taip, mano, — atsakiau. Dabar jis tikrai buvo mano. Pakėlusi akis pasižiūrėjau, ar jis su vestuviniu žiedu. Taip, jis mūvėjo žiedą, tik ne ant kairės, o ant dešinės rankos. Ant šios rankos vestuvinius žiedus nešioja europiečiai. Jis tikriausiai europietis.

— Iš kur jūs? — paklausiau.

— Iš Oregono.

Jis ne europietis, o paprastas žavus viengungis. Pasidžiaugiau, kad sugebu taip greitai įvertinti žmogų.

Mudu šnekėjomės gal valandą, aš jam papasakojau, kad kitapus gatvės yra Luizos Mei Olkot namas, o „Reggio“ kavinė garsi tuo, kad joje atsirado pirmas Amerikoje kapučino kavos aparatas.

— Kartą pro lubas čia nukrito didžiulė vonia su liūto pėdų kojelėmis, — pasakojau jam. — Štai čia, kur dabar sėdim. — Ir parodžiau pirštu į dar nenudažytą dėmę lubose.

— Na jau ne. Aš jumis netikiu, — tarė jis. Pasakiau jam, kad, deja, turiu skubėti į darbą.

— O kur jūs dirbat? — paklausė jis.

— Aš nekilnojamojo turto agentė.

— Mano žmona irgi, — atsakė jis.

Žmona! Dar kartą dėbtelejau į jo kairę ranką patikrinti vestuvinio žiedo ir pamačiau, kad jis berankis. Neturi kairiosios rankos. Nieko keisto, kad vestuvinis žiedas užmautas ant dešinėsios. Jis ją vieną teturi. Kaip galėjau prašnekėti su žmogum ištįsą valandą ir nepastebėti tokio dalyko? Kada aš pagaliau išmoksiu būt atidesnė?

Trečia dalis

Tegu kiekviena akis sprendžia pati
Ir nepasitiki jokių agentų...

Viljamas Šekspyras

„Daug triukšmo dėl nieko“, II veiksmas, I scena

36.

Durininkas dirba visą parą

Pirmadienį per susirinkimą Kim pranešė, kad rinkoje atsirado nauja parduodama nuosavybė, ir paprašė mūsų gerai prie jos padirbėti.

Ji paminėjo, kad šeimnininkas sunkiai sukalbamas, todėl ji norinti išsirinkti brokerį, kuris labiausiai tiktų prie to šeimnininko asmenybės. O tada ji pati lydėsianti tą brokerį įvertinti nuosavybės.

— Kaip suprasti „sunkiai sukalbamas“? — paklausiau. Pora agentų nusijuokė.

Kim piktai dėbelėjo į mane, tarsi aš viena amžinai sugebėčiau išvelgti ką nors neigiamo.

— Na, jis gana savotiškas. Jam nuolat kažkas negerai, — paaiškino ji.

Tada ji iškėlė blizgančią dešimt iš penkiolikos centimetrų nuotrauką, kurioje buvo užfiksuota svetainė. Grindys išklotos smėlio spalvos minkšta kilimine danga, šen bei ten mėtėsi išpūdingi kilimai. Pro bemaž dviejų metrų aukščio langą tvieskė ryški saulė. Aš pamačiau dalį raižyto laiptų turėklo, iš Balio atgabentas kopėtėles, dailiai prisišliejusias prie knygų lentynų, kurias sumontavo mano vyras, kvailą auksinę pelėdą — mūsų vestuvių dovaną, ir kavos staliuką, kurį buvau aptikusi Grino gatvėj.

Tai juk mano. Mano vyro butas. Buvęs mano butas. Vaizdelis iš mano ankstesnio gyvenimo. Jau buvau beveik pamiršusi, koks jis nuostabus.

Kim smulkiai apibūdino butą ir išvardijo jo privalumus.

— Rytoj rytą galėtume visa grupė ten nuvykti, — pasiūlė ji. — Įtraukiau jį į mūsų apžvalginės ekskursijos maršrutą. Tai bus mūsų pirmoji stotelė. — Kelis kartus per savaitę Kim užsakydavo autobusą ir mes visi kartu važiuodavom apžiūrėti šešių ar septynių naujų butų. — Ten turėtume būti lygiai devintą.

— Įėjus pro paradines duris teks nusiauti batus, — įspėjau.

— Iš kur žinai? — įtariai paklausė Kim.

— Žinau, ir tiek, — atšoviau.

Rytą ilgai žiūrėjau į mergaitę rausva pūkine striukele, einančią gatve su Mike Pūkuotuku vienoj rankoj, o kita laikančią prie ausies mobiliųjį telefoną. Striukelė tyliai čežėjo jai žengiant gatve. Mergaitė buvo užsidėjusi megztą kepuraitę, surištą po smakru raišteliais su dviem kutais, panašiais į dvi raudonas braškes. Jai buvo ne daugiau kaip septyneri.

— Ar galėtumėt pakviesti mano tėtį? — paprašė ji. Aš sekiau paskui ją. — Aš privalau kalbėtis su tėčiu mobiliuoju telefonu, kol nueisiu į mokyklą, — irzliai paaiškino ji į ragelį ir žingsniavo toliau. — Labas, tėveli. Negaliu ilgai kalbėti, nes labai sukais ausis.

Mes stabtelėjom prie raudonos šviesoforo šviesos. Jai prie kuprinės ant trumpos grandinėlės su sagtele kabėjo peršviečiama piniginaite su plastikiniu žiedeliu ir deimanto akute viduje.

— Ar šįvakar grįši namo? — paklausė ji žvaliai. Žvilgtelėjau jai į veiduką, norėdama pamatyti, ką atsakys tėtis. Bet jos veidelio išraiška liko nepakitusi.

— Tėveli, pabandyk atspėti, ką noriu tau pasakyti. Oi, pala, man dar kažkas skambina. Luktelk. — Atitraukusi nuo ausies telefoną, ji spustelėjo mygtuką. — Klausau. Labas, mamyte. Aš dabar kalbuosi su tėčiu. Mes taip maloniai šnekučiavom. Aš tau vėliau paskambinsiu, gerai? Puiku. — Ji vėl spustelėjo mygtuką. — Alio, tėti, ar dar mane girdi? Mama skambino. Aš nusprendžiau, kad kai tu rinki man naują kambarį, norėčiau, jog pro jo langus atsivertų puikus vaizdas, o sienoje būtų didžiulė drabužinė. Nes, nes, nes aš būčiau labai laiminga, jei pro langą galėčiau matyti Empair Steit dangoraižį ir apačioj bėgiojančius šunis. Viskas, aš jau atėjau.

Pakėlusi akis pamačiau, kad mes priėjom mokyklą. — Viso, — tarė ji ir įsikišusi telefoną į didelę striukės kišenę drauge su kitais vaikais užlipo tris laiptelius iki mokyklos durų.

Pamaniau, kad reikėjo jai pasiūlyti savo vizitinę kortelę.

Liberty linijų autobusas jau stovėjo prie kontoros durų ir laukė, kada galės nuvežti agentus į

mano buvusį butą. Stovėjau kitapus gatvės ir galvojau, ką daryti. Visai nenorėjau ten važiuoti, nors, kita vertus, buvo labai įdomu, lyg per išvyką su klase į miestą. Įsivaizdavau, kaip autobusas sustos prie mano namo durų, aš išlipsiu paskutinė, lyg nereikšmingiausia juokdarė keliaujančio cirko mašinų, pražygiuosiu pro durininką, iškėlusi galvą ir didžiudamasi savo pagarbiais kolegom.

— Labas, mielas, aš jau parėjau, — tarsi savo vyrui, prie durų nusiaudama batus.

Kim pastebėjo mane kitapus gatvės.

— Ko lauki? — šūktelėjo man.

Įlipusi į autobusą atsisėdau antroje eilėje priešais Marti Landesman.

Autobuso galinio vaizdo veidrodėlyje pasižiūrėjau į savo atvaizdą ir pasitempiau. Pasirinkau pačią netinkamiausią vietą, kur visi autobuso keleiviai vėpso į tavo atvaizdą veidrodyje. Prisiminiau mergaitę iš vidurinės, kuri man kartą pasakė, jog mano kaklas labai trumpas. Jei dabar jai pakartočiau jos žodžius, tikriausiai nebepprisimintų. Kartais žmogus tau lepteli kokią pastabą ir tu pradedi apie save galvoti būtent taip, kaip jis tau pasakė.

Kim, įsitaisiusi autobuso priekyje ir siūbuodama į šonus, siuntinėjo lapus su dar šešių butų adresais, kuriuos šiandien turėsime aplankyti, su trumpais aprašymais, komunalinių mokesčių sumomis ir žemės kainomis bei siūlomomis pardavimo ar nuomos sumomis.

Įdomu, ar jis bus namie, pagalvojau. Staiga įsivaizdavau, kaip mes įžygiuojam visa grupė į miegamąjį ir pamatom Džeką su mergina mūsų senojo lovoj. Aš viską prisiminiau. Tą dieną, kai nusipirkom lovą, kai ją atgabeno, kai nusipirkom oro kondicionierių ir kai jį atvežė, kaip mylėjomės drabužinėje, nes ant langų dar nebuvo užuolaidų, kai jas nusipirkom ir kada jas mums pakabino.

Pastebėjau, kaip Marti Landesman kažką užsirašinėjo savo darbo knygoj. Jos judesiai buvo tikslūs ir šiurkštūs, lyg kokios senės, darinėjančios vištą.

— Ar tavo butas Keturiasdešimt devintoj ir Dešimtoj gatvėj dar neparduotas? — paklausė už jos nugaros sėdėjusi moteris.

— Pasiūlymas pareikštas, bet aš neatmetu ir kitų, — pasakė nė neatsisukdama Marti. Jos balsas buvo šlykščiausias visam Niujorke — džeržgiantis, lėkštas, bejausmis, lyg kas į šaligatvį būtų mėginęs nusivalyti išmatosna įmintą batą.

Vieną kartą aš ją buvau susapnavus. Atsibudusi niekaip negalėjau patikėti, kad sapnavau Marti Landesman. Sapne mudvi lygiagrečiai kilome skirtingais liftais ir ji, laikydama rankoje švirkštą lyg kokia išprotėjusi seselė, bandė mane pasivyti.

Pamaniau, kad reikėtų jai papasakoti apie sapną.

— Marti, — pašaukiau.

— Ką? — atsiliepė ji nepakeldama akių.

— Aš tave sapnavau. Ji pažvelgė į mane.

— Tikrai? — nustebo. Jos veide atsispindėjo baisus pasidygėjimas.

— Ir apie ką gi buvo tavo sapnas? — paklausė ji po kelių minučių.

— Tu norėjai nužudyti mane su didžiule adata. Mačiau, kaip ją paglostė mano žodžiai.

— Kaip apgailėtina, ar ne? — tarė ji ir dėbtelėjo per petį į kolegas, lyg jai būtų reikalingas liudytojas.

Dabar iš visos širdies gailėjausi užsiminusi jai apie savo sapną. Nesuprantu, kas mane truktelėjo už liežuvio? Tai buvo pati didžiausia kvailystė, padaryta dirbant nekilnojamojo turto rinkoj po to, kai vieną sykį, aprodydama japonų šeimai butą, vietoj *condo*¹ pasakiau *condom*².

— Man atrodo, tau reikėtų nueiti pas psichiatrą, — tarė ji.

Sučirškė kažkieno mobilusis telefonas. Aišku, Marti.

— Marti Landesman, — atsiliepė ji garsiai, tarsi viena būtų sėdėjusi autobuse. — Ne, Harisono gatvė visai neblogo. Plati ir graži, o Tomaso gatvė siaura. — Ir ji pasidėjo telefoną.

Man kilo noras išsiaiškinti, kokios gatvės plačios, o kokios siauros.

Likusią kelio dalį važiuom tylėdamos.

¹ Angl. kooperatinis butas ar namas, kuris yra šeimnininko nuosavybėje.

² Angl. prezervatyvas.

Eikit į viršų, jis jūsų laukia, — pasakė durininkas Kim. Jis buvo naujas, aš jo dar nebuvau mačiusi. Mes nusekėm paskui Kim ir pagariai ėmėme laukti lifto.

Palyginau šį vestibulį su dabartiniu, kur dvokė kačių šlapimu ir šavarma. Man šiame vestibulyje buvo saugu, galėjau naudotis žalvariniais karučiais lagaminams taisyti. Dabar rankomis tempdavau skalbinius į penktą aukštą. Mano vyras nemėgo net kalbėtis prie durininko ar kaimynų, o dabartiniam vestibulyje aš vieną vakarą bučiavausi su Endrium, paskui susiginčijom, nes nenorėjau jo įsileisti į vidų. Vilkėjau kokteilių suknelę be liemenėlės. Jis nusmaukė man nuo pečių petnešėles ir suknelė nusmuko iki juosmens, o mes gerą valandą stovėjom ir bučiavomės.

Neįsivaizduojat, kaip kvailai atrodo dirbtinės gėlės, kai pamatai jas po pusės metų pertraukos.

Kai mano buvusio buto aukšte atsidarė lifto durys, išvydau gal aštuonerių ar devynerių berniuką, koridorių ridenantį stiklo rutuliukus. Jis buvo išdėliojęs vienuolika sporto trofėjų S raidės forma, lyg kliūčių ruožą automobilių traseje.

— Labas, — tariau jam, tarsi būčiau nauja kaimynė. Kiti agentai, atsargiai žargstydami per rutuliukus, patraukė prie mano buvusių durų. — Čia visi tavo? — užkalbinau berniuką.

— Taip, — atsakė jis. — Turiu dar vieną, sidabrinį, bet jį palikau namie.

— Kur juos išlošei?

— Žaisdamas futbolą, krepšinį, beisbolą ir kėgliais, — paaiškino jis.

— Ar jau seniai čia gyveni? Kiek pagalvojęs vaikas atsakė:

— Kad nežinau.

— Na, ir aš nežinau, — tariau jam.

Atsargiai statydama kojas, kad neužminčiau vaiko daiktų, nuėjau koridorium toliau. Vieną netyčia paspyriau. Pasilenkiau jo pataisyti.

— Nereikia, aš pats, — suskubo vaikas, mažumėlę suirzęs.

— Atsiprašau, — pasakiau jam.

— Niekis, aš irgi baisus kerėpla, — mestelėjo vaikas. Niekada negalvojau, kad esu kerėpla.

Durys buvo šiek tiek pravertos. Nedrąsiai stumtelėjusi atsidūriau ten, kur taip dažnai tekdavo stovėti.

Kai tik atsikraustėm čia gyventi, vyras sienoje tušinuku pažymėjo mūsų abiejų ūgius.

— Galėsime kasmet matuotis ir žiūrėti, ar nepradėjom trauktis, — tarė jis. Man tada pirmą kartą patiko mintis, kad galėsiu leisti senatvę ne viena. Šias žymes išsaugojom net per du remontus, kai buvo dažomos sienos. Bet dabar žymių nebesimatė.

Butas buvo per du aukštus. Paradinės durys buvo antrame lygmeny, todėl įėjęs atsidurdavai didžiuliame mezonine, kuris jungėsi su milžiniška svetaine dvigubai aukštesnėmis lubomis. Įspūdis įėjus buvo pritrenkiantis.

— Tikrai, čia kaip pilyje, — tarė viena agentė, išvydusi mano veido išraišką. — Atrodo, kad kažkur už sienos galima rasti visą karvedžio ginkluotę.

Tikrai rastum, pagalvojau, gal dar ir patį šeimnininką.

— Įdomu, kam šitie? — klausinėjo kita agentė. Ji laikė rankose paėmusi nuo stovo didžiulį poliruoto akmens kiaušinį. Svetainėje, lyg kokioje velnio gūžtoje, tokių kiaušinių buvo kelios dešimtys. Anksčiau jų čia tikrai nebuvo.

Autobuse, regis, važiavo apie dešimt agentų, o dabar jų tarsi padvigubėjo. Jie čiupinėjo ir kilnojo visus mano daiktus.

Į miegamąjį nusprendžiau neiti. Jei pamatysiu Marti Landesman, žirgliojančią po kambarį ir matuojančią plotą savo didžiulėmis baisiomis kojomis, naktį vėl sapnuosis košmarai. Nuėjau į virtuvę. Kim dairėsi po podėlių.

— Ar šeimnininkas namie? — paklausiau jos.

— Ir koks idiotas planavo šią virtuvę! — piktinosi ji. Granitas, marmuras, dažai, plytelės, stiklas, lentynėlės, darbo stalas, šaldytuvas, čiaupai, šiukšlių dėžė. Ištiesas dienas, savaites, mėnesius ieškojau ir pirkau visus šiuos daiktus. Ledo smulkintuvas buvo nustatytas prie žymos „labai smulkiai“.

— Žiūrėk, — pašaukė Kim, — šaldytuvas atsidaro ne į tą pusę.
 — Ne, į tą, — paprieštaravau.
 — Tikrai ne į tą.
 — Šeimininkas kairiarankis, — paaiškinau.
 — Manai, kad būtent dėl to atsidaro iš tos pusės?
 — Aš žinau, kad čia specialiai tam ir padaryta.
 — Liv, iš kur tu taip viską žinai? — suirzusi paklausė Kim.
 — Nes aš už jo ištekėjau, — atsakiau.
 — Tu ištekėjai už šeimininko?
 — Taip. Jis buvo mano vyras.
 — Ir tu čia gyvenai? — kamantinėjo ji.
 — Tikrai taip, — atsakiau. — Aš esu ta idiotė, kuri planavo šitą virtuvę. Todėl manau, kad šitą butą pardavinėti turėčiau aš.
 Tarpdury išdygo mūsų kambarinė Ceriteblė.
 — Labas, panele Liv, — pasisveikino ji.
 — Ar Džekas namie? — paklausiau jos.
 — Ne, jis išėjo anksti rytą, prieš man čia ateinant. — Pagalvojau, kad ji labai mandagiai ir sumaniai nuslėpė, jog Džeko lova iš vakaro liko nepaliesta. — Gal jums išvirti kavos?
 — Taip, Čeriteble, išvirkit mums visiems.
 Kim klausėsi mūsų pokalbio sukiodama galvą, lyg Vimbldono turnyre.
 — Mes neturim laiko kavai, — burbtelėjo, — bet labai ačiū, — nedrąsiai padėkojo.
 — Taigi aš norėčiau pardavinėti šitą butą, — pakartočiau. — Jei šeimin... tavo vyras nieko prieš, tai aš juo labiau, — atsakė ji.
 Staiga man ėmė svaigti galva ir aš prisėdau ant metalinės kėdės. Ceriteblė atnešė puoduką kavos.
 Tada man viskas paaiškėjo. Džekas nusprendė parduoti butą. Daugiau jis niekada nebebus mūsų. Net ne jo vieno. Vadinasi, jis kažkur išsikelia. Tūnodama savo mažam butely, jau niekada nebežinosiu, ant kokios kėdės jis sėdi, niekada negirdėsiu jo į kriauklę metamos tuščios lėkštės nuo pieno su dribsniais trečią valandą nakties. Jis sėdės ant kitų kėdžių ir mėtys indus į kitas kriaukles. Jis bus nepasiekiamas.
 Mūsų santuoka bus panaši į lėktuvo katastrofą, kur juodoji dėžė taip ir liko nesurasta, nuskendusį vandenyno gelmėse. Tarsi nieko reikšmingo nebūtų įvykę.
 Bent jau komisinius turėčiau išsikovoti.
 Suskambo telefonas, ir mes visos trys — Ceriteblė, Kim ir aš, — pašokom nuo kėdžių, lyg turėdamos atsiliepti. Aš buvau arčiausiai.
 Telefonas juk mano. Pati jį pirkau. Kažkur stalčiuje dar turėtų būti čekis. Ceriteblė žingtelėjo mano telefono link.
 — Klausau, — atsiliepiečiau.
 — Alio! — skambino Džekas. — Atsiprašau, turbūt ne tą numerį surinkau, — tarė jis ir padėjo ragelį.
 Aš irgi padėjau.
 — Ne ten pataikė, — pasakiau Kim su Čeriteble. Telefonas suskambo dar kartą.
 — Klausau, — atsiliepiečiau.
 — Alio! — Ir vėl Džekas. — Liv, čia tu?
 — Sveikas, Džekai, — tariau. Ryšys buvo prastas. — Iš kur tu?
 — Iš lėktuvo. Norėjau pasakyti Ceriteblei, kad išvykstu visai savaitei. Ar ji yra? — paklausė sunerimęs, lyg aš būčiau ją surišusi, užkimšusi burną ir įgrūdusi į spintą.
 — Taip, — atsakiau.
 — Ar galėtum paaiškinti, kokio galo čia atsibeldei? Gal atėjai atsiimti užuolaidų karnizų?
 — Velnio tuos karnizus, — atšoviau. — Mes čia su „Smoothe Transitions“ apžiūrinėjam ir

įvertinam butą. Dabar aš dirbu brokere.

— Tau pasisekė.

— Pasisekė, — pakartojau it papūga.

Kim žiūrėjo į mane taip, lyg, regis, tuoj čiups ir išplėš man iš rankų telefoną. Ji veikiausiai manė, kad aš galiu pakišti koją jos „Transitions“, ir jie negaus išskirtinės pardavimo teisės.

— Liv, kalbėk gražiai, — paprašė Džekas.

— Vadinasi, nusprendei parduoti butą nė nepasitaręs su manim?

— Norėjau pasitarti. Apskritai mums reikia labai daug ką aptarti. Aš pradėjau medituoti. Išvažiuoju į Indiją. Išvažiuoju į Indiją ir gyvensiu su svamiu.

— Šit kaip, — tariau aš. Kaip žmogus, neturintis absoliučiai jokių jausmų, staiga gali pradėti medituoti? Man prieš akis iškilo vaizdelis, kur grupė robotų sėdi sukryžiuotom kojom priešais toki patį robotą su turbanu ant galvos. — Ar tai kaip nors susiję su visais šitais į namus suteimtais kiaušiniiais?

— Tai *lingamai*, Liv. Vyriškos seksualinės energijos simboliai.

— Mat kaip, — pasakiau. Vos aš išėinu iš namų, jis tuoj pritempia vyriškų kiaušinių.

— Mielai su tavim apie tai pasikalbėčiau. Gal kada susitiksim, susėsime ir aš...

— Galbūt, — pakilau nuo kėdės. — Džekai, norėčiau, kad man suteiktum išskirtinę pardavimo teisę.

Jis nusijuokė.

— Aha! Išskirtinę! Dabar jau šneki visai kitaip.

— Ne, visai ne kitaip, — atšoviau vėl pamėgdžiodama jo balsą.

— Tai, sakai, pradėjai dirbti brokere? Pagaliau suaugai.

— Man reikia išskirtinės teisės. Neatiduok jos niekam kitam. — Pasijutau, tarsi maldaučiau jo neapgaudinėti manęs su kita moterim.

— Kaip manai, ar greit galėtum man ją parduoti?

— Paprastai mes reikalaujam pusės metų, jei suteikiama išskirtinė pardavimo teisė.

— Duodu tau savaitę.

— Viena savaitę, — pakartojau.

— Pažiūrėsim, ar įstengsi ją parduoti per savaitę. Nuvykęs į viešbutį, išsiųsiu Kim faksą, o tu man galėsi atsiųsti visus reikalingus pasirašyti popierius.

— Puiku, — sutikau aš.

— Man jau laikas. Ar negalėtum pasakyti Čeriteblei, kad grįšiu trečiadienį, ir paprašyti, kad kol manęs nebus, ateitų į butą kasdien. Ir dar pasakyk, kad gali nakvoti svečių kambary.

— Gerai, pasakysiu.

— Iki, mieloji, — atsisveikino jis ir išjungė telefoną.

— Skambino Džekas, — paaiškinau Kim su Čeriteble. — Jis man suteikė išskirtinę pardavimo teisę vienai savaitei, — pridūriau Kim. — Beje, Čeriteble, Džekas liepė tau pasakyti, kad nėra reikalo šią savaitę eiti į darbą, bet kai jis grįš, tau vis tiek būtinai sumokės.

Čeriteblė nusijuosė prijuostę.

— Jūs tikra šaunuolė, Čarli Braun, — tarė ji man.

37.

Apžiūrėti galima trečiadieniais nuo 12 iki 2 valandos

Liko dar vienas butas, kurį norėčiau jums parodyti, — pasakiau Nojui Baušui.

— Kur jis? — paklausė.

— Čia ir visa bėda. Bijau, kad jis jums gali nepatikti, nes ne jūsų pageidaujamam rajone ir ganėtinai brangus.

Kai taip ilgai ieškai butų Manhetene kaip Baušai, tai pusė milijono šen ar ten — nebedidelis skirtumas.

— Aukštutiniame Ist Saide, — atsakiau pirmą kartą vilties teikiančiu balsu. — Penktojoj aveniu. Be to, prašo gerokai per milijoną dolerių.

— Nereikia, — nukirto Nojus Baušas.

Kitą dieną susitikau Nojų Baušą ir jo žmoną Odri savo vyro vestibulyje: žinojau, kad taip bus. Tylomis įžengėme į butą. Jis atrodė žavingai net įėjus Baušams.

Pirmą kartą jie nevaikščiojo užrietę nosis. Nebeldė į mano sienas, nesukiojo čiaupų, netikrino vandens spaudimo. Nevarstė spintų durų ir nekraipė iš pasibaisėjimo galvų, nekėlė vonios kambarį į lubas akių, tarsi iš ten kas galėtų varvėti ar lašėti. Jie tiesiog patikėjo, kad visi langai puikiausiai atsidarinėja ir kabelinė veikia. Nors ir kaip mėgau palėpes, normalūs butai atrodė patikimesni. Palėpės primindavo fokusininko būstą.

— Šitos labai gražios, — pagyrė Odri vonios sienų plyteles, kurias parsigabenau iš Provanso.

— Ar ne? — pritariau.

— Norėtume dar kartą čia ateiti, — tarė Nojus. — Ir atsivesti Flenerę.

Nežinojau, kad pagrindinis asmuo, sprendžiantis svarbias problemas, yra jų trimetė dukrelė. Paskui paskambinau Audrai.

— Kaip tavo gyvenimėlis Dakotoj? — paklausiau. Iš kitos brokerės, kuri irgi jos baisiai nekenė, buvau girdėjusi, kad sandoris neįvyko. Audra užsiutino buto savininką nesibaigiančiais kvailais klausimais ir smarkiai jį ižeidė, siūlydama už jo baldus, kurių jis nesirengė parduoti, vergiškai mažai pinigų. Audra pasiėlgė taip šlykščiai, kad šitas sandoris brokerių imtas laikyti analizės vertu atveju.

— Nieko neišėjo, — sudejavo Audra.

— Tikrai? Kaip baisu. Aš nežinojau. Na, juk tiek vandens nutekėjo, ar ne, Audra? Žinai, man toptelėjo viena mintis. Man regis, turiu visai neblogą butą, kurį norėčiau tau parodyti...

Audros limuzinas sustojo prie mano vyro namo, ir aš nusivedžiau ją į butą.

— Tavo pietų stalas galėtų stovėti čia, — tariu jai, atidarydama didžiules suveriamas valgomojo duris. — Arba čia, — parodžiau į aikštelę laiptų viršuje, kurie vedė į svetainę. — Arba štai čia, — pasiūliau atvedusi į vyro darbo kambarį, pasilypėjusi kelis laiptelius ant kopėčių, atremtų į knygų lentynas, ir teatrališkai mostelėjusi ranka lyg kokiam miuzikle.

Šis butas galėjo apraminti net Audrą.

— Kaip čia gardžiai kvepia, — pastebėjo Audra virtuvėje. Išjungiau ant viryklės kaitinamą sidrą. Įmetusi į puodelį lazdelę cinamono, įpyliau ir padaviau jai. Jau kelias valandas kaitinau ant viryklės sidrą — senas nekilnojamojo turto agentų triukas, kuris gali pasisekti tik su tokiu klientu kaip Audra. Bute kvepėjo kaip per Kalėdas. — Nesuprantu, kodėl čia taip jauku, — stebėjosi ji. — Man patinka šitie puodeliai.

— Seimininkas sakė, kad paliks juos tam, kas nupirks jo butą.

— Hmmm, — numykė ji, dar atidžiau apžiūrinėdama puodelį. — Aš nesu tikra tik dėl vieno dalyko — ar Penktojoj aveniu pakankamai saugu? Šita problema buvo iškilusi ir Dakotoj. Girdėjau, kad Centriniam Parke dažnai būna gana nesaugu. Norėčiau šį butą apžiūrėti dar kartą. Naktį, — tarė ji.

Kai Baušai atėjo apžiūrėti buto antrą sykį, pastebėjau, kad jie buvo išsipuošę. Nojus vilkėjo sportinį švarką, o Odri pamėgino paslėpti ratilus po akimis maskuojamuoju pieštuku. Iš vieno kambario į kitą jie tampėsi paskui save ir Flenerę.

Padaviau jai pliušinę avytę, kurią man vyras buvo parvežęs lauktuvių iš kelionės, porą medinių apyrankių, jo atvežtų iš Japonijos, bei jo vaikystės žaislinį traukinuką, kurį laikė įvyniojęs į minkštą popierių, nes tai buvo jo brangiausias turtas. Kiekvienam kambarį radau jai po dovanėlę.

— Jums taip šauniai sekasi su vaikais, — pagyrė Odri. — Ar kartais nepamastėt apie tai, apie ką mes kalbėjom?

Jie vis dar kliedėjo dėl mano kiaušinėlių. Aš jiems nebuvau davusi aiškaus atsakymo „ne“, nes kitaip jie būtų tuojau pat nulėkę pas kitą brokerę ir reikalavę jos kiaušinėlio. Man pasirodė keista kalbėti apie mano kiaušinėlius mano pačios bute, prigrūstame vyriškų kiaušinių. Pagalvojau apie vaikutį, kurį būčiau galėjusi turėti su Džeku ir apie kurį taip dažnai svajodavau, kad beveik girdėjau jo alsavimą iš kito kambario, sklindantį per *Fisher-Price* ryšio palaikymo prietaisą. Keista būtų regėti ponią Bauš, tipenančią vidury nakties per koridorių į vaiko kambarį vienais naktiniais, kai jos vietoj galėjau būti aš pati.

— Gana daug apie tai mažčiau, — atsakiau. — Bet galutinai dar neapsisprendžiau. Nors turiu prisipažinti, kad jei jūs nupirtumėt šį butą, tai gal ir susigundyčiau. Vaikelis čia augtų labai laimingas.

Kai Audra Sapiro atėjo apžiūrėti buto vėlų vakarą, aš jau buvau atėjusi gerokai anksčiau, įjungusi visas šviesas ir užkaitusi ant viryklės vandenį spagečiams. Norėjau, kad ji pajustų, jog nusipirkusi šį butą niekada nebebus alkana, kad čia jos visada lauks namuose ruoštas valgis. Paskambino durininkas:

— Pas jus atėjo Audra Sapiro.

— Tegu keliai į viršų, Edi.

— Gerai, ponია. Džiugu, kad jūs sugrįžot. — Pasijutau kaip Skarletė, sugrįžusi į Tarą. Jau buvau begalvojanti, kad reikės padovanoti Edžiui savo vyro auksinį laikrodį, paveldėtą iš jo tėvo, kaip kad padarė Skarletė, kai mirė jos tėvas ir ji neturėjo pinigų susimokėti už pagalbą, bet paskui persigalvojau.

Atvykusią Audrą pasitikau su buto planu. Iš anksto buvau paprašiusi kopijavimo paslaugų skyriuje išdidinti, kad nebūtų toks, kokius ji gaudavo iki šiolei.

— Kaip miela! Atrodo kaip pilis! — pasakė ji. — Didžiulė keturkampė pilis su keturiais bokštais.

— Lygiai tą patį ir aš norėjau pasakyti, — pritariau jai.

— Nuostabi palėpė, — žavėjosi ji.

— Čia ne palėpė, Audra.

— O man atrodo, kad jis kaip tie, kur būna viršutiniuose aukštuose su palėpe, — ginčijosi ji.

Pasiūliau jai jaustis kaip namie, išmėginti visus baldus, užmesti akį į stalčius. Bet negalėjau pakeisti šito vaizdo ir pasilikau virtuvėje. Nenorėjau matyti, kaip ji varsto mano stalčius. Jei netyčia išvysiu savo vyro kojines ar apatines kelnės, tai dar pulsiu iš įpročio juos lankstyti ir tvarkingai dėlioti į lentynas.

Įdėjau spagečių į lėkštes, priderintas prie puodelių.

— Ar nenorėtum pavakarieniauti? — paklausiau, kai ji užklupo mane virtuvėje.

— Oi, kaip miela, — džiūgavo ji. — Miegamojo lova labai patogi.

Mudvi susėdom virtuvėj už stalo, aš įpyliau raudonojo vyno.

— Tai štai kaip čia viskas atrodo vakare, — tarė ji. — Jaučiuosi tikrai kaip namie. — Ir ji pažvelgė į lėkštę. — Kokios žavios lėkšės...

— Jos bus tavo, — patikinau.

Kitą rytą vietoj įprasto savaitinio susirinkimo atėjo kažkokia kinė vesti seminaro apie *feng shui*. Ji nustūmė stalą į šoną, liepė susėsti veidais į šiaurę, o pati visu kūnu pasisuko į rytus.

Kaip pavyzdžius ji pasiėmė ir iškėlė į orą keletą buto planų.

— Šiame bute, — pradėjo ji, laikydama rankoje nuotrauką su naujojo Marti Landesman buto vaizdu, kurio pardavimui ji turėjo išskirtinę teisę, — *gi* bus užspęsta L formos koridoriuje. Ji dėl to baisiai supyks.

— Nesąmonė, — atkirto Marti. Mes visos su gailesčiu sužiurom į ją. Dar nebuvo tokios *gi*, kurios Marti nebūtų su-pykdyžiusi.

— Šitame bute, — toliau kalbėjo kinė, rodydama Tonio Amoroso išskirtinę pardavimo teisę turintį butą, — tokia maža virtuvė, kad nebelieka vietos dvasiniam augimui.

— Na, aš nesutinku, — užprotestavo stodamasis nuo kėdės Tonis. — Pagal Niujorko standartus ši virtuvė gana didelė. Granito stalviršiai, didžiulis šaldytuvas, šešių degiklių *Vulcan* viryklė ir vienintelis visam Niujorke šiukšlių išmetimo vamzdis. Be to, buto šeimininkas — dvasingas jोगos instruktorius.

— Man tas pats, nors ir Dalai Lama, — atšovė moteris. — Dvasiniam augimui čia nėra vietos.

— Atsiprašau, bet leiskite su jumis nesutikti. Nenorėčiau ginčytis, bet...

— Su *gi* niekas nedrįsta ginčytis! — užriko moteris. Tada ji iškėlė mano vyro buto planą ir palingavo galvą.

Visi sužiuo į mane.

— Didžiulis langas priešais paradines duris, — tarė ji. Tada sviedė planą ant grindų, tarsi net liestis priėjo būtų

pavojinga.

— *Qi* ateina pro duris ir tuoj pat išleikia pro langą! O kai *gi* išleikia pro langą, su ja išskrenda ir visos galimybės.

Nelieka meilės, šeimos, sekso, vaikai miršta. Viskas išleikia pro langą. Lauk.

— Tai ką man daryti? — tyliai paklausiau.

— *Qi* gali padėti sulaikyti užuolaidos, — tarė ji. — Bet jums aš patarčiau gyventi apvaliam pastate.

— Iš kur aš pešiu apvalų pastatą? — sutrikusi dairiausi užuojautos į kitus brokerius.

— Jums vienintelis išsigelbėjimas — apvalus pastatas su apvaliais langais. Visa kita — vienos nelaimės!

Netrukus per vietos garsiakalbį išgirdau savo pavardę. Man kažkas skambino labai svarbiu reikalu. Viena šimtąją sekundės dalį šmėstelėjo mintis, kad gali būti Endrius. Išsigandau, kad Endrius nebūtų patikėjęs tuo, ką paskutinį kartą priplepėjo. Jis juk įtikinėjo su manim niekada nesi-mylėjęs, bet istorijos neperstatysi, nors ir koks talentingas architektas būtum.

— Pameni mūsų pirmąjį bučinį? — paklausiau per vestuves savo vyrą, kai šokom pirmąjį sutuoktinių valsą. O mūsų pirmasis bučinyss buvo gatvėje, atsirėmus į Džono picerijos sieną. „Turbūt pica buvo labai skani“, — praeidamas pro šalį mestelėjo kažkoks vyras.

— Žinoma, atsimenu, — atšovė mano vyrelis. — Nelabai vykęs.

— Kaip tai? — nustebau ir net lioviausi šokusi.

— Tu buvai per daug nedrąsi, — atsakė jis, vėl bandydamas įsukti mane į valso ritmą.

Tada, kai bučiavomės, laikiau nunarinusi galvą ir švelniai šypsojaisi. Drovėjausi. *Tyčia* vaidinau nedrąsiai.

— Eik švilpt, — sušnibždėjau jam į ausį. Mūsų pirmasis bučinyss buvo nepakartojamas. Drovus, su šypsena ir nepakartojamas. Jo žodžiai negalėjo jo sumenkinti. Bet sumenkino.

Išėjau iš posėdžių kambario ir atsiliepiu į skambutį prie savo stalo. Tai buvo Nojus Baušas. Jis skambino ketindamas pareikšti pasiūlymą dėl mano vyro buto pirkimo. — Aštuoni šimtai tūkstančių, — tarė jis.

— Aš būtinai jūsų pasiūlymą perduosiu buto šeimininkui, — atsakiau jam, — bet bijau, kad jis nesutiks. Kaip žinote, jis prašo milijono dviejų šimtų tūkstančių. — Gaila, kad paminėjau žodį „milijono“, galėjau kaip nors apsieiti ir be jo. Pasisukau su kėde į šiaurę, atsisukdama veidu į gerąją pusę. — Pridėkite dar mažiausiai vieną ar du šimtus. — Turėjau omeny *tūkstančių*.

— Na, aš nesideru savo nenaudai! — irzliai suriko Nojus. Absoliučiai kiekvieno sandorio

pradžioj tekdavo išgirsti,

kaip ir buto šeimininkas, ir pirkėjas nesusilaikydavo nepasakę: „Aš nesideru savo nenaudai!“ Bet niekas jų ir neprašo to daryti. Tikriausiai tai vienintelė sėkmingų derybų vedimo taisyklė, kurią žino visi ir kurios nereikia mokytis. Si frazė man priminė atvejį, kai sykį mano vyras atsisakė eiti su manim į šeimos terapijos seansą, ir aš kas savaitę eidavau viena. „Na, ką norėtumėt pasakyti savo vyrui?“ — paklausė gydytojas. „Ir kaip jums atrodo, ką jums norėtų pasakyti jūsų vyras?“ — Štai ką galėčiau pavadinti derybomis savo nenaudai.

— Aš ir neprievartauju jūsų derėtis savo nenaudai, — atšoviau Nojui. Ir taip esate sau pats didžiausias priešas, dar norėjau pridurti.

— Ar jūs pasakėte „neprievartauju“? — paniekos kupinu balsu perklausė Nojus.

— Na jau ne. Angliškai dar moku pakankamai gerai, — atrėžiau jam, nes ragelyje pyptelėjo, kad skambina kažkas kitas. — Man kažkas skambina, — trumpai tariau.

— Pasiūlykit jam devynis šimtus tūkstančių, — suskubo Nojus. — Bet daugiau tikrai neduosim.

— Gerai, — atsakiau. — Iki, tai yra — palaukit. — Ir aš atsiliepiu į laukiantį skambutį.

Tai buvo ponas Sapiro, Audros tėvas.

— Mes pirsime butą Penktojoje aveniu, — pareiškė jis.

— Žinot, aš kaip tik dabar deruosi su kitu klientu, kuris irgi pareiškė pirkšias.

— Aštuoni šimtai tūkstančių, — pasakė ponas Sapiro.

— Apgailestauju, bet mano klientas jau pasiūlė devynis šimtus penkiasdešimt, ir tai tik pradinė suma, — išrėžiau jam.

— Praneškite savininkui, kad mes siūlome milijoną, — nenusileido ponas Sapiro.

— Ar galėtumėte palaukti? — paprašiau jo ir persijungiau Baušą.

Paaiškinau jam, kad, deja, pasiūlyta didesnė suma ir jam teks kelti kainą.

— Milijonas dolerių. Grynais, — išpyškino jis.

Aš net loštelėjau, išgirdusi žodį „grynais“. Nė nemaniau, kad jie gali turėti šitokią daugybę pinigų. Deil man visada sakydavo, kad aš nepakankamai atidžiai įvertinu klientą. — Luktelkit minutėlę, — paprašiau jo ir įsijungiau Audros tėtį.

— Pone, mielai perduočiau jūsų pasiūlymą šeimininkui, bet turiu pasakyti, kad mums siūlo tiek pat grynais. — Jis, be jokios abejonės, irgi galėtų pakloti tokią sumą grynais, bet tada neteks mokesčių lengvatų už ipoteką ar dar kažką.

Dabar gerai neprisiminiau, kaip ten mus mokė nekilnojamojo turto mokykloj.

Ponas Sapiro, kiek pagalvojęs, tarė:

— Vienas kablelis vienas.

— Grynais?

— Ne, jokiais grynais! Eina jis velniop, jei mano, kad gaus grynais.

— Žinoma, — atsakiau, — aš būtinai jam perduosiu jūsų žodžius.

— Pala pala, — sulaikė mane ponas Sapiro.

— Kas dar? — vylingai paklausiau.

— Mano finansiniai dokumentai nepriekaištingi. Šiuo atveju pasiūlymas mokėti grynais niekuo ne pranašesnis.

— Aš puikiausiai žinau, pone, kokį skirtumą daro mokėjimas grynais, — atsakiau jam.

— Žiūrėkit, būtinai perduokit jam mano pasiūlymą, Liv.

— Toks jau mano darbas, — linksmai pažadėjau jam ir persijungiau Baušą.

— Jis siūlo vieną kablelis vieną, — pranešiau Nojui.

— Milijonas grynais — paskutinis mūsų žodis, — pareiškė šis.

— Kaip gaila, — tariau. — Ar tikrai nebesirengiat kelti? Nojus nieko neatsakė.

— Alio! — šūktelėjau į ragelį. Tyla. — Alio!

— Girdžiu, girdžiu, — atsiliepė jis. — Daugiau kelti nebegaliu.

— Tuomet perduosiu šeimininkui abu pasiūlymus, — nuraminau jį, lyg darželio auklėtoja,

sakanti, kad jai vienodai patinka abu vaikučiai.

— Ačiū, — romiai padėkojo jis.

— Nėr už ką, — atsakiau jam ir padėjau ragelį.

Tik dabar atsilošusi kėdėje pastebėjau priešais save Karlą. Nė nepajutau, kada baigėsi susirinkimas. Ji spoksojo į mane, atrėmusi smakrą į savo lentynėlę.

— Jėzau šventas, ar pirmą kartą girdi, kaip vedamos derybos? — neištvėriau. — Nufotografuok, turėsi ilgam atminimui. — Čiupau savo krepšį ir patraukiau durų link.

Pakeliui praėjau pro kelias eiles stalų, už kurių vieni brokeriai šūkavo į ragelius, kiti čiaumojo bandeles. Dar niekada nesijaučiau tokia svetima šiai aplinkai. Turėdama ant stalo du milijono vertės pasiūlymus, neginčijamai užsitikrinau sau vietą „Milijonierių klube“, gausiu nemokamus pietus „Žaliojoje Taverne“ ir galbūt net būsiu pakviesta savaitgaliui į Samantos Smut nuosavą vasarnamį Konektikute.

Kiekvieną mėnesį „Smoother Transitions“ spausdindavo reklamą per visą puslapį *Times* laikraštyje, kur aprašydavo, ką veikia jų geriausiai dirbantys agentai — kapstosi darže pavasarį ar čiuožinėja su pačiūžom žiemą. Dabar ir aš pakliūsiu į tą puslapį. Jį pamatys Deil, Lorna ir gal net mano tėtis. Džeromas, žinoma, ne.

38.

Kam nuomoti??? Pokario laikų studija, maži komunaliniai mokesčiai

Galėjau pasilikti kontoroj, nes vėlai vakare man paskambino ir Nojus, ir Audra. Abu graudžiai inkštė ir dejavo, aiškindami, kodėl negali siūlyti daugiau.

— Negi negalit pridėti dar vieną kitą dešimtį tūkstančių? — patariau.

— Negaaaalim, — mykė Nojus. — Palauk, širdele. — Jis kalbėjo su mažąja Flenere. — Liv, Flenerė nori tau kažką pasakyti, — vaikišku balseliu prabilo į mane Nojus.

— Alio, — švelniu balsu šūktelėjau į ragelį. — Flenere, Fleneryte, ar jau ruošiesi miegučio? — Nekenčiu, kai žmonės leidžia vaikus prie telefono. Flenerė nieko nekalbėjo, tik garsiai šnopavo į ragelį, todėl ir aš lioviausi kalbėjusi. Mudvi abi klausėmės viena kitos tylomis. Galiausiai paprašiau: — Ar negalėtum perduoti ragelio tėčiui?

— Spėkit, kaip ji pavadino savo mylimiausią pliušinį meškiuką? — paklausė Nojus.

— Nežinau, Nojau, — atsakiau. — Gal Egbertu?

— Nieko panašaus. Ji pavadino jį Liv Kelerman. Dabar kiekvieną naktį miega su Liv Kelerman ir vedasi ją pas daktarus. Tiesa, vieną vakarą ji paliko Liv Kelerman smėlio dėžę ir man vidury nakties teko eiti jos parnešti. Taigi, kada galim tikėtis sužinoti, ar mūsų pasiūlymas priimtas?

Gal jau šimtą kartų buvau jam sakiusi, kad pranešiu, kai tik pasikalbėsiu su šeimininku. Tą patį buvau sakiusi ir Audrai.

Juo dažniau jie man skambino, juo labiau aš siutau. Negalėjau įsivaizduoti jų gyvenančių bute, kurį taip mylėjau. Pati išrinkau kilimus. Pati šveičiau ir blizginau grindis ir laiptų turėklus. Visai nenorėjau, kad mano miegamajame drybsotų Audra. Negalėjau pakęsti minties, kad Baušai užsigeis ant mano nuostabiųjų langų uždėti apsaugines grotas. Tokiame bute turtėtų gyventi Madona su Lurde, o ne Nojus, Odri ir Flenerė Baušai su savo būsimais kiaušinėliais. Audrai ar Baušams pavydėjau labiau negu kitados Džordan. Gatvei galima būtų suteikti naują pavadinimą „Pavydo gatvė“, „Pavydo aveniu“, „Ilgesio alėja“, „Nevilties rajonas“. Galėčiau tiesiog nevaikščioti į tą rajoną.

Prieš porą valandų tikėjausi, kad man tai padės užbaigti sandorį, lyg nėščiai motinai iš dviejų sutuoktinių porų išsirinkti, kuri įvaikins jos kūdikį. Bet dabar negalėjau tverti. Taip baisiai nekenčiau Audros su Baušais, kad siaubas. Negi jiems sunku pakelti kainą dar keliom dešimtīm tūkstančių!

Suskambo telefonas.

— Alio, — pakėliau ragelį.

— Ar jau pakalbėjot su šeimininku? — Ir vėl Nojus.

— Ne, dar nepakalbėjau, — atsakiau. — Bijau, kad atsirado žymių pasikeitimų, dėl kurių jūs tikrai neapsidžiaugsit.

— Kokių? — panikos apimtu balsu paklausė jis.

— Atsirado dar viena pirkėja, ir ji pasiūlė ganėtinai aukštą kainą, todėl manau, kad jos pasiūlymas nusvers visus kitus, juolab kad jūs nelinkę pridėti net penkių dolerių.

— Kiek ji siūlo? — piktai paklausė.

— Deja, kol nepasitariau su šeimininku, jos sumos jums pasakyti negaliu, — paaiškinau.

— O aš maniau, kad to buto jūs daugiau niekam neįrodysit. Kas ta moteris? Iš kur ji atsirado? Minutę kitą mažčiau, ką atsakyti į jo klausimą.

— Tiesą pasakius, Nojau, tai pati Liv Kelerman. Tik gyvoji, o ne tas pliušinis meškiukas.

— Ką?!

— Na, jūs sakėte, kad negalit daugiau kelti kainos, tad aš ilgai galvojau ir nusprendžiau, kad šitas butas vertas žymiai daugiau nei jūs siūlot. Todėl noriu jį pirkti pati.

— Juk tai akiplėšiškumas! Šito neleidžia įstatymas!

Iš tiesų tai buvo mažumėlę prieš įstatymus. Žinojau puikiai. Bet nekilnojamojo turto mokykloj mūsų niekas nemokė, kad draudžiama varžytis su savo klientu.

— Apgailestauju, Nojau, bet butas truks plyš bus mano. Išgirdau virtuvėje kažkokį krebždesį. Neduok Dieve, jei

tai pelė. Ištiesiau ranką į pistoletą ant spintelės prie lovos.

— Žinot, turiu jau bėgti. Linkiu sėkmės paieškose. — Atsisveikinau ir padėjau ragelį.

Puoliau į virtuvę ir ant grindų išvydau nedidelę krūvelę tinko. Ji atrodė kaip mažulytė kopa vidury mano virtuvės. Pakėliau akis į lubas. Nuo jų lėtai, siaura srovele, lyg smėlis stiklo laikrodyje, biro kalkės ir tinkas. Kopų gatvė.

Mūsų pastate kas tik norėjo, tas remontavo. Žiūrėk, vienas šlifuoja plytas, kitas man už lango, lyg našlės šydą, jau nutiesė juodą apsauginį tinklą ant pastolių. Mano namas atrodė kaip afganų našlė, įsisupus į juodą gedulo rūbą.

Gulėjau lovoje ir laukiau buvusio vyro skambučio. Ir vėl virtuvės lubose pasigirdo krebždesys. Paskui garsesnis.

Atrodė, kad bet kurią akimirką pro lubas žnegtels vonia. Atsikėlusį įsispyriau į kietapadžius aulinius ir užsimaukšlinau vienintelę turimą skrybėlę, iš Meksikos parsivežtą sombrero. Ateidama gyventi į šitą butą, nemaniau, kad kada nors prisireiks šios skrybėlės. Atsargiai žargstydamą per nuobiras virtuvėje, pradėjau rinktis daiktus. Nepajutau, kaip ėmiau pakuotis.

Prieš išeidama dar iš smalsumo kelis kartus kyštelėjau šluotos kotą į skylę lubose. Pro ją pasipylė didžiulės nuolaužos, lyg saldainiai per gatvės šventę. Mane užklojo balkšvi kritėsiai, spalva ir konsistencija primenantys kremuotų kūnų liekanas.

Vos spėjau išnešti kudašių iš virtuvės, kai visos lubos staiga įlanko ir pro jas, lyg dar viena Niujorko skardos ir porceliano griūtis, įgarmėjo šaldytuvas bei elektrinė viryklė.

Išeidama net nesivarginau užrakinti durų.

Sukroviau lagaminus ir kelias kartonines dėžes į limuziną, kurią buvau išsikvietusi iš *Tel Avivo* automobilių nuomos tarnybos. Limuzinas buvo baltas, jame radau baltų medvilninių servetėlių su aukso žiedais kampučiuose ir į jas suvyniotas dvi šampano taures. Vairuotojas šnairai dėbtelėjo į mane, kai leidausi laiptais su paskutiniu šiukšlių maišu, pilnu batų. Deja, šampano neradau.

Įsikūriau vyro bute ir susitempiausi visus savo daiktus auksiniais durininko karučiais. Džiaugiausi, kad nėra Endriaus ir nebus kam pernešti manęs per slenkstį. Suskambo telefonas, aš atsiliesčiau.

Tai buvo Džekas.

— Ar turim kokių pasiūlymų? — paklausė jis.

— Ne, — atsakiau. — Niekas nesidomi.

— O ką veiki mano bute tokiu vėlyvu metu? — nustebo jis.

— Aš čia gyvenu, — atšoviau.

— Nutarei pasilikti šią savaitę, kol pardavinėsi? — irzliai klausinėjo jis. — O kur Čeriteblė?

— Niekas panašaus, aš čia gyvenu. Ir niekur nesikraustysiu.

— Ar tu visada šitaip elgiesi, turėdama išskirtinę teisę į buto pardavimą? Atsikraustai ir priverti šeimnininką išsinešdinti? Gal dabar tokia „Smooth Transitions“ taktika? Ar Kim visiems savo brokeriams leidžia šitą daryti?

— Džekai, aš kalbu visai rimtai. Niekur aš iš čia nebeišeisiu. Sėdėsiu, ir niekas manęs neiškrapštys. — Tai pasakiusi šyptelėjau, nes prisiminiau, kad šitaip sakydavo mano tėtis — „sėdėsiu, ir niekas manęs neiškrapštys“. Tomis retomis progomis, kai užklupdavau jį svetainėje, mes abu įsitaisydavom ir klausydavom iš eilės net kelių kasečių, kuriose vyras anglišku akcentu skaitė „Alisą Veidrodžių karalystėje“. Tada tėvas sakydavo: „Sėdėsim, ir niekas mūsų iš čia neiškrapštys“.

— Tau iki pamišimo patiko šitas butas, — pastebėjo Džekas.

— Aš jį dievinu, — tariau jam.

— Ir aš.

Tai buvo aistringiausias prisipažinimas per ilgą išsiskyrimo laiką.

— Man regis, taip būtų sąžiningiausia, Džekai. Aš juk turiu teisę čia gyventi. Šitas butas — dalis manęs, ir aš niekur iš jo nebesikraustysiu.

— Liv, tu juk žinai, kad aš esu doras žmogus, — kalbėjo Džekas. — Ir nesirengiu tempti už ausies tavęs lauk.

— Ačiū, — padėkojau juokdamasi. — Dievas mato, mano ausis jau prisikentėjo. Jei nori, gali užimti mano butą Makdugalo gatvėje, — pasiūliau.

Atidžiai skaitinėčiau skyrybų sutarties dokumentus, atsirėmusi į Rėjaus picerijos baro stalą. Džekas sutiko palikti man butą ir keletą baldų, o aš, mano advokato, kurį skubotai pasiūlė Marti Landesman, piktdžiugiškai nuostabai, atsisakiau bet kokios finansinės paramos.

Be to, dar atgavau vaizdajuostę „Ilga kelionė namo“, kurią buvau išsinuomavusi, bet taip ir negrąžinau. Pasižadėjau ją dar kartą pažiūrėti.

Mano tėtis gal šimtui savo modelių yra padėjęs nueiti kryžiaus kelius skiriantis, todėl žinojau, kad jis baisiai supyks, jog nesikreipiau į jį pagalbos. Bet aš norėjau susitvarkyti pati. Jis iš mano vestuvių padarė sau linksmą šventę, todėl nenorėjau, kad patirtų malonumą ir iš skyrybų.

Paprašiau picerijos padavėjo paskolinti man rašiklį. Norėjau kuo greičiau pasirašyti tą sutartį, vienut viena ir be jokių ceremonijų.

— Čia jums bus reikalingas liudininkas, — pastebėjo jis. — Ir notaras.

Užmečiau akį į paskutinį puslapį. — Jūs teisus.

— Aš esu notaras, — tarė jis ir atsidaręs už kasos esantį stalčių išsitraukė du didžiulius antspaudus bei paspaudę su rašalu.

Romeo Manuelis Ernestas Montego pasirašė kaip mano notaras, o Jėzus Chorchė De La Kruzas, lauke už durų rūkęs jaunuolis, kaip liudininkas. Įkišau skyrybų nuosprendį į didelį rudą voką ir išėjau. Puikus sandoris. Mano vestuvinis žiedas nusimovė kaip prostitutės kelnaitės, o mano vyrui teks veikiausiai prašyti kalvio, kad nukirptų jį nuo piršto žnyplėmis.

39.

Įranga originali

Tą dieną, kai Džekas atvažiavo susikrauti savo drabužių, kiaušinių ir kitų daiktų, aš išėjau iš namų, kad nereikėtų su juo susitikti.

Kai grįžau, tuo pačiu metu kaip ir aš į vestibulį įžengė moteris. Ji buvo blondinė konservatyvia šukuosena, vilkėjo lengvą lietpaltį, nešėsi *Ghurka* lagaminėlį ir viena akim skaitinėjo laikraštį. Avėjo batelius žema pakulne.

— Labas, — burbtelėjo ji durininkui ir nužingsniavo toliau, niurkydama savo laikraštį.

— Kuo galėčiau jums padėti? — sustabdė ją durininkas, kildamas nuo medinės kėdės. Jo plaukai buvo sušukuoti aukštyn, surišti į uodegėlę ir paslėpti po durininko kepuraite. Jis paėmė į ranką telefono ragelį ir laukė, pasirengęs spausti reikalingo buto numerį.

Moteris stabtelėjo.

— Aš čia gyvenu. Mane pažįstat, bet vis tiek kiekvieną kartą to paties klausiat, — piktinosi ji. Jos balse skambėjo įžeidimas ir nusivylimas, lyg mažos mergaitės, kurios tėvai nuolat kažkur išvykę. Mergaitės, kurios kambarys taip toli nuo tėvų miegamojo, kad net jei jie būtų namie, neišgirstų jos graudžiai verkiant pieno stiklinėje aptikus tarakoną. Atpažinau jos balso toną. Taip aš kalbėjau vaikystėje.

— Aš čia gyvenu jau devynis mėnesius, — išgirdau ją beviltiškai aiškinantis, stovėdama atokiau ir laukdama lifto.

Nebegalėjau žiūrėti į jos pažeminimą. Staiga supratau, kad pasaulyje yra baisiai nelaimingų žmonių. Ligonijų, vienišių ir tokių nepastebimų, kad net durininkai negali prisiminti jų veidų. Tokią moterį vyras lovoj gali pavadinti kitos vardu.

Vienas dalykas, kai tavo tėvai ar vyras taip tavęs nekenčia, kad negali net matyti. Kad ir kaip ten būtų, jie mano nemažai į tave investavę. O dabar paniškai tavęs bijo, nes žvelgdami į tave regi savo atvaizdą. O durininkas? Jis tavo gyvenime visai neutralus žmogus. Jis nieko nepraras, jei tave pastebės ir atpažins. Jo vienintelis darbas — įsiminti tave, tavo buto numerį ir retkarčiais pasirašyti už gautą siuntinuką.

Jei tavo durininkas neatpažįsta tavęs net ir po to, kai jam prisistatai, gali laikyti save benamiu. Esi žmogus, nesusisukęs gūžtos. Tai kas, kad namuose voliojasi krūvos sąskaitų už nuomą ar elektrą, už lovą ar vandenį: jei tavo durininkas nepasako tau „labas“, tu vis tiek esi benamis.

Neįsivaizduoju, ką daryčiau, jei mano durininkas kreiptųsi į mane klausimu: „Kuo galėčiau jums padėti?“ Man jis tikrai taip nepasakė. Mane jis pasitiko: „Labas, Liv. Kaip malonu vėl tave regėti mūsų name“. Jis mane prisiminė, nors nesirodžiau gana ilgai. Nors aš nieko nepasiekiau gyvenime, esu viso labo prasčiokė nekilnojamojo turto agentė, nors man nenusisėkė santuoka, nesusilaukiau vaikų, neįgyvendinau nė vienos svajonės, kurių tiek daug turėjau, apskritai nieko daugiau nepasiekiau, — bent jau mano durininkas mane atpažino.

Įdomu, ar teks kada nors Džekui keliais šliaužti į šį vestibulį ir maldauti durininko man paskambinti?

Nenorėjau važiuoti liftu su moterim, iš kurios taip baisiai pasityčiojo durininkas, todėl stabtelėjau pasiimti pašto. Skelbimų lentoje pamačiau skelbimą „Visų amatų meistrė Deil — imasi net smulkiausių darbelių“. Pagalvojau, negi Deil metė nekilnojamojo turto verslą. Nusiplėšiau vieną lapelį su Deil - devyndarbės numeriu, nes pamaniau, kad man prireiks pagalbos kabinant užuolaidas, kurias buvo nuėmęs Endrius.

Atsirakinau pašto dėžutę. Joje buvo keletas mano vyrui adresuotų oficialių laiškų, kuriuos mikliai sugrūdau į chromuotą šiukšlių dėžę, ir vienas didelis vokas su ranka rašytu adresu „Buto gyventojui“. Nusinešiau jį į viršų tokia laiminga, lyg tai būtų man kvietimas į Baltuosius Rūmus.

Namie atplėšiau voką ir ištraukiau dailiai, moters ranka rašytą laišką.

Mielas gyventojau,

Tikiuosi, nepamansys, kad čia rašo kokia kuoktelėjusi senė, bet...

Mano teta buvo aktorė ir dainininkė, ji gyveno jūsų bute nuo 1947 iki 1963 metų. Čia praleisti metai buvo patys laimingiausi jos gyvenime, bet paskui atsitiko „krizė“ ir jai teko išsikraustyti.

Mano teta mirė vėžiu prieš tris mėnesius, sulaukusi aštuoniasdešimties. Jos priešmirtinis noras — dar kartą aplankyti tą butą, — taip ir liko neįgyvendintas. Kelios dienos prieš mirtį nusivežiau ją prie jūsų namo, ji teįstengė įžengti į vestibulį, pamatyti liftą ir pašto dėžutes, bet nediršo jūsų „trukdyti“.

Man labai pasisekė, kad pasitaikė proga atvykti į Niujorką iš Sent Luiso (kur aš dirbu socialine darbuotoja) ir „padėti“ jai numirti.

Pagalvojau, kad jums galbūt bus įdomu sužinoti daugiau apie jūsų buto praeitį, todėl įdėjau keletą nespaltotų nuotraukų. Galite jas pasilikti.

Su pagarba, Sintija (Oberon) Otis

Voke radau 8 x 10 blizgančią reklaminę nuotrauką žavios blondinės su audinių boa, susegta priekyje deimantine sege. Ten buvo užrašyta jos pavardė: Olivija Oberon, ir apačioje žodžiai „Ric Records“.

Kita nuotrauka buvo iš pobūvio. Mano svetainėje būrelis smokinguotų vyrų ir moterų su puošniomis vakarinėmis sukniomis rūko cigarus ir laiko rankose šampano taures. Absoliučiai visi vyrai dėvi smokingus. Nuostabesnio pobūvio dar nebuvau regėjusi. Fotografuota nuo mezonino, žvelgiant į svetainę. Dar matėsi didžiulis fortepijonas su Kalėdų eglute ant jo ir bambuko vytelių vežimėlis kampe. Olivija stovi centre ir šypsosi į kamerą.

Dar viena nuotrauka „atsikraustymo“ dieną su krūvomis dėžių, neatsargiai ant laiptų pamesta sofa, ir Olivija leopardo raštais margintu kostiumėliu ir aukštakulniais bateliais, susiėmusi rankomis už galvos, visa švytinti iš laimės, besijuokianti. Man patiko mintis atsikraustyti apsivilkus kostiumėlį ir avint aukštakulnius batelius.

Paskutinėje nuotraukoje buvo mano svetainės langas su didžiulėmis nėrinių užuolaidomis, vilnijančiomis iš abiejų pusių, ir nuostabus vaizdas už lango. „*Vaizdas 1947 m.*“ buvo užrašyta kitoje pusėje.

Nusileidau laiptais į svetainę, nešina rankoje ta nespaltota nuotrauka. Iškėliau ją lango aukštyje ir pažvelgiau į parką, o paskui vėl į nuotrauką. Vaizdas buvo lygiai toks pat. Ir ežeras, ir nė vieno nukirsto ar pasodinto medelio.

Niekas nebuvo pasikeitę.

Paskambinusi į Sent Luiso informacijos biurą sužinojau Sintijos Otis telefono numerį. Ji iš karto atsiliepė.

— Sveiki, — tariau aš. — Čia ta gyventoja. Aš visai nemanau, kad jūs kuoktelėjusi. — Pasakiau jai, kad įrėminsiu jos tetos nuotrauką ir pakabinsiu svetainėje prie lango, kad moteris visada jaustųsi lyg namie.

Sintija Otis pravirko.

— Ačiū jums, — dėkojo ji pro ašaras. — Labai labai ačiū. Aš taip daug esu girdėjusi apie tą butą. Esu jums be galo dėkinga. Mano teta nepaprastai apsidžiaugtų, sužinojusi, kad ją taip nuoširdžiai įamžino jos bute.

Man per nugarą nubėgo šiurpuliukai, ir aš pajutau, kad iš susijaudinimo gali tuoj plyšti širdis. Netrukčiau moteriai išsiverkti.

— Koks, sakėt, jūsų vardas? Liv? — paklausė ji. — Taip. Liv Kelerman.

— Bet ir mano tetos buvo toks vardas! — sušuko ji. — Dvi Liv tam pačiam bute? Neįtikėtina. Ar ant sienos su židiniu tebekaba veidrodžiai? — paklausė ji.

Staiga mano atminty šmėstelėjo pirmosios kraustymosi dienos vaizdas prieš penkerius metus. Aš visai nesišypsau, nedžiūgauju ir nedėviu kostiumėlio. Užsitempusi paprastą treningą šveičiu apskritą riestainį ir pykstu ant vyro, kuris be gailesčio lupa nuo sienų veidrodžius. Jais buvo

nuklijuota visa siena, nuo grindų iki lubų, tokiais aprūkusiems, padūmavusiems, kaip sūris su pelėsiams. Prašiau jo palikti tuos veidrodžius. „Arba veidrodžiai, arba aš“, — pareiškė jis. Reikėjo pasirinkti veidrodžius. Reikėjo perrėžti jam gerklę dantyta stiklo šuke. Tas veidrodžių nuplėšimas buvo pats baisiausias dalykas, kurį iškrėtė mano vyras, ir aš jo už tai baisiai nekenčiau. Nereikėjo Olivijai Oberon kraustytis iš šio buto, nereikėjo man čia kelti kojos. Man staiga taip pagailo tų dviejų Liv, kad net apsipyliau ašaromis.

— Mano vyras užsispyrė tuos veidrodžius nulupti, — raudojau aš. — Labai apgailestauju, kad jų nebėra.

— Tetai Liv gyvenimas ten susiklostė tragiškai, — kalbėjo moteris. — Tame bute ji išgyveno siaubingas skyrybas. Mušėsi, pešėsi, barėsi. Vyras ją paliko ir išbėgo pas seselę, kuri rūpinosi jų dukrytės įsivaikinimu. Jie atsiėmė vaiką ir dingę. Dėl jo teta metė karjerą. Ji vos neišėjo iš proto, kai reikėjo kraustytis iš buto. Vos nenumirė iš sielvarto.

— Man irgi taip pat buvo! — sušukau aš.

— Jūsų vyras irgi pabėgo su sesele, kuri sutiko įsidukrinti jūsų vaiką? — paklausė ji pagyvėjusi.

— Jis buvo susidėjęs su sesele ligoninėje, kur jam operavo diską.

Pirmą kartą iš mano lūpų išsprūdo šie žodžiai ir nuskambėjo beveik juokingai. Tikriausiai seselėms įgimta vilioti vyrus. Nekenčiau jų nuo mažumės.

— Ar dar jie tebedraugauja?

— Ne, — atsakiau.

— Tau bent liko butas. Tetai Liv teko bausis gyvenimo išbandymas — iki mirties ji gyveno viena mažulyčiame nuomojamame bute Aštuntojoje aveniu, duodama privačias dainavimo pamokas, — pasakė Sintija.

Baigus pokalbį, man visai nebesinorėjo sėdėti namie, nors ir turėjau dar daug ką nuveikti. Išėjau nusipirkti pupelių sriubos iš netoliese Medisono gatvėje esančios senukų valgyklos. Kažkokie vaikigaliai ant gaubto mano namo prieangio kupolo bandė užmesti pagalvėlę.

Įspūdingas statybos darbų vadovas man maloniai nusišypsojo. Gatvės gyvenimas buvo sutrikdytas. Pagalvojau, kad mane jau pradeda persekioti statybos ir remonto košmaras. Vyras liejo betoną. Man staiga užėjo noras žengti ant šviežiai išlietos masės ir palikti savo pėdsaką. Kai grįšiu namo, galėsiu sekti savo pėdomis. Jau pakėliau koją, ketindama padaryti įspaudą, bet man už rankos stvėrė vienas darbininkas ir nutraukė į šalį. Kiekvienas mulkis Niujorke palieka savo inicialus, o man dar nė sykio neteko šito padaryti.

Parėjusi namo išdėlioju ant židinio atbrailos Olivijos Oberon nuotrauką ir ėmiau vaikštinėti iš kambario į kambarį. Galėčiau eiti nors užsimerkusi. Toks vaikštinėjimas po butą buvo lyg aklas pasimatymas su savo buvusiu vyru. Mano taurė prisipildė iki kraštų. Neigimo neigimas. Pagalvojau, ar tik nebūsiu padariusi klaidą.

Žvilgtelėjusi į laikrodį supratau, kad jau pavėlavau į protesto susirinkimą, rengiamą išsaugoti Edgaro Alano Po namą Vakarų Trečiojoje gatvėje. Man jau ir nuo savų rūpesčių galva plyšo. Tegu Edgaras Alanas Po ginasi pats.

Susigriebiau rankoj laikanti telefono ragelį, nors nesirengiau niekam skambinti. „Alio, — atsiliepiu balsu, tarsi man kas būtų skambinęs. — Klausau“. — Vaikštinėjau po butą ir vis kartojau tą patį. Paskui pažvelgiau į kampe krūvon sumestas aukso spalvos užuolaidas. Bet man pasirodė neprotinga kviešti į pagalbą devynių amatų meistrę Deil, kai dar pati gerai nežinojau, ar čia pasiliksiu.

Akis užkliuvo už sofą, kurią buvo palikęs vyras. Po ją kiliminėje dangoje turėtų būti skylė, kurios gabalą buvo nugvelbęs Endrius ir atvežęs man. Džekas taip ir nepakėlė sofą ir nepamatė, kad ten kažko nėra. Atsiguliau ant sofą, tikėdamasi pajusti skylę kiliminėje dangoje, lyg princesė žirni. O gal pavyks?

Atsikėlusį vargais negalais atstūmiau sofą ir pamačiusi skylę nusišypsojau. Tai buvo lyg plikas, nuslinkusių plaukų lopinėlis ant mylimo vyro galvos. Ši skylė buvo vienintelė naujovė mano bute.

Vėl atsiguliau ant atitrauktos sofos. Dabar turiu tai, ko troškau. Kažkada meldžiau Dievą, kad suteiktų progą dar kartą pagulėti ant šios sofos. Šito meldžiau, sėdėdama Džeromo kabinete, ir prie savo darbo stalo Deil kontoroje. Apraudojau visus Niujorko butus, kuriuose tik buvau, galvodama, kokie jie svetimi ir šalti, palyginus su šituo. Pažvelgiau į ant židinio atbrailos stovinčią Olivijos nuotrauką. Vaiduoklė, pamėklė Liv gyvena su gyvąja Liv. Paskui man toptelėjo, kad gyvoji Liv irgi vaiduoklė, pamėklė. Tarsi vaiduoklis slankiojau po savo butą.

Man reikėjo kuo greičiau iš čia nešdintis ir išgelbėti mus abi. Tarsi regėjau, kaip mano *qi* skrenda pro langą.

40.

Jokio papildomo mokesčio

Pirmadienį per darbuotojų susirinkimą Kim paklausė, ar niekas neturi naujo pasiūlymo. Man tvinktelėjo paširdžius. Nedrąsiai kilstelėjau ranką, greitai nuleidau, paskui vėl pakėliau. Jau buvau benuleidžianti, bet Kim pamatė ir paklausė:

— Liv, ar turi pasiūlymą, kurį galėtum mums pristatyti?

— Taip, aš grąžinu savo butą į rinką, — tariau. — Perparduodu. — Pasakiau taip, tarsi būčiau pardavinėjusi kokią paukštuką. Faktiškai už tokią procedūrą imamas tam tikras mokestis. Bet man patiko šis žodis. Kita vertus, juk aš už jį sumokėjau pinigus, ar ne?

— Gera, — tarė Kim, — bet pirmiausia pabandysim pasilaikyti jį kaip galima ilgiau, o tik tada siūlyti bendrabro-keriams.

— Ir dar nepamiršk, — pridūriau, — kad kaip šios kontoros agentė aš atiduodu tris procentus, o ne šešis. — Tai buvo vienintelė taisyklė, kurią iš storiausios trijų tomų darbuotojų atmintinės sugebėjau perskaityti.

— Kokia siūloma kaina? — pasidomėjo Kim.

— Prašau vieno milijono šimto tūkstančių, — atsakiau.

Sutikau su Mati Landesman klientų, kažkokių ponų Vulfų, siūloma vieno milijono dolerių suma. Nerodžiau jiems Olivijos nuotraukų ir nieko nepasakojau apie save. Mes nekalbėjom apie buto „praeitį“, tik aptarėm bendrijos reikalus, rajonui priklausančią mokyklą ir mano nuomonę apie šeimininkų vonios kambario išplanavimą.

Nė vienos jų pastabos nepriėmiau už gryną pinigą. Man buvo nusispjauti, kas čia gyvens.

Pasiėjusi iš virtuvės telefono ragelį, paskambinau į savo balso pašto dėžutę kontoroje. Radau du pranešimus. Pirmasis buvo skirtas visos kompanijos darbuotojams, kur pati Sema Smut pranešė, kad rytojaus laidoje „Labas rytas, Amerika“ duos interviu apie nekilnojamojo turto rinkos kryptis ir mes visi privalome anksti šokti iš lovų ir būtinai ją pažiūrėti. Ir dar paklausė, ar kas nežino smagios vietelės atšvęsti šių metų pobūvį.

Antroji žinutė buvo iš Džiuljetos Flag, „Mano svajonių buto“ Liberti gatvėje šeimininkės. Ji prašė būtinai jai paskambinti. „Net kelis kartus bandžiau tau prisiskambinti į aną kontorą, pagaliau buvusi tavo sekretorė Lorna pranešė, kad perėjai dirbti kitur ir davė tavo naują numerį“. — Nusijuokiau, pagalvojusi, kad Lorna prisistatė mano sekretore. Ji man padarė gerą darbą.

Pirmiausia paskambinau Samantai Smut ir pasakiau, kad mielai leisčiau surengti naujametį balių savo bute. Argi gali būti kas geriau, kaip išsaugoti jį atmintyje su keliais šimtais triukšmingų brokerių? Ji mane patikino, kad pasirūpins maistu, gėlėmis ir sutvarkymo darbais po vaišių, o man per ateinančias Kalėdas bus suteiktas „Metų geruolės“ titulas. Aš sutikau.

— Žinot, pažįstu vieną žmogų, kuris gana šauniai įsilietų į „Transitions“ kolektyvą, — pasiūliau Samantai. — Jos vardas Lorna, ji buvo mano pirmoji mokytoja, kai atėjau į šį verslą.

— Atsivesk, — paliepė Samanta Smut. — Mielai ją priimsim. — Padėkojau jai ir padėjau ragelį. Parūpinsiu darbą Lornai, Valašenkai, galbūt vieną gražią dieną net pačiai Deil.

Tada paskambinau Džiuljetai.

— Aš sugrįžau į savo butą, — tarė ji. — Ilga istorija, bet trumpai pasakysiu, kad santuoka man nenusisekė.

Man patiko, kad ji režė taip tiesiai šviesiai.

— Be to, — tęsė ji, — baisiai pasiilgau savo buto, todėl paskambinau tai porelei — Zaisloftai, ar kaip ten, — kuriems tu pardavei mano butą, ir pasiūliau iš jų perpirkti. Jie susikrovė tuos savo sniego burbulus ir išvažiavo į Vašingtoną, D.C., o aš sugrįžau čia. Bet dabar supratau, kad padariau klaidą, todėl vėl siūlau tau jį parduoti.

Negalėjau patikėti tuo, ką girdėjau savo ausimis. „Mano gyvenimo butas“ vėl parduodamas.

— Prieš apsispręsdama norėjau su tavim pasitarti,— kalbėjo ji. — Jogos treniruotė susipažinau su viena moterim, ji irgi nekilnojamojo turto agentė, bet nežinau, ar ji pakankamai patyrusi. Man regis, ji dar visai naujokė.

— Kokia jos pavardė? — paklausiau.

— Audra Sapiro. Ji įkalbino mane leisti užėti jai su klientu, o dabar sako, kad klientas nori pirkti mano butą. Bet paskui pagalvojau, kad gal geriau suteiksiu tau išskirtinę pardavimo teisę, nes jau kartą esi jį pardavusi.

— Jos pavardė Audra Sapiro? — negalėjau patikėti, kad pati nekenčiamiausia nekilnojamojo turto klientė tapo agente.

— Taip, Audra. Bet man ji nelabai patiko, nes sakė, kad klientas nori pirkti butą su baldais, o aš nelinkusi jų parduoti.

Čia tai jau tikrai Audra. Kaip ji galėjo tapti nekilnojamojo turto agente? Juk net su žmonėm padoriai elgtis nemoka.

— Žinai, Džiuljeta, bijau, kad negalėsiu būti tavo brokerei.

— Kodėl? — nustebo ji.

— Nes būsiu tavo klientė.

— Šit kaip?

— Ar užteks šešių šimtų tūkstančių? — paklausiau.

— Kam mums reikalingas brokeris?

—Jokių brokerių nereikės, Džiuljeta. Susiraskim tik porą advokatų. Ipoteką susitvarkysiu pati, dokumentus bendrijai irgi paruošiu, o be to, mes juk draugės.

Džiuljetai kažkas paskambino ir ji paprašė manęs palaukti.

— Man skambina Audra, — pranešė ji. — Jos klientas irgi siūlo šešis šimtus tūkstančių.

— Aš keliu iki šešių šimtų penkiasdešimt tūkstančių, — tariau. — Bet nepamiršk, kad buto išlaikymas velniškai brangus. — Žinojau, kad tą butą išlaikyti bus siaubingai brangu, bet nepraradau vilties, jog kaip nors įstengsiu sukrapštyti tam pinigų.

— Rinka dabar labai gera. Ypač pardavėjams, — tarė Džiuljeta.

— Liberti gatvė — siaubinga vieta.

— Bet paskutinį kartą, kai matėmės, man kalbėjai visai ką kita. Tribeka baisiai madinga.

— Jis ne Tribekoj.

— Pietinėj Tribekos daly.

— Cha! — nusijuokiau. — Iki Tribekos kaip iki dangaus. Ten net taksi nepriprašysi tavęs nuvežti.

— Vadinasi, daugiau kaip šešių su puse nebesiūlysi?

— Na, aš nesirengiu derėtis savo nenaudai, — atšoviau. Ji vėl paprašė manęs palaukti.

Mažiau nei po minutės pareiškė:

— Audra siūlo septynis. Bet sako, kad klientas prašo pridėti ir mano močiutės senienas.

— Septyni su puse, — linksmi išrėžiau jai. — Velniai tavęs nematė!

— Ką?

— Ir jokių senienų, baldų, indų ar parmezano sūrių. Svariai iššluota ir tuščia kaip po karo.

— Tau gali nepatikti vienas dalykas.

— Kas? — paklausiau.

— Įrengė kažkokį keistą šaldytuvą. Su sukamom lentynom.

— Mat jį galas. Aš dar ne to mačiau, — atšoviau.

— Palauk, — paprašė ji. Aš laukiau. Netrukus ji vėl tarė: -Audra sako, kad jos klientas siūlo septynis su puse, bet daugiau nė cento.

— Ar Audra dar prie telefono?

— Ne, — atsakė Džiuljeta. — Bet paminėjo, kad jos klientas kloja septynis su puse grynais, ir dar žadėjo paskambinti.

— Džiuljeta, šiuo atveju grynai pinigai esmės nekeičia. Audra tikriausiai savo kliento dar

tinkamai neivertino. O tu pati ar norėtum, kad tavo bute gyventų kažkokie nepažįstami žmonės?

— Man vis vien, — atrėžė ji. Supratau jos būseną.

— Duodu tau aštuonis šimtus tūkstančių, bet turi tuojau pat priimti ir patvirtinti mano pasiūlymą.

Staiga ji pratrūko kvatotis.

— Pasiūlymas priimtas, — tarė ji.

41.

Po kapitalinio remonto

Mudvi su Džiuljeta pasirašėm sutartį advokatų kontorėj Brodvėjaus gatvėje. Advokatas, pravarde Ozis, buvo pagarsėjęs šiame versle kaip sandorių sudarytojas, o ne ardytojas. Jis buvo tikra nekilnojamojo turto teisės legenda. Be galo daug apie jį girdėjau, todėl nustebau, kai išvydau smulkutį, malonios išvaizdos žmogelį, pasikabinusį už nugaros savo nuotrauką valtelėje Montoko upės vagoje. Jis kažkuo priminė mano tėvą. Sielos gelmėse mano tėtis buvo lygiai toks pat, kaip šis žmogus. Jis ne iš tų didingų garsenybių, prieš kurias būtina gerai pasirodyti: paprastas žmogus kitapus užuolaidos. Gal aš pati bijojau tą pastebėti, bijojau pamatyti, kad visi normalūs vyrai, kartu ir Piteris Kelermanas, slepiasi už užuolaidų.

Prieš eidama mokytis į nekilnojamojo turto kursus buvau sumaniusi paskambinti tėčiui ir paprašyti, kad sulaikytų mane nuo gėdingo žingsnio, kuriuo apjuokčiau ir save, ir savo šeimą, tapdama pačios niekingiausios profesijos atstove. Jis būtų parūpinęs man darbo savo madų namuose, gal net įtaisęs kokiam lengvam darbely filmavimo studijoje.

Jau beveik tiesiau ranką su čekiu už kursus moteriai priėmimo skyriuje, tik staiga tariau: „Palaukite“, — ir puolusi į koridorių prie telefono automato paskambinau jam.

— Tėti, noriu tavęs kai ko paprašyti.

— Varyk, — paragino jis.

— Vienos labai didelės paslaugos, — tęsiau aš vis labiau silpnėjančiu balsu.

— Prašyk, ko nori, viską padarysiu, — tarė jis.

Noriu, kad tu mane pamiltum, tėti, pagalvojau. Būtum mano tėtis. Pradėtume viską iš naujo. Drauge leistume laiką. Artimiau vienas kitą pažintume. Užsisakytume į namus kinų maisto ir tu vėl mokytum mane valgyti pagaliukais, dažytum man veidą, parodytum man Indiją, užsegtum lietpalčio užtrauktuką. Pažvelk į mane, tėti, aš vis dar ta maža mergaitė, kurią tu taip mylėjai.

Kas iš tos didelės meilės vaikystėje, jei vėliau ji išgaruoja kaip rūkas? Kasmet tos meilės šlakelis išnyksta ore, kol pagaliau lieka tik nuvalkiotas, kulkos dydžio burbuliukas telefoninio pokalbio pabaigoje „myliu tave“. Staiga suvokiau, kodėl kiekvieną kartą padėjusi ragelį, ilgai žliumbdavau. Tėvas manęs nekentė. Jis manęs nekentė lygiai dėl tos pačios priežasties kaip ir mano vyras ar Endrius. Nes aš akies krašteliu sugebėjau žvilgtelti už jų užuolaidos.

— Tai kas yra, Liv? — paklausė jis.

— Ar... — prikandau lūpą. — Ar negalėtum gauti bilietų į „Liūtą karalių“? — paklausiau.

— Žinoma. Ir viskas? — nustebė jis.

— Viskas, — atsakiau.

— Iki, — atsisveikino. — Myliu tave.

— Ir aš tave myliu, — pasakiau.

Ir ko gi aš taip bijojau, galvojau sau. Gal daug geriau, kai iš viso jo nematau, nei kai paskutini kartą regėjau išeinantį iš *Spago*, girtut girtutėlį, apsvijusį rankomis jaunos blondinės manekenės liemenį. Geriau jau būti užsimerkusiai. Tai, ko aš troškau, išvis neegzistuoja. Kas būtų, jei pagaliau susirasčiau jį sauso ledo rūke ant madų podiumo kur nors Paryžiu, Majamyje ar Milane? Ogi nieko. Nieko nebūtų. Net jei vilkėčiau prašmatniausia suknele, avėčiau aukštakulniais ir turėčiau pistoletą rankinėje, nieko keisto nenutiktų. Jo nėra. Jis nemato manęs, aš nematau jo. Mudu buvom akli kaip Džeromas. Tai ir vertėjo prisipažinti teisėjui.

Išėjusios iš Ozio mudvi su Džiuljeta nuėjom pietauti į kavinę, kur padavėjos šmirinėjo tarp stalų su aukštomis šukuosenomis, o ant sienų puikavosi senos „Mis Metro“ gražuolių konkursų nugalėtojų nuotraukos. Pamenu, čia pietavau išlaikiusi nekilnojamojo turto kursų baigimo egzaminą.

— Kur dabar tavo naujasis butas? — paklausiau Džiuljetos.

— Brukline. Toks egzotiškas. Namas apvalus! — tarė ji. — Net langai apvalūs.

Prieš atsisveikindama ji manęs paklausė nekilnojamojo turto kursų, kuriuos baigiau, pavadinimo ir adreso.

— Po skyrybų tik apie tai ir mąstau. Manau, kad man būtų tinkamiausias darbas, — padarė išvadą.

Žvangindama kišenėje raktais nuo naujo buto užbėgau į „Tortolos“ kirpyklą, kad Tomas mane sušukuotų. Pirmą kartą jis man džiovindamas ištiesino plaukus. Mano ilgi juodi banguoti plaukai dabar atrodė kaip tos japonės Timoti. Paprašiau, kad apačioje truputį iškarpytų. Man patiko. Sėdėjau kėdėje ir švytėjau iš laimės.

— Seniai norėjau tokių plaukų, — pasakiau jam.

— Visą laiką tokių plaukų neturėsi, — tarė Tomas. — Per daug darbo. Pati jų taip nieku gyvu neištiesinsi.

— Tuomet ateisiu pas jus, ir tu mane sušukuosi, — pasakiau. Septynerius metus iš eilėsėjau kirptis tik pas jį, ir nė karto jis man nepakeitė šukuosenos, išskyrus vienintelį kartą, kai supynė klaikią prancūzišką kasą. Savo šukuosenos jis irgi nekeitė. Man Tomas patiko, bet pagalvojau, kad blogiau už permainingoms nepasiduodantį jaunikį gali būti tik permainingoms nepasiduodantis kirpėjas.

— Tau teks užsirašyti dviem priėmimams iš eilės, jei norėsi, kad šitaip sušukuočiau ir kitą kartą. Šitas darbelis labai aukšto lygio, — įspėjo jis.

— Aš ir noriu, kad mano šukuosena būtų aukšto lygio. Nebijok, susimokėsiu, — nuraminau jį.

— Ką aš padariau? — paklausė Tomas, šypsodamasis man į veidrodį. — Sukūriau pabaisą.

Gimimo dieną persikėliau gyventi į Liberti gatvę. Buvo paprastas gimtadienis, o jaučiausi kaip per Nepriklausomybės dieną. Stovėjau terasoje ant stogo, užsitempusi ankštą retro stiliaus kostiumėlį leopardo kailio raštais, kurį specialiai buvau nusipirkusi šiai progai. Beveik tikėjausi fejerverkų. Buvau kone tikra, kad miestas įkurtuvių proga pradžiugins mane fejerverkais. Dairiausi jų virš Ist Riverio, ieškojau akimis Brukline iki pat Niu Džersio. Pamačiau juos vaizduostėje. Dangus nušvito lyg milžiniškas kompiuterio ekranas. Įsivaizdavau, kaip staiga ima lyti ryškiaspalvėmis žvaigždėmis, juostelėmis ir žėrinčiomis chrizantemomis.

Pasinaudojusi savo nusipirkto plaktuku ir vinutėmis, pakabinau ant sienos ką tik įrėmintas Olivijos nuotraukas. „Kas žino, — tariau jai, — gal ir vėl abiem teks kur išsikraustyti. Juk čia ne pirmas ir ne paskutinis butas pasauly“. — Dirbdama nekilnojamojo turto versle išmokau vieno dalyko — butų visur pilna. O jei yra butų, atsiras ir vyrų.

O jei yra butų ir pilna vyrų, tai galbūt atsiras ir kitų miestų. Bet mano akis užkliuvo už naujojo vaizdo pro langą. Ne, pagalvojau. Jokių kitų miestų man nereikia.

Po poros savaitių gausiu sąskaitą už butą ir išsiųsiu ją apmokėti savo asmeniniu žvilgančiu žalvariniu laišku išmetimo vamzdžiu iš savo asmeninio koridoriaus. Prireiks pašto ženklų. Reikės nueiti į paštą ir nusipirkti keletą meilės pašto ženklų. Atplėšiau dėžę, ant kurios buvau užrašiusi „ginklai“, ir išėmiau savo pistoletą iš guolio, kurį buvau padariusi iš burbulinio popieriaus ir *New York Times* nekilnojamojo turto priedo puslapių. Girdėjau, kad jei nuneši į policiją pistoletą ir priduoti, tai jį paima be jokių klausimų ir net duoda nedidelį piniginių atlygį, už kurį žmonės dažniausiai prisiperka sportbačių, kvaišalų, bet tik ne meilės pašto ženklų.

Įlipusi į liftą nuspaudžiau V, pirštu čiuopdama Brailio taškelius. Liftas nusileido vienu aukštu žemiau ir sustojo. Įlipo žavios išvaizdos vyras. Jis ryšėjo kaklaraištį su mažulyčiais šunyčiais ir buvo be vestuvinio žiedo.

— Gražus kostiumėlis, — pagyrė.

Mes nusileidom dar per vieną aukštą, liftas vėl sustojo. Įlipo kitas gana patrauklus vyrukas. Sis buvo aukštas, su dailiai aukštyn sušukuotais kaip modelio plaukais.

Dar kitam aukšte įlipo vyras su tamsiais lygiais ir ilgais kaip mano plaukais. Dar niekad neteko eiti į pasimatymą su vyru tokiais ilgais plaukais. Ši mintis mane užkaitino.

Kiekvienam aukšte liftas vis sustodavo ir įlisdavo po fantastišką vyrą. Kiekvienas tardavo ką

nors šmaikštaus: „Dar vieną priimsit?“, „Matau, jau ankšta kaip statinė“, „Čia kaip bare“. Stovėdama su tokiu kostiumėliu ir pistoletu rankinėje pasijutau kaip tigro patelė per vyrų safarį. Jaučiausi dėkinga dėl visko, kas įvyko. Laiminga, kad esu gyva, sveika, su akimis, ausimis ir nepaliestais kiaušinėliais.

Liberti gatvė visai maloni. Ir dar finansininkų rajone! Vieniškai merginai Niujorke visai nebaisu gyventi pietinės dalies gilumoje. Visi Niujorko vyrai čia praeina lyg pro sietą. Meldžiau Dievą, kad liftas užstrigtų.

Pirma susitvarkysiu reikalus, paskui grįšiu namo ir baigsiu išsikrauti daiktus. Tada paskambinsiu tėčiui ir pasakysiu naująjį adresą. Paaiškinsiu, kad iš santuokinio gyvenimo prisiminimui liko tik vaizdajuostė, kurią nusiųsiu jam, tegu pasideda į archyvą. Ir dar paklausiu, gal pažįsta žmonių, norinčių pirkti ar parduoti butą.

Galbūt dar pažiūrėsiu vaizdajuostę su filmu „Ilga kelionė namo“. Pagaliau pasijutau pasirengusi žiūrėti jį viena. Nes esu ne vieniša — gyvenu Niujorke.

Noriu padėkoti Tinai Bernett, Julie Grau, Craigui Burke'ui, Shari Smiley, Nicholasui Weinstockui ir Jill Hoffman. Taip pat Susanai Petersen Kennedy, Lizai Perl, Louise'ai Burke, Danui Harvey'ui, Lennie'ui Goodingsui, Jensui Christiansenui, Bree Perlman, Svetlanai Katz, Eli-zabethai Tippens, Amandai Weinstock, Debrai Rodman, Scottui Jonesui, Robertui Stewardui, Kitei McCracken, Danui Ehrenhaftui, Dougui Dorphui, Stephanie Emily Dickinson, Davidui Lawrence'ui, Jayne'i Jenner, Steve'ui Moskowitzui, Ronaldui Wardallui, Charlotte'i Brady, Paului Wuensche, Patriciai Volk, Rickui Schneideriui, Davidui Khinda, Elizabethai Gibbons, Brendanui O'Mearai ir savo šeimai.

O labiausiai — Stefanie Teitelbaum: ačiū.

Belle, Jennifer
Be-156 : romanas/; iš anglų kalbos vertė Regina Šeškuvienė. — Vilnius: Alma littera, [2005].
— 416 p. — (Madame)
ISBN 9955-08-750-1
Amerikiečių rašytojos linksmas ir šmaikštus romanas apie moterį, kuri palieka savo vyrą, bet
buto ilgisi labiau nei jo... Kupina niujorkietiškos realijos, keistų, bet mielų personažų ir tipiškos
miesčioniškos scenelės. Romanas apie meilę ir nekilnojamąjį turtą Manhetene.
UDK 820(73)-3

Romanas
Iš anglų kalbos vertė *Regina Šeškuvienė*
Redaktorė Rasa Drazdauskienė
Korektorė Marijona Treigienė
Serijos dizaineris *Donatai Gendvila*
Serijos dailininkė *Dalė Karpavičiūtė*
Maketavo Zita Pikturnienė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, A.Juozapavičiaus g. 6/2, 09310 Vilnius
Interneto svetainė: <http://www.almalittera.lt>
Spaudė AB spaustuvė „Spauda“, Laisvės p r. 60, 05120 Vilnius
Interneto svetainė: <http://www.spauda.com>

Alison Pearson
IR KAIP JI VISKĄ SUSPĖJA

Nesėkmių komedija ir sėkmės tragedija. Keitė, 35 metų finansų analitikė, žongliruoja devyniom skirtingom valiutom penkiose skirtingose laiko juostose ir šeimos problemomis. Ir kaip ji viską suspėja.

Jennifer Weiner
AŠ NE BLOGESNĖ

„Gerà lovoje“ autorės naujosios herojės – 30 metų Rouzė, gabi advokatė, kuriai patinka Džimas, kokybiški batai ir geras maistas, ir jaunesnioji sesuo Megė, kuri rūko, geria, ima jos... batus ir trukdo jai gyventi. Sesučių konkurencija ir šeimos paslaptis...

Sarah Dunn
DIDŽIOJI MEILĖ

32 metų Elison, išibėgėjus kviestinei vakarienei, paprašo savo sugyventinio Tomo parnešti garstyčių *Dijon*. Po kiek laiko Tomas paskambina ir praneša, kad jis... ją palieka. Bet jei jos Didžioji Meilė ne Tomas, tai kas tada?

Tapkite „Alma littera“ knygų klubo nariu!

- Nemokamas knygų katalogas kiekvieną ketvirtį
- Naujausios ir populiariausios knygos
- Ypatingi pasiūlymai
- Knygų pristatymas į namus, darbovietę ar pašto skyrių

Informacijos teiraukitės nemokamu tel. 8 800 200 22
www.knyguklubas.lt